

8 011

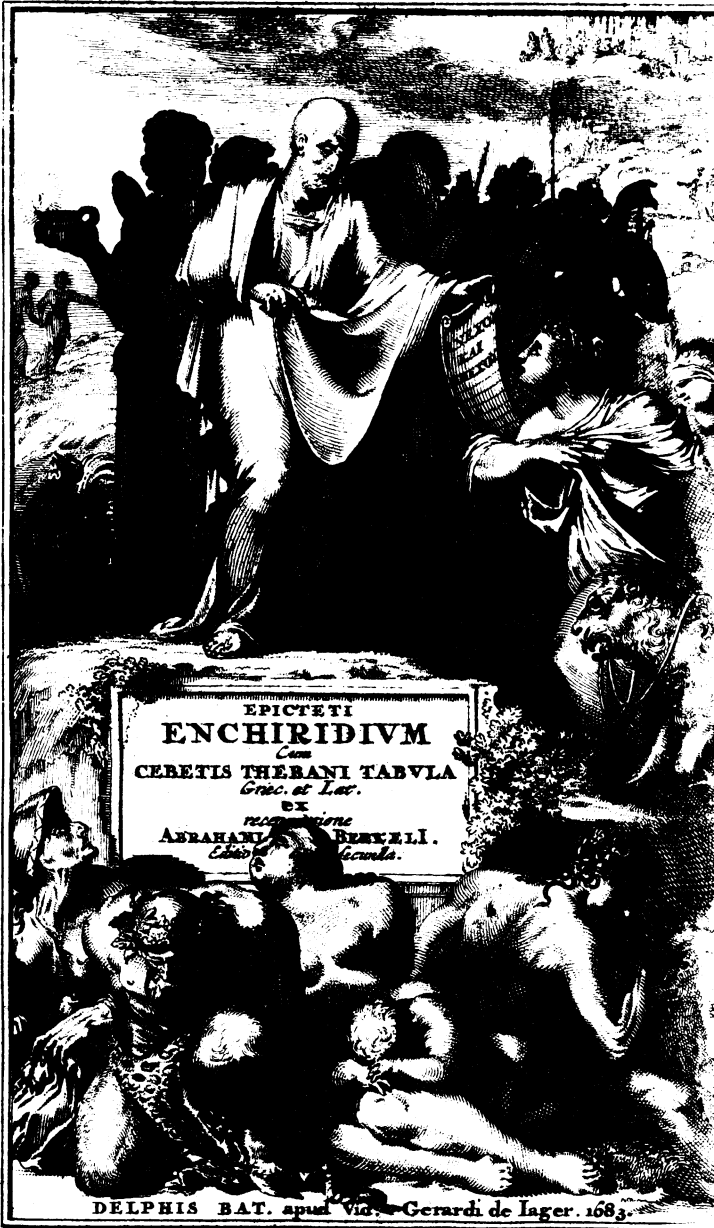

UNIVERSITE

90

EPICTETI
ENCHIRIDIVM
cum
CERETIS THEBANI TABVLA
Grec. et Lat.
EX
receptione
ABRAHAM BENZELI.
Edidit

DELPHIS BAT. apud Viã Gerardi de Lager. 1683.

Edison's Camera Notes

EPI / 1

144/29

EPICETI ENCHIRIDIUM

UNACUM

CEBETIS THEBANI

TABULA

Græc. & Lat.

Cum notis WOLFII, CASAUBONI, CASELII
& aliorum:

ABRAHAMUS BERKELIUS

textum recensuit, & suas quoque addidit.

Accedit Græca Enchiridii Paraphrasis, lacunis
omnibus, codicis Medicei ope, à JACOBO
GRONOVIO repletis.

DELPHIS BATAVORUM,
Apud Viduam GERARDI DE JAGER,

anno c l o c l xxxiii.

THE
HISTORY OF
THE
CITY OF
NEW YORK
FROM
1609 TO
1789
BY
JOHN B. HOGAN
AND
JOHN H. COOPER
NEW YORK
1965

VIRIS

Amplissimis Gravissimisque,

ADRIANO BOOGAERT,

JC. Toparchæ in Belois & Nattairs. Ante paucos annos ad Collegium Nobil. & Præpot. Deputatorum Hollandiæ Ordinum delegato. Nunc Delphensium Reip. quartum Consuli. Rebus Indiæ Asiaticæ florentissimis potentissimisque Præfecto, atque in suprema aggerum Delflandiæ Curia Assessori;

NICOLAO AB ASSENDELFT,

JC. Reip. Delph. Senatori, & h. t. in Collegio Scabinorum præfidi religiosissimo;

ANTONIO HEINSIO,

JC. Reipub. Delph. Syndico consultissimo. Præpotentium Fœderatæ Belgicæ Ordinum apud Ludovicum XIV. Francorum & Navarræ regem Oratori Excellentissimo;

* 3

DA.

DAVIDI CLINQUANTIO,

Verborum Cœlestium ad Ecclesiam Delphensem
Internuncio fidelissimo facundissimoque,

*Gymnasia & Collegia Literaria, quæ sunt apud
Delphos Batav. Curatoribus, literarum &
literatorum promotoribus ac fautoribus sum-
mis,*

ABRAHAMUS BERKELIUS,

S. P. D.

uod in ipsa hujus libelli fron-
te Vos compellem, Viri in Re-
pub. variis dignitatibus conspi-
cui, quodque Vestris nominibus Epictetum,
servum Hierapolitanum & Cebetem à The-
bis, mea qualicunque cura recensitos, inscri-
bam, rationes è longinquo non sunt accer-
sendæ: nam anni nondum sunt, quod me
ex Tetrarchia Velavica eximius Vester fa-
vor atque inusitata benevolentia in hanc ur-
bem evocaverit, ut Collegio Vestro & Gym-
nasio, in quibus civium aliorumque caris-
sima

D E D I C A T I O.

sima pignora virtutis & eruditionis tyroci-
 nia ponant, præessem. Sed quemadmodum
 gratissima hæc mihi provincia, sic etiam
 mediusfidius laboriosissima accidit, cuique
 ferendæ Socratis patientia & Fabii longani-
 mitas vix sufficiebant: nam in Scholarum
 Vestrarum agellis multum infelicis lolii, ne-
 scio quo fato, quam nimia denati Modera-
 toris remissione, ejusque diutino mörbo
 succreverat, non nisi Herculeo labore ex-
 stirpandi. Animi discipulorum, paucis ex-
 ceptis, intimam meorum sensuum hac de
 re confessionem accipite, nulla pietate, nul-
 la legum reverentia, & nulla eruditione
 erant subacti: eorumque corpora irrepse-
 rant mores pessimi, desidia, contumacia,
 licentia, dedignatio parendi, & interdum
 aperti furores, imo talia, quæ tacere præ-
 stat, quam eloqui. Maxima sollicitudine,
 & quanta potui industria confeci, ut Scho-
 larum agelli sarrirentur, & extirpatis præ-

D E D I C A T I O .

vis offendiculis, vel reducerentur sani mores, vel collapsa disciplina instauraretur. Adeo ut nunc longe alia se offerat rerum facies: prisca disciplina repullulat, reverentia legum & obedientia reflorescunt, atque tristi supercilio præscriptos labores discen-tes non ferunt: imo videre videor brevi affuturum illum diem, quo pietas, quo boni mores, quo eruditio aliaque prætextatæ juventutis ornamenta in Gymnasii Vestri sinum confluxura sint, qua felicitate quid majus, quidve Delphensium Reipub. incolis præstantius inveniri possit, equidem non video, & sic mecum judicabitis, Viri Spectatissimi, qui more majorum disciplinam Scholasticam fartam tectam cupitis, & qui studium literarum fundamentum omnium virtutum, & cyceona illum admirabilem potentemque, cujus haustu bestię in homines transformantur, semper habuistis & habebitis.

Ve-

D E D I C A T I O .

Verum adeo suffenus non sum ; ut mihi uni hoc tribuam : nam virium mearum imbecillitatem , quavis occasione , Prudentissimorum Vestrorum consiliorum tibi-
cine subnixam , atque provida Vestra auctoritate munitam fuisse , summopere mihi gratulor. Pro quibus Vestri favoris documentis , maximas quas possum Vobis habeo agoque grates , non duntaxat eo nomine , quod me insigni hoc munere condecorastis , sed quod etiam à primordiis ejus , nullum erga me Vestrae benevolentiae pignus atque indicium omiseritis. Quae omnia tanta ac talia agnosco , ut curam non levem mihi injiciatis , quo pacto tandem ingrati animi labem à me depellam : verum cum ipsa fortis meae tenuitas hancce meam voluntatem destituat , non video , qua ratione illud nomen sim expuncturus. Offero Vobis Enchiridium hominis inter Ethnicos pientissimi , verum servi,

D E D I C A T I O.

corpore mutilati , & ad mendicitatem usque egeni , non ut sit pro insigni Vestra munificentia aliquod hostimentum , sed signum animi mei in gratiam propensissimi. Chartaceum est munusculum & volumen exiguum , verum non ex mole , quæ parvum cernitis , sed pro rerum , quæ in eo transtantur , dignitate atque excellentia æstimandum. Quemadmodum vulgus & rudior mortalium turba balænas , elephantos & dromedarios attonitis quasi animis admiratur , cum tamen apes , formicæ , araneæ , muscæ & papiliones indefessis rerum creatarum scrutatoribus multo magis sint admirandi suspiciendique , quam prodigiosi isti animalium colossi : ita eruditorum plebeia & ignobilis turba immensa volumina admiratur magis & stupet , quam libellos Laconice elucubratos. Sed vehementer falluntur : nam unicum hoc Enchiridium plus moribus hominum formandis valet,

D E D I C A T I O.

let, quam omnes omnium Philosophorum prolixiores Ethicæ. Præstat nimirum in delineandis virtutum ac vitiorum proprietatibus brevi oratione & argutis sententiis rei naturam concludere, quam vaga & non necessaria verborum circuitione uti. Neque hoc latuit Antoninum optimum Romanorum Imperatorem, diis immortalibus gratias agentem, & magni beneficii loco reputantem, Epictetum accepisse, atque ex eo in proprium vitæ usum multum fructus & utilitatis percepisse. Quod si Marco Antonino, ad summum humanæ dignitatis fastigium evecto, eximium hoc Epicteti Enchiridium fuerit gratum acceptumque, nihil minus mihi de Vobis Vestraque humanitate spondeo, qui & in Republica & in Ecclesia summis honoribus præfulgetis: quod ubi comperero, cælum ipsum tetigisse videbor, & calcar ad majora præstantioraque addetis. Interim divina majestas
Vos

D E D I C A T I O.

Vos circumplexa tueatur universos & singulos, faveat summis vestris dignitatibus, & addat, quod in hac fluxissima vitæ usura omnium præstantissimum censetur, perpetuitatem, ut sub tutela & consiliis Vestris spiritum & sanguinem Gymnasium atque liberalium artium studia recipere possint & obtinere. Dabam Delphis in Collegio Literario ante diem x. Cal. Quintilis, anno clō lō c lxxxiii.

CAN.

CANDIDO LECTORI.

S.

Exhibemus tibi, amice Lector, Epicteti Enchiridium cum integris variorum commentariis, qui quondam Stoïca secta Philosophus fuit acutissimus; quique semper apud omnes talis ac tantus est habitus, ut nostra commendatione minime egeat, utpote cui olim Imperatores Romani imperii & alii viri summi sua benevolentia & favore non dedignati fuere. Ne igitur in hoc ad te alloquio actum agere videamur, nulla omnino de ejus scriptis & vita verba facere animum nostrum induximus: Sed quia Barthius, vir alioquin doctissimus & infinita lectionis, in Adversariis suis satis confidenter & nulla argumentorum probabilitate adstruere nititur, Epictetum professione Christianum fuisse, Tibi non ingratum fore speramus, si nostras super hac re cogitationes paucissimis verbis divulgemus, & in medium producamus. Optime eruditissimus Mericus Casaubonus, vir nunquam satis laudandus existimat, Barthium partem aliquam Paraphrasis, à se edita & nunc huic Enchiridii editioni etiam adjuncta, vidisse (in qua subinde unus & iterum aliter

P R Æ F A T I O

alter sacra Scriptura locus à Paraphraſte cita-
 tur) que tam ſimillimi ubique cum Enchiri-
 dio eſt argumenti, ut multis in locis proſus ip-
 ſum Epicteti Enchiridium eſſe credas, & inde
 argumenta pro fulcienda nova hac conjeſtura
 deprompſiſſe. Proſecto frivolam, inuſum, imo
 ridiculum videtur, de Chriſtiana Epicteti profes-
 ſione cogitare, quid dicam, confidenter aſſere-
 re, aut aliis pro re extra controverſiam quaſi
 poſita velle obtrudere. Ego conjeſturam meam
 diſſimulare nolens, ſi non indubitatis & firmiſ-
 ſimis, ſaltem argumentis valde probabilibus
 poſſem demonſtrare Epicteti animum cœleſti &
 matutino Chriſtiana religionis rore quodammo-
 do fuiſſe aſperſum & humectatum, ſed abſit,
 ut cogitem ipſum profeſſione Chriſtianum fuiſ-
 ſe. Nam auctores, qui de hujus Philoſophi vi-
 ta & moribus ſeris nepotibus aliquid tradide-
 re, uno quaſi ore omnes affirmant, eum tempo-
 re Neronis Roma vitam tranſegiſſe & ſervitu-
 tem ſerviſſe. Conſentiunt in eo omnes ipſum
 Epaphroditi ſervum fuiſſe, qui Imperatori hu-
 mani generis monſtro familiaris, & ut optime
 Suidas teſtatur, unus ex ſωματοφύλακων &
 βασιλέως Νέρωνος erat. Hac à profanis etiam
 ſcriptoribus commemorata, ſi recto judicii ocu-
 lo comparentur cum illis, quæ refert Apoſtolus
 gentium capite ultimo epiſtola ad Philippenſes,
 facillime eſt animadvertere, in Neronis aula
 multos fuiſſe Chriſtianos, inter quos procul du-
 bio

A D L E C T O R E M.

bio Epaphroditus erit recensendus, qui Paulo in vinculis & captivitate multa benevolentia & favoris signa praestitit. Atque hinc non admodum difficile erit conjicere, servum Epictetum ex domini sui ore, de Paulo tanquam viro eximio, docto, justo, facundo, & aliena, imo fortasse verioris religionis propugnatore (quamque Epaphroditus jam fuerat amplexus) subinde verba facientem audivisse; vel aliquando domino suo, cum Apostolo de principiis, & aliis fidei Christiana mysteriis differenti, adfuisse. Si igitur Epictetus ejusmodi haberet dominum, nempe Neronis satellitem, & religionis Christiana fundamentis imbutum, quis non consentiet, dum Paullus & alii scriptores de horum nominibus tempore, loco aliisque circumstantiis ex-amussim sibi invicem respondeant, Epictetum ex Epaphrodito, vel ex ipso Paulo, plus quam humana eloquentia viro prima elementa & quasi guttulas quasdam fidei Christiana, tanquam ex uberrimo fonte, hausisse, qua passim per totum Enchiridium fluunt & conspiciuntur: verum jam Stoica Philosophia sacris initiatus, imo addictissimus, statim, uti nec Agrippa, nec alii religionis ethnica antistites, patriis opinionibus de Deorum pluralitate, & vanissimis istius religionis ceremoniis valde dicere, neque ad intimum veritatis adytum penetrare potuit. Sed alia procul dubio Candidus Lector in hujus operis vestibulo expectat,

vini.

P R A E F A T I O

vim ut indicemus, quid à nobis in hac nova Epicteti editione sit praestitum. Illud paucis accipe: Textum ipsius Enchiridii & Tabula Cebetis, qua plerumque ei annectitur, emendatissimum atque accuratissimum exhibemus, uti sedulo legenti sole meridiano clarius apparebit: nam eum comparavimus cum variis editionibus, praesertim cum Salmasiana, qua multorum doctorum judicio elaboratissima habebatur: Sed concepta animo de ea spes nos valde fefellit: nam praeter innumera tyothesarum vitia, multa etiam in ipso textu praetermissa & alio transposita invenimus, de quibus in notis nostris mentionem facimus, & multis probamus. A VVolfiana versione nec in Enchiridio neque Cebetis tabula discedimus, quod sapissime à Salmasiana editionis praefecto temere & sine necessitate factum animadvertimus. Integras omnium notas apposuimus, nempe VVolfii, Casauboni, Caselii, & quasdam S necani, praeter illas tamen, quas ex VVolfio & Caselio, viris de Enchiridio & Tabula Cebetis optime meritis, compilaverat, & suo nomine publici juris fecerat. Multa vir summus Claudius Salmasius in praefatione ad Simplicii commentarium promissit, sed utinam ea praestitisset! Hec sunt ipsissima incomparabilis viri verba: Ipsum Epicteti Enchiridium, quod semper nobis in deliciis fuit, cum scriptis codd. comparavimus, & viginti aliquot locos in tantulo opere non-

nondum intellectos cæteris interpretibus, explicavimus; multosque alios patum hætenus explicatos, elucidavimus. *Hæc tamen diligentissime investigando invenire non potuimus; quam operam tandem Casaubonum etiam lusisse animadvertimus; nam ad mox allegata Salmasii verba ita inquit præfatione in Epictetum. Quam facile credent, qui tantum virum ex scriptis, & ab eo jam præstitis norunt, eum quæ promiserat, si semel aggressus esset, præstiturum fuisse: tam certo cuivis constare queat, in eis quæ hætenus sub ejus sive viventis, sive fato functi nomine publicata sunt, nihil hujus ne minima quidem ex parte repræsentatum esse.*

At ne ita quidem, mi Lector, ante XII annos præfabat: nunc autem quibus incrementis & innovationibus secunda hæc editio adornata lucem publicam videat, paucis referendum. Accuratius multo quam antea Salmasianam evolvimus atque contulimus, quo factum est, ut hoc tempore majorem notarum & varianium lectionem copiam divulgemus, idque tanta fide & cura; etiam in aliis editionibus, peregrimus, quanta profecto abs homine frequentioribus & majoris momenti præpedimentis occupato fieri potuit. Quare summopere miror; nuperrimo Franequerensi Operum Arriani editori per summam imprudentiam talia excidisse, quæ fidem meam apud harum rerum haud ignaros labefacere & suspectam reddere videntur, quasi ego quandam substituissem lectionem ex editione pla-

P R Æ F A T I O A D L E C T O R E M .

ne Chimerica, & nunquam antea in lucem emissas
 sic enim ille ad hæc verba capituli XXXIV. Εἰ δὲ μὴ,
 πλὴν πρῶτον πρὸς ἑμὸς ἤξει. Sic uterque Vene-
 tus Naogeorgi exerte, ἀρξεις, ἀπὲ μὴδέν. Scheg-
 gius, Wolfius, Plantinus concordant cum
 Venetis; sed alterius lectionis meminerunt;
 ἀρξεις, a, u. Casaubonus vulgatam expressit.
 Nuperus editor Leidensis, ἐφίξει posuit,
 editionem, quam secutus sit, ita habere
 professus. Sed eam scio cum ignarissimis.
 sed ut ille, qui decem & forte plures codices
 contulit, cum aliis sciat, me minime fictam &
 imaginariam lectionem edidisse, consulat minima
 forma editionem, qua Lugd. Batavorum ex offi-
 cina Ioh. Maire anno Christi, 1610. cum
 Sneconi notulis prodiit. & ultima sui commenta-
 rii verba, nimiam revera inscitiam atque au-
 daciam redolentia, abelo confodat. Verum quod
 potissimum hanc editionem nova accessione exor-
 nat, sunt Viri Clarissimi Iacobi Gronovii nota
 ad Enchiridii Paraphrasin, primo divulgatam à
 Merico Casaubono, plurimis in locis mutilam cor-
 ruptissimamque, qua nunc, lacunis omnibus, auxi-
 lio codicis Florentini repletis, perfrui liceat. Al-
 tera hujus Paraphraseos collatio à viro mihi ami-
 cissimo est oblata, sed temporis angustia & typothe-
 tarum opera non sinebant, hanc editionem ulte-
 rius procrastinare. Interim, Tu humanissime Le-
 ctor, hisce fruire, dum alia & quidem majoris mo-
 menti brevi temporis interjecto spatio in lucem
 sumus emissuri.

E P I

E P I C T E T I

V I T A.

EPICTE^TETUS, Stoicæ sectæ Philosophus Hierapolitanus patria fuit, (est autem Hierapolis Cariz urbs, non longe à Laodicea sita,) conditione servus, ut in Noctibus Atticis etiam testatur Aulus Gellius. Servivit enim Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari, Vir sanctissimæ & integerrimæ vitæ, alienissimus ab omni fastu & arrogantia; quibus tamen vitiis omnes fere laborant philosophi. Tantæ autem fuit apud omnes existimationis & famæ, ut lucerna ejus fictilis tribus drachmarum millibus vendita olim fuisse feratur. Meminit hujus & Lucianus Græcus auctor, sed cum laude, cum is tamen nulli philosophorum satis æquus fuerit, utpote irrisor deorum & hominum: quo loco & lucernæ Epicteti mentionem facit: sic enim habet in Dialogo *περὶ τῆς*

E P I C T E T I V I T A .

ὃν ἀπαιδωτον ἔχει πολλὰ βιβλία ἀνέμφορον, id est,
ad ineruditum , & multos coëmentem libros :

“ Et nostra , inquit , ætate fuit quis , & adhuc

“ superest opinor , qui Stoïci Epicteti ficti-

“ lem lucernam ter mille drachmis emit.

“ Sperabat enim , opinor , & ille , si noctu ad

“ eam lucernam legeret continuo , & Epicte-

“ ti sapientiam in somnis se adepturum , &

“ similem se fore admirandi illius senis. Ha-

-ctenus Luciani verba. Summam totius phi-

losophiæ duobus his verbis continere dice-

bat, Ἀνέχεσθε καὶ ἀπέχεσθε, id est, *Sustine & abstine,*

Domitiano autem imperante , vel offensus

ejus tyrannide , vel coactus ob Senatuscon-

ultum de pellendis urbe philosophis , Ro-

ma Hierapolim cōmmigravit. Commoratus

terum dicitur Romæ usque ad tempora

Marci Antonini

· EPIC.

Ε Π Ι Κ Τ Ε Τ Ι

V I T Α

Ε X

S U I D Α.

Επίκλητος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας Φιλόσοφος, δὲ ἄλλος ἦν Ἐπαφροδίτης τῆς σωματοφυλάκων ἑβασσιλέως Νέρωνος πηρωθεὶς ἢ τὸ σκέλος ὑπὸ βέλους, ἐν Νικηπόλει τῆς νέας ἠπείρας ὤκησε. καὶ Διαπείνας μέγρι Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ, ἐγραψε πολλά, ἔτι Θεοσεβίου ὁ Φιλόσοφος, ἔλεγε πολλά διὰ τῆς Ἐπικλήτης σχολῶν.

Epictetus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe Philosophus. Servus autem Epaphroditi, unius de satellitibus Imperatoris Neronis. Ob defluxionem autem altero crure mutilatus, in novæ Epiri urbe Nicopoli habitavit. Et vita producta usque ad M. Antoninum, multa scripsit. Theosebius autem Philosophus multa ex Epicteti scholis desumpta dixit.

E X
M A C R O B I I
S A T U R N A L.

Lib. primo cap. XI.

De Epicteto autem Philosopho nobili, quod is quoque servus fuit, recentior est memoria, quam ut possit inter oblitte- rata nesciri. Cujus etiam de se scripti duo versus feruntur: ex quibus illud latenter in- telligas, non omnimodo Dis exosus esse, qui in hac vita cum ærumnarum varietate lu- ctantur; sed esse arcanas causas, ad quas pau- corum potuit pervenire curiositas.

Δὲλ⊙ Ἐπίκτητ⊙ γνώμῃ, κ. σώματι πρὸς,
καὶ πνεύματι ἰπ⊙, κ. φίλ⊙ ἀθανάτου.

Habes, ut opinor, assertum, non esse fastidium despiciendum servile nomen; cum & Jovem tetigerit cura de servo, & multos ex his fide- les, providos, fortes, philosophos etiam ex- stitisse constitit.

DE

D E

E P I C T E T O
S T O I C O P H I L O S O P H O

Elogia quadam & Iudicia.

ÆLIUS SPARTIANUS IN
ADRIANO CAES.

In summa familiaritate Epictetum & Heliodorum philosophos, & (ne nominatim de omnibus dicam) grammaticos, rhetores, musicos, geometras, pictores, astrologos habuit: præ cæteris (ut multi asserunt) eminente Favorino.

MARCUS VERUS AURELIUS
ANTONINUS IMPERATOR
ET PHILOSOPHUS

libro I. Ἐἰς ἑαυτὸν, sive De rebus suis, temmate
VII, ubi de Junio Rustico.

Καὶ τὸ ἀκριβῶς ἀναγινώσκειν, ἢ μὴ ἀρκεῖσθαι πρὸς τὸ ὀλοαγεῖν, μηδὲ τοῖς φιλαλαῶσι συγκαταπέθεσθαι. καὶ τὸ ἐπιτυχεῖν τοῖς ἐπικληταῖσι ὑπομνήμασιν, ὧν οἴκηθεν μετέδωκε: Porro ut accurate legerem, nec comprehensione summaria contentus essem; nec garrulis quibusvis temere assentirer. huic denique debeo, quod Epicteti commentarios legerim, quorum is à domo sua copiam mihi fecit. Meminit etiam Epicteti idem Imperator libro IV, 41. item VII. 19. denique XI. 34. 36, & 37.

* * 4

H E

HERODES ATTICUS

A P U D

A G E L L I U M

libro I. cap. II.

Permitte philosophorum amplissime, quoniam respondere nos tibi non quimus, quos idiotas & rudes vocas, recitari ex libro, quid de hujuscemodi magniloquentia veltra senserit dixeritque EPICLETUS, STOICORUM VEL MAXIMUS, jussitque proferri DISSERTATIONUM Epicteti digestarum ab ARRIANO secundum librum: in quo ille VENERANDUS SENEX juvenes, qui se Stoicos appellabant, neque frugis neque operæ probæ, se in theorematis tantum nugilibus & puerilium isagogarum commentationibus oblectantes, objugatione justa incessivit. Lecta igitur sunt ex libro, qui prolatus est, ea quæ addidit. Quibus verbis Epictetus severe simul ac festiviter scjunxit atque divisit à vero atque sincero Stoico, qui esset proculdubio ἀκάλυτος, ἀνεκθίας, ἀπρεμπόδις, ἐλάττερος, ὀπός, ὀδαιμων, vulgus illud nebulosum hominum, qui se Stoicos nuncuparent: atraque verborum & argutiarum fuligine ob oculos audientium jacta sanctissimæ disciplinæ nomen eumententur.

AGELLIUS LIB. XVII. CAP. XIX.

Epictetus maximus philosophorum.

THE

THEMISTIUS ORATIONE XII,

Qua inscribitur Παλιχός Consularis, ad Iovianum Imperatorem.

Καὶ πρῶτος ἔχ' ἴσον ἔνλημον πλὴν τῶν λόγων ἡγεμονίαν τῶν στρατοπέδων ἀρχῆς. ἔτω δὲ οἱ πατέρες τῶν οἴων βασιλείας τὰς ἀρετὰς πρῶτης τῆς τύχης ἀρετῆς, καὶ Ἀρείον ἐκείνον ὁ Σεβαστὸς, ὁ Τιβέριος καὶ Θερασίλων, Τραϊανὸς ὁ μέγαν Δίανα καὶ Χρυσῆν πλὴν γλώττων, καὶ Ἐπίκτητον τὰ δύο Ἀντωνείων. εἰδὼ τὰς ἀρετὰς: *Nec minore doctrina ac scientia, quam castrosum imperium, honore prosequeris. Sic auctores imperii tui, hujus olim disciplina majoribus amplissima quaque deferobant, velut Ario illi Augustus, Tiberius Thrasyllo, magnus Trajanus Dioni aurea lingua praedito, Episteto Antonini duo. Omitto ceteros.*

AUGUSTINUS DE CIVITATE DEI

libro IX. cap V.

Hane misericordiam Cicero locutor egregius non dubitavit appellare virtutem, quam Stoicos inter vitia numerare non pudet: qui tamen, ut docuit liber EPICETI NOBILISSIMI STOICI, ex decretis Zenonis & Chrysippi, qui hujus sectae primas partes habuerunt, hujusmodi passionēs in animum sapientis admittunt, quem vitii omnibus liberum esse volunt.

HENRICUS STEPHANUS

Praefatione in Diogenem Laërtium.

Norunt omnes, non quae meliores, sed quae doctiores nos reddant, ex hoc Diogenis opere potenda

terenda esse. Dixissem, sapientiores: nisi sapientem cum bono copulari ab ipso quoque Horatio meminissem, veluti quum scribit *Epist. lib. 1. Neve putes alium sapiente bonoque beatum.* Et Cicero ipse sapientes à bonis separari queritur, idque magnam perniciem afferre dicit. *Hæc est igitur illa perniciēs (inquit) quæ alios bonos, alios sapientes existimant.* Neque tamen quum dico ex his Diogenis libris petenda esse quæ nos doctiores, non quæ meliores reddant, hæc velim ita accipi, quasi nulla hic legerentur, quæ quod sit boni viri officium nos docerent (boni viri inquam, non ad Christianam, sed ad philosophicam exigendo normam, sed quoniam alii sunt aliorum libri, è quibus ea melius à nobis disci queant, siquidem vel unus **EPICTETI** libellus (cujus vitam à Diogene nostro prætermisissam esse miror) aptior nobis hujus rei doctor fuerit. Verum ut rari sunt aurei istius libelli lectores, sic certe rari sunt, qui meliores se quam doctiores esse malint.

J U S T U S L I P S I U S
M A N U D U C T I O N I S
A D
S T O I C A M P H I L O S O P H I A M

Libro primo, Dissert. XIX.

De Seneca habes: clarum aliud fidus se ostendit, *Epictetus*: ævo, non merito, posterior: & Scriptorum pondere, si non numero, comparandus, vitam præponendus. Ille vir totus à se & à Deo, nihil à Fortuna fuit. Origine vilis, & inter servos: corpore

corpore claudus ac debilis; mente nobilissimus, & inter omnis ævi lumina refulsit. Ipse de se Epigrammation hoc scripsit:

Δῦλ' Ἐπίκτατ' ἠδὲ κούμειον, ἢ σώματι πηδός,
καὶ πενίῃ ἴρ', ἢ φίλ' ἀθανάτοισ.

*Servus Epictetus sum natus, corpore claudus,
Itus paupertie, delicia supærum.*

Ipse, inquam, sive de ipso alius: sed confessio-
nem ingenuam vides, & generosam in fine additum,
de amicitia divina. *Natum Hierapoli, Phrygiæ
epida*, tradunt: Romam tractatum *servisse servitutem*
(si id nomen in hanc virtutem cadit) *Epaphrodito Ner-*
ronis, qui fuit à custodia corporis illi Principi: *claudum*
autem, è distillatione in illam partem corporis illapsa.
Hæc fere Suidas; Agellius etiam, qui virum admira-
ratus est, *pulsum Roma edicto illo barbarico Domitiani,*
quo Philosophus omnes ab urbe relegavit: & in Epiræ Ni-
copoli diem ultimam obiisse, lib. xv, cap. xi. Ajunt ad
Marci Antonini Imperatoris tempora durasse; quod ita
Suidas prodidit, & Antoninum Philosophum accipi-
mus. nam Pius ille, Titi prænomen gessit. Hoc ideo
observo, quia consideratione aliqua eget: & à Ne-
ronis morte, ad initia Marci Antonini, sunt anni
admodum nonaginta quatuor. Quomodo ergo sub Ne-
rone, nisi puer plane, vixerit? Et Epaphrodito ta-
men servisse (sed fortasse post Neronem) ipse etiam
indicat, & jocosè ejus meminit. I. Dissertationum,
quas Arrianus digessit, cap. xix. De conditione aut
ævo ejus, hæcenus scio: vita emendatissima fuit,
& plane ad scitum, quod in ore habebat, Ἀπέχεσθαι
ἀπέχεσθαι: Contine, & abstine. Item hostis fucorum, qui
Philosophos habitu & verbis præferrent, vita dege-
nera-

merarent: quod ille appellitare solitus, φιλοσόφως ἀνδρῶν
ἐπαίτιον, μέχρι ἑλέγην: *Philosophos sine factis, doctorum
genus.* Agellius xvii. cap. xix. Unica anus in mini-
sterio ei fuit, unica lucerna fictilis (hoc domesticum
omne instrumentum) ad divinas illas lucubrations:
quæ lucerna à morte ejus *mille drachmis* vauit, in me-
moriâ heroisci illius & honorem. Scripta, ut tetigi,
pauca exstant: *Enchiridion* sane egregium, & Stoicæ
moralis philosophiæ velut anima: item *Dissertationes*,
quas obiter in via, domo, schola habuit, ab Arriano
collectæ & digestæ. Neque omnes etiam exstant: in
Agellio & Stobæo reperies, quæ hic requiras. Sed,
Deus bone, acrem & altum in iis spiritum! accensum
animum, & honesti amore ardentem! Nihil in Græ-
cis, aut fallor, tale exstat: à duabus illis notis dico,
Acrimonia & Ardore. Tironem aliquem & rudem
Philosophiæ vix afficiat aut tangat: proficientem aut
profectum, incredibile est, quam excitet, & cum pungat
ubique, tamen etiam delectet. Genus stili concisum,
fractum est, & quod indolem subitarii sermonis ha-
bet: sed docta intervèniunt sæpe, semper salutarias
& non est qui bonam Mentem magis aut trahat, aut
formet. Ego senecionem illum numquam lego, nisi
cum interno animi motu: & quod Homero proprium,
pluris facio, cum relego semper ut novum, & cum re-
petivi repetendum. Idem fac. gratiam monitori ha-
bebis; majorem illi Doctori.

ME.

MERICI CASAUBONI

N O T Æ

in hoc Dist.

Δεῖλ' Ἐπίκρητ' ἡρόμω, καὶ σῶμ' ἀνάπηρ'
 Καὶ πνίλω Ἴρ' καὶ Φίλ' ἀθανάτισ.

Sive Epictetus (ut olim credidit Jul. Gel-
 lius) sive alius est auctor, plane divina
 sententia est, quæ ex intima tum Vet-
 tum Nov. Testament. philosophia prompta vi-
 deri possit: adeo certe supra vulgarem sensum
 & saporem, ut pauci sint Christiani, quorum
 fides ad istam sublimitatem pervenerit. For-
 mula erat antiquis ethnicis usitatissima, si quis
 fortuna in tribuendis quæ avidè inbiant homi-
 nes indulgentiore frueretur; sed præcipue sicubi
 in dubia alea conatibus & inceptis, sive per
 se laudabilibus, sive secus, res pro voto cede-
 ret; ut eum Φίλον esse τοῖς θεοῖς, id est, Diis
 charum & dilectum predicarent. Hoc tum ex
 aliis passim; tum ex Homero discamus eximie,
 cui tam solemne est ita loqui, ut ex ipso ma-
 nasse videri possit. Hinc miratur extrema
 Odyssea Achilles, Agamemnonem Regem,
 quem Διὶ Φίλον ἱερῆμαυ crediderant, (Φάμλα
 apud

MERICI CASAUBONI

apud Hom. elegantissime:) acerba & cruenta
 morte periisse: & alibi Penelope maritum Vlyf-
 sem Deo exosum esse colligit, quia reditu in pa-
 triam longis erroribus prohiberetur. Ipse Vlyffes,
 à subulco suo laute acceptus, vicissim optat illi;
 ut Dii φίλοι sit: bonorum scil. quæ vulgo nun-
 cupantur, optat illi copiam: quod & ex Eumæi
 responsione satis liquet. Odyss. 2. Nausicaa,
 Regis Phæacum filia, mortales ullos adeo fortes
 aut feroces usquam reperiri negat, qui terram
 Phæacum bello laceffere audeant, μάλα γὰρ φί-
 λου ἀγατόισιν. Hinc etiam illud Poëta Latini,
 de quodam in amore suo præter expectationem
 felici; Solus es, quem Dii diligunt. Sed in-
 signia in hanc rem Ciceronis in Oratione pro
 L. Flaco, de Judæis verba: Quam chara Diis
 immortalibus (inquit) gens esset, docuit quod
 est victa, quod elocata, quod serva. Plane ut
 hodierni demagogi, concionatores & politici,
 quorum pietas isto maxime (ὀνηροί) sibici-
 venititur: per quos non stabit, opinor, quin ad
 Mahumedanos ocyus (quibus est commadum,
 transeant, qui longe plura & insigniora (ut jam
 non uni observatum) in hoc genere jactare pos-
 sunt, quam (si miraculosa Vet. Testam. omit-
 tamus) quævis alia gens potest.

Hæc igitur vesana hominum opinioni, quæ
 vera pietati nihil perniciosius, ut contraires
 Epictetus, & suo exemplo ad saniora de nobis
 ipsis aliisque judicium præstet: generosam hanc de
 sua

NOTÆ IN HOC DIST.

sua fide professionem edidit; Servum se natum; (qua vilissima in terris conditio:) corpore quoque (cujus charitas omnibus maxima innata est:) mutilatum fuisse, sed & egenum (ne quid malis deesset) ad mendicitatem usque: in hac tamen tam miserabili, tam vili (si hominum judicia spectentur) conditione, tantum abesse ut à Diis neglectum se crederet, aut de amore ipsorum & charitate non dubitaret. O virum! b̄ sensentiam dignam que cordibus omnium, qui ad veram beatitudinem & aternas sedes aspirant, inscribatur; & memoria præsens semper obversetur. Iam dixi, sensum verborum ex intima Sac. Volum. philosophia promptum videri posse. Sed & verba non uno loco non dissimilia: qualia Davidis ista: ואני עני ואביון ארני יהושׁב Psalm. 40. vers. ult. qua recentior interpres haud male: Sum quidem pauper & egenus: Sed Deus cogitat de me: quem recentior & accuratior Anglica versio secuta est; But I am poor and needy: yet the Lord thinketh upon me. Belg. Ik ben wel ellendig ende nooddruftig / maar de Heere denkt aan my.

Observavi non paucos in Distichi hujus scopo longius aberrare. Flor. Christianus (vir alias in istis incomparabilis) non adeo sæliciter hic;

Servus Epictetus, Diis charus, pauper ut Irus:

Quin & parte aliqua corporis orbis eram.

Me-

MER. CASAUB. NOTÆ IN HOC DIST.

Melius, sive is Politianus, sive alius, qui servato verborum ordine, qui magnum hinc habet momentum, vertit,

**Servus Epictetus: mutilati corporis: Irus
Pauper: at hæc inter charus eram superioris.**

Longissime illi à sensu abeunt, qui nescio quam jactationem in verbis ariolantur, modestia philosophi minus convenientem. Sed hæc hæcenus.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ἘΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ENCHIRIDION.

ΚΕΦ. Α.

Τῶν ὄντων τὰ μὴ εἶναι ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ εἶναι ἐφ' ἡμῖν. Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπολήψεις, ὀρμή, ὀρεξεις, ἐκκλίσεις καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. Ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξαι, θεχαί, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἔχ ἡμέτερα ἔργα.

CAP. I.

Res quædam in potestate nostra sunt, quædam non sunt. In nostra potestate est opinio, appetitio, desiderium, averfatio; &, ut uno complectar verbo, quælibet nostræ actiones. Nostri arbitrii non sunt corpus, pecunia, gloria, imperia: ad summam, ea quæ ipsi non agimus, omnia.

Tribuitur hoc Enchiridion Epicteto, quamvis ipse id non scripserit, sed Arrianus, qui & uberiotem in id commentarium edidit, quo dissertationes Epicteti plenius prosequitur. Testatur id Simplicius in præfatione commentarii ad hunc libellum hisce verbis: Τὸ βιβλίον τῆς τοῦ Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον ἐπιγραφομένου, καὶ τῆς αὐτοῦ συνειρηθέντος ὁ Ἀρριανὸς, τὰ καίρια τῶν καὶ ἀναγκασιότατων ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ κινήσι τῶν ψυχῶν ἐπιλεξάμενος ἐκ τῶν Ἐπικτήτου λόγων. Hoc est:

Idem Arrianus & hunc libellum, quod Enchiridion inscribitur composuit, delectis ex Epicteti disputationibus philosophia loci maxime idoneis ac necessariis, & animos vehementissime permoventibus. Seneanus.

2 Non solum pugio Græcis hoc nomine vocatur, sed etiam quicquid ad manum est, & in usum promptum & obvium, ut instrumenta quælibet ac vasa ἐγχειρίδια, quæ parata & in manu semper gestanda. Hesychius, Ἐγχειρίδια, σκεδὴ καὶ ὄργανα σκεδῶν, ἄγχι δὲ

εἶτα καὶ τὴν ἐν χειρὶ. Suidas, Ἐγχειρίδιον ξίφους, ὄργανον, τμηπύην ὄργανον. Sed quare τμηπύην? Ita tamen & Hefychius: Ἐγχειρίδιον, ξίφιδιον μικρὸν, ἢ τμηλικὸν ὄργανον. An quia Ἐγχειρίδιον gladiolus est & pugio, non potest utripari nisi de instrumento τμηλικῷ? Atqui Ἐγχειρίδιον crederem dici id omne quod ad manum, vel in manu est. Certe ea pars remi quæ manu retinetur Græcè Ἐγχειρίδιον vocatur. Pollux: τὸ ἰκώπης τὸ μὲν ἔλαμβάνοντες οἱ ναῦται, ἔγχειρίδιον. In his titulus librorum Ἐγχειρίδιον vix aliud queat esse quam πικαιδίον ἔγχειρίδιον: Nam ἔγχειρίδιον hic est adjectivum, quod substantivi vice usurpatur, & subauditur αὐτοβιβλίον αὐτὸ πικαιδίον. Cum pro ensiculo accipitur Græcè, subintelligitur ξίφος, & integrum est Ἐγχειρίδιον ξίφος. *Salmasius.*

Enchiridion inscribitur, quod pugionem significat, quia ut pugio militibus, ita hic libellus iis, qui recte vivere student, in promptu esse perpetuo debeat. Fecit idem magnum patriæ nostræ lumen Eratimus, inscriptione istius libri, quo Christianum militem depingit. Est vero titulus hic ab Artiano; qui, deletis ex Epicteti dissertationibus locis philosophiæ Ethicæ, maximè necessariis, & animos vehementissime permoventibus, hunc libellum seu epitomen disputationum Epicteti in lucem emisit. *Snecanus.*

3 Τῶν ὄντων τὴν μὲν ἔστιν ἐφ' ἡμῶν. *Res quædam in nostra potestate sunt.* Cum sententiarum Epicteti bona pars pendat ab intellectu distinctionis eorum, quæ sunt in nostra potestate, & quæ non; operæ pretium fuerit attendere quid intelligat author per hanc phrasin, esse in potestate nostra, aut non esse. Quod Simplicii verbis explicabitur. Sic itaque ille. In nostra potestate ea esse dicit, quæ nec ab alio habemus, nec ab ullo alio impediri possunt:

cujusmodi sunt motus animorum, qui intrinsicè suo prope iudicio & arbitrato cientur. Voluntas enim extrinsecus moveri non potest, id est objectis forinsecus advenientibus sic moveri, ut necessario promoveatur, nec libertate sua, qua illi infra est fruatur. Quamvis enim id quod expeditur, extrinsecus sit: ipse tamen motus ad illud, intrinsicè est: velut, hoc illo modo sentire de rebus; ut, divitias aut mortem, aut aliud ejus generis, vel bonum vel malum, vel neutrum esse. Huius etiam phrasi enucleandæ est quod dicit Simplicius: Nec enim idem est voluntarium: & id quod in nostra potestate est: sed voluntarium est id quod præcipue expeditur: in nostra potestate vero, quod amplecti possumus, sive propter se, sive propter mali gravioris fugam. Ψυπόληψις est id, quod de unaquaque re sentimus; ut, fugiendum esse flagitium, philosophiam mederi animis. *Opinionem* non malè reddidit interpres. Possis & vertere *apprehensionem*. Eam Simplicii cap. 11. Φαυλοτάτης nomine venire censet. Οὐ μὲν Cicero alias *appetitionem*, alias *appetitum*, alias *motum animi* interpretatur. Αφορμὴ huius contrarium est, videlicet *aversatio*; nempe Stoica; quæ peculiari quadam ratione hisce vocibus utitur; non vero ea, quæ communiter in usu est; cuius exemplum est cap. 70 *Idem.*

4. Ἐφ' ἡμῶν ἔστιν ὑπόληψις. *In nostra potestate est opinio.* Negat hoc Homerus, quum, Cicerone interprete, scribit:

Tales sunt hominum mentes, qualis pater ipse
Iuppiter autem ferax lustravit lampade terras.

Homeri versus sic habent:
Τοιὸς γὰρ νόσος ἔστιν ἐπιχθονίῳ
αἰνθράπων,
Οἷον ἐκ' ἡμῶν ἄγχοι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Sed

Sed hunc scrupulum Simplicius eximit. *Wolffius.*

5 Ο ἄρμω, ὄρεξις.] Nolim ego de verbis istis cum quoquam acrius contendere, cum certum sit aliter Ciceronem, aliter Senecam, aliter alios veteres reddidisse. *Wolffii* tamen inconstantiam, aliis quoque notatam, in versione probare non possum, qui cum hic ὄρμω appetitionem (ex Cicerone) vertat: ὄρεξιν autem desiderium, (ex Seneca:) paulo post, (ut cap. 6.) ὄρεξιν appetitionem, Latine sonare maluit. Sed nec vitis summis assentior, qui Senecam ὄρεξιν appetitionem; ὄρμω autem impetum semper reddere affirmant. Nos aliter observavimus: cum per ὄρεξιν intelligitur appetitus naturalis, qualis hominibus bestiisque communis est, ut est appetitus cibi, potus, &c. tum Senecam verbo desiderium uti: cum autem appetitus qui rationis imperio subjacet, tum appetitionem verbum potius usurpare. Nos quidem scrupulosi non sumus. Quæ tamen ab aliis adseruntur, quæque nos observavimus ipsi, diligenter expensis, ita statuimus: ὄρμω impetum; ὄρεξιν appetitionem, cuius sufficit: quod semel monuisse sufficiat. *Casaubonus.*

6 Ὅσα ἡμῖν ἔργα. Quæcumque nostra actiones.] Ἐργον Ciceroni est, aliàs opus, aliàs res, aliàs opera, aliàs difficultas. Ego hic ἔργον intelligo, non munus officii, τὸ καθήκον, in qua significatione sæpe capitur: sed συνέργειαν, actionem, id quod aut animis agitamus, aut ministerio corporis agimus, sive bonam; sive malum: ut cum agimus prudenter, iuste, fortiter, temperate: contravè, libidinosè, effeminatè, injustè, temerè: cum philosophamur, irascimur, cupimus, deambulamus, lavamus, scribimus, legimus, & id genus alia, quæ homo suapte naturâ, suoque arbitratu facere potest aut non facere, nisi morbo aut externa vi impediatur.

Quod cum sit, actiones illæ in potentate nostra esse desinunt, opinor: & opinio tantum, appetitio & desiderium, horumque contrario declinatio & aversatio, nobis relinquuntur. Cum autem morbi sint, qui animum etiam tentent, ut phrenitis; melancholia, veternus, apoplexia; epilepsia, vulnera capitis, cerebri læsiones, similesque pestes: etiam illa, nisi fallor, evanescent, quæ sola in nostra potentate esse affirmat *Epictetus*. Sed loqui Stoicos de natura integrâ, & non impedita, probabile est, quæ tamen quandiu talis permanens sit, constare nemini profecto potest. Consideret ergo quisque seculum, veriusne ista dicantur; an magnificentius? Animi tamen bona dotibus corporis, & fortunæ muneribus præstare, ac diuturniora esse, extra controversiam esse arbitror. Quicquid tamen egeris, nunquam id consequeris, ut à Fortunæ tyrannide sis immunis: hoc est, ut Deus ea tibi non auferre possit, quæ largitus est. Valeat ergo Thrasonica illa vox, & inter Stoicas hyperbolicas numeretur, ἀπορησαίλημαί σι, ὃ τῆχη, καὶ πάντων ἀφῆρημαί. Ἐν τῷ παρρησίῳ. hoc est: Anteverti tibi *Fortuna*, & quasi vallo firmissimo opposito, omnes tibi aditus, omnes cuniculos interclusi. Prudentius ille, qui distichon illud per se insolens, piæque hominis mortui adscriptis: cui, si in *C M R I S* r b servatore obdormietit, verè convenit:

Ἐλπίς τῆ τύχη μέγα χαίρειν
τὸν λιμὲν ὄρεγν.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν πικρὰ τὸ
τὸς μετ' ἐμῖ.

Inveni portum, Spes & fortuna
valete:

Nil mihi vobiscum: ludite nunc
alios.

Neque enim spe sua frustrabitur,
neque timebit quicquam, mortuus

in Domino, ab omnibus fortunæ injuriis & ludibriis immunis, atque in portu tutissimo securus & beatus conquiescit. *Wolffius.*

6 *Ὅσα ἢ μὲν ἐργεῖα. Quæcumque nostra actiones.*] Hic ἐργον idem notat quod ἐνεργεῖα, qua vocē significatur omne id quod aut animis agitur, aut ministerio corporis perficimus, sive bonum, sive malum: ut cum agimus prudenter, juste, fortiter, temperanter: aut contra: item cum philosophamur, irascimur, cupimus, deambulamus, lavamus, scribimus, legimus, & id genus alia; quæ homo suapte natura, suoque arbitratu facere aut non facere potest, nisi morbo aut externa vi impediatur. Quod cum sit, actiones illæ, quatenus servitio corporis indigent, in potestate nostra esse desinunt. Vide principium capituli noni. Corpus, possessionem, & reliqua quæ sequuntur, in nostra potestate esse negat, non quia animus ad hæc quoque, & horum contraria, aliquid conferat; (nam & corpus & res familiaris animo procurante pulchrius gubernatur;) sed quod his rebus non solus animus dominetur, & ad ea consequenda multis aliis adiumentis egeat. Videndus Simplicius. *Senecanus.*

7 *Ὅν ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἢ κ' ἕστις, δόξα, δόξα. In nostra potestate non sunt, corpus, possessio.*] Nemo negabit opinor, non esse nostri arbitrii, ut perpetuo valeat, nec ullo incommodo afficiatur corpus. Nam alioqui ægrotaret, mutilaretur, moreretur nemo. Etsi enim quidam apud Plinium sponsonem cum Fortuna fecisse legitur, si unquam ægrotasset: nihilominus tamen lapsi scalarum interit. Masinissam & Cytum; robustissimos reges, longa ætas exstinxit. Iam si divitiarum gloria, imperia, cæteraque nobis in manu essent: quis egreter, malè audiret, serviret? Quis cara uxore; libetis, amicis orbaretur? Hoc igitur extra controversiam est, non

esse ista nostri juris. Illud verò cui persuaderi potest, cum nostra non sint, ne jacturam illorum molestissimè feramus? Ne iis ereptis, vim & injuriam nobis esse factam opinemur? Tanta est inconstantia & perveritas. Occurritur autem Epicteto, Natura nobis esse insitum talium rerum amorem; nec posse fieri, quin iis amissis doleamus. At vicissim rogabit Epictetus: Annon illud etiam natura ferat, ut sæpe illa amittamus? an repugnare in eo naturæ, sit viri boni & sapientis? Frustra præsertim, & ultro augere sibi molestias, quæ animi æquitate minuendæ erant: Opponimus scilicet philosophis non firmiores rationes, sed affectus nostros & pravam contuetudinem: pro quibus tanquam pro aris & focis, & monumentis majorum pugnamus: majorène stulticia dicam, an calamitate? Quod si dies adimit hominibus ægrotudinem: recta ratio cur non adimat? Cur exemplà vulgi, quàm virorum fortium & sapientum sequi malimus? At id quoque Natura fert, ut ipsa assuetudo molestiam leniat. Unde poeta:

*Χρόνον μολάξεις, νῦν δ' εὖ
ἠθάσκει κρηθόν.*

Malum viget jam, lenietur tempore.

Esto: sed cur non, ut servulo Comico, ita & nobis medicata omnia mala nostra sunt, ut ne quid animo sit novum? Nam & hoc docet Epictetus, & docuerunt olim multi, nec obtrepasit quæquam pœnituit. Annon & divus Paulus monet, ita esse utendum mundo, quasi non utamur? Nec habitandi, sed commorandi locum hic nobis esse datum? Sed hæc alibi commodius. Illud non alienum fuerit, verba quæ obscuriora videntur, quæque subinde recurrunt in hoc Opusculo, declarare. *ὑπολήψις* est opinio, sententia, persuasio, iudicium, id quod de quaque te sentimus: ut,

motus

maortem & morbum esse malum, divitias & voluptates expetendas esse, fugiendum esse flagitium & dedecus, philosophiam mederi animis. *ὀρεῖται* Cicero aliàs appetitionem, aliàs appetitum seu appetitionem animi, aliàs motum animi interpretatur. Politianus conatum vertit. *ὄρεξιν* appetitum. *ἀφορέμην* hujus contrarium est, averfatio, cum animus abhorret à re aliqua. Hinc *ὀρεῖται* & *ἀφορέμην*, appetere, inclinare animo ad aliquid : *ἀφορέμην*, averfari, abhorrere. Peculiarem enim hæc verba usum habent apud Stoicos. Est & *ὄρεξις* appetitus : sed Cicero *βέλησιν*, *ἁλόγων ὄρεξιν* exponit, voluntatem quæ quid cum ratione desideret. Quare *ὄρεξιν* (nè vocabulorum numerus imminueretur) desiderium verti. *ἐκκλίσειν* idem, declinationem à malis, declinationem laboris & periculi, dixit. Simplicius hunc ordinem tradit : Cum quid bonum aut malum judicemus, omnino commoveri declinationem aut appetitionem : subsequi verò *ὀρεῖται*, quam animi concitationem, approbantis aut improbantis, prosequentis aut averfantis aliquid, definit. *αἰρέσις* est optio vel appetitio, cum Cicero *τὸ αἰρέσθαι* optabile & rem expetendam vertat. *προαἰρέσιν* Simplicius *ἄλλο πρὸς αἰρέσιν* esse dicit, cum alia aliis præferuntur. Quo uno verbo commode queat exprimi,

*Grammatici certant, & adhuc sub
iudice lis est.*

Barbari prælectionem, alii delectum, alii propositum, alii institutum, alii voluntatem, alii consilium interpretantur. Nos, ut quimus, quando ut volumus, non licet. Omnino difficile est ut Græcis, præsertim Stoicis, certare verborum copia & proprietate. Quare veniam ab æquis lectoribus impetratam velim, sicuti Epicæto & æcerimis eorum iudiciis non satis æcerimus. Sæpe enim, cru-

ditis scriptoribus facili est varia vocabula congerere : sed eadem distinguere, grammatico aut interpreti non perinde promptum. Imo (si, quod sentio, dicendum est) ipsi auctores sæpe riderent & grammaticos & interpretes, qui earum rgrum distinguendarum sollicità curâ tenerentur, quas ipsi aut ostentandæ copix, aut rei inculcandæ gratiâ congestissent. *Wolffius.*

Hac ab Epicæto pronunciata tam firmissimis absolutissimæ veritatis fundamentis inniuntur, ut à nemine unquam refelli queant. Quocunque enim modo hominem, live in statu naturæ ante institutionem Reip. live sub imperio consideramus, illud pro æterna veritate erit habendum, *corpus, possessionem, gloriam & imperia in nostra potestate non esse.* Nam præterquam quod humano corpori perpetuis aëris incommodis exposito, cum vario morborum genere, qui ei vires quacunque ætate adimunt, tandemque vitalem spiritum extinguunt, sit pugnandum : tamen sub utroque statu nemo sibi, licet fortissimus, tam securum vitæ degendæ genus excogitare aut formare valet, ut ab infimissimo quoque non possit aut vi aut dolo de medio tolli. Rex & subditus, dominus & servus, parentes & liberi hæc respectu in eodem statu constituti sunt. Quot Monarchæ, licet nocte dieque armatorum satellitum turbâ constipati, à subditis interfecti sunt? Adeo ut verum sit illud Iuvenalis,

*Ad Generum Cæteris sine cade &
sanguine paucis
Descendant reges, & sicca morte
Tyranni.*

Quot servi in dominorum corpora imperium exercuerunt? Et quot etiam parentibus, apud Romanos quondam in liberos vitæ ac necis potestate fruentibus, mortem filii inculère? Quid dicam de possessionibus,

nibus, quas, licet in statu naturæ omnibus communes, viribus polentior ab infirmiori invidia aut malevolentia auferre potest? Numquid etiam constituta civitate, in qua leges aliena abripere prohibent, fures reperiuntur, qui inscio & invito domino possessiones auferunt? Si publici commodi causa publica fœsa sit ducenda fodiendaque, an non præstat partem prædii, summa potestate eam exigente, propenso animo exhibere, quam cum Nabotho lapidibus obrui, atque ita corpus certæ ac minime dubiæ mortis objicere? In omni enim Republica sive Christiana, sive alia sit, hæc regula valeat: *Civem unum quemque suorum honorum non tam absolutum esse dominum, ut Republica dominium in eadem bona possit excludere.* Cives quidem in bona sua proprium dominium habent, quod cæterorum civium jus excludit: Verum si summæ potestatis jus & imperium in eadem excluderetur, protegere cives non posset, neque ab hostibus externis, neque ab injuriis mutuis. Quocumque igitur modo hanc Epicteti sententiam verteris, semper remanebit illa veritas, corpus & possessiones in nostra potestate non esse.

Eodem prorsus modo se res habet cum *Gloria & imperio.* Vox illa δόξα heic non significat opinionem de aliqua re, quæ in nobis libera, nostraque potestate est: sed hoc vocabulo Epictetum indicare existimo gloriam sive honorem, qui consistit in cogitatione interna honorantis, nempe in opinione, quam de Potentia & Bonitate quisque habet illius, quem honorare affirmat: Ergo, quia hanc aliorum hominum opinionem, libera nostræ voluntatis inclinatione ad nos honorandos & colendos flectere non possumus, vetum manebit illud Epicteti, gloriam

& honorem in nostra potestate non esse. Et idem nobis quoque cum Epicteto de Imperio statuere licet. Hæc non possunt intelligi de statu ante institutionem Reip. nam in tali statu, unusquisque pari potestate gaudens, nullum reperiuntur imperium. Præterea in tali statu nemo potestatem habet imperium sive societatem civilem erigendi; quia oritur ex iusta hominum unita multitudine, qui simul jus in omnia, quod possident, in unum hominem sive cœtum conferunt, & ad propellendos hostes idonei sunt. Unusquisque verò medium illud civitatem constituendi quidem in se habet, sed aliorum arbitrium ad eam rem inclinare, unicuique in potestate non est. Et quandoquidem in constituta Republica aliorum plerumque suffragiis & votis hunc vel illum ad supremam majestatem promoveri videmus, rectè quoque dicitur, illud in nostra potestate non esse; quia fors à Deo est. Quumque præterea in hoc negotio maxime facit, ex his vel illis parentibus originem duxisse, ut ad imperii fastigium eveharis, affirmandum est ab unoquoque, neminem id in sua potestate habere vel Leidensem, vel Amstelodamensem, vel Haerlemensem nasci. Beata igitur erit talis vitæ conditio & status in quo corpora nostra, à terrenis hisce sordibus purgata, nullis aëris injuriis, nullis morborum generibus, nec ipsi mortis obnoxia, in secula seculorum cælestem illam κλησιν possidebunt, ubi honorem & gloriam tribuent illi, cum quo tanquam reges & Monarchæ in mortem, diabolium & infernum imperium exercebunt.

8 Η κλησιν] Wolfius hic *pecunia*: Politianus, *possessio*: quod magis generale est, & ut puto, præferendum. *Casaubonus.*

Ε. Καί

β'.

CAP. II.

Καὶ τὰ ἰσὺ ἐφ' ἡμῶν
 ἐστὶ φύσις ἐλεύθερα,
 ἀκάλυτα, ἀπαρεμπό-
 διστα. τὰ δὲ σὺν ἐφ'
 ἡμῶν, ἀσθενῆ, δῶλα, κω-
 λυτὰ, ἀλλότρια.

Ac ea quæ nobis parent, libera sunt natura sua, nec prohiberi ab ullo, nec impediri possunt. In quæ autem ipsi jus nullum habemus, ea sunt infirma, obnoxia servituti, obnoxia impedimentis, aliena.

Καὶ τὰ ἰσὺ ἐφ' ἡμῶν.] Verba hæc interpretes transtulic; ac ea quædem quæ nobis parent, sensum potius secutus quam verba; quæ ἔπειδα sonant, ea quæ in nobis sunt. Quod nihil est aliud, quam, quæ in nostra potestate vel nostri arbitrii sunt. Hæc enim in unoquoque esse dicimus, quæ non ab alio habet, quæque ab alio impediri nequeunt. Id quod significat Epictetus, cum dicit, quæ ejus generis sunt, esse ἐλεύθερα, ἀκάλυ-

τα, ἀπαρεμπόδιστα, quibus opponuntur, quæ contra se habent; quæ aliena recte nominat, iis videlicet obnoxia, & ab illis pendentia, qui ea vel præbere vel prohibere possunt, Quæ vero in nostra potestate non sunt, nostra non sunt: sed partim corporis, quod pro instrumento vult haberi, ut patet cap. 24. partim pecuniæ aut gloriolæ; quæ etiam longius ab animo remotæ sunt, quam corpus. Socrates.

γ'.

CAP. III.

Μέμνησο ἔν, ὅτι, εἰάν
 τὰ φύσις δῶλα, ἐ-
 λεύθερα οἰθηῆς, καὶ τὰ
 ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδι-
 ατήση, πεινήσης, ταρα-
 χήση, μέμψη καὶ θεῶς,
 καὶ ἀνθρώπων· εἰάν ᾧ πρὸς
 σὸν μόνον οἰθηῆς σὸν εἶναι,
 τὸ ᾧ ἀλλότριον, ὡπὲρ
 ἐστιν, ἀλλότριον,² εἰδείς σε
 ἀναγκάσει εἰδέσθαι, εἰδείς
 σε κωλύσει, εἰ μέμψη εἰ-
 δέ-

Proinde memento, si ea quæ natura serviunt, libera putaris, & aliena pro tuis habueris, fore, ut impediaris, lugeas, perturberis, Deos hominesque accuses. Sin id solum tuum existimaris, quod tuum est; alicui vero, ut sunt, aliena: te nemo coget unquam, nemo impiediet, neminem accusabis, neminem cri-

A 4

πί-

δένα, ὅσα ἐγκαλέσεις πινί, ἄκων πράξεις εἰδὲ ἐγ, εἰδείς σε βλάψει, ἔχθρὸν εἶχ ἔξεις. εἰδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείση.

1 Μίμνησο ἕν. Proinde memen-
to,] Hoc caput nihil nisi con-
fectarium duorum præcedentium. Id
quod nititur isto axioma: *Contra-*
riarum causarum contraria sunt effe-
cta. Snenanus.

2 Οὐδείς σε ἀναγκάσει εἰδέ-
πασ. Τε πέπο. coget unquam.] Ad
verbum, nemo tibi necessitatem
imponet, aut te necessitate con-
stringet ad aliquid faciendum, quo-
minus plenius libertate fruaris,
sisque tuarum actionum dominus.
Idem.

3 Ἀκων πράξεις. Inventus ages.]
In quibusdam editionibus pessimè
pro πράξεις legitur πράξαις, quod
vitium, non nisi typhotetarum festi-
nationi, adscribi potest.

4 Ἐχθρὸν εἶχ ἔξεις. Inimicum
non habebis.] Quicumque enim ini-
micus erit tibi, si tu non in eum

minaberis, nihil ages in-
vitus, nemo te lædct, ini-
micum non habebis. Ne-
que enim ullam calamita-
tem accipies.

inimico eris animo, is in ea poterit
nihil, quæ tua tantum sunt: quæ
hisce quatuor vocibus cap. 1. com-
plectitur, videlicet ἰπικλήσι, ὀρμηῆς, ὀρέξι, ἐκκλίσι. Si
quid in reliqua valebit, ea extranea
sunt & aliena: iis itaque te spo-
lians, proprie te non læderit: Sne-
canus.

5 Οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείση.]
Politiani versio hæc non agnoscit, &
videntur supervacanea, cum jam præ-
cesserit εἰδείς σε βλάψει. Melius ta-
men, (ut ego censeo,) *Paraphrasi,*
quæ hæc posteriora exhibet, expun-
ctis illis. *Casaubonus.*

Οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείση.
Neque, enim ullam calamitatem acci-
pies.] Ad verbum: Non enim noxium
quid patieris. Id quod ex superioribus
satis liquet, quomodo sit accipien-
dum. Snenanus.

δ.

CAP. IV.

1 Τηλικύτων ἔν ἐφίε-
μην, μέμνησο ὅτι
εἰ δὲ μετρίως κεκινημέ-
νον ἄπτεαυ αὐτῶν· αἰλ-
λά τὰ μὲν ἀφίεναι πυν-
τελῶς, ἡ τὰ δὲ ὑπερ-
πίθεσθαι πρὸς τὸ πικρόν.
3 εἰάν δὲ καὶ πῶπε θέλῃς,
4 καὶ ἀρχεῖν καὶ πλεῖσθαι,
5 τυχὸν μὲν εἰδὲ αὐτῶν
τῆ.

Cum igitur tantas res
cappetas, sic eas suf-
cipiendas esse memento,
ut sis non mediocriter
incitatus; atque alia pe-
nitus relinquenda, alia in
præsentia omittenda cen-
seas. Quod si & illas de-
sideraris, & magistratus
etiam atque opes appetie-
ris, & tuos florere volue-
ris:

τῶν τῶ ξη, ὁ δὲ τὸ καὶ τῶ
 αὐτέρων ἐφίεσθ' πάν-
 τως γε μὴν ἑκείνων δόπο-
 τῶ ξη, δι' αὐτὸν μόνον ὁ δὲ αὐ-
 μονία καὶ ἐλευθερία περι-
 γίνεται.

ris : fortasse ne hæc qui-
 dem assequeris, propter
 earum, quas ante diximus,
 cupiditatem : iis certe
 omnino exicides, per quas
 solas felicitas & libertas
 comparatur.

1 Τηλικύτης ἐν ἐφίεσθ' μί-
 μνησι ὅτι καὶ δεῖ μετρίως κεινη-
 μένον, ἀπὸ αὐτῶν. In tanta-
 tum igitur appetitione rerum, sic eas
 suscipiendas esse memento ; ut prorsus
 omni vales animi perturbatione.]
 Rectius Simplicii Commentarius :
 τηλικύτων ἐν ἐφίεσθ' μίμνη-
 σο ὅτι καὶ δεῖ μετρίως κεινημένον
 ἀπὸ αὐτῶν. Quum igitur tantas
 res appetas, sic eas suscipiendas esse
 memento, ut sis non mediocriter
 incitatus. Quam lectionem & Po-
 litianus est sequutus. De pluribus
 locutus est ; ergo τηλικύτων. Serio
 suscipiendum monet philosophiæ stu-
 dium, ergo καὶ δεῖ redundat, quod qua-
 tuor reliqui codices habent : à quibus
 deceptus, verteram : Vt prorsus om-
 ni vales animi perturbatione. quæ
 sententia etiam cum ἀπαθεία Stoi-
 corum convenit, philosophiæ ty-
 ρονi tamen haud quaquam convenit,
 quem incredibili cupiditate sapientiæ
 inflammatum esse vult : adeo ut il-
 lud ex Evangelio desumptum ei dici
 possit :

Ἐν μαργαρίτῳ πρῶτον,
 Ἀποδοῦς ἀπὸ αὐτοῦ, λαμβάνει.
 Vnam margaritam pretiosam omni-
 bus opibus tuis emito. Wolfius.

Monet hoc commate, serio susci-
 piendum esse philosophiæ studium ;
 utque hoc fiat commode, quædam
 omitti sive relinqui prorsus suadet,
 quædam differri ad tempus. Sne-
 canus.

2 Ταῦτα δὲ ὑπερπληθῶς αὐτὸς τὸ
 παρῶν. Alia in presentia omittenda
 censetur.] Malim, differenda ; id enim

significat verbum ὑπερπληθῶς. Dif-
 ferre vero eas res externas jubet, Sim-
 plicio interprete, quæ prudenter tra-
 ctatæ bonis animi non officiant :
 cujusmodi sunt, parare domum &
 servum, legitima nuptiæ, ingenio-
 rum liberorum procreatio, justus ma-
 gistratus, aliquando etiam rerum
 necessarium curatio. Hæc omnia
 & id genus alia in præsentia esse dif-
 ferenda monet virtutis studiosos, id-
 que merito : quod nullis omnino re-
 bus eos distrahi oporteat, & à studio
 virtutis atque exercitatione abstrahi,
 qui eam perfecte consequi cupiant,
 Snesanus.

3 Ἐάν τις καὶ τῶν ἰσθῆλης. Sin &
 hui voluerit.] Scilicet, πῶς ἐν φιλασο-
 φίας ἀπὸ γυνόμηναι. Ea quæ Philoso-
 phiæ præstat. Wolfius.

4 Καὶ ἀρχὴν καὶ πλεῖσιν. Et im-
 perare & esse divem.] Politianus ad-
 dit, Domesticos dirigere. Legit for-
 tasse, τὸς οἰκείους ἀθύνειν, quod
 perperam scriptum fuisse reor, pro
 ἀθλῶν, necessarios tuos florere.
 Volumus autem in primis nobis bene
 esse, mox etiam nostris & aliis. Dis-
 crimem Ἐθύνων καὶ ἀθλῶν, vel
 pueris notum est. Wolfius.

Ἀρχὴν καὶ πλεῖσιν.] Latina Wol-
 fi auctiora sunt his verbis. & tuos
 florere : quæ ille, ut in notis docet,
 sola conjectura fretus, ex Politiani
 versione sumpsit. Conjicit autem Po-
 litianum in suis codicibus reperisse,
 καὶ οἰκείους ἀθλῶν : quæ cum ne-
 que Simplicii, neque Paraphrasi
 agnoscat, nos adulterina censemus.
 Si quid in Græcis desideratur, hoc
 A 5 potius,

potius, ex Simplicio, fuerit, καὶ τὴν
 οἰκίαν διδωμίαν: (quemadmodum
 & Politianum reperisse, ex ipsius
 versione, & domesticis dirigere, cre-
 dibile est:) quod oppositum fuerit
 τὸ ἀρχὴν, & τὸ πλεῖν. Sed mi-
 nime opus est, & melius opinor, ab-
 sint, cum in istis, εἰάν ἢ καὶ ταῦτα
 (propria bona scilicet) καὶ ἀρχὴν καὶ
 πλεῖν, (externa:) manifesta sit
 oppositio. *Casaubonus.*

5 Τυχὸν εἰδὼν αὐτῶν τῶν τῶν τυξή.
 Fortassis nec hac ipsa assequeris.] καὶ
 ἀρχὴν πὶ εἰ πλεῖν. Nec magi-
 stratus nec opes assequeris. *Wolffius.*

6 Διὰ τὸ εἶπε ἀρετῶν ἰφιστοῦ.
 Eo quod priora quoque desiderat.] Ea
 scilicet, quæ philosophia confert,
 libertatem, tranquillitatem animi,
 securitatem. Significat animum in
 duas partes distractum, nec fortunæ
 muneribus, nec philosophiæ bonis
 potiri; quod altera cura impediatur
 alteram, nec tantam esse patiatur,
 quantum sit opus. Sed hoc intelligatur
 de philosophiæ tyrocinio. Nam præ-

cepta rebus gerendis prælucent, &
 illustrantur usu vitæ, & crebris vir-
 tutis actionibus, si probe intellecta
 & animis infixæ fuerint. Philoso-
 phandum est igitur ab ineunte ætate,
 animo aliis curis libero, ut quæ tum
 cognita perceptaque fuerint, ad præ-
 randas & tuendas opes, ad magistra-
 tus adipiscendos & gerendos, ad
 omnes denique vitæ casus ferendos
 accommodentur. τὴν ἀρετῶν, prio-
 ra dicit: vel τὰ ἀρετῶν εἰρημίαν
 ea quæ ante exposuit, quæque rectum
 iudicium sequuntur: non autem τὰ
 πρὶν φιλοσοφῆσαι, ea quæ deside-
 ratis ante philosophiam, ut volupta-
 tes, honores, divitias: vel τὰ ἀρε-
 ταιώτερα, præstantiora. Nam tran-
 quillitas animi, verumque iudicium,
 utique divitiis & honoribus præstant,
Idem.

7 Εὐκρίων δὲ τυξή. Illi exequi
 des. καὶ ἀρετῶν, prioribus & po-
 rioribus: Carebis animi tranquillita-
 te, si avarus & ambiciosus fueris,
Idem.

εἰ.

CAP. V.

Ἐὐθὺς εἶν, πάση φαν-
 τασίᾳ τραχεία, με-
 λέτω σπιλέγειν, ὅτι,
 φαντασία² εἶ, καὶ εἰ πάν-
 τως τὸ φανόμενον. ἐπι-
 τα ἐξέταξε τοῖς κατόσι
 τάτοις, οἷς ἔχεις. πρώτῳ
 δὲ τῶν, καὶ μάλιστα, πό-
 τερον πρὸς τὰ ἐφ' ἡμῶν
 εἶν. ἢ πρὸς τὰ ὄσα ἐφ'
 ἡμῶν, καὶ πρὸς τὰ ὄσα
 ἐφ' ἡμῶν ἢ, πρόσθρον ἔσω
 τῶ, διότι εἰδὼν πρὸς σέ.

Itaque visō cuivis aspe-
 ro, statim sic, ut respon-
 deas, operam dabis: visum
 id esse, nec plane id quod
 videatur. Post, in exqui-
 rendo, eas adhibeto regu-
 las, quas habes, eamque
 cum primis ac potissim-
 um, Utrum id visum in
 rebus versetur nostræ po-
 testati subiectis, an vero
 alienis. Quod si in alienis;
 in promptu sit, illud ad te
 nihil attinere.

εἰ εὐθὺς

ἰ Εὐθὺς ἐν πάσῃ φαντασίᾳ
 ἀσχεσίᾳ.] Nulla in verbis difficul-
 tas, in re, maxima, si ad crucia-
 tus & tormenta corporis extendas:
 quorum acerbitatem sola opinione
 niti, & ad animum per se non per-
 tinere, haud facilis persuasio est.
 Non defuere tamen hac etiam æta-
 te celebres medici, qui hoc ipsum
 (referente Thuano, quorum libros
 nos ullo quoque vidimus) uerentur:
 nec ulla ætate defuerunt exempla
 cuiuscunque professionis & Secta-
 rum, virorum cum mulierum, qui
 sola animi *obstinatio*, & quam vo-
 cant alii *εὐλάβη* muniti, diris-
 sima quæque, quæ ab iratissimis ex-
 cogitari poterant, summâ constan-
 tia sine ulla doloris significatione,
 toleraverunt. Martyrum præci tem-
 poris, quamvis *obstinatiorem* & illis
 istius ævi ethnicis iniquissime & im-
 peritissime, ut alibi ostendimus,
 objicerent; alia longè ratio. Sed
 nos id nunc non agimus. *casubonus.*

Πάσῃ φαντασίᾳ ἀσχεσίᾳ.
 Cuius visio aspero.] τὸ ἀσχεσίᾳ
 nonnulli codices non habent, &
 meo iudicio rectius omittitur: et si
 φάρμακον σφόν adhibet Simpli-
 cius. Sunt enim φαντασίαι non
 tantum ἀσχεσίαι, asperæ: sed
 etiam λείαι, hoc est, leves &
 blandæ. Sed quia verba hæc mi-
 nus exercitatis obscura videntur,
 exemplo declaranda sunt. φαντα-
 σίαι (quod visum, aut visionem
 Latini dicunt) appellat eas cogi-
 tationes, quæ ex rebus objectis ori-
 untur: ut si adolescenti studioso
 & pauperi formosa & dives mulier
 despondeatur, phantasia hæc statim
 in eo excitatur, rem esse præcla-
 ram, paucis sui loci atque ordinis
 talem offerri occasionem: non igitur
 esse negligendam: species præ-
 clara est, incautumque facile decipit.
 Sed si idem paulo cordatior,
 secum reputet: Mulieres formosas
 atque divites, lascivas, superbas,
 fastidiosas, imperiosas esse: opes

non sine magna sollicitudine con-
 servari: se despectui & derisui fo-
 re affinibus, aut certe invisum: si
 morem gerere velit uxori, aut læ-
 surum valetudinem, aut alia gra-
 viora toleraturum: neglecturum esse
 studia literarum: mulierculæ
 denique non tam amantis, quam
 prætextum libidinum suarum qua-
 rentis, fore mancipium: fortassis
 intelliget, id quod Epictetus dicit,
 doctam & *βίσιον* mulie-
 rem non summum esse bonum,
 sed plane φαντασίαν & falsam
 speciem, Hesiodæ Pandoræ in-
 stitit, pyxidem malis omnibus re-
 fertam, secum afferentem. Idem
 esto iudicium de phantasiis imperii,
 honoris, aliarumque rerum, quæ
 sæpius inani specie blandiri, quam
 revera beate solent. Eadem fere
 ratio est rerum tristicium & adversa-
 rum, ut putantur, quæ sæpe in re-
 cessu multum boni habent, quod
 prima fronte nequaquam pollicen-
 tur: ut paupertas sobrios, modestos,
 industrios plerumque facit: opulen-
 tia luxuriosos, arrogantes, ignavos.
Wolfius.

ἰ Πάσῃ φαντασίᾳ ἀσχεσίᾳ.
 Cuius visio aspero.] τὸ ἀσχεσίᾳ
 nonnulli codices non habent: &
 videtur omitti posse. Legit tamen
 Simplicius, & aspera visa interpretatur
 appetitiones & aversiones
 rerum externarum; ut quæ brutæ
 sunt, & væcordes, quæque immo-
 deratis & perturbatis commotioni-
 bus verè exasperant vitam; atque
 ita illis asperis visis opponuntur
 φαντασίαι λείαι, id est, leves &
 blandæ. Vide Wolfium. Visa au-
 tem appellat species sive imagines
 rerum objectarum; de quibus pas-
 sim per totum hoc scriptum. Ea
 porto modo res veras verèque uti-
 les & jucundas representant, modo
 inania simulacra, cæu ægri somnia,
 comminiscuntur. Regulas iudican-
 di visis multas tradit Simplicius in
 commentario ad hunc locum, quas
 qui

qui volet, inspiciat. Epictetus, fundamento à se primo capite totius tractatus praestruendo insilens, ex eo unam

tantum deducere satis habuit; quæ hic subjicitur. *Senecanus.*
2 [i.] *Lege. ἐπι. Wolfius.*

5.

Μέμνησο ὅτι ὀρέξεις
μὴ ² ἐπιγυγῆλια,
τὸ δῆτυχεῖν, ἔ ὀρέγη
ἐκκλίσεως. δε ἐπιγυγῆ-
λία, τὸ μὴ ἐμπεσεῖν ἐ-
κείνω, ὃ ἐκκλίνεται. ἔ
ὃ μὴ ὀρέξει ἀποτυχα-
νων, ἀτυχῆς ὃ ἔ ἐκ-
κλίση ³ πεπιπίπων, δυσ-
χῆς. ἀν μὴ ἐν μόνῃ ἐκ-
κλίσης ⁴ τὰ ὡρε Φύσιν
τῶ δῆ σοι, ἔδενι ὡν ἐκ-
κλίνεις πεπιπεσεῖ. ⁵ νό-
νον δῆ ἀν ἐκκλίσης, ἢ θά-
νατον, ἢ πενίαν, δυσ-
χῆσος.

¹ Μέμνησο ὅτι ὀρέξεις μὴ
ἐπιγυγῆλια. *Appetitionis eam esse pol-
licitationem memento.* Observatione
dignum putat Simplicius, quod
Epictetus cap. quarto, & deinceps,
crebro utatur verbo MEMEN-
TO, quo rationis compotem ani-
mum compellat. Etenim is ratio-
nes rerum semper conjunctas ha-
bet, earumque quasi innatam veri-
tatem circumfert: sed aliquando,
velut deficiente acie, ob distractio-
nem ejus facultatis, in oblivionem
ruit; quæ ipsi malorum omnium
causa est. Ideoque flagitat, ut illud
MEMENTO crebro ei ad aures
accinatur. *Senecanus.*

Ὅτι ὀρέξεις μὴ ἐπιγυγῆλια.

CAP. VI.

Appetitionis eam esse
pollicitationem me-
mento, fore ut consequatur
id quod appetat: Aver-
sationis, ne in id incidat
quod aversetur. Is porro
quem appetitio frustratur,
infortunatus est: qui in id
incidit quod aversetur, ca-
lamitosus. Itaque si ea so-
lùm avertere, quæ eorum
naturæ, quæ in tua pote-
state sunt repugnant; in
eorum, quæ averfaris, nihil
incides: At si morbum
averferis, aut mortem, aut
inopiam; calamitatem sub-
ibis.

Appetitionis pollicitationem esse.] Est
proseropocia quædam Cupiditatis
cum homine colloquentis. Rudi-
bus apertior esset oratio, si ita
locutus esset: Cum aliquid appe-
tis, fore speras, ut id consequaris,
& voti compos fias, & reliqua.
Wolfius.

² *Επιγυγῆλια]* Cum Suidas ex
vetere nescio quo ἐπιγυγῆλιον pro
αἰψείας: & ἐπιγυγῆλιον ea notio-
ne (pro poscere, cupere;) ab omni-
bus agnoscat: quis dubitet quin
ἐπιγυγῆλια hoc loco sit potius *poscu-
lacio*, quam *pollicitatio*? Certe, tan-
tum abest, ut quæ cupiant homines,
semper sibi polliceantur; ut non
pauci præ desperatione animi & in-
poten-

potentia , ne vivere quidam sustineant. *Casaubonus.*

3 Παροπίλων.] ἀεπίλων legendum videtur, idem quod ἐμπίπων. unde ἀεπίλωσις, & ἀεπίτωσις τῆσιν τύχης. *Wolfius.*

4 Τὰ παρὰ φύσιν ἢ ἐπὶ σπουδῆς. Quæ natura eorum, quæ in sua potestate sunt, adversantur.] His adversantur utique, falsa opinio, pravus & corruptus appetitus, omnes animi perturbationes, quas in hominis esse potestate volunt Stoici: non ita

fortassis, ut non existant (Id enim Dei cuiusdam potius quam hominis fuerit) sed ut rationi obediant. *Idem.*

5 Νόσον δὲ ἀνὸς ἐκκλίνας, ἢ γένεσιν, ἢ πένειαν, δυσυχίης. At se morbum auferis, aut mortem, aut inopiam; calamitatem subibis.] Ita optime habebat *Wolfiana* editio: in plerisque vulgatis, inter quas etiam *Casauboniana*, legitur pessime: Νόσον δὲ ἀνὸς ἐκκλίνας, γένεσιν, ἢ πένειαν, δυσυχίης.

ζ.

C A P . VII.

Ἄρον εἶν τιῶν ἐκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν ὅσα ἐφ' ἡμῖν, καὶ μεταξὺς ἵπτι τὰ παρὰ φύσιν ἢ ἐφ' ἡμῖν. τιῶν ὀρέξιν ἢ παντελῶς ἵπτι τῶν παρόντων ἀνελε. ἀν τε γὰρ ὀρέγη τῶν ὅσα ἐφ' ἡμῖν τινῶν, ἀτυχεῖν ἀνάγκη. τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἀν, εἰ δὲν εἰδέπω σοὶ πάρεστι. μόνον δὲ τῶν ὀρμαῶν καὶ ἀφορμαῶν χρῶν, καὶ φως μὲν πρὸς καὶ μεθ' ὑπεξαίρεσσεως, καὶ ἀνεμύως.

Aversationem igitur ab iis rebus amovebis omnibus, quæ in nobis sitæ non sunt: atque in eas transferes quæ naturæ eorum, quæ nostri arbitrii sunt, repugnant. Appetitionem autem hoc tempore prorsus auferito, nam si ea, quæ nostri arbitrii non sunt, desideraris, frustrari necesse erit. Ea vero quæ nobis parent, quatenus recte possint expeti, nondum es assecutus. Sed eo tantum utitor motu animi, quo vel accedas ad eas res, vel ab iisdem recedas: verum leviter, & cum iitimatione, & remisse.

1 Μεταξὺς ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν ἢ ὅσα ἐφ' ἡμῖν. Transfer in ea quæ natura illorum repugnant, quæ in nostra potestate sunt.] Videntur & hæc iudicioribus obscura quæ dilucidiora

essent, si scripsisset: Aversare falsas opiniones, stultias & pravos cupiditates, turpitudinem & dedecus. Hæc enim ut fugere, ita etiam effugere poteris. *Wolfius.*

Επίκουρος

Epictetus Cap. LXXXI. illa doctæ esse signa proficientis in virtute. *Senecanus.*

2 Τῶν δὲ ἴσθ' ἡμῖν ὄσον ὀρέζασθαι ἡγρότων ἀνδρῶν, εἰδέναι δὲ πῶς οὐκ ἀποκρίσται. *Et nota, qua nobis parent quatenus resistere possint experiri, nondum eis assensurum.]* Satis apparet, auctori huic negotium esse cum titone philosophiæ initiando, quem vult Academico more ἐπιτρέχειν καὶ ἀποκρίσασθαι, cohibere assensum & amplius deliberare: & in ea ἐπιτροχῇ ἰλασθῆναι μῦθον, ἢ παρρησιάζειν: hoc est, potius citra resistere, quam ultra progredi, ut monet Iſocrates. Quemobrem uicitur Epictetus tribus hinc vocibus; καὶ φωνῆ, leviter, ἀνεπαρῆτως, remisse, καὶ μὴ ὑπεξαίρετως, cum imminutione, eodem fere sensu. Est enim ὑπεξαίρεσις, cum paulum aliquid affectui subtrahitur. Significat vero, vitandum esse juvenile illud vitium, quo nimium in aliquam partem mortales inclinant. Hanc fuisse auctoris mentem, sequentia docent. Sic itaque Simplicius. Propendere & abhorretere leviter & remisse jubet, καὶ μὴ ὑπεξαίρετως, hoc est, sic ut non nihil laxetur, & non ad summum extendatur appetitus & declinatio, propensio & avertio. *Idem.*

3 Καὶ μὴ ὑπεξαίρεσις.] Policianus, cum supputatione: Naogeorgus, cum exceptione. Sed quia Simplicius interpretatur; καὶ τῶν ἐπιδοδόντων τι ὀλίγον, καὶ μὴ εἰς ἀκρον ἐπιτείνων, cedendo & laxando paululum, non ad summum intendendo: ego verti, cum imminutione. Esti hæc tria, καὶ φωνῆ leviter, ἀνεπαρῆτως remisse, καὶ μὴ ὑπεξαίρεσις cum imminutione, synonyma fortasse sunt. ὑπεξαίρεσις certe significare id potest, cum paulatim aliquid affectui subtrahitur. Si quis autem intelligere mavult, cum exceptione vel conditione: sensus erit, ut opinor. Eâ conditione res vel appetite vel

avertere, si expectanda fugienda videntur. Vult enim Epictetus, tyrones philosophiæ interdum Academico more ἐπιτρέχειν καὶ ἀποκρίσασθαι, cohibere assensum, & amplius deliberare: & in ea ἐπιτροχῇ ἰλασθῆναι μῦθον ἢ παρρησιάζειν: hoc est, potius citra resistere, quam ultra progredi, ut monet Iſocrates: *Wolſius.*

Ms. ὑπεξαίρεσις.] Wolſius, cum diminutione. Pridem autem est, cum non Wolſium quidem melioris vitæ compotem; (qui, quæ fuit insignis ejus eruditio, pari modestiâ juncta, statim emendasset, & gratias monentibus egisset;) sed Lugdunensium Notarum auctores nostris in Antoninum Notis publicè monuimus, fere sensu. Est enim ὑπεξαίρεσις, cum paulum aliquid affectui subtrahitur. Significat vero, vitandum esse juvenile illud vitium, quo nimium in aliquam partem mortales inclinant. Hanc fuisse auctoris mentem, sequentia docent. Sic itaque Simplicius. Propendere & abhorretere leviter & remisse jubet, καὶ μὴ ὑπεξαίρετως, hoc est, sic ut non nihil laxetur, & non ad summum extendatur appetitus & declinatio, propensio & avertio. *Idem.*

Ms. ὑπεξαίρεσις.] Policianus, cum supputatione: Naogeorgus, cum exceptione. Sed quia Simplicius interpretatur; καὶ τῶν ἐπιδοδόντων τι ὀλίγον, καὶ μὴ εἰς ἀκρον ἐπιτείνων, cedendo & laxando paululum, non ad summum intendendo: ego verti, cum imminutione. Esti hæc tria, καὶ φωνῆ leviter, ἀνεπαρῆτως remisse, καὶ μὴ ὑπεξαίρεσις cum imminutione, synonyma fortasse sunt. ὑπεξαίρεσις certe significare id potest, cum paulatim aliquid affectui subtrahitur. Si quis autem intelligere mavult, cum exceptione vel conditione: sensus erit, ut opinor. Eâ conditione res vel appetite vel

avertere, si expectanda fugienda videntur. Vult enim Epictetus, tyrones philosophiæ interdum Academico more ἐπιτρέχειν καὶ ἀποκρίσασθαι, cohibere assensum, & amplius deliberare: & in ea ἐπιτροχῇ ἰλασθῆναι μῦθον ἢ παρρησιάζειν: hoc est, potius citra resistere, quam ultra progredi, ut monet Iſocrates: *Wolſius.*

Ms. ὑπεξαίρεσις.] Wolſius, cum diminutione. Pridem autem est, cum non Wolſium quidem melioris vitæ compotem; (qui, quæ fuit insignis ejus eruditio, pari modestiâ juncta, statim emendasset, & gratias monentibus egisset;) sed Lugdunensium Notarum auctores nostris in Antoninum Notis publicè monuimus, fere sensu. Est enim ὑπεξαίρεσις, cum paulum aliquid affectui subtrahitur. Significat vero, vitandum esse juvenile illud vitium, quo nimium in aliquam partem mortales inclinant. Hanc fuisse auctoris mentem, sequentia docent. Sic itaque Simplicius. Propendere & abhorretere leviter & remisse jubet, καὶ μὴ ὑπεξαίρετως, hoc est, sic ut non nihil laxetur, & non ad summum extendatur appetitus & declinatio, propensio & avertio. *Idem.*

Ms. ὑπεξαίρεσις.] Policianus, cum supputatione: Naogeorgus, cum exceptione. Sed quia Simplicius interpretatur; καὶ τῶν ἐπιδοδόντων τι ὀλίγον, καὶ μὴ εἰς ἀκρον ἐπιτείνων, cedendo & laxando paululum, non ad summum intendendo: ego verti, cum imminutione. Esti hæc tria, καὶ φωνῆ leviter, ἀνεπαρῆτως remisse, καὶ μὴ ὑπεξαίρεσις cum imminutione, synonyma fortasse sunt. ὑπεξαίρεσις certe significare id potest, cum paulatim aliquid affectui subtrahitur. Si quis autem intelligere mavult, cum exceptione vel conditione: sensus erit, ut opinor. Eâ conditione res vel appetite vel

των ἀδωμάτων σὺν ὀρέγῃ. Idem lib. 11. ex Epicteto Τέχνην ἢ ἔφη ἀφ' ἧς τὸ συνηπηρεῖται ὄρεσιν, καὶ ἐν τῷ ἀφ' ἧς τὸ ὄρεσιν τὸ πῶς ἴα μὲν ὑπεξαίρεσις, &c. Omitto quæ vir diligentissimus & doctissimus, Henr. Stephanus, ex aliis super hac voce.

Cupiditatum diminutio, & si quæ sunt ejus generis, in Seneca aliisve, alio pertinent, & hic profusæ ἀπροσδιό- νουσι, ut ex inspectis locis cuivis li- quere potest. Politianus verterat, cum *supputatione*: quod Wolfus merito mutandum credidit. *Casaubonus.*

η.

CAP. VIII.

Ἐφ' ἑκάστη τῆ ψυχὰ-
 γωγάντων, ἢ χρῆσαν
 παρεχόντων, ἢ ἐργομέ-
 νων, μέμνησο ὀπιλέγειν
 ὅποιόν ἐστιν, ἀπὸ τῆ σμι-
 κροτάτων ἀρχομένη.
 ἂν χύτραν ἐργῆς, ὅτι
 χύτραν ἐργῆς. κατα-
 γείσης γὰ αὐτῆς, & τα-
 ραχθήσῃ. ἂν παιδίον
 σαυτῆ καταφιλήσῃ, ἢ γυ-
 ναῖκα, ὅτι ἀνθρώπων κα-
 ταφιλεῖς· ἀποθανόντι
 γὰ αὐτῆ & παραχθήσῃ.

Singulis in rebus, quæ
 sive delectant, vel usui
 serviunt, vel diliguntur,
 memento considerare cu-
 jusmodi sint; exorsus à
 minutissimis. Si ollam
 diligis, te ollam dilige-
 re: nam ea contracta, non
 perturbaberis. Si filio-
 lum, aut uxorem, ho-
 minem à te diligis: nam
 eo mortuo, non pertur-
 baberis.

I ἂν χύτραν ἐργῆς. Si ollam diligis.] Et si Epictetus, ut con-
 temptor divitiarum, villum rerum
 exempla profert, ut balnei, ut lactu-
 cacum, & aliorum id genus: tamen
 Simplicius aptius, ut opinor, verbum
 habet, ἂν χύτραν σίης, ὅτι χύτραν
 σίης. Si ollam tractas, aut agitas,
 te ollam tractare: hoc est, rem fra-
 gilem, & agitationis atque allisionis
 impatientem, ut & vitrum. Unde
 Mimographus: *Fortuna vitrea est:*
qua cum splendet, frangitur. For-
 tassis allusit ad dolium Diogenis.
Wolfius.

rem censeo, ἂν χύτραν σίης, ὅτι
 χύτραν σίης. Fortasse in aliqua
 parte Simplicii obiter ista: proprio
 certè loco, id est, in hoc Epicteti
 caput, ut exhibet editio Sabmasii,
 nihil tale reperio: imo, ni me fal-
 lunt oculi, planè contrarium: ὅτι
 ἐπὶ τῆς χύτρας ἀπὸ τῆς χύτρας
 ἀγαπηθῆς; quod quid est quàm
 ἐργασθῆς; non certè, σιῶν ἢ
 Παραπράξῃς etiam, ἂν ποτήριον
 ἐργῆς, ἂν χύτραν. In Arriano for-
 tasse, aut aliquo vetere codice ita
 repererat Wolfius, & fraudi fuit ei
 memoria (ut passim vel doctissimis)
 festinanti. Quare autem aptiorem
 istam lectionem crediderit Wolfius,
 non

Wolfius in Notis lectionem
 profert ex Simplicio, quam aptio-

non dicit, sed est manifesta, si quis observet, ratio, ex ipso contextu petita. Statim enim initio, quæ chara cunque habent homines, trifariam diviserat, τὰ ψυχολογικὰ, τὰ χρείας παρέχοντα, & τὰ στεγαστικά; id est, quæ naturali quadam ratione, seu instinctu diliguntur: ut Simplicius pluribus exequitur. Atqui χύτρα & similia non possunt esse τῶν στεγασμένων simpliciter & proprie, sed ad secundum genus pertinent. Quod cum videret Simplicius, (qui tamen nihil objicit) ἐν χρεία & διὰ τὴν χρείαν, quo ad secundum genus ita pertinere intelligeremus, prudenter addidit. In tanto tamen veterum codicum consensu; confirmantibus etiam

tum Simplicio, tum *Paraphraseos* (ut vidimus) auctore, nihil mutandum censeo: & quicquid hic est ἀνευλογίας, ab ipso esse Arriano: Sed nec τὸ σείειν adeo hic aptum, ut mihi quidem videtur. Cum igitur hæc editio Lugdunensis, quàm fideliter exhibere nos professi sumus, τὸ σείειν, nulla reddita ratione, nisi quod Wolfii notæ sub alieno nomine totidem verbis apponuntur, exhiberet; nos quod in omnibus alijs (etiam Salmatianæ) nobis visis, invenimus, revocandum censuimus. *Cassaubonus.*

Quomodo vero in hisce sublimior pateat sensus, apparet exemplo filii & uxoris, quo post utitur auctor. *Senecanus.*

§.

CAP. IX.

Ὅταν ᾤψαδά τι πινῶ
ἔργα μέλλης, ὑπο-
μείνησθε σαυτῶν, ὅπιόν
ἐστὶ τὸ ἔργον. εἰάν λαβάμε-
ν ᾤψαδος, πρόσβαλε
σαυτῶ τὰ γινόμενα ἐν
βαλανείῳ. ¹ τὰς δαπύ-
ραινόντας, ² τὰς ἐκκρο-
μύδας, τὰς λοιδορῶντας,
τὰς κλέπτοντας. καὶ ἔτιως
ἀσφαλέστερον ᾤψαδος ἔρ-
γα, εἰάν Ἰππλέγης, ὅτι,
ὡθὺς λαβῶντος θέλω, καὶ
ἔτι ἑμαυτῶν παραίρεσιν
καὶ φύσιν ἔχουσαν τηρή-
σαι. καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἐκά-
στῶ ἔργῳ, ἔτι ἂν πινῶ
πρὸς

Opus aliquod aggressus, ipsi tibi subji- cito, cujusmodi sit illud opus. Si lavatum abieris, ea tibi proponitur quæ fiunt in balneo: alios perfundi, alios loco pelli, alios concubia facere, alios furari. Sic tutius rem aggredieris, si ipse tibi dixeris: Et statim lavabo, & meum institutum naturæ congruens conservabo. Eodemque modo in unoquoque negotio. Sic enim, si quid impedimento lationi tuæ fuerit, in promptu erit: Equidem non hoc solum volui, sed & institu-

πρὸς τὸ λάσκαζ γένηται
 ἐμποδῶν, πρὸ χειρον ἔσαι,
³ Δίοπι εἰ τῷτ ἤμελον μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμαυτῶ
⁴ πρῶταίρεσιν καὶ φύσιν
 ἔχουσαν τηρήσαι. εἰ τηρήσω
 δε, εἰὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ
 γινόμενα.

¹ Τὸς δασπύροντας. *Alios perfunden-
 dentes.*] Id est, destillantés. Alii le-
 γουσι, δασπύροντας, sese perfunden-
 tes, eodem sensu. *Wolfius.*

² Ἐγκρομήεις. *Loco pelli.*] Id
 est, ἐνοχλημήεις, quibus nego-
 tium facillitur. Alii ἐγκρομήεις,
 id est, ἀθεμήεις; eos qui pre-

stitutum meum, naturæ
 consentaneum, tueri vo-
 lui. Neque vero tuebor,
 si ea, quæ fiunt, ægre tu-
 lero.

mittuntur, aut loco pelluntur. *Wol-
 fius.*

³ Δίοπι εἰ τῷτ.] *Lege: Δίοπι
 ἀλλ' εἰ τῷτ.* Idem.

⁴ Πρῶταίρεσιν καὶ φύσιν. *Institu-
 tum natura congruens.*] Id capite tri-
 gesimo postea, l. 4. appellat ἐνστασι
 quem locum vide. *Sneccanus.*

ί.

CAP. X.

Ταραχῆς τὸς ἀνθρώ-
 πους, εἰ τὰ πράγμα-
 τα, ἀλλὰ ¹ τὰ πρὸ τῶν
 πραγμάτων δόγματα,
² οἷον θάνατος, εἰ δὲν δει-
 νόν, ³ ἐπεὶ καὶ Σωκράτης
 αὐτὸ ἐφαίνετο. ἀλλὰ τὸ
 δόγμα τὸ πρὸ θανάτου,
 ὅτι δεινὸν ἐκείνο, τὸ δεινόν
 ἐστίν. ὅταν εἴν ἐμποδιζώ-
 μεθα, ⁴ ἢ παραπίωμεθα,
 μηδέποτε ἄλλως αἰπιώμε-
 θα, ἀλλ' ἐαυτὸς, τὰς τῆς
 ἐαυτῶν δόγματι. ⁵ ἀπη-
 δάττε ἔργον, τὸ ἀλλοις
 ἐγκαλεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς
 πράσ-

Homines perturban-
 tur, non rebus, sed
 iis quas de rebus habent
 opinionibus. Verbi cau-
 sa: Mors non est ma-
 lum; alioqui enim & So-
 crati ita visum esset: sed
 opinio de morte, quæ
 malum eam facit. **C**um
 igitur impedimur, aut
 distrahimur; non alios
 culpemus, sed nosmet
 ipsos, hoc est, nostras
 opiniones. Alios accusa-
 re in calamitate sua, ho-
 minis est ineruditi: se
 ipsum, ejus qui crudiri

B

ca;

πρώσθ κακῶς. ἤργμέ-
να παιδύεσθ, ⁶ τὸ εἰωλῶ,
πεπαιδευμένους, ⁷ τὸ μήτ'
ἀλλῶ, μὴθ' ἑαυτῶ.

cœpit : nec se, nec alium,
erudiri.

1 Ταῦτα ἀπὸ τῶν πραγμάτων δόγ-
ματῶν. *Decreta de rebus.*] Et huic pa-
radoxo medetur, ut potest, Simpli-
cius. Consilium certe nullo modo
potest, nisi aut graviora mala nos
vitare, aut majora bona consequi
putaverimus. Nam alioqui ista uni-
ca, misera illa quidem, & nescio
quam efficax in casibus acerbissimis
consolatio relinquitur, quæ apud
Homerum existat:

Ὡς γὰρ ἐπεκλώσασθε θεοὶ δὲ λαοῖσι
βροτοῖσι,

Ζώειν ἀχνυμένους καὶ ἀπερπία
θυμὸν ἔχοντες.

*Sic voluere dei, miseris mortalibus
vivam*

*Effet ut & mactum, & dura illa-
tabile cura.* Wolfius.

2 Οἷον θάνατον.] Rectius Sal-
masiana, cum articulo, οἷον ὁ θά-
νατος.

Οἷον θάνατον ἔστιν θάνατον. In
morte nihil est mali.] Si aut anima
cum corpore extinguitur, aut in lo-
cum meliorem transfertur. Sed si
pœnæ scelerum dandæ sunt, pericu-
losæ plenum opus alicui, ni veræ pie-
tatis clypeo sis munitus. Wolfius.

3 Ἐπει καὶ Σωκράτης ἂν ἐφαίνε-
το. Nam ita & Socrati visum fuisset.]
Syllogismus talis est. Quæ natura
terribilia sunt, omnibus terribilia
sunt, omnibus terribilia videntur.
Ut natura calida, frigida, pulchra, &
alia id genus, omnibus talia videntur,
his præsertim quorum natura in-
tegrior est, & prudentia major. Mors
non omnibus videtur terribilis, nam
Socrati visa non fuit, qui, cum effu-
gere posset, sustinuit tamen. Vide
Simplicium. *Sneecanus.*

4 Ἡ παρεπιώμενη, μηδὲ ποτε.]
Non facile divinare possum, unde
Salmasius hanc lectionem hausserit,
scilicet: ἡ παρεπιώμενη, ἢ λυπώ-
μενη, μηδὲ ποτε, &c. nusquam sane
ita legitur, & ipse hanc vocem λυ-
πώμενη non transtulit istius editio-
nis præfectus.

5 Α' παιδύεσθ ἐστίν. *Ineruditi est.*]
Id est, ejus qui non consideret, quæ
sui, quæ alieni juris sint, qui omnia
suo arbitratu fieri postulat, id quod
fieri neque potest, neque fortasse
debet. Wolfius.

Ante vocem Α' παιδύεσθ Sim-
plicius conjunctionem collocandam
existimat. Τῆτο σωμῆς τῆ ἀπὸ
αὐτῶ ἐστίν. καὶ ἐπερ εἰρησὶν. γὰρ
σύνδεσμον, ὡς λέγειν. ἀπαιδύεσθ
γὰρ ἐστίν ἕρπον τὸ ἀλλοῖς ἐγκλειν.
Hoc est: Cohæret hoc cum superiore; si-
que conjunctione addita legeretur:
Nam eruditi minus est, &c.

6 Τὸ εἰωλῶ. *Seipsum.*] Agnoscit
enim culpam suam, simulque in id
intentus est, ne denuo ad eundem la-
pidem impingat: hoc est, ne aliena-
rum rerum jus sibi arroget. Nam in
eo quod præcedit, τὰ ἀλλοῖς ἐγκλε-
λεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς πρώσθθ κακῶς,
voces, (ἀλλοῖς & αὐτὸς) suam ha-
bent ἑμφασιν. Dilucidius c. 31. l. 5.
id ipsum effert: Per alium te non ma-
gis in calamitate esse posse, quam in
vitio: hoc est, eum solum esse cala-
mitosum, qui male sentiat & vivat:
non eum, qui negligatur, aut male
tractetur ab aliis. Wolfius.

7 Τὸ μήτ' ἀλλῶ, μὴθ' ἑαυτῶ.]
Salmasiana habet: Τὸ μήτε ἀλλῶ,
μήτε ἑαυτῶ. Melius tamen nostra,
& alia editiones.

ια.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῆς
 ἄλλοτριῶν περὶ κερή-
 ματι. εἰ ὁ ἴπῳ ἔπαιρό-
 μῳ ἔλεγε, ἂν ὅτι, κα-
 λός εἰμι, οἷσιν ἂν ἴπῳ. σὺ δ'
 ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμῳ,
 ὅτι, ἴπῳ καλὸν ἔχω, ἴδι
 ὅτι ἴπῳ ἀγαθῷ ἐ-
 παίρη. τί γὰρ ἐστὶ σὺν;
 2 χρεῖσι φωνησῶν. ἴδι
 ὅταν ἐν χρεῖσι φωνησῶν
 κτ' φύσιν χρεῖς, τῆνικαὶ
 ἐπαρῆση. 3 τότε γὰρ ἴπῳ
 σὺ πνι ἀγαθῷ ἐπαρῆση.

1 Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῆς ἄλλο-
 τριῶν περὶ κερήματι. Nulla aliena
 praestantia efferaris animo. [Quid ver-
 bo ἐπαρθῆς indicet, operæ est cogno-
 scere. Quippe non significat, per arro-
 gantiam efferri; ut in malam saepe
 partem ea voce utimur. (alioqui non
 suaderet, ut nostris & veris bonis
 effereretur.) Non igitur simpliciter
 ἐπαρῆσαι prohibet, sed alienis
 bonis. Videatur Simplicius. Sueti-

2 Χρεῖσι τῶν φωνησῶν. Vsu

ιβ.

Καθάπερ ἐν λιμνῇ,
 τὰ πλοῖα καθορμι-
 σθέντ', ἂν ἐξέλθῃς ὑ-
 δρῶσαι, ὁδὲ μὴ πέρ-
 εργόν ἐστι, καὶ κοχλίδιον
 ἀνα-

CAP. XI.

Nulla aliena praestantia
 efferaris animo. Si
 equus semet jactans dice-
 ret, sum pulcher; feren-
 dum esset. Tu vero cum
 insolenter gloriaris; te
 pulchrum equum habere
 scito, equo te bono su-
 perbire. Quid igitur est
 tuum? Usus visorum.
 Quapropter cum in usu
 visorum ita moratus fue-
 ris, quemadmodum natura
 postulat, tum effereris.
 Tum enim aliquo tuo bo-
 no lætaberis.

[*visorum.*] Obscuriora videntur hæc,
 minus assuetis. Sed perinde est ac si
 diceret: in omnibus rebus non ap-
 peritum aut popularem opinionem,
 sed rationis iudicium sequendum.
 Visi enim recte uti, quid est aliud,
 quam, de rebus omnibus recte judi-
 care, & rationi parere, non affectui?
Wolfius.

3 Ultima hujus sectionis verba
 Salmasius hæc modo edidit: τῷ τῷ
 γὰρ ἐπὶ σὺ πνι ἀγαθῷ ἐπαίρη.
 An bene? Iudicet lector.

CAP. XII.

Quemadmodum in na-
 vigatione, subducto
 navigio, si aquatum exier-
 ris, obiter fortassis etiam
 cochleolam colliges, aut

B 2

bul-

ἀναλέξασθαι, ἢ βολβά-
 ριον· ² τετάρτῳ δὲ δὲ τῷ
 Διόνοισιν ἵππῳ τὸ πλοῖον,
 καὶ συνεχῶς ἵππῳ φεραῖ,
³ μήτοιγε ὁ κυβερνήτης
 καλέσῃ. καὶ τότε πάντα
 ἔκβηνα ἀφίεναι, ἵνα μὴ
 δεδεμμένῳ ἐμβληθῆς,
 ὡς τὰ προβάτα. ἔτω καὶ
 ἐν τῷ βίῳ, εἰὰν διδῶται
 αἰτὶ βολβίῳ καὶ κοχλιδίῳ
 γυμνασίου καὶ παιδίου,
 εἰδὲν κωλύσθαι· εἰὰν ὁ κυ-
 βερνήτης καλέσῃ, ⁴ τρέχε
 ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀφίεις ἔκβη-
 να πάντα, μηδὲν ἵππῳ φε-
 ράσθαι· εἰὰν ὁ γέροντος,
 μηδὲ ἀπαλλαγῆς ποτὲ τῷ
 πλοῖοι μακρὰν, ⁵ μήποτε
 καλῶν ἐλλίπῃς.

¹ Κατὰ περὶ ἐν λιμνῇ.] Mellius
 in aliis, ut Plantiniana: Κατὰ περὶ
 ἐν πλοῖοι: quod & Wolfius in versio-
 ne expressit. Paraphrastes, ἐν πλοῖοι,
 non male: sed illud tamen magis
 probo. Casaubonus.

Κατὰ περὶ ἐν λιμνῇ τῷ πλοῖοι
 κατὰ τοιοῦτον.] Rectius hæc ver-
 ba transtulit Salmastianæ editionis
 præfatus, nempe: Quomodo
 in navigando, in portum subductio na-
 vigio.

² Τετάρτῳ δὲ δὲ τῷ Διόνοισιν
 ἐπὶ τὸ πλοῖον. Animo in navigium
 intento.] Aliter legitur, τῷ πλοῖοι
 δεῖ σε; ordinare vel componere te.
 Sed prius est ἐμφατικώτερον: si-

bulbum: animo autem
 in navigium intento esse
 oportet, ac continen-
 ter sollicito, ne guber-
 nator vocet: ac tum il-
 la omnia relinquere, ut
 ne vincetus, tanquam o-
 ves in navim conjicia-
 ris: Ita etiam in vita,
 si tibi vice cochleæ aut
 bulbi, detur uxorcula
 & puer: nihil impediet.
 At si gubernator voca-
 rit, cures ad navim, re-
 lictis illis omnibus; ne-
 que respicies. Quod si
 senex es, cave unquam
 à nave recedas longius;
 ne quando vocatus, de-
 ficias.

gnificat enim illam animi propensio-
 nem sive extensionem, qua iu rem
 aliquam quasi rapimur, aut exten-
 dimur. Navem sive philosophiam,
 sive vitæ institutum vocat: guber-
 natorem vero Deum: cui vocanti
 qui non pareat, aut pro mancipio
 tractetur, aut plâne deseratur. Sene-
 cæ.

³ Μήτοιγε ὁ κυβερνήτης καλέ-
 σῃ.] Ita complures excusæ codices.
 Salmastius legit; μήποτε ὁ κυβερνή-
 τῃς καλέσῃ. Si mei arbitrii res foret,
 legere in; μήτοι σε ὁ κυβερνήτης
 καλέσῃ, quod Wolfius pro vana
 lectione suæ editioni adjunxit.

⁴ Τρέχε.] Ita unanimiter omnes,
 Sal.

Salmafiana vero pessime habet ,
 τῆς χειρὸς .

5 Μήποτε καλῶν ἢ ἐλλείπων .
 Ne forte eo vacante deficias .] Politi-
 anus attexit . Inque id vinculus conji-
 ciaris . Qui enim volens non sequit-
 ur , necessitate hoc patietur . Quæ
 appendix nec in excusis codicibus
 habetur , & est supervacanea . Lo-
 quitur enim non de externa vi , sed
 de imbecillitate virium : quæ quo
 major sit ingravescente ætate , eo
 paucioribus rebus animum esse oc-
 cupandum : quod & iis vacare , &
 parere philosophiæ sit difficillim-
 um . Homo cœlebs (si cætera pa-
 ria sint) & in vita paucioribus esse
 contentus , & æquiore animo disce-
 dere è vita potest . Maritum & pa-
 trem , tam viventem quam morien-
 tem , magis sollicitant uxor , liberi
 familia , quam ipsius salus . In hanc
 sententiam scribit Cicero , tranquil-

litatem animi atque securitatem eo
 faciliorem esse philosophis , quo mi-
 nus pateant multa in eorum vita ,
 quæ fortuna feriat , & quo minus
 multis rebus egeant : & quia , si
 quid adversi eveniat , tam graviter
 cadere non possint . Navem , sive
 philosophiam , sive vitæ institut-
 um intelligo : gubernatorem vero ,
 Deum : cui qui vocanti non pareat ,
 aut pro mancipio tractetur , aut pla-
 ne deseratur . *Wolfius* .

Politianus addit in versione : in-
 que id vinculus conjiciaris . Qui
 volens non sequitur , necessitate id
 patietur : quæ ex meliore aliquo
 codice ab ipso prompta esse , ut ut
 aliter censeat & disputer *Wolfius* ,
 fidem facit *Paraphrasis* nostra . To-
 tidem enim & illis verbis : καὶ δεδε-
 μέν ἢ βληθῆς : ὁ γὰρ ἕκαστος μὴ
 ἐπιμαρῶν ἀνώγει τῷτο πείσῃ .
Casaubonus .

17.

C A P . XIII .

1 Μὴ ζήτητὶ πὰ γινόμε-
 να γίνεσθαι ὡς θέ-
 λεις . ἀλλὰ θέλε γίνεσθαι πὰ
 γινόμενα , ὡς γίνεῖ , καὶ ἂν
 ποιήσῃς . 2 νόσ ἢ ζώμα-
 τὸς ἐστὶν ἐμπόδιον , παραι-
 ρέσεως ἢ ἂν , εἰ μὴ αὐτὴ
 θέλη . 3 χῶλασις , σκέ-
 λους ἐστὶν ἐμπόδιον , παραι-
 ρέσεως ἢ ἂν καὶ τῷτο ἔφ'
 ἕκαστος τῶν ἐμπιπόντων
 ὀπίλεγε . εὐρήσῃς γὰρ αὐ-
 τὸ ἀλλὰ πινὸς ἐμπόδιον ,
 6 ἔξ ἢ ἂν .

Nc postules , ea quæ
 fiunt , arbitrato tuo
 fieri . Sed si sapiis , ita fieri
 quæque velis , ut fiunt .
 Morbus est corporis im-
 pedimentum ; instituti
 non item , nisi ipse ve-
 lis . Claudicatio , pedis
 est impedimentum ; in-
 stituti non item . Quod
 si singulis in rebus , quæ
 incidunt , consideraris ;
 invenies eas alterius cu-
 juspiam rei , non tui , esse
 impedimentum .

B 3

IM4

1 Μὴ ζήτητέ τὰ γινόμενα γίνεσθαι, οὐς θέλει, ἀλλὰ θέλετε τὰ γινόμενα, οὐς γίνεσθαι, καὶ ὁ ποιήσας.] Argentinensis codex paulo aliter, ἀλλὰ θέλει, οὐς τὰ γινόμενα γίνεσθαι. ut sit, ζήτητέ θέλει, id stude ut velis: quasi dicat, Voluntatem tuam facilius mutabis, quam naturam rerum. καὶ ὁ ποιήσας, verti, Si sapias, quod si displicet, repone, & recte facies. Est enim idem quod καλῶς ποιεῖν, approbandi formula hoc loco. ὁ πειῶσε, bene de te mereor: & ὁ πρῶτῳ, facile agito, bene mecum agitur: non sunt hujus loci Wolfius.

Salmasiana & aliz hunc locum hoc modo habent: Μὴ ζητεῖτε τὰ γινόμενα γίνεσθαι οὐς θέλει. Ἀλλὰ θέλετε τὰ γινόμενα, οὐς γίνεσθαι, καὶ ὁ ἐργήσας. Hæc ita vertuntur: Ne postules ea qua sunt, ita fieri ut tu vis: sed ut sunt, ita velis ea fieri: Sic omnia secundatibi accident.

Virum doctum suum iudicium mire delituit, cum pulcherrimam & acutissimam sententiam aliena verborum istorum καὶ ὁ ποιήσας (si sapias) versione, non parum hebetavit simul & obscuravit. Politianus ante illum non male, & prospereris. Confirmat Paraphrasis, καὶ ἀλύτῳ Διγίξεις. Imo totam hanc sententiam feliciter & argutius, pro argumento, Politianus: Ne velis qua sunt, fieri ut vis: sed velis qua sunt, ut sunt, & prospereris. Multi veteres, qua Græci, qua Latini, verbis & ipsi rotundissimis, hunc sensum expressere; quorum sententiæ nobis alibi collectæ. Originis (contra Celsum) haud absimili concinnitate verborum, Hominis τελειότης, αἰρεῖσθαι ἢ βέλτεται, καὶ γίνεσθαι ὅν οὐς βέλτεται. Εὐ ποιεῖν igitur hic, quod aliis ὁ πρῶτῳ. In editione quam sequimur, invenimus εὐεργήσας. ut & Salmasiana: ex qua, ni fallor, huc derivatum. Aliter omnes aliz, quas vidimus,

veteres & recentiores. Sed nec in Plantiniana, quæ varias lectiones exhibet, reperitur. Quare nobis merito suspectum est: & vereor ne ex Simplicio petatum sit, potius quam ex scripto codice. Nec tamen inde sequitur, ita reperiisse Simplificum in *Enchiridio*, sed ad vitandam ambiguitatem, quæ Wolfium in errorem induxit, consulto, quod in *Enchiridio* repeterat, τὰ εὐεργεῖν, expressisse. Non laudo; cum sic pereat acumen non contemnendum, quod in ambiguo verborum sensu latet. Quo alludit & Aristoteles his verbis, ἀδύνατον τὰ μὴ τὰ καλὰ πρῶτῳ, καλῶς πρῶτῳ. Hic quoque igitur faciendum duximus, ut vulgaram lectionem revocarem: quamvis in Simplicio iterum in cap. 78. τὸ εὐεργήσας. Casaubonus.

2 Νόστος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον. ἀρεταίσεως ἢ ε'.] Multa Stoicorum paradoxa, quæ prima facie ridicula, commodam tamen interpretationem admittunt: qualia, Stultos omnes insanire Sapietes, solos esse divites: liberos: addunt & formosos, (si velint:) & id genus alia. Sed quod hic affert Epictetus, & alii passim Stoici, morbos corporis ad animum mentemve nihil pertinere, nec per illos obstare, quin sapiens sua felicitate, id est, plena solidaque mentis sanitate fruatur: id ab omni ratione, & communi usu tam remotum mihi videtur, ut non tam in eorum genere quæ paradoxa (seu ut Cicero vertit, admirabilia:) vocantur ponendum; quam fatuum & ridiculum videatur. Aut dicant & probent suos illos sapientes febribus & deliriis nunquam tentare solitos: aut si à rabido cane morderentur, diris tamen affectibus animi non obnoxios fuisse, quibus alios passim corripimus. Quid quod vix summus Aristoteles, & rerum natura sine exemplo (quicquid obstre-

pent nonnulli:) scientissimus; viros in quocunque genere præstantissimos, domi forisque laudatissimos; poëtas, oratores, politicos, milites, (quorum exempla adfert, Hercules, Lyfandrum, Ajacem, Bellerophonem, Empedoclem, &c.) *atrabiliarios* plerosque fuisse & furori, seu mentis alienationi, præter alios in quibus nihil non vulgare, obnoxios? Hic igitur excusent Stoicos, qui possunt: ego nullum colorem video. *Idem.*

Egregiam hujus ænigmatis sive parabolæ, seu mavis allegoriæ, explicationem qui desiderat, adeat Simplicium. *Sneecanu.*

3 *Χώλωνος σκίλης ἐστὶν ἐμπόδιον, παρὰ τῆς πορείας αὐτοῦ.* *Claudicario pedu est impedimentum, non instituti.*] At dices, instituto conficiendi itineris (præsertim si jumentum aut vehiculum desit) obstat claudicatio. Respondebit Epicætetus : Si præceptis meis parueris, non institues iter, quod conficere non possis. Sic quo plura & majora fuerint impedimenta corporis, eo magis appetitum contrahas, paucioraque suscipies. At istud ipsum, inquis, est instituti impedimentum, eoque molestissimum. Negat Epicætetus esse impedimentum, nihil temere & frustra appetere : sed id philosophi

proprium esse munus affirmat. Illud certe vel stultus intelligit, præstare appetitum rationi obedientem præbere, quam iracis cupiditatibus æstare. At est factu difficile. Sic Deo visum, cui, nisi ultro feceris, parebis invitus. Illud tamen Epicætetus (ut ea quæ sequuntur, docent) non vetat, quo minus commodis tuis, quatenus & natura postulet, & honeste possis, consulas. *Wolffius.*

4 *Ε' Φ' ἐκείνου.*] Ita omnes editiones, excepta Salmasiana, quæ habet: *ἐφ' ἐκείνων.*

5 *Ἄλλο πῶς ἐμπόδιον, σὸν ὃ ε'.* *Id alterius cujuscumque rei, non tui esse impedimentum.*] Si concederet, pedem esse partem corporis (neque vero negat) corpus vero hominis partem esse (quod negare videtur) impedito pede, corpus: corpore impedito, homo ipse, ex parte saltem, impidiretur. Quod si corpus instrumentum est hominis (qua de re plura ex Simplicio afferemus) negari certe non poterit, quin mutilato instrumento, imperfectior & incommodior futura sit actio. Male pugnabis gladio, cui vel capulus vel mucro defuerit. Sed hæc differantur.

6 *Σε δὲ ε'.*] Ita in variis editis codicibus reperitur. Ast in Salmasiana & aliis: *σὸν δὲ ε'.*

ιδ.

Ε' Φ' ἐκάστῃ τῇ προσωπιόντων, μέμνησο ὅτι πρὸς αὐτὸν ὅτι σεαυτὸν ζητεῖν, τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῆς. εἰὰν καλὸν ἴδῃς, ἢ καλῶ, ὁρήσεις δύναμιν πρὸς ταῦτα ἐγκρατεῖαν.

CAP. XIV.

Quicquid inciderit, in eo inemento, ad te conversus, inquirere, qua facultate sis ad usum ejus instructus. Si quem formosum, formosamve videris; ad eam rem temperantiæ facultas in promptu erit. Si labor

B 4

ob-

τειαν. ἴ' εἰ πόνος πρὸς
σφέρη), δὴρῆς καρτε-
ριαν· ἀν' λοιδορία, δὴρῆ-
ς ἀνεξικακίαν. ἢ ἔτως
ἐπιζόμενόν σε, ἢ συναρ-
πία (εἰσιν αἱ φαντασίαι.

1 Ἐάν πόνος πρὸς σφέρηται.] Si labor objectus fuerit. Maluissimem, dolor. cum jam olim Ciceroni observatum fuerit, Græcos πόνον pro dolore usurpare : & ita passim apud Poetas, aliosque. Quod autem Græcis objicit alicubi Cicero, careere eos voce quæ dolorem, ut à labore distinguitur, exprimat : quanquam multa opponit Iul. Scaliger, in 10. De Hist. Animalium : non tamen sine ratione est, cum sæpissime in libris Græcorum communi appellatione confundantur. Casaubonus.

2 Οὐ συναρπύσῃσιν αἱ φαντασίαι. Visis non obtemperabis.] Hoc est, neque voluptati, neque dolori succumbes : sed pravas cupiditates atque affectiones, sapientiæ virtutumque præsidio superabis. Wolfium.

Οὐ συναρπύσῃσιν αἱ φαντασίαι.] Wol. visis non obtemperabis. Idem cap. 22. μὴ σε ἡ φαντασία συναρπύσῃ, ne te visum illud moveat. Cap. 24. μὴ συναρπύσῃσιν σε ἡ φαντασία, ne te visum illud moveat : & ita passim (frequens in Epicteto vox :) his aut similibus verbis, quæ vim Græci non satis exprimunt. Est enim in verbo συναρπύσῃσιν πῆς ὀξύτητος (velocitatis) ut Artianus lib. 2. 18. exprimit : vel τὸ αἰφνιδίως (subiti & repentini :) ut Simplicius alicubi, significatio. Multum autem in eo situm est, ut intelligamus φαντασίας (sive obla-

jectus fuerit, tolerantiam reperies : Si convicium, patientiam invenies. Quod si te ita consueveris, visis non obtemperabis.

tas rerum species :) ut quæque se res oculis aut auribus offert : non ante munitos animos invadentes & occupantes, sola celeritate prævalere. Est autem prudentis & cauti, subita semper suspecta habere ; cum vera sapientia temporis & deliberationis sit filia. Præterea, veræ libertatis amans animus, omnem vim tam quæ animo, quam quæ corpori infertur, non potest non abhorreere ; & quocunque modo rapi, servile putare. Dromo, Dromo, sublimem hunc intro rape, quantum potes. Rape, inquam. Plane ita phantasia, si quis se illis præbeat, & rectam rationem, tanquam Ajaxis clypeum, non opponat. Huc facit & Aristotelis observatio, tarditatem, generositatis & μεγαλοψυχίας indicem statuensis. Hæc eo pluribus, ne Wolfium sine causa reprehendere, aut de verbis, re castis, litem illi temere movere voluisse videremur. Præstat igitur corrigi verbo, cum Politiano ; vel transfertum agi, cum aliis ; vel alio quocunque verbo, quod aliquam velocitatis cum vi conjunctæ significationem habeat, exprimere. Casaubonus.

Ad verbum, non corrigient te visa, quæ εἶδωλα vocant Græci communiter. Snecanus.

Salmastius legit : ἐχ' ὀξύτητος αἱ φαντασίαι.

ιέ.

Μηδέποτε ἴππὶ μηδενὸς εἴπης, ὅτι, ἀπώλεσται αὐτὸ, ἀλλ', ὅτι, ἀπέδωκα. ¹ τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφηρέθη; ἔκ ἐν καὶ τῆτο ἀπεδόθη; ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. τί δέ σοι μέλη, ² Διὰ τί σε ὁ δὲς ἀπήτησε; μέχρη δὲ ἀνδιδῶ, ὡς ἀλλοτριῶς αὐτὸ ἴππιμελεῖ, ὡς τῶ πανδοχεῖς οἱ παριόντες.

¹ Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη.] Ita constanter in omnibus excusis legitur. Ast Salmasiana editio hoc loco cunctis auctior est; habet enim: Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. ἢ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. Τὸ χωρίον, &c. Sed miror, Salmasianæ editionis præfectum, cum multis in

CAP. XV.

Numquam te quicquam perdidisse dicito, sed reddidisse. Filiolus obiit? redditus est. Prædium est ereptum? an non id quoque est redditum? At improbus est qui eripuit. Quid id tua refert, per quem, is qui dederat, ab te repetierit? Sed quamdiu concesserit, tanquam alienum id curato, ut cauponam viator.

locis à Wolfiana versione abeat, illam verborum appendicem in Latinum non transtulisse.

² Διὰ τί σε ὁ δὲς ἀπήτησε.] In omnibus ferme ita habes: Sed Salmasiana, Διὰ τί σε ὁ δὲς, &c. Hanc lectionem quoque Wolfius agnoscit.

ις.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ἀφες τὰς ποιήτας διαλογισμύς. εἰάν ἀμελήσω τῶ ἐμῶν, ἔκ ἐξω διατηρήσας. εἰάν μὴ κολάσω τὰ παῖδα, πονηρὸς ἔσμαι. ¹ κρεῖσσον γὰρ λιμῶν δόποθανεῖν, ἀλυτον καὶ ἀφοβον γρόμνον, ἢ ζῆν

CAP. XVI.

Si quid proficere studes sistiusmodi cogitationes missas facito: Si mea neglexero, non erit unde vivam: Nisi puerum castigaro, malus erit. Præstat enim perire fame, timoris ac molestiæ expertem; quam copiis omnium rerum circumfluentem.

B 5

ani-

ἐν ἀφρόνοις παρεασόμε-
νον· κρείττον δ' ἐστὶ παῖ-
δα κακὸν εἶναι, ἢ σε κα-
κοδαίμονα.

¹ Κρείσσον γὰρ λιμῶ δ' ἀποθνή-
σκῃν, ἄλυπον καὶ ἀφόβον χυμεί-
νον. Præstat enim emori fame, ubi
doloris & timoris expers evaserit.]
Quæri non injuria possit, tanta-
ne constantia cadat in fragilitatem
humanam, ut Saguntina (quod a-
junt) fame non afficiatur? Dein-
de quod de puero dicit, nisi ita in-
telligatur, ut tum demum ejus cu-
ra abjiciatur, cum neque verbis ne-
que verberibus quicquam profe-
ceris: videbitur plena inhumanita-
tis oratio, & Timone μισοφιλῶ-
τα quam homine philosopho di-
gnior, qui & ipse aliquid studii ac-
que operæ ad consociationem civi-

animo vivere perturbato.
Et puerum malum esse
præstat, quam te infeli-
cem.

lem asserere debet. Equidem existimo ὑπερβολαῖς esse, nimis so-
licitudinis reprimendæ causâ usur-
patas. Quod si cavillari libeat, hy-
potheticam esse dices propositionem,
ἄλυπον καὶ ἀφόβον χυμείνον, ubi &
dolorum & metum propulsa-
ris: tum enim nec fame dolebis,
nec mortem metues; sed quando id
fiet? Paucissima certe in omnibus
historiis existant exempla; & quæ
existant, ut Socratis, Anaxarchi,
Diogenis, Demonactis, Lælii, Ca-
tonis, & aliorum, dubitari potest
an sint Græcorum ingeniis ornata
vehementius, & supra veri fidem
amplificata. *Wolfius.*

17.

Ἀρξάμ τιγαρῆν δ' ἀπὸ τῶν
μικρῶν. ἐκχεῖται τὸ
ἐλάδιον; κλέπεται οἰνά-
ριον; Ἰπίλεγε, ὅπ, ποσῶ-
τα πωλεῖται ἀπάθεια,
ποσῶτα ἀπαραξία. περὶ-
κα ἢ ἔδεν πείθεται.
ὅταν ἢ καλῆς τῆ παῖδα.
ἐνημῶ ὅτι δυνάται ἢ μὴ
ὑπακούσαι καὶ ὑπα-
κούσας, μηδὲν ποιῶσαι ὧν
θέλεις. ἢ ἔχ ἔτως ἐστὶν
αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ'
ἐκείνῳ ἢ, ἢ τὸ σε μὴ πα-
ραχθῶμαι.

CAP. XVII.

Parvis igitur aufpi-
care. Oleum effun-
ditur? villum surripitur?
Subjice tibi: Tanti vanit
tranquillitas, tanti con-
stantia; gratis autem ni-
hil acquiritur. Cum vero
puerum vocas, fieri posse
cogita, ut præsto non sit:
&, ut sit, nihil agat ex
animi tui sententia. Ne-
que vero ei tam bene sit,
ut tuarum perturbatio-
num habeat ille potesta-
tem.

; Mē

1 Μὴ ὑπακούου.] Wol. non praesto esse: Policianus, non audire. Fortasse, μὴ ὑπακ, pro παρακούου, id est, non intellexisse. Casaubonus.

2 Καὶ εἰ ἐτύχῃ ἐστὶν αὐτῷ καλῶς. Neque vero ei tam beneficit.] Videtur potius ἔγωγ vel εἰη legendum, ut sit sententia, contemni potius puerum oportere, quam ejus sive contumacia sive inscitia commoveri. Absit, inquit, ut tu commoveris, cum

stultus & improbus puer, sive ex inscitia, sive de industria, peccaverit. Wolfius.

In aliis editionibus legitur: Αἰσχρὸς ἐτύχῃ ἐστὶν αὐτῷ καλῶς. Et pro ἐστὶν αὐτῷ, Casaubonus habet ἔγωγ αὐτῷ. Et bene monet, Wolfius ita esse legendum.

3 Τὸ σε μὴ παραχθῆναι.] Casauboniana editio habet: τὸ σε παραχθῆναι.

17.

C A P . XVIII.

Ε¹ἰ ἀποψάψαι θέλεις, ²ὑπόμεινον, ³ἐνεκα ⁴ἐκτός ἀνὰς δόξαι, καὶ ἡλίθιου. ⁵μηδὲν βέλτερο δοκεῖν ἰππίσμεθα. ⁶καὶ ἀνὰ δόξης πῶν εἶναι τις, ἀπίστῃ σεαυτῷ. ⁷ἴδιον γὰρ, ⁸ὅτι εἰ βλάδιον, καὶ τὴν προαίρεσιν ἢ σεαυτῷ καὶ φύσιν ἔχουσα φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκτός. ἀλλὰ ⁹τὸν ἐπέρα ἰππίμελῆ μύρον, ἢ ἐπέρα ἀμελεῖσαι, πᾶσα ἀνάγκη.

Si quid proficere vis, ne recusa, quo minus ob res externas amens & fatuus habearis: Ne quid scire videri velis. Quod si quis aliis esse videaris: ipse tibi diffidit. Scito enim, facile non esse institutum tuum in eo statu, qui sit naturæ consentaneus, conservare, & res externas amplecti: sed aliter non posse fieri, quin is, alterum qui caret, alterum negligat.

1 Εἰ ἀποψάψαι θέλεις. Si proficere vis.] Scilicet, in philosophia & animi cultura. Eam enim ἀποψάψω seu profectum intelligit, qua tranquillitas animi & libertas augetur. Wolfius.

2 Ὑπόμεινον ἐνεκα ἐκτός ἀνὰς δόξαι. Ne recusa propter externa videri amens. Qui enim voluptates, opes, honores minus curat, praesertim si illa consequi liceat: vulgo stultus habetur. Idem.

3 Ἐνεκα ἐκτός.] Scrib. ἢ ἀνάς, ut in Salmasii editione. Paraph.

παρὰ τοῖς ἐκτός, non male. Qui dicantur in N. T. sed & Ethnicorum libris, οἱ ἐκτός, Christianus lector non (opinor) docendus. Optimus sic quoque sensus. Sed obstat huic lectioni, quod hoc iterum capite, πρὸς ἐκτός, ubi iterum Paraphr. τοῖς ἐκτός ἀπέσκειν. Sed eodem res redit. Externas enim res amens necesse est, qui vulgo hominibus placere aut probare se student. Hinc est, quod avari, & cumulandis per fas & nefas opibus intenti, soli sapientes apud vulgus audiunt. Casaubonus.

4 Ἀνάς

4 Ἄνους δόξα.] Salmafius legit cum aliis. ἀνοήτῳ δόξα.

5 Μηδὲν βέλγ.] Salmafius vero & Wolfius legunt: Μηδὲν βέλγ.

6 Καὶ δόξης παῖν εἶναι πρ.] In quibusdam codicibus reperitur: Καὶ δόξης παῖς εἶναι πρ. Sed tum deesse videtur ἀξίῳ, dignus aliquo:

Sed non opus est, si, ut ceteri codices habent, pro παῖς, τις legatur. Wolfius.

7 Ὅπ' εἰ ραῖδιον.] Male in Salmasiana: ὡς εἰ ραῖδιον.

8 Τὸν ἑτέρω.] Ita omnes editiones præter Salmasianam, quæ habet: Ἐ ἑτέρω.

ιβ'.

C A P. XIX.

Ἄν θέλῃς τὰ τέκνα
 σου, καὶ τὴν γυναῖκα,
 καὶ τὰς φίλους σου πάν-
 τοτε ζῆν, ἡλίθιο εἶ. τὰ
 γὰρ μὴ ἑπί σοι, θέλεις
 ἑπί σοι εἶναι. Ἐ τὰ ἀλ-
 λότρια, οὐκ εἶναι. ἔγωγε
 καὶ τὸν παῖδα θέλῃς μὴ
 ἀμαρτάνειν, μωρὸς εἶ.
 4 θέλεις γὰρ τὴν κακίαν, μὴ
 εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἀλλό-
 τι. ἀντὶ τοῦ θέλῃς ὀρεζόμε-
 νῳ μὴ ἀποτυχεῖν,
 τῆτο δυνάσασθαι. 5 τῆτο ἔν
 ἄσκη, ὃ δυνάσασθαι.

Si in id studes, ut liberi
 tui, uxor, amici, per-
 petuo vivant & floreat,
 stultus es. Nam quæ in
 tua potestate non sunt, ea
 in potestate tua esse vis,
 & aliena esse tua. Sic
 etiam, si puerum peccare
 non vis, stultus es.
 Id enim postulas, ut vi-
 tium non sit vitium, sed
 quiddam aliud. At si eo
 quod appetis, frustrari
 non vis: hoc quidem
 potes. Ergo quod potes,
 in usum voca.

1 Ἄν θέλῃς.] Salmasiana, εἰς
 θέλῃς. Et ita quoque infra, εἰς τὸ
 θέλῃς, quæ lectio aliis præferenda
 videtur.

2 Πάντοτε ζῆν.] Wol. perpetuo
 vivant & floreat: ex aliquo, ut con-
 jicio ego, Manuscripto, quamvis in
 nullo editorum mihi repertum. Sed
 nec Simplicius in suo Codice repe-
 risse videtur; ita tamen & Paraphra-
 sis: πάντοτε ζῆν καὶ ἀπαύττειν.
 Casaubonu.

3 Θέλεις.] Quidam codices ma-
 le: εἰ θέλεις. Idem.

4 Θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶ-
 ναι κακίαν. Id enim postulas, ut vi-
 tium non sit vitium.] Innuit opinor,
 pueros & omnes mortales natura
 esse vitiosos: nec vitia propulsari, nisi
 per philosophiam, cujus non satis ca-
 pax sit tenera & rudis ætas: quæ ut
 castiganda sit, non tamen sit abji-
 cienda.

5 Τῆτο ἔν ἄσκη, ὃ δυνάσασθαι.]
 In editionibus quas ego cunque vidi
 Wolfiana, ut & in Salmasiana, &
 Plantinianis, omiſſa est horum ver-
 borum versio Latina. Quæ hic ad-
 dita

dita est, an Wolfii sit, an alterius, in omnibus edictis, mihi visis, nescio. Non est tamen quod Græca suspecta Lector habeat cum exemplaribus sepeantur. Casaubo- nus.

κ'.

CAP. XX.

Κύριον ἐκάστῃ ἐστίν, ὁ τ' ἰσὺς ἐκείνῃ θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τ' ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιῆσαι ἢ ἀφελεῖν. ὅστις ἐν ἐλευθερίᾳ βιάσεται, μήτε θελήτω τι, μήτε φράσεται τι ἐπ' ἄλλοις. εἰ δὲ μὴ, δευτέρῳ αἰάγκῃ.

Cujusque dominis is est, qui ea quæ ipse vult, aut non vult, potestatem habet vel conservandi, vel eripiendi. Quisquis igitur liber esse velit, neque cupiat quicquam, neque aversetur eorum quæ penes alios sunt. Sin minus, fervire necesse erit.

1. Κύριον ἐκάστῃ ἐστίν ὁ τῶν ἰσῶν ἐκείνῃ. Cujusque dominus est is, qui cupiditatum est. Quam multos ergo Fortuna dominos no-

bis imposuit? Quanto plures ipsi nobis imponimus: insatiabili caducarum rerum cupiditate? Wolfius.

κα'.

CAP. XXI.

Μέμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμπόσιῳ, δεῖ σε ἀνασρέφειν. περιφερόμενον, γέρονέ τι κατὰ σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετέλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. ἐπὶ ἡκί; μὴ ὀπίσθαλε πῶρον τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ πείμενε, μέγρις ἀνάρχηται κατὰ σε. ἔτω πρὸς τέκνα, ἔτω πρὸς γυναικά, ἔτω πρὸς

Memento, sic in vita Messè versandum, tanquam in convivio. Si quid circumferendo ad te pervenerit, porrecta manu partem modeste capito. Præterit? Ne detine, nondum adest? Ne longe appetitum extendito: sed expecta, dum ad te perlatum fuerit. Sic erga liberos, sic erga conjugem, sic erga magistratus,

πρὸς δρχάς, ἔτω πρὸς
 πλῆθον. καὶ ἔση πρὸς²
 ἀξί. τῶν θεῶν συμπό-
 τῆς. ἀν' ἣ καὶ³ πρὸς τε γέν-
 των σοι μὴ λάθῃς, ἀλλ'
 ὑπερέδῃς, τότε ἔ μόνον
 συμπότῆς τῶν θεῶν ἔση,
 ἀλλὰ καὶ σουάρχων. ἔτω
 γὰρ ποιῶν Διογένης καὶ
 Ηράκλει. καὶ οἱ ὀ-
 μοιοι, ἀξίως⁴ θεῶν τε ἦ-
 σαν, καὶ ἐλέγοντο.

1 Ως ἐν συμποσίᾳ.] Addit Pa-
 raphr. ἕως ἐν βίῳ, quod sententia
 requirit, & cuius defectus Politia-
 num à vero sensu abduxit, ut vet-
 teteret. Memento oportere te in convivio
 versari: Wol. autem ex ingenio, an
 vetteret aliquo manuscripto libro sup-
 plexerit, incertum mihi. Mox pro
 καὶ τε γὰρ: Paraphrasis, καὶ τὰς τε γὰρ:
 Sed nihil opus. Casaubonus.

2 Αξί. τῶν θεῶν συμπότῆς.
 Dignus conviviator.] Significat,
 Externarum rerum despicentiam di-
 vinum esse quiddam, & reddere Deo
 similem. Wolfius.

καθ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς
 πνὰ¹ ἐν πένθῃ, ἢ
 ἐποδημῶν. τέκνῃ, ἢ
 ἀπολωλεχότ. πρὸς ἑαυ-
 τῷ, πρὸς σε, μή σε ἢ
 φαντασία σαρπταίση,
 ὡς ἐν κακῆς ὄν. αὐτῷ,
 τοῖς

tus, sic erga divitias si
 affectus fueris; aliquando
 dignus eris convivio Deo-
 rum. At vero si oblata
 etiam non acceperis, sed
 despexeris, non conviva
 Deorum modo, sed &
 imperii, confors eris.
 Sic enim cum facerent
 Diogenes, Heraclitus, &
 similes, merito divini ut
 erant, ita & diceban-
 tur.

3 Πρὸς γέντων σοι. Vbi tibi ap-
 posuerint.] Simplicius, πρὸς γέ-
 ντων, appositis: Sed & alterum
 ἰλλοεισιν κῶς-ferri potest, si intelli-
 gas, τῶν μεγάλων τῶν σοφῶν, si co-
 qui vel ministri fercula tibi apposue-
 rint. Idem.

4 Θεῶν τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο.
 Divini ut erant, ita & diceban-
 tur.] Insolenter utique & imperi-
 te. Quam enim infinito interval-
 lo vel praestantissimus homo ab
 extrema umbra divinitatis abest?
 Idem.

Υπερέδῃς dicitur. Socrates.

CAP. XXII.

Cum ejulantem quem-
 piam videris in lu-
 etu, sive peregre pro-
 fecto filio, sive rebus
 amissis: cave ne te vi-
 sum illud moveat, ut
 existimes versari eum in
 malis ob externa: sed
 sta-

πῶς ἐκτός. ἀλλ' ὅθῳ
 Διὰ τὴν ὁδὸν ἀστυλῶ, ² καὶ
 λέγειν ἔσω πρὸ χειρὸν,
 ὅτι, τῶτον θλίβῃ, ἔ τὸ
 συμβεβηκός, ³ (ἄλλον γὰρ ἔ
 θλίβῃ) ἀλλὰ τὸ δόγμα
⁴ τὸ πρὸ τῶτων. ⁵ μὲντοι
 μὴ τοι λόγῳ, μὴ ὄκνει
 συμπεριφέρειν αὐτῷ,
 καὶ ἔτω τύχη, συνεπι-
 τεναΐξαι. πρὸσεχε μὴ-
 τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν ⁶ συνεπι-
 τεναΐξῃς.

statim ipse tecum distin-
 guito, sitque in promptu
 ut dicas : Istum affligit
 non casus ille (alium e-
 nim non affligit) sed
 concepta de eo opinio.
 Ac ratione quidem tua
 ejus perturbationi sub-
 fervire, ne dubita; at-
 que adeo, si res ita tu-
 lerit, congemiscere. Ca-
 vebis autem, ne intrin-
 secus etiam congemis-
 casas.

1 Εἰν πένθῃ.] Id est, mortuo fi-
 lio : aut alio quoquam de charissi-
 mis : ut sunt, uxori, parentes, li-
 beri. Ita enim vox πένθῃ proprie
 hic accipienda est : quod ne-
 que Politianus neque Wolfius vi-
 dentur advertisse. Simplicius opti-
 me : Ὅταν ἐν, φῆσι, κλαίοντα
 ἴδῃς ἢ ὡς ἀποθάνοντα αὐτῷ τί-
 κῃς, ἢ ὡς ἀποδημῶντα, ἢ ὡς
 ἀπολωλεκότες τοῖς αὐτῷ. Nec mul-
 to aliter Duviarius, vir doctissimus,
 non eodem quamvis ordine : Si vous
 voyez quelqu'un en deuil qui pleure,
 ou pour ce que son fils s'en est allé
 voyager, ou bien est mort, &c. Sed
 planior & dilucidior Epicteti oratio
 fuisset (qualem si reperissent viri
 docti, aliter haud dubie quartū fecer-
 unt, vertissent :) si ex Paraphrasse
 rescribamus, ἐπι πένθῃ ; non ἐν
 πένθῃ. Casaubonus.

2 Καὶ λέγειν ἔσω πρὸ χειρὸν.]
 Pessime in Salmasiana legitur : καὶ ἔσω
 πρὸ χειρὸν, absque verbo λέγειν.

3 Ἄλλον γὰρ ἔθλίβῃ.] ὅτι ἄλλο
 ἔχ' ἀπὸ τῆς. Alium non angit :
 quia non tangit. Facile omnes,

cum valemus, recta consilia exproxi-
 damus. Tu si hic sis, aliter sentias.
 Alterius vulnera & eadem spectare
 sine dolore corporis possumus, sed ipsi
 non sine acerbissimo doloris sensu
 vulneramur & cadimur. Byzantinum
 incendium, pestis, tetrazmogus, sedi-
 tio, bellum, te Romæ degentem non
 angit, quia non tangit. At vero,

Et tuas res agitur, paries cum proxi-
 mus ardet.

Sed hæc eorum querela est scilicet,
 quibus persuaderi non potest, cot-
 pus, opes, uxores, liberos, non esse
 ipsorum, sed juris alieni. Secus
 Hiob, qui opibus & liberis amissis
 laudavit Deum, qui ea quæ dedisset,
 abstulisset. Wolfius.

4 Τὸ πρὸ τῶτων.] Ita Wolfius
 & Casaubonus : sed Salmasius habet :
 τὸ πρὸ τῶτων.

5 Μὲντοι μὴ τοι λόγῳ, μὴ ὄκνει
 συμπεριφέρειν αὐτῷ. Verbotenius
 illi te accomodare ne dubita.] Sen-
 tentia est. Ne dubites Illius affectui
 & verbis & suspitiis subservire, ac
 dolorem præ te ferre. Remittit hic
 aliquid Epictetus de Stoïca severita-

τε ἢ ἀπαθεία, vel potius αἰσμη-
παθεία, qua vehementer offendun-
tur ii, qui in malis sibi esse videntur,

nec simulationem improbat. Idem
6 Συμπεπνευμένης.] Repetens in
Salmasiana, συνάξης.

κγ'.

Μέμνησο, ὅτι ἑποκρη-
τῆς εἰ δράμαλ',
οἷς ἀνθελῆ ὁ διδάσκα-
λ'. ἀν βραχυ, βρα-
χέ'. ἀν μακρόν, μα-
κρῶ. Ἀν πῶχόν ἑπο-
κρένασθαι σε θελῆ, ἵνα ἢ
τῆσιν διφυῶς ἑποκρήνη.
ἀν χωλόν, ἀν ἀρχόντα,
ἀν ιδιώτῳ. σὸν γ' ὅτ' ἔσ-
τ' ἐπὶ τὸ δοθῆν ἑποκρένασθαι
πρόσωπον καλῶς ἐκλε-
ξασθαι αὐτὸ, ἄλλω.

1 Οἷς ἀνθελῆ ὁ διδάσκαλ'.
Qualem voluerit magister.] Hoc est,
ὁ παιητής, εἴτε κωμωδοποιός, εἴτε
τραγικός. poeta, sive Comicus,
sive Tragicus. Sic in vita Sophoclis,
ἰδιόταξίς δὲ δράμαλ' κγ'. Edidit
fabulas centum & viginti tres. Quod
ad rem ipsam attinet, idem Epigram-
ma Graecum docet:

Σκλήν πᾶς ὁ βί', ἢ παίγριον.
ἢ μάθε παίζειν,

Τὴν σπουδὴν μελαίεις, ἢ φέρε
πᾶς ὀδύνας.

Vita quid est? jocus & ludus. Vel
ludere discite.

Crisis sepositis: vel cruciare miser.
Nazianzenus idem fere significat,
sed majore gravitate & pietate, his
versibus, dignis qui memoriae man-
dentur:

Θυμὲ βλίψον ἄνω, χθονίων δ'
ἐπιλήθεο πάμπαν.

C A P. XXIII.

Actorem esse fabulae
Atalis, qualis magi-
stro probata fuerit, te me-
mento: si brevis, brevis;
si longa, longæ. Si men-
dicum agere te voluerit;
fac eam quoque perso-
nam ingeniose repræsen-
tes. Ita si claudum, si
principem, si plebeium.
Hoc enim tuum est, da-
tam personam bene effin-
gere: eam autem eligere,
alterius.

Μηδὲ σε νικήσῃ ὡρὸς κενώτη-
ται δ' ἡμας.

Τυτῆος μὲν βί' ἔτ'. ὁ δ' ὄλ-
βι', ὡς ἐν ὀνειρώ

Τίρπεται ἀλλοίη δ' ἀλλ'
ἐκυρσε τύχη.

Μένης δὲ ζωῆς κενώτη βί'
ἐμπεδ' αἰεὶ,

Καὶ πολὺς, ὃν ζῶειν ἐστὶν
ρείοτερον.

Mens age suspice, terrenas age despi-
ce sordes,

Corporis a vitiis neu subigere
cave.

Quam brevis est hac vita? beatos
somnia ludunt.

Sors vaga sic alios; sic aliosque
rotat,

Vita diu durat, nullo peritura sub
avo,

Sancta: labor fructu non caret
ille suo.

κδ'

κδ.

CAP. XXIV.

² Κόραξ ὅταν μὴ αἰσιον ³ κεκραγή, μὴ σιωαρπιζέτω σε ἢ Φαντασία. ἀλλ' ὄψους διαέρεσθε αὐτῶ, ⁴ καὶ λέγε, ὅτι, τῶν ἐμοὶ ἔδεν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῶ σωματίω μου, ἢ τῶ κλησιδίω μου, ἢ τῶ δοξαρίω, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί ἐμοὶ ἢ πάντα αἴσια σημαίνεται, εἰ ἐγὼ θέλω. ὅ, π γδ ἂν τῶν δόξαίνῃ, ἐπ' ἐμοὶ ἔστιν, ⁵ ὠφελήθῃαι ⁶ ἀπ' αὐτῶ.

Si corvus inauspicatum scrocitarit, ne te visum illud moveat, sed ipse tecum divide statim, & dic: Nihil istorum mihi portenditur: sed aut corpusculo meo, aut reculae meae, aut existimationi, aut liberis, aut uxori: mihi autem fausta omnia portenduntur, si ego voluero. Quicquid enim istorum acciderit, ex eo penes me est, fructum ut capiam.

¹ Censet Simplicius caput vigesimum quartum ante vigesimum tertium esse collocandum. Ita se habent ejus verba: Τὸ οἶμα τὸ κεφαλαίον τῶν προσηκούντων ἔχεν ἀντιεῖν. εἰ αὐτὸ εἰσσεχῶς εἰρηδύμῃς ἐτετακῆς μὴ τὸ αὐτὸ σκεῖν, & ἔδραζῃ, ὅταν κλαίοντα ἴδῃς ἐν πένθει.] Hoc est: Caput hoc, mea quidem opinione, si praesidium superiori fuisset, suum locum tenuisset, post id quod praecedit, cujus initium est: Cum epulantem quempiam videris in luctu. Qui hujus rei rationem desiderat, legit Simplicii commentarium ad cap. xxiv. ubi disertè eam asserit.

² Κόραξ ὅταν μὴ αἰσιον κεραγή. Si corvus inauspicatum scrocitarit.] Auguriorum & auspiciorum loco aut Astrologiam habemus: quae si ex annuis revolutionibus & siderum

progressionibus incommoda & pericula minabitur, Epicteti consilio, & piis precibus adjunctis, utamur. Wolfius.

³ Κεκραγή.] Sola Salmasiana, κραξή.

⁴ Καὶ λέγε ὅτι, τῶν ἐμοὶ ἔδεν ἐπισημαίνεται. Et dic Nihil istorum mihi portenditur.] Hic aperte in hortos Platonis digreditur, qui animam tantum volebat esse hominem. Seneanus.

⁵ ὠφελήθῃαι ἀπ' αὐτῶ. Fructum ex eo ut capiam.] Quia, Omnis commoditas sua fert incommoda secum:

& contra. Extrema vero mala, & omni consolatione majora, ut ferenda sint, Arrianus docet. Wolfius.

⁶ Ἀπ' αὐτῶ.] Salmasius & alii αὐτῶ.

C

κδ.

κέ.

CAP. XXV.

Ἰνίκη¹⊙ εἶναι δύ-
νασσι, ἐὰν μηδένα
ἀγώνα καταβαίνης, ὃν
οὐκ ἔστιν ἴστί σοι νικῆσαι.

Ἰνίκη¹⊙ εἶναι δύνασσι. Inviētus esse potes. Hoc di-
ctum pendet e divisione rerum,
in initio facta. Vincuntur, qui res
alienas expetunt: hoc est, eas,

Inviētus esse potes, si in
nullum certamen de-
scendas, quod vincere, tui
arbitrii non est.

quæ ad corpus pertinent, & in ma-
nu fortunæ sunt. Vincunt qui pra-
vas opiniones & cupiditates op-
pugnant, modo legitime certent.
Wolfius.

κς'.

CAP. XXVI.

Ὅρα μήποτε ἰδῶν τινα
περὶ μῶλρον, ἢ
μεγαλοδυναμῆλρον, ἢ
ἀλλως δόδοκιμῶντα, μα-
καρίσης, ἢ τὸν Φαν-
τασίας σαρπασθεῖς.
ἢ ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἢ
ἐστὶ αἰσθητῶν ἢ, ἢ τε ὁ
φθόνος, ἢ τε ζηλοτυπία
χώραν ἔξῃ. σὺ γὰρ αὐτὸς ἐ-
πρατηγὸς, ἐπρύτανις, ἢ
ὑπάλλ⊙ εἶναι θελήσεις,
ἀλλ' ἐλθέθης. μία γὰρ
ὁδὸς³ πρὸς ταῦτα, κα-
ταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ'
ἡμῖν.

Ἰ Priorēs omnes quās vidi edit.
Veneta, antiquior; Plantiniana re-
centior: alia; σαρπασθεῖς exhibent:
Salmassiana, (ex codice, an con-
jectura incertum:) ut hic σαρπασ-
θεῖς; quod quidem quia quatuor so-

Si quem eximiis honori-
bus affectum, aut ampla
potestate præditum, aut
alioqui florentem, videris;
vide, ne quando beatum il-
lum prædices, visorum im-
petum secutus. Nam si in
rebus nostræ potestati
subjectis vis tranquillita-
tis constiterit, nec invidia
nec æmulatio locum ha-
bebit; tuque ipse non im-
perator, non senator, non
consul esse voles, sed li-
ber. Ad eam autem rem
via unica est; eorum, quæ
in potestate nostra non
sunt, contemptio.

lemne in hoc argumento verbum
Epicætero, (proximo quoque capite
reperitum;) aliisque; & confirmat
etiam Paraphrasis, verius esse credide-
rim. Casaubonus.

2 Ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἢ ἐστὶ αἰσθητῶν ἢ, ἢ τε ὁ
φθόνος, ἢ τε ζηλοτυπία

τῶ ἀπαθῆς ἤ. Nam si in rebus nostra potestati subiectis, vi tranquillitatis constiterit.] ἡ εἰσία τῆ ἀπαθῆς, idem quod ἀντιῆ ἀπάθεια. quam (Ciceronem secuti) vel indolentiam (et si ea potius ἀναλγησία est) vel vacuitatem ægritudinis, in qua vita beata posita sit, vel vacuitatem ab angoribus & perturbationibus, appellamus licet. Sententia est, et si verbis obscurioribus more Stoico prolata: Eum qui bona omnia à seipso petat, animo esse tranquillo: qui tranquillo animo sit, eum nec invidere, nec amulari. Cum enim ἀπάθεια perturbationes omnes excludat: invidiam utique & amulationem etiam excludere. Sin hi affectus in aliquo dominantur: ex eo plane colligi, procul eum ab animi tranquillitate abesse, nec philosophiæ præceptis obtemperare. Sed cum apud Arrianum hujus quoque libelli, Simplicio si credimus, auctorem, nunquam τῶν εἰσιῶν τῆ ἀπαθῆς me legisse meminerim: rectius id arbitror, quod ibi crebro habetur, ἡ εἰσία τῆ ἀπαθῆς. Wolfius.

Ἡ εἰσία τῆ ἀπαθῆς ἤ.] Satis miror doctissimum Wolfium, non hujus tantum Enchiridii, sed Arriani, & Simplicii interpretem, non vidisse corruptum hunc esse locum, & pro τῶν ἀπαθῆς (cui non est hic locus) τῆ ἀπαθῆς scribendum esse. Poterat, ut rem ipsam omittramus, sufficere Simplicii autoritas, cujus hic verba: εἰ γὰρ τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῶν ἐστίν, &c. Paraphrastes etiam: Ἐάν τε γὰρ Διὸς τὴ ἐφ' ἡμῶν ἀγαθὴ, &c. Sed ut etiam contentiosus (sunt enim quibus etiam certissima, si qua possunt, eludere, dulcis labor:) fiat satis: apponemus aliquot Arriani, sermonum Epicteti collectoris, loca, quæ

quod volumus, evincant. I. r. c. 20. Οὐσία δ' ἀγαθῶν, ἡ ἡσυχία οἷα δὲ φωνασίων. Ibid. cap. 29. Οὐσία τῆ ἀγαθῆς, ἀπραΐσεις ποιεῖ. & iterum eodem cap. de Sociate. Πᾶς ἢ ἡ εἰσία αὐτῶν τῆ ἀγαθῆς; lib. 11. caput octavum totum ejus argumenti; cujus inscriptio: τίς εἰσία τῆ ἀγαθῆς; & in ipso capite non semel, εἰσία τῆ ἀγαθῆς. lib. 111. cap. 23. (alias 24.) τῶν δ' εἰσιῶν τῆ ἀγαθῆς καὶ τῆ κακῆς. &c. lib. 11. cap. 10. Ἡ δ' εἰσία τῆ ἀγαθῆς καὶ κακῆς, &c. Denique capite extimo, verbis ultimis: ταῦτ' ἔστιν εἰσία ἔχου τῆ ἀγαθῆς. τὴ δ' ἀπάθεια, &c. Poteram & Simplicii locos apponere: sed vereor, ne nimia sedulitas lectoribus ingrata & fastidiosa sit. Quis autem dixerit, εἰσία τῆ ἀπαθῆς, nondum observavi. Quid quod Gallici interpretes, primus & secundus vel ita in suis codicibus repererunt, vel ex ingenio, rebus ipsis eo ducentibus, ita contrexerunt? *Car si la substance du bien est es choses qui sont en nous*: ita primus, verbum verbo reddens: quod doctissimus & politissimus Duvivius, *Car se le vray bien ne consiste qu'es choses qui sont en nostre puissance*: multo melius, & elegantius. Sed & Wolf. in *Notis* (quod his scriptis, postea animadvertum est à nobis:) veram scripturam tandem subodoratus est. *Casaubonus*.

Certe Wolphiana editio, Colonia anno MDXCV. excusa, & Cantabrigiæ anno MDCLV. ad prælum revocata, hunc locum ita exhibet. ἡ εἰσία τῆ [ἀγαθῆς] ἀπαθῆς ἤ. Animadvertet enim tunc temporis vir doctus hunc locum in mendam cubare, uti ex textu & notis observare licet.

3 Πηγῆς ταῦτα.] Lege, ἀπάθεια τῆ ἀπαθῆς.

C 2

x 2.

κζ.

Μέμνησο, ὅτι ἔχ' ὁ
λοιδορῶν, ἢ τύπλων
ὑβρίζῃ, ἀλλὰ τὸ δόγμα
τὸ πρὸ τῶν, ὡς ὑβρι-
ζόντων. ὅταν ἔν ἐρεθισ-
σέ τις, ἴσθι ὅτι ἢ σὴ σε
ὑπόληψις ἤρεθισε. ποι-
γαρῶν ἐν πρώτοις πειρῶ,
ἵπὸ τῆς φαντασίας μὴ
συναρπαδιῶμαι. ἀν γὰρ
ἀπαξ χρόνος καὶ διατρι-
βῆς τυχῆς, ῥᾶθον κρατή-
σης σεαυτῶ.

1 Ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρ-
παδιῶμαι.] Ita Wolfiana, Salma-
fiana, Casauboniana & item alie

CAP. XXVII.

Memento, non eum
qui convicietur aut
verberet, auctorem esse
contumeliæ: sed opinionē
de eis, tanquam contume-
liosis, conceptam. Cum
igitur te quispiam irritarit,
opinionē tuā te irritatū n
esse scito. Quapropter im-
primis operam dato, ne vi-
fa tibi assensum extor-
queant. Nam si semel tem-
pus & moram impetraris:
facilius ipse tibi imperabis.

editiones exhibent, excepta sola Plan-
tiniana, in qua legitur: ὑπὸ τῆ
φαντασία μὴ συναρπαδιῶμαι.

κη.

Θάνατος, καὶ Φυγή, καὶ
πάντα τὰ ἀνά Φαι-
νόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν
ἔσονται καθ' ἡμέραν μά-
λισσι ἢ πάντων ὀθιναί.
καὶ εἶδεν εἰδέποτε ταπεινὸν
ἐνθυμηθῆσαι, ἢ ἔπε ἄγαν
ἰπθυμῆσθαι πινός.

1 Οὔτε ἄγαν ἐπιθυμῆσθαι πινός.
Neque quicquam vehementer appetes]
Syracides, cogitationem mortis &
divini iudicii à peccando detertere
affirmat. Quod si facit: multo ma-
gis æquo animo res adversas ferre,
secundatque contemnere docet, ob
breve scilicet eorum & dolorem

CAP. XXVIII.

Mors & exilium, &
omnia, quæ in ma-
lis habentur, ob oculos
tibi quotidie versentur:
omnium vero maxime
mors. Sic nihil unquam
humile cogitabis, nec im-
pense cupies quicquam.

& fructum. Sic Cicero: Omnis
(inquit) voluptas pro nihilo putanda
est, quod cum præterierit, perinde
sit, ac si nulla fuisset. Sed in magnis
corporis cruciatibus & angoribus
animi, una hora toto anno videretur
longior, & unus dies multis sæculis.
Wolfius.

κθ.

κθ'.

CAP. XXIX,

Φιλοσοφίας ἐπιθυ-
μείς; ὡς καταγελα-
σθησόμεθα, ὡς καταμω-
κησομεθ' ἡμῶν ὡς πολλῶν, ὡς
ἐρέων, ὅτι ἄφρων φιλό-
σοφος ἡμῶν ἐπιανελέλυ-
θε, καὶ, ποθεν ἡμῶν αὐτῆ ἢ
ὄφρους; ² σὺ ἢ ὄφρου μὴ
μὴ χῆς. ἢ ἢ βελτίων σοι
φαινομένων ἔτως ἔχῃ,
ὡς ὑπὸ τῆς πελαγμέν-
ου ³ εἰς πᾶν τὴν τὴν πῆξιν.
μέμνησο δὲ, ὅτι εἰ μὴ
ἐμμένῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ
καταγελασθέντες σε περὶ τε-
ρον, ἔσονται σε ὑπερον ⁴ θω-
μάσασιν. εἰ μὴ ἢ ἢ ἢ ἢ
αὐτῶν, διὰ τὴν περιστά-
σιν καταγέλωτα.

¹ Φιλοσοφίας ἐπιθυμείς;] Sal-
masiana, ut se penumero, ita etiam
nunc à vulgata lectione recedit: εἰ
φιλοσοφίαν ἐπιθυμείς.

² Σὺ ἢ ὄφρου μὴ μὴ χῆς. Tu
autem supercilium ne habeto.] Vultum
cogitandum, tristem severitatem,
ac fastum, per supercilium intellige.
Hunc autem fuisse philosophorum
habitum, è Menandri dictis appa-
ret: ὄφρου κλέω (inquit) εἶναι φασί
τὴν ἐρημίαν οἱ πᾶς ὄφρους αἰροντες:
Meditationi aptam esse ajunt solitudi-
nem, in qui supercilia erigunt. Wolfius

Sapientiae studium susci-
pere cupis? Statim te
para, quasi futurum sit, ut
deridearis: ut multi te
subfannet: ut dicant, te
subito philosophum existi-
tisse: ut rogent, unde
supercilium illud? Tu au-
tem supercilium ne habeto:
ea vero quae optima
tibi videbuntur, sic tene-
to, quasi à Deo sis in ea
statione collocatus. Car-
terum memento, te, si in
eodem statu permanferis,
iis tandem admirationi fore
re, qui te prius derise-
runt. Sin eis succubueris,
dupliciter fore deriden-
dum.

³ Εἰς πᾶν τὴν τὴν πῆξιν. Wolfius
bene contendit etiam posse le-
gi, Εἰς πᾶν τὴν τὴν χωρᾶν, quod
forte in MS. invenit. Nam eandem
profecto significationem habent
πῆξις & χωρᾶν. Thucydides lib. iv.
inquit: Κατὰ χωρᾶν ἠδύεσι ἐπὶ τῇ
Πύλῳ. Id est: Circa Pylum statio-
nem habent. Plantinianæ editioni
præfectus hunc locum asterisco no-
tavit, atque ad oram libri quoque
χωρᾶν posuit.

⁴ Θωμάσασιν.] Salmasiana in
præsentī θωμάσασιν.

C 3

κθ'.

λ'.

CAP. XXX.

Εάν ποτέ σοι γῆν' ἔξω
 σραφῆναι, ² πρὸς τὸ
 βέληθῆναι δρέου πινί,
³ ἴδι ὅτι ἀπώλεσας τῷ
 ἔντασιν. δρκεῖ ἔν ἔν πιν-
 πῖ, τῷ εἶναι φιλόσοφου.
⁴ εἰ ἢ χ' δοκῆν βάλει, τῷ
 εἶναι σεαυτῷ φαίνας, καὶ
 ἰκκίος ἔση.

1 Εάν ποτέ σοι γῆν' ἔξω σρα-
 φῆναι. Si quando tibi acciderit foras
 veiri.] Clotiolæ cupiditatem &
 ostentationis itatium, qui affectus
 tardissime in bonis & doctis etiam
 vitis fenescit, vetat. Vult, philo-
 sophum tete inita conscientia suæ
 limites, tanquam cochleam intra
 tellam continere, eamque amplifi-
 mum virtuti suæ theatrum propo-
 nere, statueret ac judicare. *Wolsius.*

2 Πρὸς τὸ βέληθῆναι.] Con-
 temni non potest τὸ βέλεω quod in
 Salmatiana conspiciatur.

3 Τῷ ἔντασιν ἀπώλεσας. Te de
 statione tua dejectum esse.] ἔντασις
 apud Dialecticos quid sit, notum
 est. Hic à pugilibus translatio sum-
 pra est, qui de gradu dejecti, vin-
 cuntur. Licet ἔντασιν, institutum
 vertere, id scilicet, in quo homo
 animo, voluntate ac studio sic infi-
 stit, ut pugil aut miles in suo gradu,
 non cessans adversario, ἔντασις
 philosophi est, alie spectantem, &
 ad illam sedem & æternam domum
 conuentum, neque sermonibus vul-
 gi dæne sese, nec in præmiis huma-
 nis spem ponere rerum suarum.
 Suis illum illecebris oportet ipsa
 virtute trahat ad verum decus, ut ait
 Cicerō. In hanc sententiam D.
 quoque Basiliius præclare monet:

Si quando acciderit, ut
 Sforas prominereas, & ali-
 cui placere cupias; te de
 statione tua dejectum esse
 scito. Quare in omnibus
 rebus illud tibi satis sit, te
 esse philosophum. Sin ali-
 cui etiam videri philoso-
 phus cupis; tibi videre,
 idque tibi satis esto.

στκ εἶναι ὁ μᾶλλον φερέλιον εἶναι τῷ
 σραφῆναι. Ἐπρὸς δὲ ἔξω ζῆν. καὶ
 τὰ τοῖς πολλοῖς δοκῆν αὐτὸν σκο-
 πῆν, καὶ μὴ τὸ ὄρθην λοσεν ἡγεμόνα
 πεινῶν ἔβρι. ὡς κἄν πᾶσιν ἀν-
 θρώποις ἀντιλέγειν, καὶ ἀδοξείν καὶ
 κινδυνώειν ἕταρ ἔκαστω δειν,
 μηδὲν αἰρείω τὸ ὄρθως ἐγνωσµῶν
 παρακινεῖν. Hoc est: Nihil æque
 cavendum esse cordato viro, atque
 illud, ne vitæ suæ rationem ad po-
 pularem opinionem accomoderet,
 & quid vulgus sentiat, circum-
 spectet. Rectam enim rationem
 vitæ ducem esse statuendam: & ita
 sequendam, ut etiam omnibus morta-
 libus resagandum, si existimatio,
 si vita in discrimen adducenda sit
 pro honestatis defensione; tamen
 de recta sententia nullo modo de-
 pellatur. Verum hic vigilandum, ne
 fallis opinionibus decepti, & rei cu-
 jusque natura non satis expensa, pro
 constantibus sigidi, pertinaces, præ-
 fracti evadamus, & in nugis tragæ-
 dias agamus, & nobis & aliis graves
 ac molesti. *Wol.*

Wolf. de statione tua dejectus es;
 non male: sed nec alii, de gradu:
 ut Not. Lugduno-Batav. auctor;
 (id est, H. Wolf. ex quo transcripta
 fere sunt omnia, quæ sunt ibi:)
 cujus à pugilibus militibusve ducen-
 dis

dis observationem confirmat Antonini verbum, λιποπείλαι in simili per omnia sententia, lib. 11. 8. αἰμώπερι γὰρ ἐπίσης λιποπείλαι. Nulla tamen huic loco convenientior (ut ego iudico) interpretatio, quam *vita institutum*: quod & Diogenis Laert. in Menedemo locus, valde suadere videtur: ubi asserit Diogenes ille, Epicurismum non ἔντασιν tantum ἔβισ' fuisse, sed & αἰρεσιν: id est, sectam, non solo vita instituto ab aliis diversam; sed propriis quoque dogmatibus & opinionibus constantem. Male ibi (ni fallor) interpretes: alii, *vita instituenda exordium*: alii, *constantiam vite*. Casaubonus.

Salmasius & Casaubonus alio ordine hæc ediderunt verba, scilicet hoc modo: ἴδι' ὅτι τῶν ἔντασιν ἀπώλεσας. Ita quoque in aliis editionibus observavimus.

Quid Dialectici vocent ἔντασιν, quæ Latine instantia dicitur, notum est. Vide infra cap. LXXI. ubi declaratur, quid hic loci per ἔντασιν designet

auktor. Quod hic ἔντασιν supra cap. IX. videtur παραίρεσιν appellare. S necanus.

4 Εἰ ἢ καὶ δοκεῖν βέλῃ, τῷ εἶναι, σὺ τῷ φαίνῃ. Sin etiam *videri vis, quia es, ἔστι tibi videre.*] Politicianus τῷ εἶναι omisit: nec est sane necessarium, ni quis interpretari velit. Quia es, vel, essendo (si dicere liceat) tibi ipse videre philosophus. Wolfius.

Videri possit aliquid acutius hic latere, quasi id velit Epicætetus: Si hoc non sufficit tibi, te esse philosophum, nisi talis etiam videaris; operam da, ut vera ac solida tanti boni acquisitione & fruitione, ipsum te tibi probes, ac qualis es, talem te sentias: & ita facile confiteris, ut aliis quoque videaris. Sed cum neque Simplicius, neque Paraphrastes agnoscant istud τῷ εἶναι; vereor ne id magis argumentum, quam genuinum sit. Quod hic autem ἰκανὸς ἔση: Simplicius & Paraphrastes ἰκανὸν ἐστὶ vel ἔση. Casaubonus.

λά.

C A P. XXXI.

Ὅτι σε οἱ ἀγαθo-
γισμοὶ μὴ θλιβέτω-
σαν, ἄπιμ' ἐγὼ βιώ-
σασαι, καὶ εὐδαίμων. εἰ
γὰρ ἀπμία ἐστὶ κακὸν, ἔ
διώσασαι ἐν κακῷ εἶναι δι
ἄλλον, μᾶλλον ἢ ἐν αἰ-
χρῶ. Μή τι ἐν τῷ σὸν ἔρ-
γον ἐστὶν, ἢ τὸ δέχῃς τυ-
χεῖν, ἢ ἀδολογηθῆναι
ἐφ' ἐστίασιν, εὐδαίμων. πῶς
ἐν ἐπι τῶν ἐστὶν ἀπμία;
πῶς

Ista cogitationes ne te crucient, fore ut sine honore vivas, & nullo sis loco. Nam si honore carere malum est: nihilo magis per alium in malo esse potes, quam in vitio. Nunquid igitur tui muneris est, imperio potiri? aut ad convivium adhiberi? Nequaquam. Quei igitur ea jam erit ignominia?

C 4

quei

πῶς ἢ ἔδαις ἔδαμῃ ἔση, ὃν ἐν μόνοις εἶναι πῶς δεῖ τοῖς ὄπτι σοι, ἐν οἷς ἔξεσι σοι εἶναι πλείους ἀξίω; ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. τί λέγεις, τὸ ἀβοήθητοι; ἔχ' ἔξοσι παρὰ σε δαγύρον; ἔδ' ἐ πολίτας Ῥωμαίων αὐτὰς ποιήσεις; τίς ἔν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἔστιν, ἔχι ἢ ἀλλότρια ἔργα; τίς ἢ δεῖναι δύναται ἔπερῳ, ἀ μὴ ἔχει αὐτός; κήσται ἔν, φασίν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. εἰ δύναται κήσεται, τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα. καὶ πῶν. καὶ μεγαλόφρονα, ⁴ δεικνυετέ τ' ὁδόν, καὶ κήσεται. εἰ δ' ἐμὲ ἀξίετε πῶν τὰ ἐμαυτῶν ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ πεποιθήσθε, ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἀνισί ἔσε, καὶ ἀγνώμονες. τί ἢ καὶ βάλειτε μάλλον, ⁵ δαγύρον, ἢ ⁶ φίλον πῶν καὶ αἰδήμονα; ⁷ εἰς τῶτο ἔν μοι συλλαμβάνετε, καὶ μὴ δι' ὧν

ἀπο-

quei nullo usquam loco eris? quem in iis solis aliquem esse oportet, quæ penes te sunt, in quibus vel summo loco esse potes? At nihil opis amicis feres. Quo pacto istud accipis? non argentum abs te habituri sunt? nec eos in Romanam civitatem ascribes? Et quis tibi dixit, ea penes nos esse, & non aliena munera? Quis vero id alteri præstet, quo ipse careat? Parato ergo, ajunt, ut & nos habeamus. Si parare queo, conservata verecundia, & fide, & animi magnitudine, vosque ejus rei viam ostenderitis; parabo. Sin id postulatis, ut bona ego mea perdam, quo vos ea, quæ in bonis non sunt, acquiratis: videte ipsi quam iniqui sitis, & temerarii. Utrum vero præoptatis? pecuniamne, an amicum verecundum & sincerum? Ad hoc igitur adjumento mihi este; non autem postulate, ut ea faciam, per quæ illa

sum

ἀποβαλῶ αὐτὸ, παῦτά με
 πράττειν ἀξιοῦτε.⁸ ἀλλ' ἢ
 πατέρις, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ,
 Φησὶν, ἀβοήθητος.⁹ πάλιν,
 ποίαν ταύτην βοήθειαν;
 σοὰς ἔχει ἔξω διὰ σε;
 ἔτε βαλανεῖα;¹⁰ καὶ τί τῶν;
 ἔδ' ἔτι ὑποδήματα ἔχει
 διὰ τὴν χαλκεία, ἔδ' ὅπλα
 διὰ τὴν σκυτεῖα. ἰκανὸν ἦ,
 ἐὰν ἕκαστος ἐκπαληρώσῃ
 τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. εἰ ἦ ἄλλον
 πινὰ αὐτῇ κατασκευάζεις
 πολίτῳ πρὸν καὶ αἰδήμονα,¹¹ ἔδ' ἐν
 αὐτῷ ὠφείλεις, καί. ἔκ' ἐν
 ἔδ' ἐν αὐτῷ ἀνωφελῆς ἐν
 εἰς αὐτῇ. τίνα ἔν, Φησὶ,
 χάραν ἔξω ἐν τῇ πόλει;
 καὶ ἐν δύνῃ, φυλάττων
 ἅμα τῷ πρὸν καὶ αἰδήμονα.
 εἰ δ' ἐκείνῳ ὠφελῆν
 βελόμην, ἀποβαλεῖς
 ταῦτα, τί ἔφελ' ἐν αὐτῇ
 γῆμοιο, ἀναιδῆς καὶ ἄπιστος
 ἀποτελεθεῖς;

sim amissurus. At enim patriæ per me nihil afferitur adjumenti. Cujusmodi quæso adjumentum? Porticus per te non habitura est? non balnea? Istuc vero quid est? neque enim calceos habet per fabrum ferrarium, neque arma per futorem. Satis autem fuerit, suo quemque fungi munere. At si quem alium ei civem instrueres integrum & verecundum; nihilne eam juvares? imo vero. Proinde ne tu quidem patriæ fueris inutilis, Quem ergo locum; inquis, habebo in urbe? Quem poteris, integritate & verecundia conservata. Sin illi profuturus, hæc abjeceris: quis ei tui fuerit usus, qui impudens & perfidus evaseris?

1 Ἄπειρος ἐγὼ βίωσμαι. Sic omnes constantiter exhibent editiones, excepta una Salmasiana, in qua legitur, ἄπειρος ἔσομαι. Quanquam aliquando τὸ βίωσμαι & εἶναι sint synonyma, miror tamen Salmasianæ editioni præfectum, nullam hujus

mutationis rationem allegare.

2 Οὐ δυνάσασθαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον. Non potes in malo esse propter alium. Pendet hæc sententia ex dogmate Stoico: Solum honestum esse bonum, solum vitium esse malum. Contemptus & neglectus mei,

fi ego officio fungor, non meum vitium, ergo neque meum malum est: sed eorum & vitium & malum, qui ex perverso iudicio & voluntate prava me immerentem contemnant, negligunt, male tractant, afficiunt. *Wolffius.*

3 Το δρχής πυχύν.] *Wolffius* praeter haec lectionem, aliam in editione sua annotavit. Το ἐξ ἀρχῆς πυχύν.

4 Δεικνύετε τὴν ὁδόν. *Viam ostendite.*] Significat non nisi malis artibus parari opes & dignitates: ea que de causa vito bono illas aspernandas esse. neque enim de iis loquitur, qui se honore indignos praebent, ipsique in casu sunt ut contemnantur. *Wolffius.*

5 Ἀργύριον, ἢ φίλον πισόν. *Pecuniam an amicum fidelem.*] Hoc tempore pecuniam plerique malunt. neque enim pauperis amici ullum esse usum censent. Sic dotatae puellae pudicis & bene educatis praefertur, sic quae forte sunt tales, talesque permanent. Quare proci ignoscendum fortassis est, qui tam incerta pudicitiae & probitatis alea, divitum uxorum quam pauperum intemperias ferre ac tolerare malunt. *Idem.*

6 Ἡ φίλον πισόν κὶ αἰδήμονα.] Inverso ordine *Salmatus*: ἢ φίλον αἰδήμονα κὶ πισόν. Inferius paulo habes: Πολίτην πισόν κὶ αἰδήμονα. Quem ordinem etiam *Salmatus* ibidem servat.

7 Εἰς τῆτο ἔν μοι συλλαμβάνετε.] *Salmasiana* (sed quae potius *Heinsiana* est dicenda) habet: εἰς τῆτο ἔν μοι μῶλλον συλλαμβάνετε. Hanc lectionem etiam *Wolffius* videtur agnoscere: & in *Plantiniana* ad oram libri, μῶλλον, pro varia lectione collocatum est.

8 Ἀλλ' ἢ πατεῖς, ὅσον ἐπ' ἐμοί, φησὶν ἀβοήθητον.] Ita *Salmasiana*,

Casauboniana & aliae editiones: *Ast Plantiniana* & *Wolffiana* habent: Ἀλλ' ἢ πατεῖς, ὅσον ἐπ' ἐμοί, φησὶν ἀβοήθητον. ἔτσιμ.

9 Πάσιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν.] *H. Wol.* *cujusmodi quae ad adjumentum*: omisso πάλιν: *cujus ca* vis est hoc loco, ur ad praecedentia respiciat, & lectores rejiciat; illa scil. Τι λέγεις, τὸ ἀβοήθητον; *Quid vocas inutiles & inofficiosos?* Melius igitur hic *Politianus*; *Rursus quod tu hoc ais adjumentum?* Sed nec omisit *Paraphrasis*, ubi cum praecedat, π' λέγεις τὸ βοήθησον; sequitur hic; ποίαν πάλιν ταύτην τιμὴν λέγεις. *Casaubonus.*

10 Καὶ τί τῆτο; εἰδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸ σκυτεῖα εἰδὲ ὄπλα διὰ τὸν χαλκία. *Neque enim calceos habet per sutorem, neque arma per fabrum.*] Sic in omnibus editionibus legitur. *Naogeorgus* sensum secutus, vertit: *Nonne habet calceos per sutorem? nonne & arma per fabrum, quasi legisset, ἔχει γὰρ, quod mihi sane haud displicet.* Verum è *Simplicio* apparet inversum esse verborum ordinem, & sic legendum. εἰδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκία. εἰδὲ ὄπλα διὰ τὸν σκυτεῖα. Neque enim calceos habet à fabro arario, neque arma à sutore. Sensus est. Non magis à philosopho porticus & balnea, & civitatem Romanam postulandam, quam arma à sutore, aut à fabro ferrario calceos: cum philosophi munus sit, cives ad virtutem instituere. ut sutores, conficite calceos: & fabri, arma. *Wolffius.*

11 Οὐδὲν ἀν αὐτῷ ὠφέλει. *Nihilne ei prodesset.*] Malim, ut *Simplicio*, ὠφέλεις, vel potius ὠφελῆς. *Idem.*

Salmasiana editio habet. εἰδὲν ἀν αὐτῷ ὠφέλεις. Fortasse ex *Simplicio* desumptum.

λβ'.

CAP. XXXII.

Ἰ Πραξιμήθη Ἐξ πῆς ἐν
 ἑστίασθ, ἢ ἐν πρῶτα-
 γορδοσθ, ἢ ἐν τῷ ᾧ ᾠδῶ-
 ληφθῶσθ εἰς συμβε-
 λίαν; ² εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦ-
 τὰ ἐστὶ, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι
 ἔτυχεν αὐτῶν ἐκείνῳ. εἰ
 ὃ κακὰ, μὴ ἀχθῆς, ὅτι σὺ
 αὐτῶν ἐκ ἔτυχες· μέμνη-
 σο δὲ, ὅτι εἰ δύνασαι, μὴ
 ταῦτα ποιῶν πρὸς τὸ τυ-
 χάνειν τῶν ὄντων ἐφ' ἡμῖν,
 ἐκείνων τῶ ἴσων ἀξιῶσθ·
 πῶς γὰρ ἴσον ἔχῃ δύνασαι,
 ὃ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας
 τινός, τῷ φοιτῶντι; ὃ μὴ
 ᾠδῶπέμπων, τῷ ᾠδῶ-
 πέμπωντι; ὃ μὴ ἐπαμνῶν,
 τῷ ἐπαμνῶντι; ἀδικῶν ἐν
 ἔσθῃ καὶ ἀπολησῶν, ³ εἰ μὴ
 πρῶσι μὲν ταῦτα, ἀνδρῶν
 ἐκείνα πιπεράσκεται,
 πρῶσι αὐτὰ βεβλήσθ
 λαμβάνειν. ἀλλὰ πῶς
 πιπεράσκοντα θείδακες;
 ὁβολῶν, ἀν' ἕτω τύχη. ἀν
 ἐν τις πρῶσι μὲν τῶ ὁβο-
 λῶν, λάβῃ θείδακας, σὺ
 ὃ μὴ πρῶσι μὲν, μὴ λά-
 βῆς,

Est tibi prælatus ali-
 quis in convivio, aut
 salutatione, aut dandi con-
 filii officio? Si quidem
 ista bona sunt, gratulari
 debes illi, cui ea con-
 tingerunt. Sin mala; ne
 doleas, te in ea non in-
 cidisse; sed memento,
 cum ea non agas quibus
 illa parantur quæ in nostra
 potestate non sunt, fieri
 non posse, ut eadem tibi
 tribuantur. Nam quei
 valebit tantum is qui fo-
 res non frequentat, at-
 que is qui frequentat?
 qui non afficitur, atque
 is qui afficitur? qui non
 laudat, atque is qui lau-
 dat? Injustus igitur eris,
 & inexplebilis, si non
 numerato eo pretio, quo
 illa vaneunt, gratis ea
 consequi te postules. Age
 quanti vaneunt lactucæ?
 Ponamus, obolo. Si quis
 igitur, obolo numerato,
 lactucas acceperit; tu au-
 tem, pretio non nume-
 rato, non acceperis; ne
 te deteriore conditione
 esse putes eo, qui accepit.

Uē

βης, μὴ οἷα ἔλαττον ἔχῃ
 Ἐλαβόν] Θ. ὡς γὰρ ἐκεί-
 νος ἔχῃ θριδάκας, ἔτω
 σὺ τὸ θεολόν, ὃν οὐκ ἔδω-
 κας. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον
 καὶ νῦν. εἰ προσεκλή-
 θης ἐφ' ἐστίασιν τινος, εἰ γὰρ
 ἔδωκας τῷ καλῶνι πῶς
 πωλεῖ τὸ δεῖπνον. ἐπαίνε
 δὲ αὐτὸ πωλεῖ, θεραπείας
 πωλεῖ. ὁ δὲ εἰν τὸ διαφέ-
 ρον, εἰ σοι λυσιτελεῖ τὸ πω-
 λέμενον. ⁴ εἰ ἢ καὶ κείνα
 θέλεις μὴ προσέειπαι, καὶ
 ταῦτα λαμβάνειν, ἀπλη-
 ρῶς εἰ, καὶ ἀβέλτερος. εἰ-
 θεὸν εἶν, ἔχῃς ἀντὶ τῶν δεῖ-
 πνων, ἔχῃς μὲν εἶν, τὸ μὴ
 ἐπαυμένον τῶν, ἃν οὐκ ἤ-
 θελες. ⁵ τὸ μὴ ἀναχέειν
 αὐτὸς ὅτι τ' εἰσὶ δα.

Ut enim lactucas habet
 ille, sic tu obolum non
 dedisti. Ad eundem quo-
 que modum & hic fe-
 res habet. Non invita-
 tus es ad convivium ali-
 cujus? Nec dedisti quanti
 venit convivium. Ven-
 dit autem id convivor
 laudatione, vendit obse-
 quio. Dato igitur pre-
 tium, quanti venit, si è
 re tua est. Quod nec
 illa vis præstare, & hæc
 accipere: avarus es, &
 vorors. Nihil igitur cœ-
 næ vice habes? Imo ha-
 bes: non laudasti quem
 noluisti: non tolerasti
 ejus insolentiam in in-
 gressu.

1 Πενήμῃη (εἰ τις ἐν ἐστία-
 σι, &c.) Hæc & quæ sequuntur Sal-
 matus & alii absque interrogationis
 nota ediderunt. Wolfius ramen &
 alii contra. Sed planior est sensus, si
 interrogationis signum abjicias.

2 Εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτα. Si qui-
 dem bona ista sunt. Plerique com-
 plexionem istam invertunt, ἀντιπρέ-
 φοντες. Quia bona sunt, ea sibi nega-
 ta esse dolent: quia mala, ea evenisse
 alii gaudent. Wolfius.

3 Εἰ μὴ προσέειπαι τῷ πω. Si
 non numerasti his. Id est, ἀναλω-
 στας ἢ καὶ ἀλαλῶν. unde οἱ ἐλδὲ θε-

λοι προσελιοὶ χρηματίων dicuntur
 apud Aristotelem. Idem.

4 Εἰ ἢ καὶ κείνα &c.] Longe aliis
 verbis hic locus in Salmatina concipi-
 tur: Εἰ ἢ καὶ κείνα θέλεις μὴ προσέ-
 εἶ, καὶ κείνα λαμβάνειν, ἀπλη-
 ρῶς καὶ ἀβέλτερος εἶσθαι.

5 Τὸ μὴ ἀναχέειν αὐτὸς ἐπὶ τῆς
 εἰσόδου. Vel quod non sustinuerit vel
 toleratum in atrio. Videmur fallus
 divitum & ambitiosa salutationes
 intelligi, homini simplici & literato
 molestissimæ: item τὸ φοιτᾶν,
 παραπέμπειν, ἐπαυεῖν, salutatio-
 nes, deductiones, laudationes. For-
 tassis

tassis autem delicati divites in medio incedentes, parasitis suis utrinque inniti soliti fuerunt. Nam & hunc sensum verbum ἀναχέουσαι omnino admittit. *Idem.*

Τὸ μὴ ἀναχέουσαι αὐτῶν ἐπὶ τῷ εἰσοδῷ.] Wolf. non tolerasti ejus insolentiam in ingressu: quasi id voluerit Epicetius, qui ad cœnam vocati fuerant; non sine molestia, ex mora longiore, vel viliori aliquo obsequio: venientes eos admissos fuisse: quod quam probabile cuiquam videri possit, nescio; Epicetium certe aliud his verbis hic velle, certo mihi constat. Dixerat prius, ut lactucas obolo; ita cœnam, venire ἵπαινας, ἢ θεροπείας. Vt igitur, qui lactucas non emit, caret ille quidem lactucis; sed earum loco, obolum salvum habet; ita qui non vocatus est, cœnæ quidem expertus fuit; sed cœnæ loco, eo potitur, quod à necessitate laudandi, quem laudandum non putabat; & molestæ θεροπείας onere levatus sit. Hæc autem θεροπεία ita pluribus verbis hic exprimitur: τὸ μὴ ἀναχέουσαι αὐτῶν, &c. quibus in verbis si quid est ambiguum: intellecto quid θεροπεία sit, tollitur. Est autem θεροπεία τὰς αὐλαῖς alicujus, planè idem quod ἱέναι ἐπὶ τὰς θυραίας, & Φοῖβον ἐπὶ θυραίας: id est, observantiæ testandæ causâ alicujus fores frequentate, & (ut loquitur Aul. Gellius) ibi sedentes, operiri domini ædium, ut docet ὁ μακ. If. Casaubonus, in notis ad Diog. Laertium. Id autem præcipue mane fiebat, salutationis (de qua tam multa Martialis, aliique) tempore.

Sed nihil vetat quin laius extendamus, ad quodvis diei tempus. Et fortasse mos obtinebat, ut qui vocati fuerant, (qui minorum gentium convivæ: clientes, aliique:) in vestibulo αἶμα operirentur: & eo spectavit Iuvenalis:

Vestibulum abeunt veteres læsique clientes,

Votæque deponunt quamvis longissima cana.

Simplicius tamen, θεροπεία ἢ τούτων ἐστὶ, τὸ Φοῖβον ἐπὶ θυραίας, τὸ παραστέμπειν ἐν ἀγορῇ (quod expectationis in vestibulo consecrationem:) τὸ ἐπαινεῖν τὰ ἔω αὐτῶν λεγόμενα: & Arrianus pariter: lib. 111. 23. ἤλεις μὴ τὸ δεινὰ θεροπείαν ἐπὶ θυραίας αὐτῶν ποροῦσαι: ubi plura in eandem sententiam. Verba igitur ista quod attinet, ἀναχέουσαι αὐτῶν: non inepta sententia fuerit, si ex usu communi ipsum (αὐτῶν hic fortasse ἡγετ' ἐξοχῶν) Attice, pro dominus:) tolerare vertamus: est enim tolerantia non mediocris (mihi quidem certe) aliquem diu prætolari. Potius tamen viderur, ut simpliciter, ipsum expectare. Cæterum, τὸ ἐπαινεῖν, cum limine & cana quam apposite copulerur hic; testatur & istud Poëtæ Satyrici:

Sed quid opus teneras mordaci radere vero

Auriculas? vide sis ne majorum tibi forte

Limina frigescant. Casaubonus.

Innuuntur hic corrupti istius ætuli mores, quos Satyra dignos credidere Iuvenalis & Petrus. Suetonius.

λγ'.

CAP. XXXIII.

Τὸ βέλημα τῷ φύσει καταμαθεῖν ἐστίν, ἕξ ὧν ἔστι διαφοροποιεῖται

Naturæ propositum ex his rebus, de quibus nulla inter nos contro-
ver-

μετὰ πρὸς ἀλλήλους· οἶον,
 ὅταν ᾤ γείτον³ παιδά-
 ριον ἄ κατεάξῃ τὸ ποτή-
 ριον, πρὸ χειρόν ἐστιν ὁ-
 θύς λέγειν, ὅτι τῷ γινομέ-
 νον ἐστίν. ἴδι⁴ ἔν, ὅτι,
 ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαγῇ,
 ποιῆτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον,
 ὅτε καὶ ᾤ ἀλλὰ κατεα-
 γῇ. ἔτω μεπατίθῃ καὶ ἵπτι
 πὰ μείζονα. τέκνον ἀλλὰ
 τέθνηκεν, ἢ γυνή; ἐδύς
 ἐστίν, ὅς σοκ ἀν εἶποι, ὅτι
 ἀνθρώπων. ἀλλ' ὅταν
 τὸ αὐτὸ τινὸς ἀποθάνῃ,
 ὁθύς, ὁ οἶμοι, πάλαι
 ἐγώ. ἐχρῶ ἢ μεμνηῶς,
 πὶ πάρομλῃ, πρὸ ἀλλῶν
 αὐτὸ ἀκέραιες.

1. Τὸ βέλημα τῆ φύσεως. *Natu-
 ra propositum.*] Positis veterē, *in-
 finitum*, sive *consilium*, qua voce,
 interprete Simplicio, intelligit com-
 munes hominum de rerum natura
 notiones, in quibus non aliud, sed
 idem sentimus omnes: veluti, Bo-
 num esse utile, & utile bonum: bis
 duo esse quatuor. Hæ igitur notio-
 nes, & id genus aliæ recta ratione
 in nobis constituta, longoque tem-
 pore explorata, veræ sunt & cum
 rerum natura congruentes. *Sue-
 canus.*

2. Ἐξ ἀνὰ ἀφ' ἐσθ' ὁμοίως πρὸς
 ἀλλήλους.] *Wol. de quibus nulla inter
 nos controversa est.* Sententiam mire
 pervertit istud πρὸς ἀλλήλους: quo

versia est; cognosci po-
 test. Exempli gratia: Si
 vicini puer poculum aut
 quid aliud confregerit, in
 promptu illud statim est:
 Ita fieri solere. Scito igitur,
 si & tuum con-
 fractum fuerit, eundem
 esse te oportere, qui fue-
 ris cum frangeretur alie-
 num. Sic transfer ista ad
 majora. Filius alterius
 obiit, aut uxor? nemo
 est quin dicat, humanum
 id esse. Sin ipsi alicui id
 acciderit; statim; Hei
 mihi, inquit, ὁ me mi-
 serum! Meminisse autem
 oportebat, ut affecti si-
 mus, cum tale quippiam
 de aliis audiverimus.

omissio, planissimus emergit sensus,
 & aliorum dictis congruentissimus.
 Vel dicat mihi aliquis, si proprium
 poculum frangatur; vel propria mo-
 riatur uxor, cur tum magis sit con-
 troversia aut contentioni locus;
 quam cum vicini poculum frangitur
 aut ejusdem moritur uxor? Simp-
 licius multa comminiscitur, ut ali-
 quid dicat: sed incasso, si quid ego
 iudicio, labore. Qui non intellige-
 bant istum usum verbi ἀφ' ἐσθ' ὁμοίως
 ἀπὸ τῶν positi; voces istas addide-
 runt, & locum, alias haud obscu-
 rum, contuperunt. Vetus hoc in-
 crustamentum esse, patet ex Simp-
 licio, qui ita in suis codicibus re-
 perit. Fidelior, fortasse (& anti-
 quior)

quior) *Paraphrasis* nostra non agno-
scit. Est autem *Διφ. Φέρεαδ* sic sim-
pliciter enunciatum quod vulgo di-
cimus, *to have an interest*. & *μη*
Διφ. Φέρεαδ, quod Latini dicerent,
inassenter habere. Est autem hic
usuf vocis, Antonino, ut alios omit-
tamus, valde familiaris. Locos ali-
quot adducemus, ne quis Simplicii
authoritate fretus, à vera lectione
sit alienior. lib. 6. initio: *μη Διφ.*
Φέρεαδ, πότερον ἴσον ἢ ἡαλλόμενον
το πρέπον ποιεῖς. Eodem loco: *τῷ*
μη σωματικῶ πάντα ἀΔιφ. Φορα.
ἔδδ ἡδ δυνάτου Διφ. Φέρεαδ. quan-
quam hic τὸ *Διφ. Φερεαδ* proprie sit,
discriminis intelligentiam habere: ex
qua intelligentia, voluntatis oritur
in utramque partem propensio. Idem
alibi paulo aliter, sed in eandem tamen
sententiam: cum *πρόpositio*.
ne, scil. & *substantivo*, non *persona*.
sed *rei*, ut cum dicit; *Διφ. Φέρεαδ*
πρὸς τὰ μέσα & *Διφ. Φέρεαδ πρὸς*
τῶ μη φ. ἡμῖν. id est. *de rebus me-*
diis & ad nos nihil pertinentibus, so-
licitos esse. Sed & postremus Arriani
liber in his verbis definit: *τῶ δ'*
ἀλλὰ γινώσκω ὡς βεβλήθ'. & *Διφ. Φέ-*
ρεαδμαι. mea non refert, ut ubi Wol-
fius. Aitigitur hic Epictetus: vicini
poculum, uxor, liberi; nihil ad
me. Hinc si quid illis contingit, re-
ctum in promptu iudicium. Idem
si nostris contingat, &c. *Casau-*
bonus.

Ὅταν ἔ γείτονος παιδεί-
ειον.] Malim, ἢ ἀλλὰ παιδεί-

λδ.

¹ Ὡς ἀπερ σκοπὸς πρὸς
τὸ δαπανηεῖν ἔ τί-
θεται, ² ἔτως ἔδδ κακῆ
Φύσις ἐν κόσμῳ γινεται.
³ εἰ μὴ τὸ σώμα (ἔ ἐπέ-
τρικέ τις τῷ ἀπαντήσων-

τι,

ειον, vel, κατεαξῆ τὸ ποτήριον
ἢ ἀλλο τι. Si vicini, vel alterius:
aut, frigerit poculum, vel quid
aliud. *Wolffius*.

4 Κατεαξῆ τὸ ποτήριον] Ita
Wolffius & alii: Salmastius vero,
κατεαξῆ scripsit; & inferius κατεαγῆ
ubi Wolffius & alii scripserunt κα-
τεαγῆ. Præterea Salmastiana hoc lo-
co auctior est, nam post ποτήριον
additur, ἢ ἀλλο τι. Quod etiam in
versione conspicitur.

5 Ὅτι ἐ τὸ ἔ ἀλλο. Cum alter
tius.] ἀλλὰ τὸ μὴ οἰκεῖον πικρῶ
ἀλλοτρίον εἰ ἔ μέλι. Sua quemque
premunt, aliena non curantur. Na-
turæ humanæ sive pravitatis sive im-
becillitas non fert, quicquid Epictet-
us de naturæ voluntate dicat, quic-
quid sacræ literæ de imperio Dei
prædicent, ut alieni boni aut mali
æque excitatus in nobis sensus sit,
atque nostri proprii. Illud quidem
natura nos docet, cum omnes ead-
em conditione simus: neque com-
munem fortunam (ut ait Cicero)
recusandam, neque peculiarem
optandam, & modice ferendam esse
omnia: nisi indignando atque af-
flicto nos conduplicare mala æ-
que exasperare libeat. *Wolffius*.

6 Οἱ μοι τίλας ἐγὼ.] Salmastiana
hoc loco auctior est, in qua hunc
in modum legitur: Οἱ μοι τίλας
ἐγὼ, βοῶ. Vtrum ex conjectura,
an vero ex MS. mihi non constat:
hoc certe scio, in aliis editionibus
non inventi.

C A P. XXXIV.

Quemadmodum aber-
randi causa meta
non ponitur: sic nec ma-
li natura in mundo exi-
stit. Quod si corpus qui-
dem tuum aliquis obvio

cu-

πὶ, ἢ γὰν ἀκλίεις ἀν' ὅπ' ᾧ
 (ὁ πῶ γινώμῃ τ' σεαυτῶ
 ἴπιτρέπεις τῶ τυχόνῃ,
 ἵνα, εἰάν λοιδορήσῃταί σοι,
 παραχθῆ ἢ σκείνη κ' συλχυ-
 θῆ, σὺν αἰσχύνῃ; ⁴ τὰτ' αὖ
 ἔνεκα ἐφ' ἑκάστῃ ἔργῃ
 σκόπη τὰ κατ' ἡγέμελμα, κ'
 τὰ ἀκόλαστα αὐτῶ, κ' ἕτως
 ἔργῃ ἐπ' αὐτό. ⁶ εἰ δ' ἢ μὴ,
 τ' μὴ πρῶτῳ παροχρῆματι
 ἤξῃς, μηδὲν τ' ἐξῆς ἐντε-
 θυμημῶν. ὕπερον δὲ,
⁷ ἀναφανέντων τινῶν αἰ-
 σχρῶν, αἰσχυρήσῃ.

1 Ὡς περὶ σκόπη ἄσπ' τὸ δό-
 τυχεῖν.] Planior & plenior senten-
 tia, si addantur verba Greg. Nyssē-
 ni, ex Epistola à b. m. parente, cum
 animadversionibus edita: ἡ γὰρ ἀμαρ-
 τία δότυχεύμα φύσεως ἐστίν, σὺν
 ἰδίῳ μα. αἰς τῷ ἢ νόσῳ, &c. Ca-
 saubonus.

De natura mali fuse hic differit
 Simplicius in commentariis, quem
 adeat cui hæc indagare cura fuerit.
 Wolfius δὲ κρινοῦς repetit voces
 αἰσῆς τὸ δότυχεῖν ἢ τίθε]. hoc sen-
 su: quemadmodum aberrandi causa
 meta non ponitur, sic neque mali
 natura existit in mundo aberrandi
 causa. Iudicet lector. *Seneca*.

2 Οὕτως ἰδὲ κρινοῦς φύσις ἐν
 τῷ κόσμῳ γίγνεται. Sic neque mali
 natura in mundo existit.] Obscurus
 & dubius locus, de quo plura ex Sim-
 plicio adducemus, qui hæc verba sic
 accipit, ut quicquam esse mali in
 mundo, aut si sit, à Deo esse, ne-
 gare videatur. Ego simpliciter δό-
 τυ

cupiam permetteret, in-
 dignareris: Tu vero, qui
 animum tuum cuilibet per-
 mittas, ut, si convicia
 tibi dixerit, perturbetur
 & mœreat, non eru-
 bescis? Quamobrem, cu-
 jusque rei antecessionibus
 & consecutionibus confi-
 deratis, sic eam aggrede-
 re. Alioqui primum ala-
 criter eam suscipies: eo-
 rum nullo, quæ conse-
 quuntur, expenso: post
 autem, turpitudine ali-
 qua exorta, verecunda-
 beris.

κρινοῦς repetissem, sic neque mali
 natura existit in mundo aberrandi
 causa: hoc est, necesse est homines
 in mala incidere. Proinde præpa-
 randus, ad ea prudenter & fortiter
 ferenda, est animus. Naogeorgus
 (quem honoris causa nomino) cum
 Simplicio consentit, nosque no-
 strapte culpa & malos, & in malis
 esse affirmat. Accipiunt illi ἐν τῷ
 κόσμῳ, quasi esset ὑπὸ τῷ θεοῦ. &
 bonum scopo. malum aberrationi à
 scopo comparant. Recte omnino:
 τὰ γὰρ τοῦ γαίρ πάντα ἐφίε]. Bo-
 num enim ab omnibus appetitur: &
 Deus optimus mala non facit: &
 mala fortasse non sunt quæ nos in
 malis numeramus. Sed an hoc sen-
 ferit Epictetus, ipse viderit. Profus
 enim hic ex ejus verbis elici sensus
 non potest. *Wolfius*.

3 Εἰ μὴ τὸ σώμα (ἢ ἐπίτρεπὶ
 πῆς τῷ ἀπαντήσαντι. Si quis corpus
 tuum obvio cuique permisisset.) A mi-
 nori ad majus argumentatur, hoc
 modo:

modo : Cum iis irascereis , qui corporis tui violandi cuius potestatem darent (cujusmodi est proscriptorum conditio) quanto magis tibi irasci debes , qui cuius animi tui lædendi potestatem dare soleas : cum tui arbitrii sit , lædi proptus à nemine ? *Idem.*

Salmasiana & aliz editiones habent *ἕταυτῶν τῶν* , pro *ἀπαντιῶν τῶν*.

4 Τέρτῳ ἐνεγκε, ἐφ' ἐκείνῳ ἐργῶ.] Si quis dubitat etiam post Voluntium & aliorum doctissimorum virorum labores , aliquid posterorum , quod Epicteto prodesset , diligentiz relictum esse , vel hinc discat. Multa enim hoc capite : vel loco : peccata. Nam primum ista , *τέρτῳ ἐνεγκε* : hic palam importuna , ad præcedentia pertinent : *ὅτι ἀιχμῶν τέρτῳ ἐνεγκε* ; quod & ipsa res clamat apertissime , & tum Arriani , tum Simplicii (in Enchiridii caput 36.) confirmat auctoritas ; & hic debuit hoc caput desinere. Quæ autem sequuntur ab illis ? *ἐκείνῳ ἐργῶ* : ad caput 37. *τῷ κατῆκοντι* , &c. unico capite (non , ut hic pluribus) includi debuerunt. Sed nec ista (quod postremum) sunt hic genuina , ab ipso *Enchiridii* conditore : sed post Simplicii & *Paraphraseos* ætatem , ex Arriano totidem (uno aut altero demptis) verbis temere huc translata. Non opus argumentis , cum sola inspectio sùdem facere cuius non cæco quæret. Hæc cum certissima sint , nobis tamen religio fuit , (in tam pusillo , tam pretioso præsertim libro) tantum nobis sumere , ut quæ tam longi temporis præscriptione pro genuinis adoptata læctaque sunt , ea loco pelleremus ; præterea quæ , quamvis nullo , non magis quam cætera ab Arriano collecta , consilio hic inserta : Parente tamen Epicteto nata sint , & alioqui dignissima quæ non uno legantur loco. Non pigebit igitur etiam in hæc quæ non intempestiva vi-

debuntur notavisse. *Casambonus.*

5 *Ἐκείνῳ ἐργῶ ὁσόντι τῷ κατῆκοντι ἔργῳ.* Res cuiusque antecessiones considera.] Vult nos (ut monet Homæus) *ροῦτεν ἀίμα ἀπέσωσιν ἡ ὀπίσω* , nec ea quæ ante pedes modo sunt videre , sed etiam illa quæ futura sunt prospicere. Cujusmodi sit :

Si quis docerè adolescentiam instituat , & id tantum consideret , quam pium , quam tranquillum & utile Reipublicæ munus sit , non abhorrebit ab eo vitæ genere. Sed priusquam id munus susceperit , antecessisse oportet magno studio partam eruditionem , & aptam ingeniis rudibus docendi rationem : oportet paucis esse contentum , non recusatè molestiis & labores , non moveri labore irritò , contemnere ingratos & superbos. Sine tali præparatione ad docendum qui accesserit , ubi negligentiam magistratus , incuriam parentum , hypodidascalotum inscientiam & pigritiam , discipulorum stuporem & cessationem , plurimorum obrecreationes , & eorum , à quibus adjuvandus erat , adversationes expertus fuerit , si se frustra fatigando nihil nisi odium quærere intellexerit , quod optima quæque ingenia iminatura atate alio transferantur , caudicibus & stipicibus tantum relictiis : & pudebit & pœnitebit temeritatis , qui quid ipse velleret & posset , tantum considerarit : non iis etiam cogitatis impedimentis , quæ aliorum stultitia & improbitate possent obijci. *Wolfinus.*

6 *Εἰ δὲ μὴ, τῷ ἔργῳ τῷ ἀποθύμῳ ἐφ' ἑξῆς.*] Ira quidem hæc editio , quam secuti sumus ; at in aliis omnibus vocem *ἐφ' ἑξῆς* non invenimus. In Wolfiana legitur : *Εἰ δὲ μὴ, τῷ ἔργῳ τῷ ἀποθύμῳ ἡξῆς* : & simili quoque modo in Salmasiana. Sed in Wolfiana pro varia lectione collocatum est , *ἀποθύμῳ ἀρξῆς, ἢ τε μὴδὲ τῶν* , &c.

7 *Ἄρα φανίτων ἡμῶν ἀίχμων.*

Turpibus aliquibus exortis.] Turpis est plerunque & ridiculus temeritatis exitus, ut & ipsa turpis est per sese. Possit fortassis pro αἰχρῶν legi δυ-

αχρῶν, molestiis subortis. et si verbum αἰχρῶν ἡσθη τῷ αἰχρῶν bene convenit. Salvo tamen aliorum iudicio. Wolfius.

λθ.

C A P. XXXV.

Θέλεις ὀλύμπια νικῆσαι; καὶ γὰρ, νῆ τὰς θεάς· κομψὸν γὰρ ἐστίν. ἀλλὰ σκόπη καὶ τὰ καθηγάδια, καὶ τὰ ἀκόλαστα. καὶ ἄτως ἀπὸ τῶν ἔργων. Δεῖ σὺ διακλιεῖν, ἀναγετροφῆν, ἀπέχεσθαι πεμμάτων, γυμναζεσθαι πρὸς ἀπείκην, ἐν ὥρᾳ πεπαύμενη, ἐν καύματι, ἐν ψύχει, μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν. Ἀπλῶς, ὡς ἰατρῶν παραδεδωκέμεν σεαυτὸν τῷ Ἰππικῆτι. εἶτα εἰς τὸ ἀγῶνα παρέρχεσθαι. Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα βλαβῶν, σφυρὸν σρέψαι, πολλὴν ἀφῶν καταπιεῖν, ὅτε ματιγωθῆναι, καὶ μὴ ταῦτα πάντα νικηθῆναι. Ταῦτα πάντα ἐπισκεψάμενος· εἰ μὴ ἐπιθῆλης, ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν. εἰ δὲ μὴ, ὡς τὰ παιδία.

ἀνα-

Vis Olympia vincere? Et ego medius fidius: præclarum enim habetur. Sed considera, quid antecedere, quid sequi soleat: atque ita rem gerendam suscipito. Oportebit te conservare ordinem, vesci ingratis, abstinere bellariis, exerceri necessario, & certo tempore, in æstu, in frigore: non frigidam bibere, non vinum, ut fieri solet: Ad summam, tanquam medico, sic lanistæ te tradas oportet: Deinde in certamen descendere: aliquando manum lædere: talum distorquere: multum pulveris deglutire: interdum flagris cædi: & vinci post hæc omnia. His omnibus consideratis, pugilum certamen suscipe, si lubet adhuc. Sin minus, ut pueri resiliat: qui nunc pugiles ludunt, nunc tibi-

ἐνασραφήση· αἱ νῦν μὲν
 παλαιαὶ παίζει, ¹⁴ νῦν
 ἢ αὐληταίς, νῦν ἢ μονο-
 μάχης, ¹⁵ εἴτα σαλπίζει,
 εἴτα τραγωδαί· ἔτω κὲ
 σύ. νῦν μὲν ἀθλητής,
 νῦν δὲ μονομάχῳ, ¹⁶ εἴ-
 τα ῥήτωρ, εἴτα φιλοσό-
 φῳ. ὅλη δὲ τῇ ψυχῇ
 ἐδέν· ἀλλ' ὡς πίθηκῳ,
¹⁷ πᾶσιν θέαν, εἰάν ἴδῃς,
 μιμῆ, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλων
 σοι δρέσκει. ἐγὼ μὲν σκέ-
 ψεως ἤλθεσ ἵππὶ τῆργον,
 ἐδὲ ¹⁸ παειώδδους. ἀλλ'
 εἰκῆ, καὶ κῆ ψυχεῖν ἵππ-
 θυμίαν. ἔτω θεασάμενοι
 πινες φιλόσοφον, κὲ ἀκῆ-
 σάντες ἔτω πρὸς λεγοντός,
¹⁹ ὡς δὲ Σωκράτης λέγει;
²⁰ καίτοι τίς ἔτω δύναῖ
 εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνῳ; θέλεις
 κὲ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν.

1 Οἷσις ἐλύμπια νικῆσαι· κα-
 ρῶ νῆ τὸς Θεός.] Animadvertite qua-
 sio, quantum à vulgata lectione re-
 cedat Salmasiana editio: Μέλει σοι
 ἐλύμπια νικῆσαι; καὶ ρῶ νῆ τὸν
 Θεόν. Vulgata lectio mihi videtur
 praeferenda, quia Epictetus cap.
 xxxviii. patrios ritus circa religio-
 nem, & pluralitatem Deorum dili-
 genter inculcat.

2 Καὶ ἕτως ἅπλις ἔργων.]
 Ita omnes, quas videtur habere edi-

tibicines, nunc gladiato-
 res: jam tuba canunt,
 jam tragœdias repræsen-
 tant. Tu quoque sic,
 nunc pugil, mox gladia-
 tor, postea orator, de-
 mum philosophus: toto
 autem animo nihil: sed
 ut simius, quicquid specta-
 veris, imitabere, atque
 aliud ex alio adamabis.
 Nec enim suscepta cogi-
 tatione quicquam es ag-
 gressus, aut explorasti
 prius: sed temere appeti-
 tus levitatem secutus. Sic
 aliqui, philosopho specta-
 to, & audito aliquo di-
 cente sic: Quam recte
 dicit Socrates! vel sic:
 Quis ita differere potest
 ut ille? ipsi etiam philoso-
 phari volunt.

tionem, Salmasiana excepta, ubi
 legitur: Καὶ ἕτως ἅπλις ἔργων.
 Illud etiam Wolfius suæ editioni
 adposuit.

3 Ἀναγκασθεσθεῖν. *Vesendum
 vel invito.* Plinius libro decimo-
 octavo: Athletarum (inquit) capa-
 citas, jumentorum similis. Et Ga-
 lenus in exhortatione ad artes di-
 scendas οἱ ἀθλητικῶν (inquit) θεο-
 φάς ἀνασφίερονται σὺν ἀνάγκῃ
 πολλῆς, ἀρετὴ μίσην νεκτῶν
 D 2

ἐκλείοντες πῶν ἰδῶδῶν. Pugiles saepe coacti edunt, cæna in medias usque noctes producta. *Wolfius.*

Ἀναγκητροφεῖν.] Vidi editionem hujus *Enchiridii*, quæ hunc titulum præfert: *Epicteti Enchiridium*, &c. cum versione Latina accuratius & fidelius examinata: Parisiæ. 1653. In hanc apud amicum repertam, cum oculos fortasse coniecissim, Deus bone! quam miratus sum, in loco tam illustri, tanta doctorum celebritate, homines tanta confidentia repetiri, ut ignorantia suæ conscientia à vanissimis & ineptissimis pollicitationibus & inceptis eos non deterreat. Hoc certe in ista editione, evolutis aliquot paginis observavi, Wolfii quidem versionem ut plurimum exhiberi: sed eam locis haud paucis, ex ignorantia tum rerum, tum verborum, turpissime depravatam. Et uno loco de cæteris (neque enim tanti sunt ista, ut diutius immoremur:) judicet Lector. Cum priorum versiones infelicissime, præter rem: (quis enim *necessariis vesci*, inter ea, ad quæ patientia & æquanimitate opus est, recenset?) & notissimum vocis ipsius usum (Aristoteles vel unus sufficeret, qui *Politico*rum lib. 8. cap. 8. ἀναγκηφωγία, πῶν βίαιον τροφήν interpretatur:) *necessariis vesci* nisi t. hoc ipsum ab infinitis correctoribus, cum *necessario vesci* autographa exhiberent:) reddidissent: rejecta Wolfii versione, qui *edere ingratum* optime expresserat; infelissimum illud, *necessariis vesci* revocarunt; & *studiosa*, (ut ipsi proferentur; sed miseræ, quæ talibus magistris truitur) juventuti obtulerunt. Athletarum ἀναγκηφωγία adeo res lippis & tonforibus, ex Galeno aliisque, nunc nota, ut pigeat ab aliis congesta, hic transcribere. Legantur saltem, qui de rebus *athleticis* & *agonisticis* scribere. *Casaubonus.*

4 Γυμναζιῶς πρὸς ἀνάγκην.]

Id est, ἀγκηζῶς καὶ ἀναγκαιῶς, imvitōs & necessario: sicut dicimus πρὸς βίαν, de iis quæ coacti facimus. *Wolfius.*

5 Μὴ οἶον. αἰς ἔτυγον. Non vitium, ut contigit.] Non suo arbitratu, sed præfinito, & ex præscripto. *Idem.*

6 Ὡς ἰατρῶν παρεδιδουκίαν σταυτὸν ἐπιστάτη. Hinc Hippocrates τὰς ἀθλητὰς & τὰς τῶν νέων ἐνεκα γυμναζομένων τε καὶ πλαιποροῦσιν in *Prophet.* secundo jungit, ob instituti similitudinem. Quam severi autem disciplinae, exactiores essent hi ἐπιστάται, ex isto quoque maxime Magistri tractatu discamus: quo id etiam pertinerebat, (ad terrorem exercentium se scil.) quod eo solertia pervenisse se vulgo jactabant, ut si tironum aliquis in potu cibove, vel alio quovis genere præter imperatum & præscriptum, quamvis absente magistro, quid admisisset; id ipsi certis se indicis, observato modo præfenti corporis habitu, deprehendere posse dicerent. Hoc Hippocrates quatenus verum, id est, arti & rationi consonum; quatenus autem nulla naturæ ratione curio, ac proinde nugatorium culose & prudenter examinat. Ἰπὸ σημείῳ γὰρ ἰδένος βλάπτεται τὸ ὑπονοήμα. mendo insignissimo, (quod tot interpretes non animadvertisse, non possum mirari:) pro βλάπτεται τὸ ὑπονοήμα. vobis βλάπτεται. vel eis τὸν βλάπεται, pro animo percipere: animadvertete: nota locutio. Ait igitur, nullum tale signum dati, quo mens feriatu seu afficiatur, neque bonum, neque malum; quo signo niti talis conjectura, vel divinatio possit. *Casaubonus.*

7 Τῶ ἐπιστάτῃ. Magistro, lanis: quem παιδοποιῶν alias appellant, ab exercendis pueris, & γυμνασιστάρχῳ. *Wolfius.*

8 Εἴτε εἰς τὴν ἀγῶνα παρίερχεται.] Aliter Artiani codices exhibent;

bent: Εἶπε δὲ τῷ ἀγῶνι παρρησιᾶς ἔστι. ὅτε χεῖρα ἐμβαλεῖν. ὀφρωῖ (Wolfii vetlio & nota ὀσφρωῖ) σπρίψαι. πολλῶ ἀφωῖ κρῆται. &c. Mihi vix dubitandum videtur, quin illud *παρίεχεσθαι*, quod hic habemus, (loco, nemo non videt, alieno:) ab illis sit, qui τὴν παρρησιᾶς quo pertineret hic, non intelligebant (ut hodie passim videmus in omni studiorum genere) quia pravum putabant τὸ *παρίεχεσθαι* ejus loco substituerunt. Favet huic conjectura quod hodieque quidam codices cū τῷ ἀγῶνι. non, *εἰς τὸν ἀγῶνα*, exhibent; ut ex *varii* Plantin. edit. *lectionibus* discimus. Ne nunc quidem fortasse post non parvam super hoc verbo doctiss. inter viros controversiam, cujusvis quæ vera notio sit hoc loco, dicere. Nos tamen nullo studio adducti, non affectibus (in alijs, ut res ferebat, liberrime dissentire, nulla religione prohibiti:) indulgentes; sed iudicio solo impulsī, iis ut verissimis acquiescimus, quæ à ven. m. parente in *lectionibus Theocritis* tradita sunt. *Casaubonus.*

9 Χεῖρα βαλεῖν.] Argentinensis codex habet *βλαβεῖν*. sed *βλαβηται* rectius legi videtur, quam *ἀποβαλεῖν*, aut *λαβεῖν*. Quod si *χεῖρα βαλεῖν* pro injicere manus adversario, & *χεῖρα λαβεῖν*prehendere intelligas (est enim quinquercionum, & impellere & attrahere adversarium) ut sententia per se absurda non sit: huic tamen loco non conveniet, in quo de infelici luctæ eventu agitur. *Wolfius.*

Χεῖρα βαλεῖν.] Pleraque editiones *βαλεῖν*. *Wolfius* conjicit, *βλαβῶναι*. Sed verior fortasse ex *Artiano* lectio, *ἐμβαλεῖν*. ut quidem legit ibi ὁ *μικροεπις*, loco supra citato. *Casaubonus.*

10 Πολλῶ ἀφωῖ κρῆται. *Multam haphen deglutire.*] Hoc quod sit, declarat. *Ovidius* libro nono *Metamorphoseos*:

*Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis,
Inque vicem sulva tactu flavescit arena.*

ἀφωῖ tactus, *παρὰ τὸ ἀπλωῖ* à tangendo, hic arenam seu pulverem significat, pulvis enim à pugnantibus jactari solet, qui Græce ἀφωῖ dicitur *Budæo* ad *L. athletes. ff. de iis, qui notantur infamia*. Hinc *Proverb.* cū pulverem. *Wolfius.*

11 Εὐδ' ὅτε *μεισιγῶναι*. *Interdum flagri cædi.*] *Salmasius* æ editionis lectionem cæteris præferem: *Εὐτ' ὅτε κ' ἔμεσιγῶναι*. Quia paulo ante scriptum cepimus: *Εὐτ' ὅτε χεῖρα βλαβεῖν*. Non respicit hoc loco *Epicætetus* festum *Σκισεῖαι*, quod olim in honorem *Bacchi* celebrabatur in urbe quadam *Arcadiæ*, *Alea* dicta, ubi feminae sese insigniter ex jussu oraculi *Delphici* flagellabant, de quo apud *Pausan.* l. vii. legimus: Sed respicit procul dubio hic nobilissimum illud *Græciæ* festum, quod singulis annis apud *Lacedæmonios* celebrabatur. Meminit inter alios hujus festi, *Διαμεισιγῶσεως* dicti, *Plutarchus* in *Laconicis* Institutis, cum inquit. *Οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ἑανόμοιοι μείσι: δὲ ὅλης τ' ἡμερας ἐπὶ τῷ βῶμει τῷ Ὀρθίας Ἀρτιμίδου, μίχρη γυνάτε πολλακίς ἀλεκερπύσσιν, ἰλαροῖ κ' γαυροῖ, ἀμιθώμοιοι ἀπὲρ νικῆς ἀπὸ ἀήλων, ὅστις αὐτῶν ἐπιπλοῖον τε κ' μέλλον κερτερήσας τυπλοῖον. κ' ὁ περὶ ἡρόμοιοι, ἐν τοῖς μέλιται ἐπίδοξος ἔστι. καλεῖται ἡ ἀμιθῶ Διαμεισιγῶσεως γυντοῖ κ' κρῶ ἔκαστην ἔτ'.* Hoc est: *Pueri per integram diem flagellis casti, saepenumero ad mortem usque apud Dianæ Orthiam aram, læti alacresque tolerant, atque inter se de victoriacertant, in eo posita, quis diutius magisque perferat verbera: victoreque summa consequitur gloria. Certamen illud Flagellatio dicitur, & quotannis habetur.* Et *Cicero* *Tusc.* ii. *Sparta* vero pueri

pueri ad aram sic verberibus accipiuntur, ut multis è visceribus sanguis exeat, nonnunquam etiam, ut cum ibi esset audiebam, ad necem: quorum non modo nemo exclamavit unquam, sed ne ingemuit quidem. Itorum Tusc. v. Pueri Sparsata non ingemiscunt, verberum dolore laniati. Lege quoque Lucianum de Gymn. Tertullianum ad Martyres cap. iv. Paufaniam lib. 111. atque alios. Reperiuntur etiamnum hodie inter Romanæ fidei Monachos, qui annua flagellatione expiantes delicta sua, *Discipulantes* appellantur.

12 Καὶ μετὰ ταῦτα πάντῃ νικηθῆναι.] Wolphiana & Plantiniana pro varia lectione exhibent: καὶ μετὰ τῆ πίνων, νικηθῆναι.

13 Ταῦτα πάντῃ ἐπισκεψάμεθα.] Ita legitur in omnibus editis. Sola Salmasiana vocem πάντῃ expungit, forte quia jam præcesserat, καὶ μετὰ ταῦτα πάντῃ νικηθῆναι.

14 Νῦν ἡ ἀλήθεια.] Quanta cura & diligentia Salmasianæ editioni præfectus Enchiridii textum ex veteribus libris recensuerit, vel hinc manifeste liquet, quod hæc verba plene prætermisit, quæ tamen in versione leguntur.

15 Εἶπε σαλπίζει.] Salmasiana

sola: νῦν ἡ σαλπίζει.

16 Εἶτα ἤντηε.] Et hoc loco Salmasiana recedit à vulgatis legendo, νῦν ἡ ἤντηε.

17 Πᾶσαν θάου ἐάν ἴδης.] Ita etiam Salmasius: Sed præter hanc lectionem Wolfius quoque habet: Πᾶσαν θάου ἐάν ἴδης.

18 Περίωδους.] Ita confidenter emendavi pro περιόδους, quod in Salmasiana aliisque editionibus conspicitur. Lectionem veram, quam reposuimus, in Wolphiana & Plantiniana editione pro varia lectione margini adscriptam respiciet lector.

19 Ὡς δὲ Σωκράτης.] Arrian. Εὐφροῦτης: quod Wolfius merito præfert. Casaubonus.

Salmasius, & omnes quas vidi editiones habent: Ὡς δὲ Σωκράτης. Wolfius vult legi: Ὡς καλῶς Εὐφροῦτης.

20 Καὶ τοις ἐταῖροις δύναται εἰπεῖν ὡς καὶ ἐγώ.] Sic quidem in plurimis excusum reperies, sed in Salmasiana. Καὶ τὸς δυνάται εἰπεῖν ὡς καὶ ἐγώ. Horum verborum versionem sequimur. Aliam exhibent Plantiniana & Wolph. Quam recte dicit Socrates? Enimvero quis ita differere potest ut ille?

λς'.

C A P. XXXVI.

1 Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὅποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. εἶτα καὶ πῶς σεαυτῶ φύσιν κατὰμαθε, εἰ δύνασαι βασιῶσαι. πένταθλα εἶναι βελγῆ, ἢ παλαιστής; ἴδε σεαυτῶ τὰς βραχίονας, τὰς μηρᾶς, τὸ σφυῖν κατὰμαθε. Ἄλλο γὰρ.

Homo, primum considera, cujusmodi sit res. Deinde, natura quoque tua eamne ferre queat, explora. Quinquercio esse vis, aut palæstrita? Brachia tua intuerere; femora & lumbos considera. Nam aliud alio natura pertinet. Putasne,

ἢ πρὸς ἄλλο πέφυκε. Δοκῆς, ὅτι ταῦτα ποιῶν, ὡσπερ δύνασαι ἐδίειν, ὡσπερ πίνειν, ² ὁμοίως δυσαρεσεῖν; ἀγρυπνήσαι δεῖ, πονήσαι, διὰ τῶν οἰκείων ἀπελθεῖν, ³ ὑπὸ παιδαρίας καταφρονηθῆναι, ἐν παντί ἤτιον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν δόξῃ, ἐν δίκῃ, ἐν πραγματίῳ παντί. ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ θελεῖς ⁴ ἀνικαταλλάξασθαι τῶν ἀπάθειαν, ἐλπίθειαν, ἀπαρξίαν· εἰ δὲ μὴ, προσέχε, μή, ὡς τὰ παιδία, νῦν φιλόσοφος, ὑπερον δὲ πελώνης, εἴπα ῥήτωρ, εἴπα ἐπίτροπος Καίσαρ ἄρχῃ. ⁵ ταῦτα δὲ συμφωνεῖ. ⁶ ἓνα σε δεῖ ἀνθρωπίνον, ἢ ἀγαθόν, ἢ κακὸν εἶναι· ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σωτῆρ, ἢ τὰ ἐκτός. ἢ ⁷ ἐπὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν, ἢ τὰ ἔξω· τυχέσιν, ἢ φιλόσοφος τάξιν ἐπέχεσθαι, ἢ ἰδιώτη.

tafne, te, hæc aggressum, æque posse edere, æque bibere, æque fastidire? Vigilandum est, laborandum, à tuis recedendum; à puero contemni, in omnibus deteriori conditione esse, in honore, in magistratu, in judicio, in negotio quolibet, oportebit. Hæc considera; tecumque statue, an his rebus redimere velis animi tranquillitatem, libertatem, constantiam. Sin minus; vide ne, ut pueri, nunc philosophus, mox publicanus, post orator, denique Cæsaris procurator fias. Ista non consentiunt; unum te oportet hominem, eumque vel bonum vel malum esse; aut exercenda tibi ratio & mens est, aut, res externæ excolendæ: aut in internis elaborandum, aut in externis: hoc est, aut philosophi tuendus locus, aut hominis plebeji.

Α 1

1 Α 1

1 Ἀνθρώπου ὡς πρῶτον ἐπίσκεψαι. Homo primum considera.] Ut patet & luctæ, sic philosophiæ non quenlibet esse idoneum significat: utrique opus esse patientia & corporis & animi. Quibus bonis qui destituatur, umbraculis potius & pugil & philosophus futurus sit, quam verus. Detriet igitur, ut apparet, homines molles & delicatos à philosophia: aut potius ad ejiciendam ex animo istam molliem adhorretur, & exciat. Ut enim scopum istum à philosophia propositum non attingantus:

Est aliquo prodire tenus, si non datur ultra.

Præstat partem aliquam stultitiæ & vitiositatis abjicere, quam integram utranque retinere. Proponitur ἀπειρία, boni consulamus μετριοπαθειαν. Præstat moderatè irasci, quam furere, si ira plane resistere non possis. Hoc idem de aliis quoque affectibus intelligatur. *Wolfius.*

2 Οὐκίως δυσχερῶν. Aque sustinere.] Refero ad fastidium mortuorum hominum, in cibo & potu præsertim. δις ἀεισῶν, bis prandere, videtur ineptum: nisi per alterum prandium, jentaculum intelligatur, κατ' ἀκρολογίαν. Plato certe epistola septima, negat ququam posse fieri sapientem, virtutisque competentem, δις τε τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάδιον ζῶντα, καὶ μηδὲ ποτε κριμαίνον μόνον νυκτὸς, qui more Italico & Siculo, bis eodem die impleatur, & noctu nunquam potest dormire. Quod autem auceedit, δεικνύς ὅτι πῶτα ποιῶν. pronomen πῶτα, sensum ambiguum facit. Sed referendum est ad philosophiam, non ad quinquerationes, quorum exempli gratia mentio incidit. Igitur πῶτα ποιῶν, πῶτα τῶν φιλοσόφων, ἢ τοὶ φιλοσόφων ea quæ philosophorum sunt, sive, si philosophetis. *Idem.*

3 Ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀφρο-

νηθῆναι. A puero contemni.] Philosophi utique contemni vulgo solent, pugiles vero sunt admirationi. *Idem.*

4 Ἀντικαθάρσιν τῶν ἀπάθειαν. Redimere animi tranquillitatem.] Qui turbulentis affectibus, ut ira, metu, cupiditate vehementi, sæpe agitur, tranquillissimi animi qualemcunque gustum semel duntaxat cepit: eum haud dubie quovis pretio redimendum putabit. Sed subinde oggannit prava consuetudo, animi tranquillitatem negatam esse homini: neque frustra affectandum, quod contingere nequeat, in nullis præsertim, aut rarissimis exemplis: iisque imperfectis; & idem philosophicæ nequaquam respondentibus. Proficiemus tamen aliquid, si conauerimur, & nervos intenderemus. Id quod in iis cernimus, quos non philosophia, sed fortuna diutius & diutius exercuit, quam multa illi ferunt æquis & constantibus animis, quæ alii nullo modo posse ferri existimant? Sed sit illud consuetudine & stupore quodam: philosophicæ vero æquanimitas ratione moderatrice gloriatur. *Idem.*

5 Ταῦτα ἔν σὺμφωνίᾳ.] Ita plurimæ habent editiones. Wolfius legit male. ταῦτα ἔν σὺμφωνίᾳ. Sed huic lectioni veram adposuit legendo: ταῦτα ἔν σὺμφωνίᾳ.

6 Ἐνα δὲ σε ἀνθρώπων. Unum te oportet esse hominem. Verissimum præceptum, ac potius oraculum: cui me ab ineunte ætate non paruisse quantopere pœniteat, dici non potest. Fui modo scholasticus, modo scriba, modo aulicus, modo prædagogus, modo Bibliothecæ præfectus, modo scholæ gubernator: idque eo usque, ut nunc quid sim, pene ipse ignorem. Mirabiliter distrahit varietas, & crebre mutationes, ingenium. Quod si mihi in uno Philosophiæ studio abincentate elaborare licuisset, cui me fuisse natum arbitror: fortasse profecisset.

fecissemus aliquid. Verum ita cum iis agitur, qui nec ipsi sapiunt, & bonorum doctorumque consiliis in adolescentia destituuntur. Magis tamen reprehendendi sunt, qui recte monentibus non obtempe-

rant: & discendi occasione vel non utuntur per socordiam, vel abutuntur ad luxum, nequitiam, & omnia generis malitiam. *Wolfius.*

7 *Ἐπὶ τῷ ἴσῳ.*] Salmasiana & Plantiniana, *ἠεὶ τῷ ἴσῳ.*

λζ.

Ἐὰ κατῆκον (αὐτὸς ὡς ἐπι-
 παν ἔχει σεσι πα-
 ραμετρῆται. Πατὴρ ἐστίν;
 ὑπαγορεύεται, ὀπιμελεῖ-
 ὄντα, ὡς ἀχωρεῖν ἀπάν-
 των, ἀνέχεσθαι λοιδορῶν-
 τῶν, πᾶσι ἰού. Ἄλλα
 πατὴρ κακὸς ἐστίν. Μή τι εἶν
 πρὸς ἀγαθὸν πατέρα. Φύσις
 ὡς κείνης; οὐκ, ἀλλὰ
 πρὸς πατέρα. ὁ ἀδελφὸς
 ἀδικεῖ; τῆρι τοιγαρῶν ἔχει
 πρᾶξις ἢ σεαυτῆ πρὸς
 αὐτὸν, μηδὲ σκόπη τίς κεί-
 νῳ πιεῖ, ἀλλὰ τί σοι
 ποιήσῃ, καὶ Φύσιν, ἢ σὴ
 ἔξει προαίρεσις. σὲ γὰρ ἄλ-
 λῳ ἢ βλάβῃ ἀν μὴ σὺ
 θέλης. τότε ἢ ἔση βε-
 βλαμμύῳ, ὅταν ὑπο-
 λάβῃς βλάβῃ. ἔτι
 εἶν δὲ πρὸς γείτονῳ, δὲ πρὸς
 πολίτη, δὲ πρὸς στρατηγῷ,
 τὸ κατῆκον δὴ ἴσῳ, εἰάν
 τὰς σχέσας ἐπίσης θεωρεῖν.

C A P. XXXVII.

Omnia officia in uni-
 versum mutuis affe-
 ctionibus sunt metienda.
 Pater est? præcipitur, cu-
 ram ejus agendam, ce-
 dendum ei in omnibus;
 si convicietur, si verbe-
 ret, ferendum esse. At
 pater malus est. Nun-
 quid igitur natura cum
 bono patre conjunctus es?
 Non, sed cum patre. Fra-
 ter te lædit? Tu igitur
 munus tuum erga ipsum
 tuere: nec, quid ille agat,
 considera; sed, quibus re-
 bus agendis tuum insti-
 tutum naturæ futurum sit
 consentaneum. Te enim
 alius non lædet, nisi ipse
 velis. Tum autem læsus
 eris, cum te lædi existi-
 maris. Sic igitur vicini,
 sic civis, sic imperatoris
 officium invenies, si mu-
 tuas affectiones spectare
 consueveris.

D 5

1 Ταῖς

1 Ταῖς χάσις περιεργαστέειται.] Affectiones adhibentur tanquam norma quaedam ad officia metienda. Alias *διείκασται* reperiuntur. *χάσις* appellat τὰ *ᾠς* π, ea quæ cum aliquo conferuntur : quare affectiones, quarum habitus, vertere malui. *Wolffius.*

Multa de his verbis & verborum sententia b. m. parens, In Persium *Commentario. Casaubonus.*

2 *Χάσις* in genere dicit esse Simplicius ordinem quorundam inter sese æquæ tantum respectum : eumque vel à natura institutum, vel voluntate susceptum. Illius exemplum proponit Epictetus in patre, hujus in vicino, sive, imperatore. Sunt enim hæc ex iis, quæ Aristot. τὰ *ᾠς* π appellat, Latini relata ; inter quæ est mutua relatio, sive respectus ; quem *χάσις* vocant Græci. Vide cap. Lxv. *Senecæ.*

3 *Ὁ κειώης, ἀλλὰ ᾠς πατρός.*] Videitur interrogative legendum *οὐ κειώης*, conjunctus es ? & addenda negatio, ὅτι ἀλλὰ ᾠς πατρός. Non, sed cum patre. Sed & hic ita-

tim occurrit : Si pater pro hoste se gerit, cur ego me pro filio geram ? In promptu est responsio : Aliena improbitas non est imitanda. At difficile est amare hostem : Difficilia, quæ pulchra. At ista laude catete malo. Tuo utique malor. Quem vero fructum ex alienæ improbitatis imitatione capis ? Nullum, opinor ; atque utinam non impietatis etiam, aut certe neglecti officii condemneris. Animi tranquillitate omnino carebis, mox conscientia carebis. *Wolffius.*

3 *Ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ ; τίρη τοι-
ζαροθὸν τῷ πράξιν τῷ σωτοῦ
ᾠς αὐτόν, &c. Frater te ledit? Tu
igitur minus tuum erga ipsum tuere.]* Parum abest, quin hic exclamem, ὁ Sancte Epictete ! Nam merum mel Christianum tua verba redolent, conveniuntque prorsus cum illis, quæ ipse Christus Matth. 18. 21. & aliis locis *culcat.*

4 *Τῷ πράξιν.]* Imo τῷ τάξιν (ordinem) ut Simplicius & *Paraphrast.* nec est dubitandi locus. *Casaubonus.*

ἀή.

C A P, XXXVIII.

Τῆς ᾠς τὰς θεὰς δι-
σεβείας, ἴδι ὅτι τὸ
κυριώτατον ἐκείνὸ ἐστίν.
ὀρθαῖς ὑπολήψεις ᾠς
αὐτῶν ἔχην, ὡς ὄντων, καὶ
διοικούντων τὰ ἅλα κα-
λῶς καὶ δικαίως καὶ σω-
τὸν εἰς τὸ καταπλάχου-
μαι, τὸ πειθεῖσθαι αὐτοῖς, καὶ
εἶκειν πᾶσι τοῖς γινόμε-
νοις, καὶ ἀπολαθεῖν ἐκόντα,

ὡς

R eligionis erga deos
immortales præci-
puum illud esse scito,
rectas de eis habere opi-
niones : ut sentias, &
esse eos, & bene juste-
que administrare univer-
sa : parendum esse eis,
& omnibus iis, quæ
fiant, acquiescendum : &
sequenda ultro, ut quæ
à mente præstantissima

ἴσα

οὐκ ἔστι δὲ δόξης γνώμης
 ὀπιτελεστέοις. ἔτω γὰρ
 ἔτε ⁴ μέμψη ποτὲ τοῖς
 θεοῖς, ἔτε ἐγκαλέσας, ὡς
 ἀμελεστέοις. ⁵ ἄλλως τε
 ἔχουσιν τε τὰ τοῦ γένους,
 εἰάν μὴ δόξης ἢ τῶν ἐφ'
 ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν
 μόνοις θῆς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ
 κακόν. ὡς ἂν γὰρ πικρῶν
 ὑπολάβης, ἀγαθὸν ἢ
 κακόν, πᾶσα ἀνάσκη, ὅταν
 δόξουσι χάνης, ὡς θέλῃς, καὶ
 περιπίπτῃς οἷς μὴ θέλῃς,
 μέμψασθαι σε καὶ μισεῖν
 τὰς αἰτίαις. πέφυκε γὰρ
 πρὸς τὰ πᾶν ζῶον, τὰ
 μὲν βλαβερὰ φαινόμε-
 να, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν,
 φθόρον καὶ ἐκτρέπεσθαι.
 τὰ δὲ ὡφελίμα, καὶ τὰ αἴ-
 τια αὐτῶν, μετέπειτα καὶ
⁶ τεθηπέναι. ἀμήχανον ἔν,
 βλάπτειν πῶς οἰόμε-
 νον, χαίρειν τῶ δοκῶντι
 βλάπτειν. ὅθεν καὶ τὸ τῆ
 βλάβῃ χαίρειν ἀδύνατον.
⁷ ὅθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ ἡἴ-
 λοιδορεῖται, ὅταν τῶ δο-
 κῶντων ἀγαθῶν εἶναι, τῶ

παι-

regantur. Sic enim nec in-
 cufabis eos unquam, nec ab
 eis negligi te conquereris.
 Aliter autem id fieri ne-
 quit, quam si iis, quæ in
 potestate nostra non sunt,
 relectis, tam bona quam
 mala in iis, quæ in nobis
 sita sunt, collocaris. Nam
 si quid illorum senseris esse
 bonum aut malum, ali-
 ter certe fieri non pote-
 rit, quin cum iis frustra-
 tus fueris quæ velles, &
 in ea, quæ nolles, inci-
 deris, & culpes & oderis
 illarum rerum auctores.
 Illud enim natura est insi-
 tum omni animantium ge-
 neri, ut ea quæ nocitura
 videantur, eorumque
 causas fugiant & aver-
 sentur: contra, utilia, &
 causas eorum, persequan-
 tur & admirentur. Nulla
 igitur ratio est, ut his, qui
 noceri sibi putat, eo læte-
 tur, quod nocere videatur:
 unde etiam, ipso damno ut
 gaudeat, fieri nequit. Hinc
 fit, ut & patri filius convi-
 tietur, cum ea, quæ in bo-
 nis habentur, filio non im-
 pertierit: & illud est quod
 inter

παιδί μὴ μετ' αὐτῶ. ⁸ καὶ
 Πολυεὶκλῶ καὶ Ἐτεοκλέα
 τῶτο πλεμίας ἀλλήλοις
 ἐπίησε, τὸ ἀγαθὸν οἰεσθ
 πλὴν τυραννίδα. Διὰ τῶτο
 ὁ γεωργὸς λαιδορεῖ τὰς
 θεάς, Διὰ τῶτο ὁ ναύτης,
 Διὰ τῶτο ὁ ἔμπορος, Διὰ
 τῶτο οἱ τὰς γυναῖκας καὶ
 τὰ τέκνα ἀπολλύντες. ⁹ Ὅ-
 πρ' γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ
 καὶ τὸ δόσεός. Ὡς τε ὅστις
 Ἰπμελεῖται ἔδρέγαται
 οἷς θεῖς, καὶ ἔκκλινειν,
 ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τὸ δόσε-
 οῦσας Ἰπμελεῖται. ἀνέν-
 δαν δεῖ, καὶ θύειν, καὶ
 ἀπαρχεῖσθαι ¹⁰ καὶ τὰ πύ-
 ρια, ¹¹ ἐκάστοις προσή-
 κα, ¹² καθαρῶς, καὶ μὴ
 Ἰπσεσυρμλίως, μηδὲ ἀ-
 μελῶς, μηδὲ γλίχρως,
 μηδὲ ὑπερδύναμιν.

1 Ὡς ὄντων καὶ διοικόντων τῶ
 ἔλα καλῶς καὶ δικαίως.] Plane
 eadem sententia in Epist. ad Hebr.
 xi. 6. Πιστόσθη δὲ τὸ προσερχό-
 μηρον τῷ Θεῷ ὅτι ἐστὶ (Epist. ὡς
 ὄντων eodem verbo) καὶ τοῖς ἐκ-
 ζητοῦσιν ἀπέναντι μισθωποδοῦσιν (in
 quo δικαιοσύνη ejus versatur) γί-
 νεται: hoc tantum discrimine, quod
 Epictetus pro fastigio habet, quod
 sanctus Apost. pro fundamento:
 quæ tamen eodem ferme redeunt;

inter Eteoclem & Poly-
 cem bellum concitarit,
 quod bonum existima-
 bant imperium. Hac de
 causa Deos execratur
 agricola, ob hoc nauta,
 ob hoc mercator, ob hoc
 ii, qui liberos & uxores
 amittunt. Nam ubi uti-
 litas, ibi etiam est pie-
 tas. Quamobrem qui id
 dat operam, ut sic & ap-
 petat & aversetur, quem-
 admodum decet; is ead-
 em opera & pietati dat
 operam. Libandum au-
 tem & sacrificandum, &
 offerendæ primitiæ sunt
 unicuique, ritu patrio:
 caste, non luxuriose, nec
 indiligenter, nec sordide,
 nec supra facultates.

& δόχη (ut in istis, δόχη τ' ὅσπερ
 φίας, &c.) utrumque complecti-
 tur. Casaubonius.

2 Εἰκεν πᾶσι τοῖς γιν.] In om-
 nibus hætenus editis sic legitur,
 in sola Salmasiana additur præpositio
 εἰκειν ἐν πᾶσι τοῖς γινομ.

3 Ὑπὸ τῆς ἀείσεως γνάμης.]
 Wolfius, præter hanc lectionem, ha-
 bet: ἐπὶ τῇ ἀείσεως γνάμης.

4 Μίμνη ποτε τοῖς θεοῖς.] Sua
 editioni Wolfius adscriptit: μίμνη
 ποτε

ποτὶ τὰς θεάς. Sed eodem res redit, siquidem deponens illud *μεμφόμεαι ἰνέουσο*, reprehendo apud classicos auctores cum genitivo, dativo & accusativo constructum reperitur.

5 *Ἄλλως τε.*] Meliorem lectionem Wolfius textui inseruit, scilicet *ἄλλως δέ.*

6 *Τεθηπίαμαι.*] Est infinitivus praeter. med. verbi *θηπώω*. *Stupreo, cum stupore admiror.* Duo tantum hujus verbi tempora in usu sunt, praetermedium: & Aoristus secund. Sed praeteritum illud saepius pro praesenti usurpatur, quemadmodum etiam hoc loco ab interprete vertitur. Sed Wolfius pro varia lectione habet, *τηθαυμάκιναι ἀ θαυμάζω* in admiratione habeo.

7 *ὄθεν.*] Wolfius contendit debere legi *ἐνθεν*.

8 *Καὶ Πολυαείκλω, καὶ Ἐπόκλητα τὸ το πολυαείκως, &c.* Et illud est quod inter Eteoclem & Polynicem bellum concitavit.] Consule Pausaniam, qui lib. nono totam horum fratrum historiam copiose explicat.

9 *Ὁ πᾶς τὸ συμφέρον, οὐκ ἔστι καὶ τὸ δίκαιον.* Vbi utilitas, ibi pietas.] O admirabilem sententiam, atque adeo in speciem impiam! sed ita tractatam, ut & humani animi simulationem retegat, & religioni vix quicquam possit magis esse consentaneum. Wolfius.

Illustris, sententia, qua nihil unquam gravius aut verius ex Phœbi cortina: ut nos alibi fuisse disputavimus; & quæ de filiali cultu, mercenario opposito, vulgo jaclantur, meras esse *πρωτολογίας & λογυμωχίας* ex ambiguitate verbi *mercedis* & *utilis* ortas, planum fecimus. Casaubonus.

10 *Κατὰ τὰ πάτρια.* Ritu patrio.] Cum pietas in animo posita sit: de caeremoniis non magno opere putat esse laborandum. Quod si nostro saeculo persuaderi posset, tranquillius viveretur. Persuaderi autem posset,

si potius è religione vivere, quam de religione disputare studeamus: si veritatis cupidiores essemus quam vanitatis, hoc est, ambitionis, ambitionis, & si quæ sunt aliz pestes animorum. Wolfius.

Κατὰ τὰ πάτρια. Patrio ritu.] Dormitas mi Epictete! Non jam Philosophum, sed Politicum agere videris. Politici enim ubique terrarum patrios ritus, id est ejusmodi religionem & caeremonias amplecti jubent; quæ supremæ potestatis auctoritate constitutæ sunt. Si tibi vita degenda sit sub Turcarum, Pontificiorum vel Reformatorum imperio, auctores erunt Politici, ut eam externe profitearis, quam suprema majestas ibi confirmavit atque sancivit. Ast sincerus Philosophus in sanctissimo gravissimoque religionis negotio non aliorum auctoritatem, sed veritatem ex recta ratione deductam amplectitur. Quia Socrates patrios ritus rejecit, καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀφάετων Θιῶν, ὡς οὐρανόθεν εὐχῆσθαι φησὶν ἀφ' ἡρώων, καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν mutare recusavit, à Politicis veneno extinctus est. Sed longe aliter se res habet cum Christianæ religione, quæ piæ fraudes non admittit, & in qua externa professio cum interna convenire necesse habet, jubetque ut Deum colamus non secundum patrias leges, sed secundum illas, quas in verbo suo nobis præscripsit.

11 *Ἐκείσε.* Vnicuique.] Aliam *ἐκείσε*, quovis tempore. Wolfius.

Wolfius pro varia lectione suæ editione *ἐκείσε* adjunxit. Omnes quas vidi editiones habent *ἐκείσε*, excepta Salmasiana, quæ sola *ἐκείσε* habet.

12 *Καθαρῶς, καὶ μὴ ἰπιστευμένως*] Intelligerem pro *εὐλικρινῶς*, καὶ μὴ ὑποκεκαρωμένως, ex animo, & non simulate: ni Simplicius scriberet, τὸ ἰπιστευμένως μετὰ λαμπρότητι

βαίνῃ πρὸς ἐκ τῆς ἰδαίας ἀκαθαρ-
σίας. Id quod attrahitur, sordibus
à solo contaminatur. Eo igitur

auctore, hoc loco frugalitas luxui,
aut mundities sordibus opponitur,
Wolffius.

λθ'.

Ὅτι μαντικῇ προ-
σίῃς, μέμνησα, ὅτι
μὴ, ὡς ἀποθήσει, ὅτι
οἶδας, ἀλλὰ ἤκεις ὡς ἀπὸ
τῆς μάντεως ἀποπύσσε-
νται. Ὅποῖον δέ τι ἐστίν,
ἐλήλυθας εἰδώς, εἴπερ εἶ
Φιλόσοφος. εἴ γὰρ ἐστὶ τι τῆ
ἐκ ἐφ' ἡμῶν, πᾶσα ἀνάγκη
μήτε ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι,
μήτε κακόν. μὴ φέρε ἔν
πρὸς τῆς μάντιν, ὁρεξίν ἢ
ἐκκλισίν· εἴ ἢ μὴ, τρέ-
μων αὐτῷ πρὸς σέ. ἀλλὰ
διεγνωκώς, ὅτι πᾶν τὸ
ἀποθησόμενον, ἀδιάφο-
ρον, καὶ ἔθεν πρὸς σε.
ὅποῖον δὲ ἀν' ἡ, (ἔσται γὰρ
αὐτῷ χρῆσασθαι καλῶς,)
καὶ τῆτο ἔδεις κωλύσθαι.
Θαυρῶν ἔν, ὡς ὅτι συμ-
βέλας ἔρχε, τὰς θεάς·
καὶ λοιπὸν, ὅταν τι συμ-
βελῶσθαι, ἢ μέμνησα,
τίνας συμβέλας παρέ-
λαβες, καὶ τίνων πρὸς
κείνης ἀπειρήσας. ἔρχε
δὲ

CAP. XXXIX.

Ad vatem accessurus,
A memento, te nego-
tii eventum ignorare; sed
ea de causa adesse, ut eum
è vate cognoscas. Quale
autem id esset, utique, cum
venires, scivisti, siquidem
philosophus fueris. Nam si
ex eorum numero fuerit,
quæ in nostra potestate
non sunt: nec bonum esse,
neque malum, omnino est
necessè. Noli igitur ad va-
tem afferre vel appetitionem,
vel averfationem: alioqui tremens eum acce-
des. Sed illud constitutum
esse oportet, nihil inter
quemvis eventum interes-
se: neque ad te attinerè
eum, cujuscumque modi
sit: licere enim eo recte
uti; neque in teo tibi fore
quempiam impedimento.
Magno igitur animo deos;
ut consiliarios, accedito.
Deinde, si quid consilii da-
tum fuerit, memento, quos
in consilium adhibueris: &
quorum, nisi parueris, au-
ctoritatem sis neglecturus.

Sic

δὲ Ἰπὶ τὸ μαντεύεσθαι, καθάπερ ἠξίει Σωκράτους, ἐφ' ὧν ἢ πᾶσαι σκέψεις πλὴν ἀναφορᾶν εἰς πλὴν ἔκβασιν ἔχῃ. καὶ ἔτε ὅτι λόγος, ἔτε ὅτι τέχνης τινὸς ἄλλης, ἀφορμῇ δίδονται πρὸς τὸ πωιδεῖν τὸ προκειμένον. Ὡς ὅταν δὲ συγκινδυνώσῃ φίλῳ, ἢ πατρίδι, μὴ μαντεύεσθαι, εἰ συγκινδυνώτερον. καὶ γὰρ ἂν προσείπῃ σοι ὁ μάντις, φαῦλα γεγονέναι καὶ ἱερά, δήλον ὅτι ὁ θάνατος σημαίνεται, ἢ πῆρωσις μέγας ἢ σώματι, ἢ φυγή. ἀλλ' ἐνὶ λόγῳ, καὶ (ὡς τῆστις παρίσαι) τῷ φίλῳ καὶ πατρίδι συγκινδυνώσῃν. τοιγαρῆν τῷ μείζονι μάντι πρὸς σεχε τῷ Πυθίῳ, ὅς' ἐξέβαλε ἔναϊ ἢ ἐβοηθήσαντα ἀναιρημῆναι τῷ φίλῳ.

Sic autem ad oraculum accipiendū accedito, quemadmodum Socrati placebat; iis videlicet de rebus, quarum tota consideratio refertur ad eventum, & in quibus nec ex ratione, nec ex arte alia suppetunt occasiones, ad id quod propositum est, considerandum. Cum igitur vel amicus, vel patria cum periculo defendenda erit, noli consulere vatem, sine ne defendendi? Nam si tibi vates prædixerit, ex ta infausta esse: mortem significari constet, aut alicujus membri truncationem, aut exilium. Sed ratio tamen subest, & cum his illud etiam conjungitur: una cum amico & patria periculum esse adeundum. Quamobrem ad majorem venito vatem Pythium: qui templo ejecit eum, qui amico in vitæ periculo non succurrisset.

1 Ὅτι μὴ, αἰς ἀποδείξεσθαι, ὅτι οἶδας. Non ineleganter in Salmatina excusum reperies: μέμνησθαι, ὅτι τι μὴ ἀποδείξεσθαι, ὅτι οἶδας.
2 Ὅτι πᾶν τὸ ἀποδείξεσθαι ἀδιάφορον. Quicquid eventurum sit, id esse indifferentis. Hoc est,

neque bonum neque malum per se, sed pro utentis animo vel bonum vel malum. Veteres Stoici res corporeas & externas, non bona & mala, ut cæteri mortales, sed ἀποσημῆα producta, prælata: & ἀποσημῆα rejecta, improbatæ νομί-

nominarunt, ἀδιαφορίαν Aristoteli, Pyrrhoni & Heryllo tribuit Cicero, quos rerum aliquem delectum reliquisse negat. In horum igitur sententiam inclinasse videtur hic Epicteus. *Wolffius.*

3 Καὶ ἂν ὡς σι. ὁποῖον ἢ ἂν ἢ (ἔστω γδ.) Græca non bene coherent, nisi ita connectas: καὶ ἂν ὡς σι. ὁποῖον ἂν ἔστω γδ αὐτῷ χρεῖς κελεύς, καὶ τῷτο. &c. sublata parenthesis: vel si quis malit: ita: Ὅποῖον ἢ ἂν ἢ, ἔστω αὐτῷ χρεῖς. κ. καὶ τῷτο, &c. *Casaubonus.*

4 Μίμηστο πῖνας συμβύλους περιλάωσις. Memento quales in conspectum adhibueris.] Necessè est vatum, augurum, aruspicum magnam fuisse in divinando soletiam. Alioqui enim prædictiones eorum, vir tanta gravitate, pro divinis responsis non habuisset. *Wolffius.*

5 Ἀλλ' ἐνὶ λόγῳ.] Sic *Wolphi* editio habet, & pro varia lectione adscripsit: ἐνὶ λόγῳ. Et ita quoque *Casauboniana* & aliz. In *Salmasiana* autem & item aliis legitur: ἀλλ' ἢ ἐνὶ λόγῳ. Præstantiorem lectionem eligat lector.

6 Καὶ σὺν τούτοις περιέσται.] *Wolf.* & cum his etiam conjungitur.

Polit. seque confirmabit: quæ valde frigent. Omnino scribendum, ἀλλ' ἐνὶ λόγῳ καὶ σὺν τοῖς περιστάσεσσι τῷ Φίλῳ, καὶ πωτέριδι συκινδύω. id est, Ratio autem suadet etiam cum his (i. e. utcumque hæc subeunda sint: ἴναται, πῆρωσις, Φυγή;) animo tamen optulari periclitanti: & cum patria discrimen adire, &c. Ex omnibus qui mihi visi sunt Epicteii interpretibus, unus *Duvairius*, vir undequaque præstantiss. hunc sensum subodoratus est, dum vertit. La raison neantmoins vous persuadéra, que quand tout cela devoit estre, &c. Ad rem autem quod attinet ipsam, multa in hanc sententiam *Cato* apud *Lucanum*, lib. IX. præclare, ut virum vere Stoicum decebat: qui etiam *Ammonis* oraculum, de eventu bellicis Civilis, cum ejus consulendi facultas oblata esset, & suaderent socii, consulere recusavit, quod eventum seu successum rerum, ad sapientem, qui sola ratione, (nos Christiani conscientia, diceremus:) nitetur, illo modo pertinere negaret. O fidem, Christiano dignam; sed in Christianis, inventu raram! *Casaubonus.*

7 Ἐξῆθαλε Ψναῦ.] *Historia* est apud *Simplicium.* *Wolffius.*

CAP. XL.

μ.
Τάξον τινὰ ἤδη χα-
ρακτῆρα σωτῶ, καὶ
τύπον, ὃν φυλάξεις ἵππι
τε σωτῆρων, καὶ ἀνθρώποις
ἐντυχάνων.

1 Ἐπί τε σωτῆρων.] Id est, μεόν καὶ κατ' ἰδίαν. cum solus, & ipse tecum es, hoc est, cum mul-

Præscribe jam tibi formam quandam, & legem, quam custodias: quamque & ipse tecum, & in congressibus hominum observes.

lis distringeris alienis cogitationibus. *Wolffius.*

μῆ.

μά.

CAP. XLI.

Καὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔ-
 σω, ἢ λαλείδω τὰ
 ἀναγκαῖα, καὶ δι' ὀλίγων.
 ἁπανίως δέ ποτε, ¹ καιρῶ
 παροχρηθῆναι, ὅτι τὸ
 λέγειν τι ἤξιον, ἀλλὰ
 πρὸς ἕδρα τῶν τυχόν-
 των. μὴ πρὸς μονομάχων,
 μηδὲ ἵπποδρομίων, μὴ
 πρὸς ἀθλητῶν, μὴ πρὸς
 βρωμάτων ἢ πομάτων
 τῶν ἐκασταχῶ λέγομέ-
 νων· μάλιστα δέ, μὴ πρὸς
 ἀνθρώπων ² λέγοντες,
³ ἢ ἐπαινεῖντες, ἢ συγκρί-
 νοντες.

¹ Καιρῶ παροχρηθῆναι. *Tempore comitante.*] Rectius παρο-
 χρηθῆναι, advocante, hortante.
Wolfius.

² Λέγοντες.] Ita Plantiniana &
 Wolphiana exhibent, sed Casaubo-
 nus ψέγοντες, accurate Leydensi
 editionem representans, quæ mul-
 tum à Wolphiana versione abit, hæc
 & sequentia hinc in modum ver-
 tendo: *In primis autem ne homi-
 nes vituperemus, vel laudemus,*
vel comparemus caveatur. Sed qui

Ac majori quidem ex
 parte silentium præ-
 stetur: aut necessaria di-
 cantur, eaque paucis. Raro
 autem, cum se obtulerit
 occasio, ad dicendum ve-
 niemus: sed non quidvis
 dicemus: non de gladiato-
 ribus, non de ludis Circei-
 sibus, non de pugilibus,
 non de cibis aut potioni-
 bus; quæ res passim incul-
 cantur. In primis autem
 de hominibus cum verba
 fiunt, ne eos vel laudemus,
 vel comparemus, cavea-
 tur.

in lingua Græca hospes non est;
 facile τὸ λέγοντες præferet: nam non
 scio apud Græcos in usu esse, πρὸς
 ἀνθρώπων ψέγειν.

³ ἢ ἐπαινεῖντες, ἢ συγκρί-
 νοντες. *Ἄν ἰσὺ οἷός τε ἦς.*] Recte
 hæc connectunt tum Simpli-
 c. tum *Paraphrastes*. Sed *Paraphrastes* pau-
 cis insercis, sine quibus vix con-
 stat coherentia. (an & *Enchiridio*
 quondam genuina?) *Εἰ δ' ἄλλοι
 ἢ τούτων ἀξιοῦνται,* &c. *Casau-
 bonus,*

E

μβ'

μϵ'.

Αὐτὸ μὲν εἶναι οἷός τε ἦς,
μέταγε τοῖς σοῖς λό-
γοις τὰς τῶν σωόντων Ἰππὶ
τὸ προσήκον. ἰ εἰ δὲ ἐν
ἀλλοφύλοις ἀπολειφθεῖς
τύχοις, σιώπα.

ἰ Εἰ ἀλλοφύλοις ἀπολειφθεῖς
τύχοις. A peregrinis circumventus.]
τὰς ἀλλοφύλους τοῖς οἰκείοις ορ-
πονίτ: & eos intelligit homines,
quos pro autoritate monere non li-
cet. Wolfius.

CAP. XLII.

Quod si potes, fami-
liarium tuorum fer-
mones tuis sermonibus eo,
quo decet, traducito. Sin
à peregrinis circumventus
fueris, taceto.

Εἰ ἢ ἐν ἀλλοφύλοις.] Wolf.
peregrinos. Politianus; extraneos:
quod scopo auctoris, & Simplicii
expositione melius convenit. Casau-
bonus.

μγ'.

Γέλως μὴ πολὺς ἔσω,
μηδὲ Ἰππὶ πολλοῖς, μη-
δὲ ἀνειμλύσθαι.

μδ'.

ἰ Ὅρκον ἀδαιτήσασθαι, εἰ
μὴ οἷόν τε, εἰς ἅπαν.
εἰ ἢ μὴ, ἔκ τῶν ἐνόοντων.

ἰ Ὅρκον παροίτησασθαι.] Ita ha-
bent omnes quas vidi editiones, ex-

CAP. XLIII.

Rifus ne sit multus,
nec ob multa, nec
effusus.

CAP. XLIV.

Jusjurandum recusa, si
fieri potest, omnino: sin
minus, quantum potes.

cepta Plantiniana, in qua mendose
legitur: ὄρκον παροίτησασθαι.

μϵ'.

CAP. XLV.

Ἐστίασεις ἰ τὰς ἔξω καὶ
ἰδιωτικὰς διακρήσας.
εἰάν δέ ποτε γρή) καιρὸς,
ἐντετάσσω σοι ἢ προσοχῆ,
μή ποτε ἄρα ὑποβρύχως,
εἰς

Convivia externa &
popularia devita. Sed
si quando tulerit occasio,
animadversio excitetur, ne
forte in vulgarem consue-

εϋ-

εις ιδιωτισμόν. ἴασι γὰρ, ὅτι, εἰ ἀνὸ ἐταῖρ^ο ἢ μεμολυσμῆ^ο, καὶ τὸ σωματριβόμηον αὐτῶ μολυεαδ^α ἀνάγκη, καὶ ἀνὸ τὸς ὦν τύχη καθαρῶς.

1 Τὰς ἐξω καὶ ιδιωτικὰς.] πῶς ἐξω, scilicet ἐξ ἰδίας οἰκῆς, foris extra tuas ædes, πῶς ιδιωτικὰς, πῶς ἀφιλοσόφους, convivia plebeiotorum hominum inerudita, quæ nihil cum philosophia commuste habent, nec commercii quicquam. *Wolfius.*

tudinem prolabar. Sci-to enim, si sodalis pollutus fuerit, cum etiam, quem is attigerit, necessario pollui, etsi purus ipse fuerit.

2 Προσοχή. *Animadverso.*] Legebant *Wolfius & Plant.* editione præfectus *προσοχή.* Veram tamen lectionem, quam in omnibus vulgaris reperies, suis editionibus adpofuerunt.

μς'.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα^τ μέγιστοι τὸ χρείας ψυχῆς ἀναλαμβάνειν· οἷον τροφάς, πόμα, ἀμπεχόνλιω, οἰκίαν, οἰκετίαν. τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφῶν, ἅπαν ἀείθεραφε.

1 Μέγιστοι τὸ χρείας ψυχῆς.] Quæ corpori necessaria sunt, ea animo quoque servite, quatenus ipsum corpus animi instrumentum, & minister est, (aut certe ita debet) dici posse non nego. Remotius tamen id hic fuerit & aliis opinor usus fuisset verbis, si id voluisset *Epicæterus.* *Paraphrastes* exertissime, χρε. ψιλῆς non ψυχῆς; & ita *Simplicium* quoque legitte,

CAP. XLVI.

Quæ corpori serviunt, quatenus adhibeantur, quatenus animo sunt usui: veluti cibi, potus, amictus, ædes, servitium. Quicquid autem ad ostentationem aut delicias attinet, repudiato.

commentarius ipsius fidem facit. Ut cum dicit, πῶς πρὸς χρείαν αὐτῶ (σώματι scilicet) μέγιστον προσφίεθνας, & similia, πῶς χρείαν ad corpus semper referens; de anima autem quæ istis utatur, ne verbo quidem. Erat in hac editione, μέγιστοι τὸ ψ. quod tanto vitiosius, quanto à vera lectione remotius. *Cassaubonus.*

μζ'.

CAP. XLVII.

Περὶ ἀφροδίτα εἰς δύναμιν πρὸ γάμου κα-

Are venerea, quantum fieri potest, E 2 an-

καθαρῶτεον. ἀπομυμῶ
 δὲ, ὡς νόμινόν ἐστι, μετα-
 ληπτεον. μὴ μὲν τοι ἑ-
 παχθῆς γίνῃς τοῖς χρω-
 μύροις, ² μηδὲ ἐλεγκτικός·
 μηδὲ πολλαχῶς τὸ, ³ ὅτι αὐ-
 τὸς ἐ' χροῖ, ὡδ' ἀφ' ερε.

¹ Τοῖς χρωμύροις.] Hinc ἡ χρῆ-
 σις simpliciter interdum pro te ve-
 neceta: utin Problemat. Alex. Aphr.
 de Eunuchis φανταζόμενος τῷ χρῆ-
 σιν. Casaubonus.

² Μηδὲ ἐλεγκτικός. Ne sis objur-
 gator.] Christiana charitas, & pec-
 cantas argui, & contumaces vitari

ante nuptias purus esto:
 Sin attegris, ea legitimè
 utendum. Ne tamen ini-
 quus siis, qui illa utun-
 tur, neque eos arguas:
 neque passim jactas, te ea
 non uti.

jubet. Wolfius.

³ Ὅτι αὐτὸς ἐ' χρῆ.] Plantinia-
 na & Wolphiana, ὅτι αὐτὸς ἐ' χρῆ,
 παρέφ' ερε. Sed nusquam bene, nisi
 ego existimo, legendum videtur, ὅτι
 αὐτοῖς ἐ' χρῆ, scilicet, ἀφ' ερεδι-
 σιοῖς. Neque passim jactas, te iis
 non uti.

μη'.

Ε'ὰν τις σοὶ ἀπαγγεί-
 λῃ, ὅτι ὁ δ' εἰνά σε κα-
 κῶς λέγει, μὴ ἀπολογεῖ-
 σθαι τὰ λεχθέντα· ἀλλ'
 ἀποκρίνε, ὅτι ἠγνόη γὰρ τὰ
 ἄλλα παρούσα μοι κα-
 κὰ, ἐπεὶ εὖκ' ἀν' ταῦτα
 μόνον ἔλεγε.

μθ'.

Εἰς τὰ θεάτρα τὸ πο-
 λὺν παρῆναι, εὖκ' ἀ-
 ναγκαῖον· εἰ δὲ ποτε και-
 ρὸς εἴη, μηδενὶ παρ' ἀζών
 φαιεῖς ἢ σεαυτῶ· τὰ τετι,
 θελε γίνεσθαι μόνον τὰ γι-
 νό-

C A P. XLVIII.

Si quis nunciarit, quen-
 dam tibi maledicere:
 ne refuta quæ dicta sunt,
 sed responde. Eum nescif-
 se cætera tua vitia, nam
 alioqui non illa sola fuisse
 dicturum.

C A P. XLIX.

Theatra frequentare
 non est necesse: sed
 si quando tempus tulerit,
 te nulli nisi tibi ipsi stu-
 dere appareat, hoc est,
 ea duñtaxat fieri velis,
 quæ

νόημα , καὶ νικᾶν μόνον
 τὴν νικῶντα. ἔτω γὰρ ὅσα
 ἐμποδιᾷθήσῃ ἡ βοῆς ἢ
 καὶ τῆς ἐπιγελαῶν τιμῆς , ἢ
 ἐπιπολὺ ἐπικινεῖσθαι ,
 παντελῶς ἀπέχου . καὶ
 μὴ τὸ ἀπαλλαγῆναι , μὴ
 πολλὰ περὶ τῶν γρομέ-
 νων διαλέγου , ὅσα μὴ
 φέρῃ περὶ τὴν σὴν ἐπα-
 νόρθωσιν . ἐμφαίνεται γὰρ
 ὅτι τῆς ποιήσεως , ὅτι ἐξου-
 μασις τῆς θεῶν .

quæ sunt : & eum solum
 vincere , qui vincit . Sic
 enim non impedieris . Cla-
 more autem , aut irrisio-
 ne , aut longiore com-
 motione , penitus absti-
 neto . Ac post disces-
 sum , ne multum de iis ,
 quæ acciderant , dispu-
 ta , cum nihil ad tui cor-
 rectionem faciant . Alio-
 qui ex hoc apparebit , te
 spectaculum esse admira-
 tum .

1 Βοῆς ἢ καὶ τῆς ἐπιγελαῶν τιμῆς , ἢ
 ἐπικ.] Aberant hæc à Politiani co-
 dice , ut puto : ab ejus certe versio-
 ne absunt . Wolf . cum irrisione ; aut
 longiore commotione . Obscure , par-
 tim ; & partim , falso : Simplicius
 optime singula ; quem debuit Wol-
 fuis , hic quidem certe , sequi . Ita
 erant tum mores . Plin . in Epist.
 lib . 5 . 17 . Non labia diduxerunt : non
 moverunt manum : non denique assur-
 texerunt , saltem lassitudine sedendi .

Hoc ille de recitatione : cui cum
 theatris & spectaculis multa com-
 munita ; & inde derivata . Casaubo-
 nis .

2 Οὐκ ἐξουμασις τὴν θεῶν . To
 spectaculum esse admiratum .] Hoc est
 animo esse levi , & futiliam rerum
 studioso . Horatius :

*Nil admirari , prope res est una Nu-
 mici ,
 Solaque , qua possit facere & servare
 beatus . Wolfius .*

γ' .

C A P . L .

Ἐἰς ἀκροάσεις πινῶν
 μὴ ἦκε , μηδὲ βα-
 δίως πᾶσι . Παρῶν
 ἢ , τὸ σεμνὸν , καὶ ἀσπαρῆς ,
 καὶ ἄμα ἀνεπαχῆς ,
 Φύλασσε .

Ad recitationes ne ve-
 ni , neque facile ac-
 cede . Sin accesseris , gra-
 vitate & constantiam
 tuere : & id una cave , ne
 cui sis molestus .

1 Εἰς ἀπεργάσεις πνῶν μὴ ἤ-
 κε.] κεῖτε πνῶν· & modeste :
 Erant enim ἀπεργάσεις seu ἀγ-
 λέξεις τῶν φιλοσοφῶν maxime ;
 ejusdem plane argumēti, exceptis
 fidei mytheis, cujus & conciones,
 seu *predicationes* hodieque (& utri-
 nam non peiores hodiernæ mul-
 tæ:) nostræ: quod ex iis quæ
 etiam nunc supersunt, Dionis,
 aliorumque facile quisvis intelligat.

πνῶν igitur hic, id est, ἐπὶ δεξι-
 κλικῶν, qui ad solam ingenii &
 eloquentiæ ostentationem, & cap-
 tandum plausum recitabant: qua-
 les, *Rhetores*, & *Poetae*; ut Sim-
 plicius exponit. Pro ἤκε, quod
 redundare videtur hic, conjiciat for-
 tasse aliquis εἰκῆ: Sed Simplicius
 non agnoscit; & simplicior sic ora-
 tio, quæ Epictetum non dedecet.
Casaubonus.

να.

CAP. LI.

Ὅταν πνὶ μέλλεις
 συμβάλλειν, ἢ μά-
 λιστα τὸ ἐν ὑπεροχῇ δο-
 κῶντων, πρῶταλε σεαυ-
 τῷ. 1 τί ἂν ἐποίησεν ἐν
 τῷτῳ Σωκράτης ἢ Ζή-
 νων. καὶ σὺ λατορήσῃς τῶ
 χρήσεσθαι προσοικονίως ἐν
 τῷ ἐμπεσονί.

Cum aliquid negotii ti-
 bi futurum est cum
 aliquo, ex proceibus præ-
 fertim, ipse tibi proponi-
 to, quid in re facturus
 fuisset Socrates, aut Ze-
 non. Ita fiet, ut te ratio
 non deficiat, quæ id, quod
 objectum fuerit, rite ad-
 ministras.

1 Τί ἂν ἐποίησεν ἐν τῷτῳ Σω-
 κράτης. Quid in eo fecisset Socrates.]
 Id ex utriusque dictis & factis col-
 ligere licet, quoniam scripta neu-
 tius habemus. Sed nisi erudicio-

ne & constantia utriusque prædi-
 tus fueris, male tibi veniet in præ-
 imitatio: & fortassis ne illi qui-
 dem ubique decorum conservarunt.
Wolfius.

νε.

CAP. LII.

Ὅταν φοιτᾷς πρὸς
 πνῶν τῶν μέγα δυ-
 ναμῶν, πρῶταλε, ὅτι
 ἐχθρήσῃς αὐτὸν ἐνδον,
 ὅτι ἀπεκλείσθῃ, ὅτι ἐκ-
 τινὰ χθρήσονται σοι αἰθύ-
 ραι,

Cum ad magnatum ali-
 quem iturus es, pro-
 ponito tibi, fore ut eum
 domi non invenias, ut
 inclusus sit, ut occludan-
 tur tibi fores, ut ille te
 negligat. Quod si hoc
 re-

ραι, ὅτι ἔφροντιεῖ (ἔκ
καὶν σαὺ τὰ τοῖς ἐλθεῖν
καθήκη, φέρε τὰ γινόμε
μα, καὶ μηδέποτε εἴπης;
αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν, ὅτι
ὅσα ἔγω πούσῃς· ἰδιωπι
κὸν γὰρ, καὶ ἄλαβεβλημέ
να πρὸς τὰ ἐκτός.

1. Ὅτι ἐκλιναχθήσονται σοὶ αἱ
θύραι.] Sententia satis aperta est.
Quid vero si ἐπιλιναχθήσονται σοὶ
legatur? occulentur tibi fores cum
imperu, per contemptum scilicet &
indignationem. Aut est hypallage?
pro, σὺ ἐκλιναχθήσῃ των θυρῶν,
ejicietis foribus Argentinensis co
dex habet, ὅτι αἱ ἐκλιναχθήσονται
σοὶ, pro ἀνοιχθήσονται. Et paulo
post, pro ἄλαβεβλημὸς πρὸς τὰ
ἐκτός, habet ἄλαπεπλημὸς. al
terum percelli, alterum criminari
significat. Ego malletm καὶ ἄλαβεβλη
μὸς, ejus qui projectus sit ad res
externas, qui humi sit abjectus, &
rerum externarum mancipium: qui

rerum statu venire decue
rit, ea feras quæ fiunt:
neque ipse unquam tecum
dicas, non fuisse tanti. Id
enim plebeium est, & ejus
qui res externas calum
niatur.

hujusmodi frustrationes pro ferre
animo non didicerit, & contemne
re. Wolfius.

2. Καὶ ἄλαβεβλημὸς πρὸς τὰ
ἐκτός.] Wolf. qui res externas ca
lumniatur. Polit. quæ externa sunt ca
lumniari. Non legerant fortasse Phi
lostratum, apud quem ἄλαβεβλη
μὸς; pro ἀπεχθινεὶδαι, seu odia
habere, singulis fere paginis; ut &
b. m. parenti in Strabonem recte
notatum. & hinc forte ἄλαβεβλημὸς;
ut Hebræo יושׁ ad amussim re
spondeat. Alia quoque apud Hero
dotum notione, quæ nec ipsa vulgo
nota: sed non hujus ista loci. Ca
saubonus.

νγ'.

Εἰν ὁμιλίαις ἀπέστω
τὸ πινὰ τῶν ἑαυτῶ
ἔργων ἢ κινδύων ὅτι
πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμ
νήσται· ἔγω γὰρ ὡς σὺ ἡδύ
ἐστὶ τὸ τῶν σῶν κινδύων
μεμνήσται, ἔγω καὶ τοῖς
ἄλλοις ἡδύ ἐστὶ, τὸ τῶν σοὶ
συμβεβηκότων ἀκέραι.

CAP. LIII.

IN familiaribus congres
sibus absit facinorum
aut periculorum tuorum
prolixa, & immodica com
memoratio. Nec enim, ut
tibi jucundum est tuorum
certaminum meminisse, sic
& aliis suave est, ea quæ
tibi acciderunt, audire.

E 4

κδ'.

νδ.

CAP. LIV.

Ἀπίσω ἢ καὶ τὸ γέλω-
τα κινεῖν. ἰ ὀλιωθη-
ρός γὰρ ὁ τόπος² εἰς ἰδιω-
τισμὸν, καὶ ἅμα ἰκα-
νὸς πῶ αἰδῶ πῶ πρὸς
σε τῶν παλαιῶν ἀνιέ-
ναι.

ἰ Ὀλιωθὴρὸς γὰρ ὁ τόπος.
Lubricus enim locus.] Wolfius de
Epicteto optime meritis ex quo-
dam codice habet: ὀλιωθὴρὸς γὰρ
ὁ τόπος. Id est: Lubricus enim
locus.

ἰ Εἰς ἰδιωτισμὸν. In plebejum

Abfit illud etiam, ne
arisum moveas. Nam
is ejusmodi locus est, è quo
proclivis fit in plebejum
morem lapsus: eamque
vim habet, ut tui observan-
tiam facile apud familiares
diminuat.

morem.] Vide finem capituli xxxvi;
ubi auditorem suum Epictetus lon-
ge semotum esse vult à loco & ordi-
ne hominis plebeji. Inspectiatur &
cap. lxxi. in quo, πῶσις & χα-
ρακτηρὴ ἰδιώτης describitur. Seneca-
nus.

νε.

CAP. LV.

Ἐπισφαλὲς δὲ, καὶ
τὸ εἰς αἰσχρολογία
προελθεῖν. ὅταν ἐν π
συμβῆ ποιῆτον, ἀν μὲν
δύκαιρον ἦ, ἰ Ἐπίωλη-
ξον τῷ προελθόντι· εἰ ἢ
μὴ, τῷ γε ἀποσιωπήσῃ,
καὶ ἐρυθραῖσῃ, καὶ σκυ-
θροπήσῃ, δηλῶ γί-
ναι δυσχεραίνων τῷ λό-
γῳ.

ἰ Ἐπίωληξον τῷ προελθόντι.]
προελθόντι, scilicet εἰς αἰσχρολο-
γίαν. Wolfius.

Periculosum est etiam,
ad orationis obsceni-
tatem progredi. Cum igi-
tur tale quippiam incide-
rit: aut (si feret opportu-
nitas) objurgabis eum, qui
sermonem illum injecerit:
aut taciturnitate saltem,
& rubore vultuque osten-
des, eam orationem tibi
displicuisse.

15.

νς'

CAP. LVI.

Εάν ἡδονῆς τινος Φυλάσῃ λάβῃς, ἢ Φύλασσε σαυτὸν, μὴ σωμαρπιαδῆς ὑπὸ αὐτῆς. ἢ ἀλλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναβολῆναι πᾶσι σεαυτῷ λάβῃ. ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων. καὶ ὄν τε δόπολαύσης τῆ ἡδονῆς, καὶ καὶ ὄν δόπολαύσεις, ὕστερον μετανοήσης, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λαιδορήσῃ. καὶ τῆτοις ἀντιθετο, ὅπως δόποχομένῃ χαίρήσης, καὶ ἐπαινήσης αὐτὸς σεαυτὸν. ἐάν δέ σοι καιρὸς Φανῆ ἀψαδῆ ἔργα, πρὸσεχε, ἢ μὴ νικήσῃ σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἡδὺ, καὶ ἐπαγωγόν. ἀλλ' ἀντιτίθῃ, πῶσω ἄμεινον τὸ σωμαιδέναι σεαυτῷ, ταύτῃ τῆ νίκῃ νενικηκότι.

1 Φύλασσε σαυτὸν. Moderare tibi. Ita in quibusdam editionibus, & etiam Casauboniana. Sed optime habet Salmasiana: Καταπερὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, Φύλασσε σαυτὸν. Ut in aliis, sic & hic moderare tibi. Hanc lectionem quoque Wolfius & Plant. editionis præfatus agno-

Si voluptatis alicujus Simaginem animo conceperis, moderare tibi, ne ab ea movearis: sed & rem examina, & tibi ipse deliberandi præbe spatium. Deinde utriusque temporis memento, tum ejus quo voluptate perfrueris, tum ejus quo percepta jam voluptate dolebis, teque ipse objurgabis. Atque his illa confer; si abstinueris, fore ut gaudeas, teque ipse collaudes. Quod si tibi suspiciendæ rei videbitur esse tempus, cave ne vincant ejus blandiciæ, & suavitates, & illecebræ: sed illud opone, quanto præstantior sit talis victoriæ conscientia.

scunt: Sed Wolfius male in quodam codice Φήλασσε pro Φύλασσε invenit.

2 Α'λλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα. Exspectet te negotium. Argentinensis rectius opinor, ἀλλ' ἐξηπάσθω σε τὸ πρᾶγμα, examinetur, expendatur. Wolfius.

E 5

3 Α'πῶ;

3 Α' παχόμυϑο χαιρήσεις.] Wolfius præter hanc lectionem aliam habet; scilicet: Α' παχόμυϑο χαρήση.

4 Μη νικήση σε.] Sux editioni

præterea adscriptis Wolfius: ητήση τε.

5 Σιωπιδίνα σαυτε.] Ita omnes quas videre licuit editiones. Ast ex aliquo codice absque σαυτε hac Wolfius legebat.

νζ'.

C A P. LVII.

Ὅταν τι, Διαγνῆς ὅτι ποιητέον ἐστὶ, ποιῆς, μηδέποτε Φύγῃς ὀφθῆναι πράσων αὐτὸ, ¹ καὶ ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι περὶ αὐτῶ ὑπολαμβάνειν. ² εἰ μὴ γὰρ ἴσῃ ὀρθῶς ποιῆς, αὐτὸ ἔργον φεύγει. εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῆ τὰς ὑπερλήξοντας ἴσῃ ὀρθῶς;

¹ Καὶ ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι περὶ αὐτῶ ὑπολαμβάνειν.] Wolfius hanc lectionem suæ editioni adjunxit; legebat enim vir doctus: καὶ ἀλλ' εἶόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι & sic porro. Aliam verborum ordinem servat Salmasius: καὶ ἀλλοῖόν τι μέλλωσιν οἱ πολλοὶ περὶ αὐτῶ ὑπολαμβάνειν.

² Εἰ μὴ ἴσῃ ὀρθῶς ποιῆς. Nam si non recte feceris.] Cynica impuden-

Cum facis aliquid, quod faciendum esse statuisti; nunquam recuses inter id agendum conspici: tametsi futurum est, ut vulgus de eo fecus judicet. Nam si perperam facis; rem ipsam fuge: Sin recte, quid eos vereris qui non recte reprehendunt?

tia, in propatulo faciendi ea quæ naturæ fert necessitas, Epicteto non probatur. Vult tamen philosophum austeriorem esse, quam Cicero: qui monet, aliorum judicio permulta nobis & facienda & non facienda, & mutanda & corrigenda esse. Cui rectius parebit, qui Stoicam animi constantiam nondum est assequutus. Wolfius.

νη'.

C A A. LVIII.

¹ Ὡς τὸ, Ἡμέρα ἐστὶ, χ', Νύξ ἐστὶ, πρὸς μὴ τὸ διεζωγυμῆτον μεγάλλει ἔχει ἀξίαν, ² πρὸς δὲ τὸ συμ-

Ut hoc pronuntiatum Dies est, &, Nox est. magnam habet in conjunctione vim, in con-

jun-

συμπεπλεγμένον ἢ συ-
νημμένον ἀπαξίαν· ἔτω
καὶ τῶν προκειμένων τὰ
μεῖζονα ἐλεῖν, πρὸς μὲν
τὸ σῶμα μεγαλύτερον ἔχει
ἀξίαν, πρὸς δὲ τὸ κοι-
νὸν ἐν ἐστίασιν, οἷον δεῖ
μὴ φυλάξει, ἀπαξίαν
ἔχει. ὅταν ἔν σωεσθίης
ἐτέρω, μέμνησο, ἔ μόν-
ον τὴν πρὸς τὸ σῶμα
ἀξίαν τῶν προκειμένων
ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸ
ἐστίασιν, οἷον δεῖ φυ-
λαχθῆναι.

junctione vero prorsus ni-
hil valet: sic maxima quæ-
que ex iis quæ apposita
sunt, arripere, ut respectu
corporis, magni est mo-
menti; ita, si commu-
nitas convivii spectetur,
magnum habebit, nisi ca-
veris, dedecus. Cum igitur
conviva es alicujus; me-
memento, non solum eo-
rum quæ apposita sunt pre-
tium, quod ad corpus atti-
det, considerandum esse:
sed & eam quæ conviva-
tori debetur, reverentiam
esse conservandam.

[Ὡς τὸ ἡμέτερον ἐστὶ, καὶ νύξ ἐστὶ.]
Hic locus per se mutilus, in utraque
Basiliensi editione suppletus est. Sed
haud abs re miteris, cur pronuntia-
tum dialecticum ad convivii ratio-
nem accommodarit? Monere for-
tassis adolescentes voluit, elaboran-
dum esse potius, ut boni sint ratio-
cinatores officiorum, quam ut ar-
guti dialecticis evadant; & quæ dia-
lecticis rationibus probata fuerint,
ea in cibo & potu omnique vita
usurpanda esse: & naturalem appe-
titum ita moderandum, ne cæco
nostri amore impulsus, vel civilem
consociationem violemus, vel in-
temperantia nostra dedecus aliquod
suscipiamus. Cum supra vitam con-
vivio comparat, hoc præceptum ad
omnes nostræ actiones accom-
modetur: & ubique non privatæ cu-
piditatis & utilitatis, sed æquitatis
& societatis ratio habeatur, & vo-
luntas convivatoris, hoc est Dei spe-
ctetur. Wolfius.

[Ὡς τὸ ἡμέτερον ἐστὶ, καὶ νύξ ἐστὶ,
πρὸς μὲν τὸ διεζῶν.]
Nam veluti pueri trepidant, atque
omnia cæcis
In tenebris metuant: sic nos in luce
timemus
Interdum nihilo quæ sunt metuen-
dam magis quam
Quæ pueri in tenebris pavitant, fin-
guntque futura.
Hunc igitur terrorem animi tene-
brasque, necesse est
Non radii Solis, non lucida tela
diei
Discussant; sed natura species ra-
tionisque.

Libet ita mihi cum principe Poëta
hic præfati, nulla adeo necessitate
materiæ coactus, quam suavitate
carminis, ad usum vitæ præcipui,
illectus. Miras certe tenebras. hic
sibi finxerunt interpretes plerique;
quas non multo labore discussi posse
speramus. Atque id primo qui non
in his versati, monendi sunt, ama-
re

re Stoicos ex rerum in usu communi obviatum similitudine præcipua sæpe in morali Philosophia dogmata, præceptiva & confirmare. Quis expectaret ex ipsa scribendi consuetudine, ut ex descriptione verbi *Dionis, ἀπαρξίας*; aut ex Antonini, patientiæ & constantiæ præceptum, vel argumentum? quæ tamen apud Arrianum, non uno loco: etiam apud Antoninum reperire est. Cum autem Dialecticæ, & quidem spinosioris, quam solidioris aut utilioris, (quod & Seneca, tantus ipse Stoicus, non uno loco ingenue agnoscit:) studiosissimi, plerique essent; quid mirum si argutias interdem Logicas ad usum tradendæ disciplinæ suæ transferrent? Porro ex omni quam late patet Dialectica, nullus locus illis, vexatior dicam, an acceptior? quam erat iste *de separatis & connexis* propositionibus; quarum usitatum hoc exemplum fuit, *Dies est, & nox est*. Unde & quod Sextus Empiricus veteris omnis Philosophiæ petitisimus scriptor, tam multa de istis, non uno loco, nec paucis sed pluribus continuis paginis, tum de propositionibus in genere, tum de hoc eorum vulgarissimo exemplo tradidit. Ut igitur si quis *disiunctive*, *Dies est, & nox est*, nemo dubitat quin verissime dicat: (quod in Epicteto, *μεγάλως ἔχει ἀξίαν*: id est, *verissime est propositio*, sive assertio: unde *ἀξίωμα*;) si autem *conjunctive*, *Dies est, & nox est*; *ἀσύσχετα* loquitur & palam repugnantia: Ita (insert Epictetus) in convivio proxima quæque sine discrimine accipere, ejus fortasse fuerit, qui sibi separatim & suæ seu necessitati, seu edacitati consulat: non ejus qui hominem se; id est, animal ad societatem natum meminerit: cujus naturæ consentaneum, non sibi tantum uni, sed in commune pro re nata consulere. Epictetus apud Arrianum pari simplicitate totam degenz vi-

ta rationem ad hypotheticas propositiones refert, & hoc ipso exemplo utitur: *Ὡς ἐπὶ τῷ ὑποθετικῶν λόγων ἀναστροφῆς ἔπει δεῖ καὶ ἐπὶ βίβ. Ἐστὸν ἔστι. τί ἐστὶν; ἡμέρα ἐστὶν; ἢ ἑλασσὸν ἢ ὑποθεσὶν ἢ νύκτα εἶναι.* &c. Ibi quoque vox *ἀξία* non vulgari significatione. Simplicius aliter Epicteti verba legisse videtur: *Ἡ τοὶ ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ ἐστὶν,* &c. & eo interpretationem suam accommodat. quam per omnia cum nostra concordare non prætica. Nos quod à spinis, & argutis erat remotissimum, & ad intelligendum, planissimum, expressimus. *Casaubonus.*

2 *Πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἢ συνημμένον ἀπαξίαν.* Varie in variis editionibus hæc leguntur. In quibusdam habes, *ἄρα δὲ τὸ συνημμένον ἀπαξίαν.* Præter veram lectionem quam Wolfius suæ editioni inseruit, in quodam codice pessime invenit: *ἄρα δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν.* Hæc in re nobis etiam Salmutiana editio displicet quæ habet *ἄρα δὲ τὸ συμπεπλεγμένον, ἀπαξίαν;* Quia ipse simplicius hæc verba nempe *τὸ συμπεπλεγμένον ἢ συνημμένον*, in sua exegesi interpretatur, ita inquit: *Τῶν ὑποθετικῶν συλλογισμῶν, ἃν οἱ Στωϊκοὶ τὴν τεχνολογίαν ἐλεγκτήρησαν, οἱ μὲν εἰσι διεξυγμένοι μὲν, οἱ δὲ συνημμένοι, ἢ τοὶ συμπεπλεγμένοι.* Hoc est: *Syllogismi hypothetici, in quibus enunciandis Stoici laborant, partim sunt disiuncti, partim conjuncti, sive complexi.* Qui Epictetum transtulit *τὸ συμπεπλεγμένον* omisit. Nisi quis dicat sufficere, *in conjunctione*, duo illa verba transtulisse. Ego vero si mei arbitrii res foret hunc locum ita verterem: *In conjunctione vero, sive conjunctione prorsus nihil valet.*

3 *Ὅσον δεῖ, μὴ φυλ.*] Rescribere ex Simplicio, quod id sententia requirit: *οἷον δεῖ φυλ.* *Casaubonus.*

νθ.

CAP. LIX.

Αν ὑπὲρ δυνάμιν ἀναλάβης τι πρὸς ὄντων, καὶ ἐν τῷ ἡγεμονίᾳ σου καὶ ὁ ἡδύατος ἐκπληρωσῶσαι, παρέλιπες.

Si quam personam, quæ vires tuas superat, indueris: tum eam indecore geres; cum eam, quam sustinere posses, negliges.

ξ.

CAP. LX.

Εν τῷ περὶ παλῆν, κατὰ πρὸς πρὸς ἐχθροῦ, μὴ ὀπίσθῃς ἢ ἄνω, ἢ ἐπέψῃς τὸ πόδα ἔτω πρὸς σε, μὴ τὸ ἡγεμονικὸν βλάβῃς τὸ σεαυτῶν. καὶ τῶν ἀνέφ' ἐκάστω ἔργῳ ἀσφαλεστάτως ἀσφαλέςτερον ἀψόμεθα τῶν ἔργων.

Quemadmodum in ambulando caves, ne clavum calces, pedemve distorqueas: sic in degenda vita cave, ne gubernatricem actionum, mentem tuam, lædas. Quod si in re unaquaque observabimus, omnia cautius aggrediemur.

ξδ.

CAP. LXI.

Μέτρον κλήσεως τὸ ζῶμα ἐκάστω, ὡς ὁ πᾶς ὑποδήματ'· εἰ μὴν εἴη ὀπί τῶν τῆς, φυλάξεις τὸ μέτρον. εἰ δὲ ὑπερβῆς, ὡς κατὰ κρημνῶν λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρεσθαι. κατὰ πρὸς καὶ ὀπί τῶν ὑποδήματ'· εἰ ὑπὲρ τὸ πόδα ὑπερβῆς,

Modus pecuniæ corpus est unicuique, ut calcei pes. Si igitur in eo institeris, modum servabis: sin præterieris, jam veluti per præceptum referri necesse erit. Ut & in calceo: si ultra pedem progressus fueris, sit auratus calceus, deinde purpureus, deinde inter-

pun-

Ἐῆς, γίνεται² κατάχρυσον ὑπόδημα, εἴτα πορφύρεν, εἴτα³ κεντητόν. Ἐγὼ ἀπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀρῶ ἔδειξ ἔστιν.

1 Μέτρον κλήσεως] Wolf. *Modus pecunia*. Malim cum Politiano: *Modus possessionis. Casaubonus*.

2 Κατάχρυσον ὑπόδημα· εἴτα πορφύρεν, εἴτα κεντητόν.] Quaedam ad intelligentiam hujus loci b. m. Patet in tractatu *De Calceis*: qui pars accuratissimi *De re Vestitaria* Commentarii: quem jam olim, valde juvenes apud nos extare publice professi sumus. Eu n certe viri Doctissimi, qui postea hoc argumentum susceperunt, si vidissent; (cujus conspectum, sed nec usum, ingenuo & erudito nemini invidimus:) alibi fortasse industriam suam, quæ sane non vulgaris, occupatam maluissent. Sed ad Epictetum: Ita ille obiter de hoc loco, in isto, quem diximus tractatu: *Nota illud Epicteti in Enchiridio: ἔγω γίνεται κατάχρυσον ὑπόδ. εἴτα πορφ. &c. ut videatur calceus κεντητός, sive punctis distinctus esse pretiosior purpureo: purpureus, aureo. Idem ibid. (ubi de calceis scil.) sed alio loco: Vsum gemmarum multiplicem declarat eximie locus Synesii, p. 11. ἀφ' ἧ ὄρει πορφύρεσι τε ἐστὶ καὶ ἀπὸ χρυσοῦ, καὶ λίθους ἐξ ὀρών τε καὶ θαλάσσιων βεβάρων, τὰς μὲν ἀναδείδει, τὰς δὲ ὑποδείδει (hæc sunt quæ vocat Epictetus κεντητά ὑπόδημα) τὰς δὲ ἀναδείδει, τὰς ἢ ἐξαργάδει, τὰς ἢ περγνάδει, τὰς ἢ ἐφιζάνει. Hactenus ὁ μακρολόγος: qui tamen plura sparsim, quæ hic quoque, si res postularer, referri recte possint. Sed noceat Lector in verbis Synesii, res illas, ut in Epicteto, non eo*

punctus. Ejus enim, quod semel transierit modum, nullus est terminus.

dem quamvis ordine species, ὄρει χρυσοῦν, ὄρει πορφύρεων & λίθους seu gemmis distinctorum: quæ κεντητά vocat Epictetus Sed nec omitendus insignis in eam rem Plinii locus: *Quin & pedibus, nec crepidarum tantum obstrigillis* (Aristoceli, partes calcei sunt, πρόσχισμα, κεφαλίς, χιτῶν.) sed tot *jocculu addunt*. Neque enim *gestare jam margaritas, nisi calcent, ac per untones ambulent, satum est. Parapiraites* nolter, si verba singula spectemus. hæc Epicteti pessime accepit; qui ortus à κεντητοῖς, inde ad *purpureos*: postea ad *aureos*, ἄρα κεντητοῖς & purpureis pretiosiores, inventi plane ordine, progreditur. Nisi tamen consulto consilio pro more sui sæculi ac loci ita locutus est. Addit enim: *λίθη καὶ ἄλλες*. quod quid aliud est, quam κεντητοῖς? nisi quod illud, sequiore ævo (quanquam probum, & jam olim notum:) magis in ea notione vulgatum. *Idem*.

3 Κεντητόν.] Sive artificiosè distinctos, sive pictos, sive gemmis aut imaginibus interpunctos calceos significare videtur. Byzantinis, turbi calcei signum Imperii fuerunt: virides, inligne Cæsarium: quibus aliquando aurea aquila intertextebatur. Politianus, *Punctabundum* vertit. Vetera lexica vertunt, τὸ κεντητός punctus, punctis distinctus. Hinc ἀκέντητὸν stimulo seu aculeo non ictus. Pindar. Olym. de equo *δευαῖς ἀκέντητον ἐν δόμοισι παρῶν*, id est, *ἀπὸ κεντητοῦ θῆαν*, ut Homerus loquitur. *Wolfius*.

ξβ'.

CAP. LXII.

Αἰ γυναῖκες ὡθὺς ἀπὸ
 πεσαρεσκαίδεκα ἐ-
 τῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρία
 καλῶν). Τοιγαρῶν ὁρῶ-
 σαι, ὅτι ἄλλο μὲν ἔδεν
 αὐταῖς πρόσεσι, μόνον ἢ
 συγκοιμᾶσθαι τοῖς ἀνδρά-
 σιν, ἀρχονταὶ καλλωπί-
 ζεσθαι, καὶ ἐν τῷ τῶν πάσας
 ἔχειν τὰς ἐλπίδας. ὡροσ-
 ἔχειν ἔν ἄξιον, ἵνα ἰ αἰ-
 ὄντωνται, διότι ἐπ' ἔδεν
 ἄλλω πιμῶνται, ἢ τῶ
 κόσμια φαίνεσθαι, καὶ αἰ-
 δήμονες, ἐν σωφροσύνη.

1 Αἰδωνται.] Legebat Wolfius
 ἰδονται; sed αἰδωνται suæ edi-
 tioni quoque adscripsit:

Mulieres statim ab
 anno decimoquarto
 à viris dominæ vocantur.
 Proinde cum vident, se
 nihil aliud habere mune-
 ris, nisi ut cum viris
 concumbant: comere se
 incipiunt, atque in ornatu
 spem collocant omnem.
 Quare operæ pretium est,
 dare operam, ut sentiant,
 sibi non ob aliud hono-
 rem haberi, nisi quod &
 modestas se præbeant, &
 verecundas, cum temper-
 rantia.

2 Εἰν σωφροσύνη.] Wolfius con-
 tendit debere legi, ἐν σωφρο-
 σύνη.

ξγ'.

CAP. LXIII.

Αφῆας σημεῖον τὸ ἐν-
 διατρέξαι τοῖς ὡεὶ
 τὸ ζῶμα. οἷον ἵπτι πολὺ
 γυμνάζεσθαι, ἵπτι πολὺ
 ἐσθίειν, ἵπτι πολὺ πίνειν,
 ἵπτι πολὺ λαοπαλεῖν, ὀ-
 χθεῖν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ἐν παρέργῳ ποιητέον·
 ὡεὶ ἢ τῶ γνώμην ἢ πάσαι
 ἐσω ἵπτιπροφή.

Hebetis ingenii fig-
 num est, in rebus
 corporis immorari: velut,
 exerceri diu, edere diu,
 potare diu, cacare diu,
 coire diu. Nam hæc qui-
 dem facienda sunt obi-
 ter: cura autem omnis
 ad animum est transfe-
 renda.

ξδ'.

ξδ.

CAP. LXIV.

Ὅταν τις σε κακῶς τι ποιῇ, ἢ κακῶς λέγῃ, μέμνησο, ὅτι, καθήκειν αὐτῷ οἰόμῳ, ποιεῖ, ἢ λέγῃ. ἔχ' οἶόν τε εἶν' ἀκολαθεῖν αὐτὸν τῷ σοι φαινεμῶν, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ. ὥστε, εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται, ἐκεῖν βλάπεται, ὅς τις καὶ ἐξήπατη). καὶ γὰρ τὸ ἀληθές συμπεπλεγμένον, ἂν τις ὑπολάβῃ ψευδῶς, εἴ τὸ συμπεπλεγμένον βλάβεται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθεῖς. ἀπὸ τῶν εἰν' ὀρμώμῳ, πρῶτος ἔξεις πρὸς τὸ λοιδορεῖν. ὅτι φθέρῃ γὰρ ἐφ' ἑκάσῳ, ὅτι, ἔδοξεν αὐτῷ.

1 Καθήκειν αὐτῷ οἰόμῳ ποιεῖ ἢ λέγῃ. Eum opinatum esse id ex officio sibi fuisse.] Idem & Pletho monet, & accusandos nos ipsos esse, qui aliud persuadere, atque alios in nostram sententiam perducere non possumus. At dices sæpe sciunt injurii & maledici homines, improba & se indigna esse quæ faciunt. Respondet Epictetus: Tanto igitur pejores & miseriores sunt ipsi: tu vero neque pejor, neque miserior. Imo eorum improbitas mihi fraudi est, quod existimationem meam

Cum tibi quispiam vel malefecerit, vel maledixerit: memento, eum opinatum esse, id ex officio sibi fuisse faciendum, & dicendum. Neque vero fieri potest, ut id sequatur ille, quod tibi videtur, sed id quod sibi. Quod si male judicat, is damnum facit qui decipitur. Nam involutam veritatem si quis mendacium judicet, non ea involuta læditur, sed ille qui deceptus fuerit. Sic igitur instructus, æquo feres animo conviciatorem: Nam ad singula dices, Ita visum esse illi.

lædunt, quod fortunæ imminuunt, quod corpus vi aut veneficio affligunt, quod obstant commodis. Respondet Epictetus, ista non tua esse, sed aliena, & nihil ad te attinere. Qua de re & supra plura dicta sunt: & è Simplicio, Tomo hujus operis secundo proferentur. Wolfius.

2 Τὸ ἀληθές συμπεπλεγμένον. Veritatem complexam, sive involutam, intricatam, perplexam.] Vt apud Sophoclem in Electra, non ideo mortuus erat Orestes, quod se illius ossa vasculo inclusa afferret Ægisthō & alijs

aliis persuaferat. Simplicius aliam affert expositionem, quam suo loco videbimus. Nolumus enim huc omnia congerere. *Idem.*

Καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλησμένον.] Wolf. Non involutam, &c. Aliter Simplicius, & ut ego censeo, probabilius. Cum tamen ejus expositionem alibi expendere se profiteatur Wolfius, suspendo libens assensum, donec illa mihi visa, & expensa; (quod nondum mihi con-

tigit) quæ pro sua versione adfers Wolfius. *Casaubonus.*

3 Ἄν τις ἐπολάβῃ ψαύσθαι.] Præter hanc lectionem Wolfiana habet, ἐὰν ψαύδῃ νομίζῃ τις.

4 Βέβλαπται.] Ita legebat Wolfius, qui βλάβη] pro varia lectione posuit.

5 Ὅτι, ἔδδξεν αὐτῷ.] Wolfius absque conjunctione ὅτι, legit, ἔδδξεν αὐτῷ.

ξέ.

Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, πλὴν μὲν φορητῶν, πλὴν δὲ ἀφορητῶν. ὁ δὲν ἀδελφὸς ἐὰν ἀδικῇ, ἐντυϋθεν αὐτὸ μὴ λαμβάνῃς ὅτι ἀδικεῖ. αὐτὴ γὰρ λαβὴ ἐστὶν αὐτῷ ἔφορητή· ἀλλὰ ἐκείθεν μάλλον, ὅτι ἀδελφὸς, ὅτι σώτροφθῷ. καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ' ὅ φορητὸν ἐστίν.

I Ἐντυϋθεν αὐτὸ μὴ λαμβάνῃς ὅτι ἀδικεῖ.] Ita quædam habent editiones. Wolfius legebat: Ἐντυϋθεν αὐτῷ μὴ λαμβάνει ὅτι ἀδικεῖ. Ast αὐτὸ pro varia lectione collocavit, quod vocem πρᾶγμα respicit. Præterea idem habet λαμβάνει, ubi in cæteris editionibus legitur λαμβάνῃς. Optime omnium placet Salmastiana lectio, quæ se ita

UNAQUÆQUE RES DUAS habet ansas; unam tolerabilem, alteram intolerabilem. Ergo, si frater injuriam fecerit, non eam apprehende, qua facit injuriam: ea enim ejus ansa non est tolerabilis. Sed illinc potius: esse fratrem, esse una educatum. Sic apprehendes rem qua est tolerabilis.

habet. Ἐντυϋθεν αὐτῷ μὴ λαμβάνῃς ὅτι ἀδικεῖ. Et ita procul omni dubio legendum est, αὐτῷ enim respicit vocem λαβὴ, non vero πρᾶγμα. Præterea proba hæc lectio etiam bene cum sequentibus congruit; nam mox hæc subjungitur: αὐτὴ γὰρ λαβὴ ἐστὶν αὐτῷ ἔφορητή. Hæc Salmastius cum articulo legit: αὐτὴ γὰρ ἡ λαβὴ, &c.

CAP. LXV.

ξς.

Ὅτι οἱ λόγοι ἀσύντακτοι. Ἐγὼ ἔχω πλεονασμῶν

CAP. LXVI.

ORATIONES hæ non coherent: Ego sum

F. te

σιώπερός εἰμι, ἐγὼ ὧς
 ἄρα κρείστων· ἐγὼ ὧς
 λογιώτερος, ἐγὼ ὧς ἄρα
 κρείστων. Ἐκείνοι ᾗ μᾶλ-
 λον σωμακίοι. Ἐγὼ ὧς
 πλοκσιώτερός εἰμι, ἢ ἐμῆ
 ἄρα κλήσις τῆς κρείσ-
 των· ἐγὼ ὧς λογιώτε-
 ρος, ἢ ἐμῆ ἄρα λέξις τῆς
 κρείστων. Ἐν δὲ γε
 ἔτε κλήσις εἶ, ἔτε λέξις.

Ἐν δὲ γε ἔτε κλήσις εἶ, ἔτε
 λέξις. Tu vero neque pecunia es, neque
 dictio.] Dices Esto : sed propter
 opes, eloquentiam, potentiam,
 magnifico. Istud ipsum reprehendit
 Epictetus, qui solum sapientiam &
 virtutem magnificendam censet.
 Quis vero, nisi homo pessimus &
 abjectissimus adulator, magnificet

te locupletior, ergo sum
 te melior : Ego sum te
 eloquentior, ergo sum
 te melior. At illæ ma-
 gis cohærent : Ego sum
 te ditior, mea ergo pe-
 cunia tuæ præstat : Ego
 sum te eloquentior, mea
 ergo dictio tuæ præstat.
 Tu vero nec pecunia es,
 nec dictio.

Neronem Cæsarem, quamvis præ-
 ter opes & imperium, disertum,
 poetam, musicum? Sani hominis
 animus abhorret ab ijs probandis,
 quorum nota est vel stultitia, vel
 improbitas : veut propter fortunæ
 munera & pravam consuetudinem
 honos iis in speciem sibi habendus ac
 deferendus. Wolfen.

ἔξ.

C A P. LXVII.

Ἄνετά τις ταχέως ;
 Ἄμῃ εἶπης, ὅτι κα-
 κῶς, ἀλλ' ὅτι ταχέως. πίνῃ
 τις πολὺν οἶνον ; μὴ εἶπης
 ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι πο-
 λυῶ. ² πρὶν γὰρ διαγνώσθαι
 τὸ δόγμα, πότεν οἶδα εἶ
 κακῶς ; ³ ἔτως ἔν συμ-
 βήσεσσί σοι, ⁴ ἄλλας μὲν
 φαντασίας καταληπτικὰς
 καταλαμβάνειν, ἄλλοις
 ᾗ συγκατατίθεσθαι.

Lavat quispiam cito :
 Ne dicas lavisse male,
 sed cito. Bibit quispiam
 multum vini : ne dicas
 bibisse male, sed mul-
 tum Priusquam enim
 id decretum dijudicaris :
 unde scis an male? Sic
 usu tibi veniet, ut alia
 visa certo comprehen-
 sa habes, aliis assentia-
 ris.

Ἐ Δε.

1 *Λύται τις παχίως.*] Ad tempus diei, refertur Simplicius, ut & *Paraphr.* & probabilius est anticipatam (ante tempus diei) lotionem culpæ obnoxiam fuisse; quam legitimo tempore festinatam. *Casaub.*

2 *Περὶ τοῦ ἀγγωνῶναι τὸ δόγμα.*] Pessimò consilio mutavit hic Politiani, viri doctissimi, versionem; doctissimus Wolfus, cum ille vertisset: *Nisi enim consilium ejus scias, unde scis an male?* pro quo Wolf. priusquam antequid decretum dijudicaveris, &c. Atqui nihil certius, quam δόγμα hoc loco, consilium sive propositum ex opinione manans indicare. Ita enim censent & sciscunt veteres illi sophi, non tam facti cujusque, ut laudi aut vitio tribuamus, spectanda esse; quam dogmata; id est, scopum & propositum ex dogmatibus aptum; quod si rectum sit, & illa recta; sin pravam, pariter & illa judicanda esse; quod & Simplicius hic, & Arianius lib. 12. c. 8. sed & Antoninus non uno loco latius prosequuntur, Eadem & Apostoli doctrina, 1 Cor. 4. v. 5. Ὡς μὴ πρὸ κριτῶν κρινεῖτε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ κύριος, ὃς ἐφωτίσει τὰ κρυπτά τῆς σκοτίας, καὶ φανερώσει τὰς βυβλάς τῶν καρδιῶν (id plane dicit & intelligit, quod Epictetus verbo δόγματι) καὶ τότε ὁ ἵπταιν (id est ἵπταιν, ἢ ψόγ, ut alibi docuimus:) γρηγορεῖται ἐκείνῳ ἀπὸ τῆς Θεοῦ. Recte ad Deum provocat, qui καρδιογνωστος est, ab illis quibus nulla legitima ratione iudicium competit: eorum autem (hominum quoque;) quibus iudicandi provincia legitime incumbit, alia ratio est; qui ex factis (& hoc quoque Christo sanciente;) quia corda scrutari non possunt, sententiam ferre tenentur. *Idem.*

3 Ὅπως ἂν συμβῆσται σοι ἀλ-

λας μὲν φωνῆ. κατὰ λ.] Wolf. *se usque tibi veniet, ut alia visa certo comprehensa habeas; alii assentiari.* At hoc valde absurdum est, (ut recte iudicat Simplicius;) ut aliud quicquam laudet aut vituperet, quam quod perspectum habet. An igitur hoc Epictetus susceperit, aut cuiquam auctor fuerit? Imo (ait Simplicius, sed addubitans) ex ipsa rei consequentis absurditate colligendum nobis relinquit, neminem vel laudandum esse, vel vituperandum. Aus si hoc quoque nimis absurdum, saltem neminem vituperandum esse. Quo quamvis nihil video, quod probabilius à quovis excogitari poruerit, qui depravata hac loci lectione contentus fuerit; si quis tamen proprius intueatur, fatebitur (aut ego fallor) id à mente Epicteti plane alienum esse; cum palam, non simpliciter veter hic Epictetus quemquam laudari, vel vituperari: sed non nisi perspectis prius cujusque consiliis & dogmatibus. Res ipsa clamat legendum esse, Ὅπως ἂν συμβῆσται σοι: non ὅπως ἂν συμβῆσται σοι. Nihil clarius hac sententia: nihil emendatione certius. Sed nec amplissimi *Dunairii* versio procul hinc abit. Piget alios commemorare. *Idem.*

4 Ἄλλας μὲν φωνηστικὰς καὶ ἀληπτικὰς καὶ ἀλαμβάνειν. *Alia visa certo comprehensa habeas, alii assentiari.*] Fortasse καὶ ἀληπτικῶς etiam Atticissimi species aliqua esse potest. Sed quid illi interest inter κατὰ ληψιν & συληπτικῶς: Nec enim assentiendum temere est iis, quæ non certo comprehenderis. Fortassis ergo addenda negatio, ἢ συληπτικῶς ἀπίθεον non assentiatis, visis scilicet non certo comprehensis & perceptis. Simplicius & hunc locum aliter interpretatur. *Wolfius.*

ΞΗ.

Μηδαμὲ σαυτὸν εἴποις
 Φιλόσοφον, μηδὲ
 λαλῆ τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις
 περὶ τῶν θεωρημάτων· οἷον
 ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε πῶς
 δεῖ εἶδέναι. ἀλλὰ εἶθιε ὡς
 δεῖ. μέμνησο γὰρ, ὅτι ἔτι
 ἀφηρήκεν πανταχοῦθεν καὶ
 Σωκράτης τὸ Ἰππιδεικλι-
 κόν. ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν,
 βυλόμοι Φιλοσόφοις
 ὑπὸ αὐτῶν συνεστῆναι· καὶ
 κἄν αὐτῶν ἀπῆγεν αὐτῆς.
 ἔτις ἠνείχετο παρορω-
 μῶν.

ΞΘ.

Ὡς κἄν περὶ θεωρη-
 μάτων πινος ἐν ἰδιώ-
 ταις ἐμπίπῃ λόγῳ, σιω-
 πα τὸ πολὺ. μέγας γὰρ ὁ
 κίνδυνος, εἴ τις ἐξεμέσαι
 ὁ σὸκ ἐπέψας. καὶ ὅταν
 εἴπῃ σοι τις, ὅτι εἴδεν
 οἶδαι, καὶ σὺ μὴ δηχθῆς,
 τότε ἴσθι, ὅτι ἀρχὴ τῆς
 ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρῶτα
 εἰς χόρτον φέροντα τοῖς
 ποιμέσιν Ἰππιδεικνύει πῶς
 ἔφα-

CAP. LXVIII.

Nusquam te philoso-
 phum profitearis:
 nec apud imperitos mul-
 tum disputes de præcep-
 tis: velut in convivio, ne
 dic, quo pacto sit eden-
 dum, sed ede, ut decet: ac
 memento, etiam Socra-
 tem sic undecunque sustu-
 lisse ostentationem. Con-
 veniebatur ab illis, qui se
 ab eo commendare vel-
 lent philosophis: atque
 ipse abducebat eos. Adeo
 leniter ferebat neglectum
 sui.

CAP. LXIX.

Itaque si apud imperitos
 de præcepto aliquo ser-
 mo inciderit: maxima ex
 parte taceto. Magni enim
 periculi est, statim evo-
 mere, quod non concoxe-
 ris. Quod si quis dixerit,
 te nihil scire, tuque com-
 motus non fueris: tum
 scito, rem esse inchoa-
 tam. Nam & oves non
 fœnum opilionibus affe-
 runt, neque demonstrant

quan-

ἔφαθον. ἀλλὰ τὸ νομῶ
ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω
φέρει, καὶ γάλα. καὶ τὸ
ποίνω μὴ τὰ θεωρήματα
πῶς ιδιώταις ἐπιδείκνυε,
ἀλλ' αὐτῶν πεφθέντων,
τὰ ἔργα.

1 Ὅτι ἀρχῆ.] Wolfius pro varia
lectione suae editioni adscripsit,
ὅτι ἔργα. Plantiniana ad marginem

quantum comederint; sed
pactu intra se concocto,
extra ferunt lanam & lac.
Et tu igitur ne praecepta
ostendas imperitis, sed
opera, quae praeceptorum
concoctionem se-
quuntur.

haber, ἔργα. Et in Salmasiana le-
gitur: ὅτι ἀρχαίς τ' ἔργα.

6.

CAP. LXX.

1 Ὅταν ἐπιτελῶς ἡρ-
μοσμηθῆς ἢς καὶ
τὸ σῶμα, μὴ καλλωπίζε
ἐπιτέτω. μηδ' ἀν' ὕδωρ
πίνης, ἢ πάσης ἀφορμῆς,
λέγε, ὅτι ὕδωρ πίνεις. καὶ
ἀσκήσῃ ποτε πόνον
θέλεις, σεαυτῶ, καὶ μὴ τῆς
ἔξω, 2 μὴ τῆς ἀνδριάν-
τας περιλάμβανε, ἀλλὰ
διψῶν πότε σφοδρῶς,
ἐπίπασσιν ψυχρῶ ὕδα-
τος, καὶ ἐκπίυσσον, καὶ
μηδὲν εἶπης.

1 Ὅταν ἐπιτελῶς.] Scribe ἐπι-
τελῶς, ut in editione Salmasii, &
Paraphrase. Casaubonii.

2 Μὴ τῆς ἀνδριάντας περιλάμβανε.]
Non eos admodum culpaverim, qui
nobilissimum in re philosophica du-
cem secuti, hic à vero deviarunt;
quæ communis omnium quos ego
nactus sum interpretum culpa: il-

Si corpus frugaliter cu-
rare didicisti, ne ob
id tibi placeas: nec, si
aquam potas, ad quam-
vis occasionem te potare
aquam dictita. Quod si
quando ad laborem te vis
exercere, in tuum, non
in exterorum usum, ne
statuas amplectere: sed
si quando vehementer si-
tieris, frigidam haustam
expuito, ac nemini di-
cito.

los qui possim à culpa absolvere,
qui sui erroris dudum moniti non
emendarunt, non video. Quamvis
autem sufficere poterant, quæ du-
dum scripta nobis in Antoninum,
lib. 1. pag. 14. & 15. quo tamen vel
maxime refractarij convincantur,
rem pluribus hic explicabimus. In-
ter alia veteris ἀσκήσεως, (longe
εἰμυ)

enim ante Christianos *ascetas*, & res, & verbum in usu;) sive exercitii ad domandum aut durandum corpus excogitati genera; istud etiam quo corpus frigori ferendo alluesceret, satis usitatum, ut vigente ac rigente hyeme nudi statuas sive zneas, sive marmoreas medias amplecterentur, & ita diu staretus esset. Ad hoc spectaculum populus, qui casu transiret, alique mirantes convolare soliti; & id forasle magis spectabant isti *pseudascetas*, ut aliis admirationi essent; quam ut corpus injuriis frigoris affuefacerent. Huic igitur *κροδοξία* Epicureus, qui omnia ad conscientiam, nihil ad famam & vulgi opinionem referret, ut iret obviam; suadet hic ut si quis exercendae *tolerantiae* (id enim vult hic *πύσις*, non quod interpretes, labor;) cupiditate teneatur, non *statuas* (ad spectaculum;) *amplectatur*; sed post diuturnam à potu abstinentiam, cum jam vehementior sitis aridas infestet fauces; aquam frigidam diutius in ore continet; & eandem postea, nemine praesente ac conscio, ex ore exspuat: quod sane magnum tolerantiae ac temperantiae documentum. Hæc ex Diog. Laërtio, *in vita*

Diogenis: ex Plutar. in *Αποσβεσματίβις*; ex alio non uno veteri scriptore discimus. Consulendus *περὶ ἀσκήσεως* in genere Arrianus lib. 3. cap. 12. ubi etiam idem quod hic exemplum: sed & lib. 4. cap. 5. ubi istum *amplectendarum statuarum* morem ut inhumanum, & feritatis potius, quam tolerantiae quæ hominem philosophum deceat, argumentum suggillat. Cæterum, quod Epicureo hic tribuitur; (continentiæ scilicet in ore aquæ consilium;) ab Arriano, Apollonio adscribitur. *Idem.*

Μὴ τὴν ἀνδραίνως ἀεὶ ἀλάμβανι. Ne statuas amplectere.] Hoc est, ne spectari velis ab aliis, aut conspici à multis; ut ii quibus multi potentiores vim faciunt; qui & opem populi implorant, statuis consensu quiritantur, & multitudinem circa se congregant. *Senecanus.*

Procul omni dubio Epicureus Diogenem vel aliquem Cynicæ sectæ philosophum respicit, qui media hyeme nudi statuas marmoreas, nive perfusas, & zneas amplectebantur. In quo exultantem Diogenem interrogavit Lacon, algeret? Negante illo, quid igitur (inquit) magnum præstas?

οἶα.

C A P. LXXI.

Ἰδιώτῃς ἐπίσις καὶ χαρᾶ κλήρ. εὐδέποτε ἐξ ἑαυτῆς προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἕξω. Φιλοσόφῳ ἐπίσις καὶ χαρᾶ κλήρ. πᾶσιν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτῆς προσδοκᾷ.

Probeji status & nota est, nunquam à se ipso vel damnum expectare, vel utilitatem: sed à rebus externis. Philosophi status & expressa imago est, omnem utilitatem & damnum à semet ipso expectare.

Πα

ἢ Πᾶσαν ὠφελίαν ἐβλαΐω
 ἢ ἑαυτῆ πρὸς δόξαν. *Omne utili-*
ritatem & damnatum a seipso expectare.]
 Utilitatem, si recte sentiat, & na-
 turæ congruenter vivat: damnatum,
 si contra.

Nos vera & ponimus & sumimus
secures.
Arbitrio popularis aura :
 Ut canit Horatius, Poëta inter Ly-
 ricos optimus. *Wolffius.*

οβ.

C A P . LXXII.

Σημεῖα προσκόπιοντες.
 Ἐδένα ψέγη, Ἐδένα
 ἐπαινῆ, Ἐδένα μέμφοται,
 Ἐδενὶ ἐγκαλεῖ· Ἐδεν ὡεὶ
 ἑαυτῆ λέγει, ὡς ὄντι π-
 νος, ἢ εἰδότης π. ὅταν
 ἐμποδισθῆ π, ἢ κωλυθῆ,
 ἑαυτῶ ἐγκαλεῖ· καὶ π-
 ῶτον ἐπαινῆ, καὶ γελᾷ
 Ἐπαινῆ ὄντι αὐτὸς παρ'
 ἑαυτῶ· καὶ ψέγη, ὅτε
 ἀπολογεῖται. ὡς εἰσὶ δὲ,
 καθάπερ οἱ ἀρρώστοι, ὡ-
 λαβέμενός τι κινήσῃ ἢ
 καθισταμένων πρὶν πῆξι
 λαθεῖν. ὅρεξιν ἀπεισῶν
 ἔρηκεν ἀφ' ἑαυτῆ· πλὴν
 δὲ ἐκκλίσιν εἰς μόνα τὰ
 ὡς αὐτῶ φύσιν ἢ ἐφ' ἡμῶν
 μετέτεικεν. ὅρμη πρὸς
 ἀπαντὰ ἀνειμμένη χεῖρται.
 ἀν ἡλίθε ἢ ἀμαθῆς
 δοκῆ, ἢ πεφρόντακεν. ἐν
 π- λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν
 ἑαυ-

Signa proficientis sunt,
 Neminem reprehende-
 re, neminem laudare, ne-
 minem culpāre, neminem
 accusare: nihil de se ipso
 prædicare, quasi aliquis
 sit, aut aliquid sciat.
 Cum in aliqua re impedi-
 tus fuerit, aut prohibitus;
 se ipsum accusat. Si ab
 aliquo laudatur; secum
 ipse deridet laudatorem;
 si reprehenditur, non de-
 fendit se; sed ritu infir-
 morum circuit, metuens
 ne statum illum convellat,
 priusquam is confirmetur.
 Omne desiderium à se
 dependens habet: aversa-
 tionem ad ea sola, quæ
 naturæ eorum repugnant
 quæ nobis parent, transu-
 lit. Appetitione ad omnia
 remissa utitur, Sive sto-
 lidus sive indoctus ha-
 beatur, non curat. De-
 nique, ut inimicum & in-

ἑαυτὸν ἀφραδουλᾶσθαι, καὶ
ἐπιβελον.

fidiatorem, se ipsum ob-
servat.

1 Οὐδένα ψίγῃ. Neminem visu-
ratur.] Scilicet curiositate aliqua re-
rum alienarum, aut cæco sui amore
impulsus. Agrippinum laudat ipse
Epictetus: sed cur? ut ejus exem-
plum alii imitentur. Alios repre-
hendit: quamobrem? ut emenden-
tur. Videtur igitur hæc sententia
μὴ ὡς ἐδοξαμένῃ πινεῖν inelli-
genda. *Wolfius.*

2 Τῶν κατὰ τὴν ἀρετὴν.] Alii codi-
ces habent, τῶν κατὰ τὴν ἀρετὴν. Sed
optime τῶν κατὰ τὴν ἀρετὴν, pro ἀπο-
κατὰ τὴν ἀρετὴν, eorum quæ incipiunt
resolui in integrum: ut significetur
initium, καὶ τὰ ὡς οὐτα recuperan-
dæ valetudinis.

3 Ὁρεξὶν ἀπεισιμῶν ἤρηκεν ἀφ' ἑαυ-
τῆς.] Alii ἤρηκε, vel εἴρηκεν, utique
perieram. Sed quia sequitur, Ap-
petitione remissa utitur: pro εἴρηκεν
legendum videtur ἤρηκεν, ab ἀρ-
τήσῃ. Omne desiderium ex sese
aptum habet, ut apud Platonem in
Epitaphio, ὅτι ἀνδρῶν ἐξ ἑαυτῶν
πάντα ἤρηκε. Cic. in Paradoxis:
Nemo non beatissimus esse potest,
qui est totus aptus ex sese, qui que in
se uno ponit omnia. In Catone in-
terpretatur, bona omnia à se ipso
petere. Sententia Epicteti esse vi-
detur: Eum qui proficiat, nihil de-
siderare, quo frustrari possit. Sed si
quis Simplicianam ὀρεξίως & ὀρ-
μῆς distinctionem hic sequi mavult,
non impedio. *Wolfius.*

Non tanti fuerit variantes
omnes hujus loci lectiones (ἤρηκεν:
ἤρηκεν, ἤρηκεν: ἤρηκεν: εἴρηκεν: ἤρη-
κεν, &c.) colligere: cum certum
cuivis esse queat, ad cap. 7. oculos

reflectenti (τὴν ὀρεξὶν δὲ παντελῶς
ἐπιβελον) ἀνελε. quo & illæ
pertinent cap. 4. τὰ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν
παντελῶς: τὰ δὲ ὑπερβίβωσθαι πρὸς
τὸ παρόν:) ἦεν, ut in *Paraphrasi*:
vel ἤρηκεν, si quis ita malit, aut
ἤρηκεν (eodem enim redeunt:)
rectum esse. Quare autem & qua-
tenus τὴν ὀρεξὶν excludendam sanxerit
Epictetus, multis disputat Sim-
plicius in caput Epicteti 7. quæ ibi
(si cui animus est) legantur. Plu-
res enim causas sive interpretationes
commisit. Negari tamen
(præter ea quæ objicit Simplicius)
haud potest, Epictetum in speciem
sibi contradicere: cum hic etiam,
(cap. 19. ἀνὲ θελήσει ὀρεξόμενῃ
μὴ ἀποτυχεῖν) τὴν διώασθαι
τὴν ἐν αἰσθῆσιν ὀρεξίωσθαι.) apud
Arrianum autem scriptissime, τὴν
ὀρεξίωσθαι legitimo usû circumscriptam,
admittat. Respondeat aliquis for-
tasse, non eosdem eum semper allo-
qui: alia, adidiotas: alia, ad phi-
losophos: alia denique ad proficientes
pertinere: ut hic Simplicius. Sed
verior (ut opinor) responsio, dupli-
cém illum constituere τὴν ὀρεξίωσθαι:
aliam, quæ ad ea quæ sunt in nostra
potestate, restringitur: aliam, quæ
ad res etiam externas; quæ concu-
piscencia quoque non male dicatur,
extenditur. Duiorem illam limitibus
istis conclusam, nomine tenus &
καταχρηστικῶς ita vocari: hanc au-
tem quamvis non omnino, si tem-
peretur, illicitam, rem tamen esse
periculosam & quam facilius ad
omnino non admittere, quam ad-
missam cum ratione temperare.
Cassaubonus.

ογ'.

CAP. LXXIII.

Ὅταν τις ὀπὶ τῶ νοεῖν
 ἢ ἐξηγεῖται διῶαδ
 πὲ Χρυσίππου βιβλία
 σιμνύνη), λέγει αὐτὸς πρὸς
 σαυτὸν, ὅτι εἰ μὴ Χρύ-
 σιππῶ αἰσφῶς ἐγγρά-
 φη, εἴδεν ἂν εἶχεν εἴτῳ,
 εἴφ' ᾧ σεμνῶν). ἐγὼ ἢ τί
 βέλομαι; ¹ καταμαθεῖν
 τὴ φύσιν, ἢ ταύτη ἐπεῖτα.
 ζητῶ εἴν, πὲς εἶπιν ὁ ἐξη-
 γῆμῳ; ἢ ἀκέραις ὅτι
 Χρυσίππῳ, ² ἐρχομαι
 πρὸς αὐτὸν. ἀλλ' εἴνοῦ πὲ
 γεγραμμένα. ζητῶ εἴν τὴ
 ἐξηγῆμῳ ἢ μέχρη τῶ-
 των εἴπω σεμνὸν εἴδεν.
 ὅταν ἢ ὄρω τὴ ἐξηγῆμε-
 νον, ἀπολείπεται χρῆτα
 πὲς παρηγεμῳ. τῶ-
 πο αὐτὸ μόνον. σεμνὸν εἶπιν.
 εἴν ἢ αὐτὸ τῶπο τὴ ἐξηγεῖ-
 σαι θαυμάσω, τί ἄλλο ἢ
 γραμματικὸς ἀπετελέσ-
 θῆω ἀντὶ φιλοσόφου;
 ἀλλ' γε δὴ, ὅτι ἀντὶ Ὀ-
 μῆρου, Χρυσίππου ἐξηγῆ-
 μῳ. μᾶλλον εἴν, ὅταν
 τις εἴπη μοι, ἐπαναγνώθῃ
 μοι

Si quis intelligentia &
 Sexplicandi facultate li-
 brorum Chrysippi gloria-
 tur, ipse tibi dic: Nisi
 obscure scripsisset Chry-
 sippus, nihil haberet ille
 quo gloriaretur. Ego ve-
 ro quid cognoscere stu-
 deo? Naturam; & hæc
 sequi. Quæro igitur,
 quis sit ejus interpres.
 Cum audiero, Chrysip-
 pum esse: eum convenio.
 At scripta non intelli-
 gō. Quæro igitur
 enarratorem. Ac hæc-
 tenus quidem nihil præcla-
 ri. Cum autem enarra-
 torem invenero, reliquum
 est, uti præceptis; id
 quod solum præclarum
 est. Sin ipsam enarra-
 tionem admiratus fuero,
 quid aliud nisi Gramma-
 ticus philosophi loco eva-
 si? eo duntaxat excepto,
 quod pro Homero Chry-
 sippum enarro. Magis igitur,
 cum quis à me pe-
 tierit, prælegi sibi Chry-
 sippum, erubescō: eum

F 5

facto

μοι κρύσιππον, ἐρυθραῖω,
ὅταν μὴ διώωμαι ὁμοίᾳ
καὶ ἔργα καὶ σύμφωνα ἴπι-
δεικνύειν τοῖς λόγοις.

¹ Καταμαθεῖν τὴν φύσιν. *Μα-
turam cognoscere.*] Eam scilicet, quæ
homini divinitus tributa est : hoc
est, studeo cognoscere, qua condi-
tione me Deus in terris esse ac vi-

facta nequeo similia ver-
bis & consentanea præ-
stare,

vere velit, qua de re vide sis Persium
Sat. 111. *Wolfius.*

² Ἐρχομαι πρὸς αὐτόν.] Ex alio
codice *Wolfius* legebat : ἔρχομαι πρὸς
αὐτόν.

οδ.

Ὅσα περὶ θεῶν, τέτοις
ὡς νόμοις, ¹ καὶ ὡς
ἀσεβήσων ἀνὸς ἀσεβῆς τι
τέτων, ἔμμενε. ² ὅ, τι δὲ
ἀνὸς ἐρῆ τις περὶ θεῶν, μὴ
ἴπιστρέφω. τὰ πρὸς θεῶν
ἔτ' ἐστὶ σὸν.

¹ Καὶ ὡς ἀσεβήσων ἀνὸς ἀσεβῆς
τι τέτων.] *Ista Salmastiana quoque*
est editionis lectio : ex ingenio ita
concinata ; an in veteribus libris
inventa, nescio. Aliter certe quas
vidi editiones. *Wolfiana*, anni pat-
etæ Sal. 1596. καὶ ὡς ἀσεβήσων πα-
ραβησάμενος, ἔμμενε quæ ut ad vul-
gatam propius accedit, ita mihi
maxime probatur. Eadem tamen
utriusque lectionis sententia, ut mi-
nus necessaria sic de verbis conten-
dis. *Cassubenus.*

CAP. LXXIV.

Proposita hæc observa-
tanquam leges, iisque
citra piaculum non violan-
dis immorare. Quicquid
autem de te dictum fue-
rit, id ne curato. Id
enim non jam tui est ar-
bitrii.

² ὅ, τι δὲ ἀνὸς ἐρῆ τις περὶ θεῶν, μὴ
ἴπιστρέφω. τὸ πρὸς θεῶν ἐστὶ σὸν.
Quicquid autem de eo dictum fuerit, id
ne curato. Id enim non jam tui est arbi-
trii.] *Respicitur hic ad caput xxix.*
Ac si dicat : quid alii dete loquan-
tur, curare noli. Innuit enim, fore
multos, qui dicant, subito te sa-
pientem rediisse : quique rogent,
unde istud supercilium ? & id genus
alia. Non enim, quid illi dicant,
quid non dicant, nostri est arbitrii.
Snocanus.

οε.

Εἰς πῶνον ἐτι χρόνον ἀ-
ναβάλλη, τὸ τὸ βελ-
τίστων ἀξιῶν σεαυτὸν, καὶ
ἐν μηδενὶ ἀναβαίνειν
τῆν

CAP. LXXV.

Quousque tandem dif-
feres præstantissima
quæque tibi vindicare, &
nullatenus distinctionem

τα-

ἢ τὴν Διαίτην λόγον, πα-
 ρείληφας τὰ θεωρήματα,
² οἷς εἶδει σε συμβάλλειν,
³ καὶ συμβεβληκας ποῖον
 ἔτι διδασκαλον προσδο-
 κᾶς, ἵνα εἰς ἐκείνον ὑπερ-
 θῆς ἢ ἐπανόρθωσιν ποιή-
 σαι ἢ σεαυτῆ; ὅτε ἔτε εἰ
 μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη
 τέλει. ἂν ποίνω ἀμε-
 λήσης, καὶ ῥαθυμῆσης, ⁴ καὶ
 αἰεὶ ὑπερθέσῃς ἐξ ὑπερθέ-
 σεων ποιῆς; ⁵ προσθέσῃς ἐκ
 προσθέσεων, καὶ ἡμέρας
 ἀλλας ἐπ' ἀλλαις ὀρίζῃς,
 μεθ' αἷς προσέξεις σεαυτῷ,
 λήσεις σεαυτὸν καὶ προ-
 κέψῃς, ἀλλ' ἰδιώτης Δια-
 τελέσῃς καὶ ζῶν καὶ ἀποθνή-
 σκων ἤδη ἔν' ἀξίωσον
 σεαυτὸν βιῆν ὡς τέλειον,
 καὶ προσκόπιοντα, καὶ πᾶν
 τὸ βέλτισον Φαινόμενον,
 ἔσω σπινόμεν ἀπαράβα-
 τ. καὶν Ὀπίπρονόν τι, ἢ
 ἠδὺ, ἢ εὐδοξον, ⁶ ἢ ἄδοξον
 προσάγῃς, μέμνησα, ὅτι
 νῦν ὁ ἀγὼν, ⁷ καὶ ἤδη πά-
 ρεσι τὰ ὀλύμπια, καὶ ὅτε
 ἔστι ἀναβάλλεσθαι, ⁸ καὶ ἔτι
 ὡς εἶπες

rationis violare? Acce-
 pisti præcepta, quæ am-
 plectenda tibi fuerunt, ea-
 que amplexus es. Qua-
 lem igitur adhuc docto-
 rem expectas, cujus in
 adventum, tui correctio-
 nem differas? Non jam
 adolescens es, sed matura
 ætate vir. Itaque si ne-
 glexeris & cessaris, ac
 subinde moræ moram,
 proposito propositum ad-
 junxeris, & dies alios
 post alios constitueris;
 non animadvertes, nihil
 te profecisse, sed homi-
 nem plebeium fore tam
 viventem quam morien-
 tem. Nunc igitur viri per-
 fecti & proficientis vitam
 tibi sume: ac quicquid
 tibi visum fuerit optimum,
 ea lex sit inviolabilis. Ac
 si quid laboriosum, aut
 suave, aut gloriosum, aut
 ignominiosum ingruerit:
 memento, tum adesse
 discrimen, tum instare
 Olympia, nec licere dif-
 ferre: ac profectum una
 clade ac remissione vel
 perire, vel retineri. Ita-
 que Socrates in eum eva-
 sit

ὡς αὐτὴ μίαν ἦσαν καὶ ἐνδο-
 σιν ἢ ἀπόλλυ) παρακοπή, ἢ
 σὺζε). Σωκράτης ἔτως
 ἀπετελέσθη, ὅτι πάντων
 παράγων ἑαυτὸν, μηδὲν
 ἄλλω προσέχων ἢ τῷ λό-
 γῳ. σὺ ἦ, εἰ καὶ μήπω εἰ
 Σωκράτης, ὡς Σωκράτης
 γε, εἶναι βεβλόμην, ὡφείλεις βεῖν.

fit qui fuit ; cum in omni-
 bus se ipse promoveret,
 cum nemini auscultaret
 nisi Rationi. Tu vero
 etsi nondum es Socra-
 tes, sic tamen, ut qui
 Socrates esse velis, debes
 vivere,

1 Σὸν ἀκριβῆ λόγον. Ratio-
 nem dividit : seu, distinctionem
 rationis : aut, si magis placet, ora-
 tionem distributivam.] Eam parti-
 tionem rationem intelligo, qua initio
 dixit, quaedam in ; potestate nostra
 esse, quaedam non esse. Quid vero si
 τὸν δὴ αἰρῶν λόγον legas ? Frequens
 Stoicis formula, ὅσα ἂν ὁ λόγος
 αἰρή. Wolfius.

Τὸν ἀκριβῆ λόγον.] Obscure
 nimis doctus. Wolfius, (Politianum
 secutus) distinctionem rationis : qui
 tamen in notis recte exponit. Est
 autem ὁ ἀκριβῆς λόγος non aliud
 hic, quam ἀκρίβεις, sive distinctio :
 celebris illa nimirum primis capitulis
 posita distinctio, ut principium
 philosophiae Stoicæ fundamentum :
 quam etiam in istius sectæ philoso-
 phorum scriptis toties inculcatam
 reperimus. Epicetius hic cap. 24.
 ἐν τῷ ἀκριβῆ παρὰ σεαυτῶ. apud
 Gellium, (lib. 1. cap. 2.) μέμνησο
 πρώτης τῆς ἀκρίβειως : in paucis
 bis lineis. Erant et. & aliae ἀκρίβεις
 magni in hac philosophia usus,
 quas Antoninus imperator sæpius
 commemorat. Apud Senecam (De
 Benef. 7. 2.) & sine mora ulla veniat
 illa turpis honesteque distinctio. Idem
 Epist. 71. Socrates hanc summam dixit
 esse sapientiam, bona malaque distin-
 guere : Sed et. non est contemnenda

Wolfii, quæ mihi quoque dudum
 venerat in mentem, conjectura,
 scriptum forte fuisse, τὸν δὴ αἰρῶν-
 ὅς λόγον. Est autem (ut omnes no-
 runt, qui Philosophos vel à limine :)
 ὁ αἰρῶν λόγος usitatissima Philo-
 sophis, (sed & aliis, ut Herodoto :)
 formula, pro λόγος ὁρθός, seu
 recte ratio. Mihi hujus conjecturæ,
 sive lectionis præcipuum funda-
 mentum in istis Simplicii, hæc
 enarrantis Epicetii, verbis : καὶ τὸ
 εὐ μεδὲν παραβαίνειν τὸ ὁρθὸν λό-
 γον. quod & infra verbis insignibus
 repetere videtur ; πάν τὸ βέλτιστον
 φαινόμενον, ἔσω σινομένῳ ἀκρί-
 βῆσιν. Sed tamen particula δὴ
 nihil hic opus : imo orationi obstat ;
 nisi (quod minus probo,) mutetur
 interpunctio. Sed nec illud mirum,
 qui τὸν αἰρῶνα λόγον non intelli-
 gerent, maluissent, atque ita (quia
 jam in superiorem ibi observant,
 ut ostendimus :) scripsissent, τὸν ἀκρι-
 βῆσιν. Sed utcumque legas, τὸν αἰ-
 ρῶνα vel τὸν ἀκριβῆσιν, manifesta
 est utriusque locutionis ratio, nec
 hic incommoda. Casaubonus.

2 Οἷς ἔδει σε συμβάλλειν.]
 Omnes quas vidi editiones ita le-
 gunt Salmasiana excepta, quæ ha-
 bet : οἷς ἔδει σε συμβάλλειν.

3 Καὶ συμβέβηκε.] Wolfius in
 quod. cod. invenit : καὶ συμβέβηκε.

4 Καὶ

4 Καὶ αἰεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῆς.] Ex codice quodam Wolfius suæ editioni hanc variam lectionem adscripsit : Καὶ μὲν ὑπερθέσεις ποιῆς.

5 Προθέσεις ἐκ ἀποθέσεων.] Simplicius, & Paraphr. (omissis istis, ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων : quæ etiam absunt à Salmasiana edition.) προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν : quod forte talis verius. Casaubonus.

6 Ἡ ἀδοξὸν ἀποδείχεται.] Hæc verba neque in Salmasiana, neque in editione Casauboniana conspiciuntur. Nos sequentes alias, ea maxime necessaria existimamus.

7 Καὶ ἤδη πᾶρεσι τῶν Ὀλυμπιακῶν.] Significat, in

propinquo esse tempus ; quo aut vincendum aut succumbendum ; prout in Olympico certamine fiebat. Egregie Persius perstringit concordiam eorum, qui vitæ emendationem dietim proferebant. Quem vide sis Satyra v. Suetonius.

8 Καὶ ἐπὶ παρὲς μίαν ἤτιαν καὶ ἰνδοσιν.] Cum hac editione nostra quoque Salmasiana convenit : Sed Casauboniana habet : καὶ ὅτι παρὲς μίαν, &c. Similique modo Wolfiana, quæ insuper pro varia lectione textui adposuit : καὶ ὅτι παρὲς μίαν, &c.

De his verbis operæ pretium, quæ scribit b. m. Paræus in Pers. Sat. 5, nisi qui valde festinat adiiisse. Casaub.

CAP. LXXVI.

ὁ 5.
Πρῶτῳ καὶ ἀναγκαίῳ-
 τῶν τῶν ἐν φι-
 λσοφίᾳ, ὁ τῆς χρήσεως
 τῶν θεωρημάτων οἷον, ὁ
 ἔμμη ψῦδεως. δεύτερῳ,
 ὁ τῶν ἀποδείξεων οἷον, πῶθεν
 εἰ δὲ ψῦδεως. τρίτῳ, ὁ
 αὐτῶν τῶν βεβαιωτι-
 κῶς, καὶ διαρρηκτικῶς.
 οἷον, πῶθεν ὅτι τῶν ἀπο-
 δείξεως ; τί γὰρ ἐστὶν ἀπο-
 δείξις ; τί ἀκολαθία ; τί
 μάχη ; τί ἀληθές ; τί ψευ-
 δῶς ; ὡς καὶ ὁ μὲν τρίτῳ
 τῶν ἀναγκαίῳ διὰ τῶν
 δεύτερον, ὁ δὲ δεύτερῳ
 διὰ τῶν πρώτων. ὁ δὲ ἀναγ-
 καίῳ τῶν, καὶ ὅπως ἀνα-
 παύεω

Primus & maxime ne-
 cessarius in philoso-
 phia locus est is, qui agit
 de usu decretorum; veluti,
 de non mentiendo. Al-
 ter, qui demonstrationes
 tractat; veluti, cur non
 sit mentiendum. Tertius,
 qui has ipsas confirmat &
 distinguit; veluti, quei
 fiat ut ista sit demonstra-
 tio? quid sit consequen-
 tia? quid pugna? quid ve-
 rum? quid falsum? Qua-
 re tertius locus necessarius
 est propter secundum, se-
 cundus propter primum.
 Maxime autem necessa-
 rius est, & in quo con-
 quiescendum sit, primus.

Nos

πῶς αὐτὸν δεῖ, ὁ πρῶτος. ἡμεῖς ἢ ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ ἀποδείκνυται, καὶ ὡς ἐκείνόν ἐστιν ἡμῖν ἢ πᾶσι ἀποδείκνυται. τῆ ἢ πρῶτος παν- πλωῶς ἀποδείκνυται. Τριτά- ρην ἀποδείκνυται μὲν, πῶς δὲ ἀποδείκνυται, ὅτι ἔ- δεῖ ἀποδείκνυται, ἀποδείκ- νυται ἐκείνῳ.

τ Τῶν θεωρημάτων.] Wolfpius & Plantiniana, ἢ δογματικῶν. Multis tamen in locis ἢ θεωρημάτων usam commendat. Capite præcedenti, Πα- ρεῖληφας τὰ θεωρημάτων. Et cap. LXXIX. Καὶ σὺ τοιαῦτά μὲν τὰ θεῶ- κήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυται. Et ita quoque aliis in locis.

2 Ο' τῆ μὴ ἀποδείκνυται.] Id est, non decipi: quod aliis verbis, ἀπλοῦτον εἶναι ἐν τῷ λόγῳ: apud Diog. Laertium, in Zenone. Non enim de non mentiendo (ut hic in- terpretes, perperam:) vel, ne quis mentiretur præcepta continebant ista Stoicorum dogmata; sed ne quis falleretur; puta, bona pro malis; mala pro bonis, amplectens; in quo felicitis aut infelicitis vitæ cardo præcipue vertitur. Alio sensu, fa- ltor, apud Stobæum, μὴ ἀποδείκνυται τὸν σφόν, ἀλλ' ἐν πᾶσιν ἀληθεύειν & quæ ibi sequuntur: quod non mirum, cum eadem vox ἀποδείκνυται & falli, & mentiri vulgo significet. Et sane si quis ista subtilius rimeret, dicat fortasse non falli, & non men-

Nos vero diversum faci- mus. Nam in tertio loco immoramur, in eoque omne studium nostrum consumimus: primum au- tem profus negligimus. Proinde mentimur qui- dem, & quomodo tamen demonstratur non esse mentiendum; in promptu habemus.

tiri, eodem recidere; quia si quis boni & mali naturam probe per- spectam habet, nullis ille minis, nullis illecebris à vero tum in ver- bis tum in factis (πῶς ὁ Φιλῶν & ποιῶν ψεῦδος à coriethi hæredita- te, Apocal. 22. 25. exclusi:) abdu- cetur. Sed hæc subtiliora; an subli- miora? quæ pauci intelligunt; pau- ciores, etiam qui se veritatu præcon- nes, & duces aliis venditant, obset- vant. Casaubonus

3 Καὶ ἀποδείκνυται.] Ita Sal- madianæ & aliæ quædam editiones: In quibusdam legi καὶ διωροτοκίης, ast vocis significatio nie laet; quia Græcum non est. Wolfpius præ- ter hanc lectionem suæ editioni pro varia lectione, adscripsit vocem, ἀποδείκνυται.

4 Καὶ ὡς ἐκείνῳ.] Præter hanc lectionem Wolfpius habet? καὶ ὡς ἐκείνῳ.

5 Πῶς δὲ ἀποδείκνυται ὅτι ἔ- δεῖ ἀποδείκνυται.] Aliam lectionem Wolfpius huic adiecit, nemi e: πῶς δὲ δεῖ ἀποδείκνυται ὅτι ἔ- δεῖ ἀποδείκνυται.

οζ'.

CAP. LXXVII.

Επι παντός ωσχεύου
 δίκλειον ταῦτα.
 Ἄγε δὴ με, ὦ Ζεῦ, καὶ
 ζῆ πεπεωμμένη,
 Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμι
 Διαιταγμῶν,
 Ὡς εἴσομαι σπυδαῖον
 ἢ δεῖ ἀοκνῶ.
 Ἐὰν ᾗ μὴ ἐθέλω, ἔχ
 ἥτιον εἴσομαι.

In quovis incepto hæc
 optanda sunt ;
 Me, Jupiter, duc, fortis
 & Necessitas,
 Quocunque vestro de-
 stinatus numine.
 Sum : nam volens se-
 quar. Minus quod si
 velim,
 Sequar coactus, impro-
 busque & impius.

¹ *Επι παντός ωσχεύου.* Ex
 Simplicio vera lectio fuerit, ἐπί π.
 ὁκ ωσχεύου. Sed potest fieri quod
 hic est, παντός ωσχεύου (quamvis
 τὸ ωσχεύου eo sensu non ob-
 vium:) copulerentur, cum alioquin
 ἔργου aut tale quid quod τὰ παντός
 responderet, subintelligendum sit.
Cassaubonus.

² *Ἄγε δὴ με.* Primum hoc voc-
 tum, teste Simplicio, Cleanthis est,
 Stoici philosophi, Asso nati, qui
 fuit Zenonis discipulus, Chryssippi
 magister. Cujus statuam in Asso
 magnificentiæ Romanæ specimen
 sibi visam testatur Simplicius ad
 hunc locum, *Suetonius.*

οη'.

CAP. LXXVIII.

Οστις δ' ἀνάγκη συσκε-
 χώρηκε καλῶς,
 Σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ
 τὰ θεῖα Πήισα).

Necessitati qui probe
 se accommodat.
 Sapit : estque rerum di-
 vinarum conscius.

¹ *Οστις δ' ἀνάγκη.* Torum ca-
 put hoc nihil continet nisi duos

Jambos Euripidis Tragicæ. Suetonius.

οθ'.

CAP. LXXIX.

Αλλὰ καὶ τὸ τρίτον
 Ὡκρίτων, εἰ ταύ-
 τη ποῖς θεοῖς Φίλον, ταύ-
 τη γινέσθω. ἐμεῖ ᾗ Ἄνυτον
 καὶ

Sed & tertium illud : **O**
Scrito, si Divi ita visum
fuerit, ita fiat. Me autem
Anycus & Melitus occidere
sana

καὶ μέλιτι ἄσποκλεῖναι μὴ *sane possunt, ledere vero non*
 δύνανται, βλάψαι δ' ἔ. *possunt.*

I Duo dicta hoc continentur. Prius Socratis est, è Critone Platonis desumptum. Alterum sumptum est ex Socratis Apologia Platonica; ubi de Socratis accusatoribus Anyzo & Meliro illud dicitur. *Simpli-*

cin. Mirum est, symbolum Epicteti ἀνίχυσ & ἀπέχυσ. Sustine & abstinere, esse prætermisum. Et Euripideum illud, ἰστίον κ' ἰλαπίστον. Tolerandum & sperandum. Mihi vero precatio illi Euripideæ valde probatur:

Ὁ Ζεὺ πάτερ τι ἐσθλὸς κλέζῃ
 γαίῃ
 βλάψον σὸς ἡμέρας, καὶ μετέστη-
 σον ἡσπῆρι,

Quam eleganter convertit vit doctissimus Vincentius Obsopceus:

Iuppiter alme parens, sapiens, iustissimus idem.

Respice nos miseros, atque medere malis. Wolfius.

Non omnes Epicteti sententias hoc Enchiridio contineri, illis constat. Qui dissertationes Arriani de Epicteti disputationibus legerunt. Ac proinde nemo quoque mirabitur, hic non reperiri illud decantatum Epicteti dictum, Ἀνίχυσ, καὶ ἀπέχυσ. Sustine, & abstinere. Quin imo comparest in Agellio & Stobæo nonnulla Epicteto attributa, quæ ne quidem apud Arrianum reperias. *Stecanus.*

Epicteti Enchiridii finis.

ΕΠΙΚΤΗ

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ,

Τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική. ὑπο-
θήκη αἰς εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτῶν γε-
γραφέασι σπευδαῖσι, καὶ ὠνό-
μασαν Ἐγχειρίδιον.

MERICUS CASAUBONUS

Primus edidit, vertit & notas
addidit.

G

THE HISTORY OF THE

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..

LECTORI.

DE hac Enchiridii Paraphrasi qua dicamus hic in genere, pauca supersunt, praeter ea qua jam dicta sunt. Antiquam eam esse, & aevi melioris, superioribus in Notis observata non pauca qua fidem faciant. Quibus addas certas voces & loquendi genera, πολιτία· ἐνάρετ & πολιτία· ἀνακείμενοι τῷ θεῷ, &c. proprio quodam veterum Patrum usu, ad res Christianorum, monachorum praecipue, traducta: ut non uni pridem observatum, & nulli in eorum scriptis cum cura versato, non satis notum. Dictione ubique pro argumento, simplex & pura; tali aeo conveniens. Verbum unum aut alterum fortasse, quod sequioris, aut certe inclinantis aevi videri possit: ἡουχασις· κενδός. Sed qua tamen Iustiniani aeo, id est, ante mille annos, jam nota, & in usu communi: fortasse etiam non uno ante illum saeculo. De utroque aliquid, in accuratissimo, doctissimus Meursius, Glossario. Plura olim nobis notata melioris aevi in hac Paraphrasi ex collatione cum aliis scriptis vestigia, qua jam (chartis amissis) non occurrunt. Diligens Lector, cui librorum copia, & pro copia voluntas, hoc specimine incitatus, caetera facile supplebit. Caeterum, quod ad me primo missum est exemplar, ex Sionensis Collegii Londinensis melioris no-

ta Manuscripto libro, qui istius argumenti scripta plurima continebat, transcriptum fuisse litera simul tum missa perhibebant. Istud apographum quam emendatum fuerit, non possum nunc, quia dudum mihi periit, dicere. Secundum hoc, quod exhibemus, multis certe mendis scatebat: quas omnes, aut certe plurimas, ex accuratiore cum Manuscripto collatione tolli posse, confidebam. Quam ad rem, cum amicorum quorundam opera, quia mihi minus erat commodum, usus essem; illi post diuturnam explorationem Manuscriptum in isto Collegio nullum tale jam reperiri renuntiant. Absit, ut omnino perierit. Insignis hac certe, (si itares haberet) custodum incuria, vel perfidia fuerit. Nobis tamen interim hac expectationis nostra frustratio permolesta accidit. Hac igitur spe & ope destituti, correctis qua satis obvia cuiusvis & manifesta; in ceteris, correctiones nostras & conjecturas in oppositis oris apposuimus: & vix puto locum ullum repertum iri, ex quo non feliciter, aut probabiliter nos expediverimus. Sciat autem Lector, cum priora aliquot capita Paraphraseos, parum aut nihil ab Enchiridio differant; ne, quod ajunt, in mustaceo laureolam; libenter fecisse nos, ut Wolfii, viri doctissimi & harum rerum intelligentissimi versionem, retineremus. Vbi res aliter suasit, reddita in plerisque facti ratione; aliter observasse.

[ΕΠΙΚΤΗ]

[ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ,] [ΕΠΙΣΤΕΤΙ,]

Τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική. Ἐποθήκαί αἱ εἰς ὑπόθεσιν ἑαυτῶν γεγράφασι παρδάιοι, καὶ ἀνόμαστοι, Ἐπίχαιρίδιον.

Ars humana vita emendatrix: Præcepta scilicet, quæ ad propriam commonitionem viri graves, & virtute præditi conscripsere.

α.

Τ

ῶν ὄντων, καὶ μὲν ἐφ' ἡμῶν. καὶ ἡ σὸκ ἐφ' ἡμῶν. ἐφ' ἡμῶν μὲν ὑπόληψις, ὄρμη, ὄρεξις, ἐκκλισις καὶ ἐνὶ λό-

I.

R

es quædam in potestate nostra sunt: quædam non sunt. In nostra potestate est opinio, appetitio, desiderium,aversatio; & ut uno com-

I *Ἐπίκτητος τέχνη ἀνθρ. διορθωτική.*] Hic *Enchiridii* quoque titulus in quibusdam, ut videtur, libris repertus. Ita enim in editione Plant. An. Rom. 1585. omnium accuratissima, exhibetur: [Epicæti *Enchiridion*: hoc est, pugio, sive. *Ars humana vita correctrix.*] Nisi quis visam Plantino hanc *Paraphrasin*, & inde sumptum titulum, verisimilius credat: quod non adeo mihi probabile. Et nunc venit in mentem, pridem Barthii *Adversaria*, (ab eo tempore nunquam mihi visa) volentem, observare me, Epicæti professionem fuisse Christianam, satis illam confidenter asserere, præcipiti

hoc ille (ut alia, ni fallor, in istis *Adversariis* haud pauca,) sine dubio iudicio: si quidem sunt illa Epicæti, quæ nos ut Epicæti legimus, & omnis retro ætas esse credidit. Dubitet tamen aliquis, an visa hæc illi fortassis *Paraphrasis*, tam temerarii iudicii causa fuerit. Sed ut ad Plantinianum titulum redeamus: Potest etiam, ut à Simplicio sint ista verba: *Τέχνη ἀνθρ. διορθωτική.* Ita enim etiam in illo, ubi de titulo agit, reperimus; *εἰς μίαν πᾶσι τοῖς τεύχεσι τέχνην, πρὸ διορθωτικῆς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.* Aut certe etiam Simplicius in suo codice repererit, & inde sunt ista.

G 3

λόγω, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. ὅσα ἐφ' ἡμῖν δέ, τὸ σῶμα, ἡ κλήσις, δόξα, δέχαί, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἐχ' ἡμέτερα ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν εἰσὶ φύσιν ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαρραπίδιστα. τὰ δὲ ὅσα ἐφ' ἡμῖν, ἀδενῆ, δέχα, κωλυτὰ, ἀλλότρια. Μέννησιν ἔστι ὅτι εἰὰ τὰ φύσιν δέχα, ἐλεύθερα οἰηθῆσι καὶ τὰ ἀλλότρια, ἴδια ἐμποδιθήσιν, λυπηθήσιν, παραχθήσιν, μέμψιν θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Εἰὰ δὲ τὰ ὅτι σοὶ μόνα οἰηθῆσι σοὶ εἶναι, τὰ δὲ ἀλλότρια, ἀλλότρια ἔδεν σε ἀναγκάσει ἔδέποτε, ἔδεις σε κωλύσει, ἔδενά μέμψιν, ὅσα ἐγκαλέσει πνί, ἀκῶν πράξεις ἔδεν, ἐχθρὸν ἐχ' ἔξει. βλάψαι γάρ σε ἔδεις διώται.

complectar verbo, qualibet nostræ actiones. Nostræ arbitrii non sunt, corpus, pecunia, gloria, imperia : ad summam, ea quæ ipsi non agimus omnia. Ac ea quidem, quæ nobis parent, libera sunt natura sua ; nec prohiberi ab ullo, nec impediri possunt. In quæ autem ipsi jus nullum habemus, ea sunt infirma, obnoxia servituti, obnoxia impedimentis, aliena. Proinde memento, si ea quæ natura serviunt, libera putaris, & aliena pro tuis habueris ; fore ut impediaris, doleas, perturbaris, Deum hominesque accuses. Sin ea sola tua existimaris, quæ tua sunt ; aliena vero quæ sunt aliena ; te nemo coget unquam, nemo te impediet, neminem accusabis, neminem criminaberis, ages nihil invitus, inimicum non habebis ; cum nemo sit qui nocere tibi possit.

β'.

β'.

II.

Τηλικύτων ἔν ἐφίε-
 μλυθ, μέμνησο ὅτι
 ἔ δεῖ μετρίως κεννημέ-
 νον ἀπέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ
 πὰ μὲν ἀφίεναι παντε-
 λῶς· πὰ ἧ ὑπερθέσθαι
 πρὸς τὸ παρὸν, καὶ πρη-
 γματώως ἐαυτῷ ὀπιμε-
 λείσθαι. ἐὰν ἧ ταῦτα θέ-
 λης, καὶ ἀρχεῖν, καὶ πλε-
 τεῖν· εἰκὸς μὲν μηδὲ τέ-
 των σε τυχεῖναι. πάντως
 γε μὲν ἐκείνων ὀποσί-
 ξη, δι' ὧν μόνων ἐλάθε-
 ρία καὶ εἰλικρινὴς δὶλά-
 βεια πειγίνεται.

Cum igitur tantas res
 appetas, sic eas susci-
 piendas esse memento, ut
 sis non mediocriter incita-
 tus, atque alia penitus re-
 linquenda, alia in præsen-
 tia omittenda censeas, &
 tui ipsius curam tibi primo
 loco suscipiendam. Quod
 si & illa desideraris, &
 magistratus etiam atque
 opes appetieris, potest
 fieri, ut nec illa conse-
 quaris: iis certe omnino
 excides, per quæ sola li-
 bertas, & vera pietas com-
 paratur.

γ'.

III.

Εὐθὺς ἔν παντὶ λο-
 γισμῷ φαντασίαν
 δεικνύωτι τραχείαν, με-
 λέτα ὀπιλέγειν, ὅτι
 φαντασία εἶ, καὶ ἔ πάν-
 τως τὸ φαινόμενον. ἐπι-
 τα

Ad omnem igitur as-
 periores speciem,
 quam cogitatio tua sibi fin-
 git, assuefacito te, ut in
 promptu tibi sit ita conti-
 nuo subjicere: visum esani-
 mi: sed minime, quod vi-
 de-

2. Εὐθὺς ἔν παντὶ λογισμῷ.]
 Enchirid. Εὐθὺς ἔν παντὶ φαντα-
 σία. In sequentibus quoque non se-
 mel eadem mutatio, ubi in Enchiri-
 diq, vel φαντασία ut hic; vel λογ-

λογισμῷ. Atque ita veteres Chri-
 stiani passim locuti: unde in eorum
 scriptis κατὰ τῶν λογισμῶν variè
 tractatus, & frequentes excur-
 nes.

τα δοκίμαζε τοῖς κα-
νόσι τέποις, πότερον παρὶ
τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν ὁ λο-
γισμὸς, ἢ παρὶ τῶν ἄλλων
ἐφ' ἡμῖν. καὶ εἰ αὐτῶν
ἄλλων ἐφ' ἡμῖν ὁφθαλμῶν,
παρὰ τὸν ἄλλον λέγειν,
ὅτι ἄλλο παρὸς ἐμέ.
Μέμνησο ὅτι ὀρέξεως
μὴ ἐπαγγελία, τυχεῖν
ἢ ὀρέγη. ἐκκλίσεως ἢ,
τὸ μὴ περιπέσειν ἐκεί-
νω, ὃ ἐκκλίσεις. καὶ
ὀρέξεως μὴ ἀποτυχά-
νων, ὀδυνητήση. ἐκκλί-
σεως ἢ περιπέτων, γλα-
διήση.

deris, es. Postea rem ad has
regulas exige: Utrum in iis
rebus versetur ea cogitatio
[seu species cogitationi
tuæ oblata:] nostræ pote-
stati subjectis; an vero a-
lienis. Quod si in alienis
eam versari percipias, in
promptu sit, illam nihil ad
te attinere. Memento
[præterea] appetitionis id
esse propositum [sive eam
postulationem:] ut conse-
quaris quod appetis: aver-
sationis autem proposi-
tum, ne in id incidas, quod
aversaris. Porro, frustratus
appetitione tua, lugebis:
in id incidens, quod aver-
satus es, rideberis.

3 ὀρέξεως μὴ ἀπο-
τυχάων. γλαδιήση.] Epictetus:
καὶ ὁ μὴ ὀρέξ. ἀποτ. ἀτυχῆς. ὃ ἢ
ἐκκλ. περιπέτων, δυστυχῆς. Fal-
lor, aut hæc veterem redolent ἀλά-
θειαν, & ἀτυχῆς & δυστυχῆς con-
sulto consilio aliter reddita. Hinc
etiam quod temporum istorum
Christiani, Deorum gentilium no-
minibus in designandis hebdomadæ
diebus (nec opinor sine ratione, ut
erant illa tempora:) uti, piaculare
crediderunt. Quin & propria, ut
docet Eusebius, quæ gentilissimum
sperent, nomina mutata. Alia
nunc ratio; & quæ cum rationabilis
ἀλάθεια, nunc ridicula supersticio
fuerit: Sed hæc obiter. Ab eadem
mente fortasse jam supra, Cap. 2.

εἰς μέν. pro eo quod in Enchiri-
dio, τυχεῖν μέν. Non constans ta-
men hic, quod merito miremur,
hæc observatio. Eodem siquidem
capite, τύχαιον, &c. & in sequen-
tibus iterum; sed & τύχη, & id
genus alia non semel. Aut igitur
alia mutationis hujus ratio; aut ad
rem, quam ad verba attentior au-
thor noster, vel incautus ista præ-
terit; vel semel quid mallet, indi-
casse contentus, labori non adeo
necessario prudens pepercit. An po-
tius à posteriore aliquo monacho
hæc mutatio, qui (ut multorum mos
est) pauca tantum, & festinanter
legit: aut si plura, quia tamen sæ-
pius occurebat, cætera aliis emen-
danda relinquit?

δ.

IV.

Εὰν ᾗ μόνῃ ἐκκλί-
 νης πρὸς τὰ φυσικὰ φύσιν
 τῶν ὄντων, ἔδειξεν ὡς ἐκ-
 κλίνης περὶ ἐπίση. νόσον
 δὲ ἂν ἐκκλινῆς θέλῃς,
 ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, ὀ-
 δυνηρῶς διὰ ξίς. Ἄρον
 ἐν τῷ ἐκκλινῆς ἀπο-
 πάντων τῶν ὄντων ἐφ' ἡ-
 μῖν, καὶ μετὰ τὸς ὄντων πρὸς
 τὰ φυσικὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡ-
 μῖν. τῷ ὄρεξιν ᾗ παν-
 τελῶς ὄντων τῆς παρόν-
 τος ἀνελε. ἂν γὰρ ὄρε-
 γῆ τῶν ὄντων ἐφ' ἡμῖν τι-
 νός, ἀποτυχεῖν ἀ-
 νάγκη. τῶν ἐφ' ἡμῖν
 ὅσον ὄρεγεσθαι καλόν,
 * ἔδειξεν ἔγωγε σοὶ περὶ
 σι. μόνον τῷ ὄρεμαῖν
 καὶ ἀφορμαῖν ἔγωγε κα-
 φῶς καὶ μετὰ ἕστε-
 ξαιρέσεως, καὶ ἀνιμε-
 νως.

Itaque si ea solum aver-
 sare, quæ eorum naturæ,
 quæ in tè sunt, repugnant;
 in eorum quæ averfariis,
 nihil incidēs. At si mor-
 bum averfari velis, aut
 mortem, aut paupertatem,
 ærumnosus vives. Averfa-
 tionem igitur ab iis rebus
 amovebis omnibus, quæ in
 nobis sitæ non sunt: atque
 in eas transferes, quæ na-
 turæ eorum, quæ nostri ar-
 bitrii sunt, repugnant. Ap-
 petitionem autem hoc
 tempore profus auferto:
 nam si ea, quæ arbitrii no-
 stri non sunt, desideraris;
 frustrari necesse erit. Eâ
 vero quæ nobis parent,
 quatenus recte possint ex-
 peti, nondum es affecutus.
 Sed eo tantum utitor ani-
 mi motu, qui ad res vel
 persequendas, vel omit-
 tendas; (idque leviter, &
 cum exceptione, & re-
 misse;) sufficiat,

• Enchir. ἐδίπνω.

G 5

έ.

ε.

V.

Ε'φ' ἐκάστῳ τῷ ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρεχόντων, ἢ σεργιμένων, μέμνησο λέγειν ἐν σεαυτῷ, ὁποῖόν τι ἐστίν, διὰ τῶν μικροτέρων δόξασθαι. ἂν ποτήριον σεργίης, ὅτι ποτήριον σεργίης. καταγένοιτο γὰρ αὐτῷ καὶ ὠδυσχρήση. ἂν χύτραν, ὅτι φύσιν ἔχουσα, καὶ κλάδιαι. ἐὰν ἀδελφὸν ἢ φίλον, ἔτι ἀνθρώπων θνητὸν ἀγορεύσας. διὰ τῶν ἀνθρώπων γὰρ αὐτῷ, καὶ ὠδυσχρήση.

Singulis in rebus quæ vel delectant, vel usui serviunt, vel [naturali amore] diliguntur, memento tibi suggerere cujusmodi [res illæ] sint, exorsus à minimis. Si poculum diligis, te poculum diligere: sic erit, ut eo contrafacto, non animo perturberis. Si olulam, te rem natura facile fragilem diligere. Si fratrem, si amicum; hominem, ita à natura comparatum, ut mori ei necesse sit. Ita fiet, ut cum morietur, non perturberis.

ς.

VI.

Ὅταν ἀπιδράσῃ τι ἔργον μέλλης, ὑπομίμνησκε σεαυτὸν ὁποῖόν τι ἐστὶ τὸ ἔργον. ἐὰν εἰς ἐστίασιν ἀπίης, πρὸς βαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν τῇ ἐστίασει. Τὸς πρῶτους καὶ τὸς παρρησιασίου καὶ μετέχοντας.

Opus aliquod aggressurus ipse tibi subji- cito cujusmodi sit illud opus. Si ad convivium ab- eas, ea tibi proponito, quæ fiunt in conviviis. Qui sint honoratiores, alios: quibus magis esse familiaribus liceat: qui provocent [ad bibendi certamen:]

τας· ⁴ τὲς κελδόντας·
 τὲς πολὺ πινόνας, καὶ
 λοιδοροῦντας (εἰς τὴν ἐγκρα-
 τειαν· τὲς ἀπέκλιως σω-
 δειπνοῦντας. ἔτω γὰρ ἀ-
 σφαλέστερον ἄψῃ ἢ ἔρ-
 γῃ. μάλιστα, εἰὰ ὄφους
 ὀπιλέγῃς, ἀπελθεῖν εἰς
 τὴν ἐσίασιν θέλω, ἢ ἐμαυ-
 τῷ παραίρεσιν καὶ φύσιν
 ἔχουσαν φυλάττων. καὶ
 ὡσώτως ἐφ' ἑκάστη ἔρ-
 γῃ. ἔτω γὰρ, εἰὰν τι πρὸς
 ὃ πρὸς ἐργον, γρήπηται
 ἐμπόδιον, πρὸ χειρὸν ἔσται
 σοι λέγειν, εἰ τῷτο ἔθελον
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμαυ-
 τῷ παραίρεσιν καὶ φύσιν
 ἔχουσαν φυλάττω. εἰ φυ-
 λάττω ἢ, εἰὰν ἀνανακλιῶ
 πρὸς τὰ γινόμενα.

men:] qui multum bi-
 bant, & tuam temperan-
 tiam convitiis incessant:
 qui petulanter se gerant in
 mensa: [te ibi repertu-
 rum.] Sic tutius rem ag-
 gredieris: præcipue si mox
 ipse tibi dixeris. Ad con-
 vivium abeo, sic anima-
 tus, ut meum institutum
 naturæ congruens conser-
 vem. Eodemque modo
 in unoquoque negotio.
 Ita enim si quid impedi-
 menti fuerit, quo minus
 id quod agitabas, perfice-
 retur; in promptu quod
 dicas: Equidem non hoc
 solum volui, sed & insti-
 tutum meum naturæ con-
 sentaneum tueri. Non tue-
 bor autem, si quæ fiunt
 ægre tulerō.

ζ.

VII.

Ταρασσέ τὲς ἀνθρώ-
 πους, εἰ τὰ πράγμα-
 τα, ἀλλὰ τὰ περὶ αὐτῶν
 δόγματα. Οἷον, γὰρ ἀνακλιῶ
 εἰ-

Homines perturbantur
 non rebus, sed iis
 quas de rebus habent opi-
 nionibus. Verbi causa:

Mors

⁴ Τὲς κελδόντας.] An τὲς κλοπόντας: quia, in Episteto, in-
 ter alia, τὲς κλοπόντας? Et fures

balnearii, Catullo quoque (ut alios
 omittam) dicti & notati? Non puto;
 nec hic opportunum.

ἔδεν δεινόν, ἐπεὶ καὶ τοῖς
μάρτυσι δεινὸν ἐφαίνετο.
ὅταν ἔν ἐμποδιζόμεθα,
μήποτε ἄλλον αἰτιώμεθα,
ἀλλ' ἑαυτὸς, τρεῖς, τὰ
ἑαυτῶν δόγματα.

ψ.

Α παιδίδες ἔργον, ἀλ-
λῶ ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς
πράσσει κακῶς ἠοργμύς
παιδίδεσθαι, τὸ ἑαυτῶ.
παιδίδεσθαι, μήτε ἄλ-
λῶ, μήτε ἑαυτῶ.

θ.

Επὶ μηδενὶ ἐπαρθεῖς
ἀλλοτριῶ πρῶτη-
ματι. εἰ τὸ ἱμάτιον ἐπαι-
ρόμνον ἔλεγον, ὅτι κα-
λὸν εἰμι, οἷσόν ἀν' ἑμῶ.
σὺ δ' ὅταν λέγῃ ἐπαι-
ρόμνον, ὅτι ἱμάτιον
καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἴσθι
ἱματίῳ ἐπαίρη. τί ἔν
ἐστὶ τὸ σὺν, εἰ μὴ χρῆ-
σις φαντασιῶν; ὡς ὅ-
ταν χρῆσιν φαντασιῶν
κατὰ φύσιν ἔχεις, τότε
μόνον ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν
σεμνυῖ.

Mors non est malum; alio-
quin enim & martyribus
ita visum esset. Cum igitur
impedimur, ne culpe-
mus alios unquam, sed
nosmet ipsos, hoc est,
nostras opiniones.

VIII.

Αlios accusare in pro-
pria calamitate, ho-
minis est ineruditi: se
ipsum, ejus qui erudiri
cœperit: nec se, nec alium,
eruditi.

IX.

Νulla aliena præstantia
efferaris animo. Si
vestis semet jactans dice-
ret: *Sum pulchra*; feren-
dum esset. Tu autem,
cum de veste pulchra glo-
riaris, scito te de veste glo-
riari. Quid igitur est tuum?
Ufus visorum: [sive, ex-
trinsecus oblatarum spe-
cierum quæ mentem mo-
vent.] Cum igitur in usu
visorum ita te geris,
quemadmodum natura
postulat, tum de bono
[quod tuum est:] gloriari
posse te, credito.

ἑ.

γ.

X.

Ὡς ἄσπερ ἐν πλοίῳ, ἔ
 πλοῖς καθορμιοθέν-
 τῶ, ἀν' ἐξέλθοις ὑδρο-
 σααζ, ὁδῶ μὴ πέρεργόν
 ἔστιν, κοχλίδας ἀνα-
 λέξασθαι ἢ * ψίμαδας
 σπυράξαι, πεπῶσθαι ἢ δεῖ τ'
 Διάνοιαν πρὸς τὸ πλοῖον,
 καὶ σπυρεῶς ὄπισθ' ἔψασθαι
 μήτοι ὁ κυβερνήτης κα-
 λέση, καὶ τότε πάντα ἐκεί-
 να ἀφέντα δραμεῖν, ἵνα
 μὴ δεδεμνῶ βληθῆς
 ὡς τὰ πρόβατα· ἕτως καὶ
 ἐν τῷ βίῳ τάττω, εἰ δέ-
 δον) ἀδελφοί, ἢ φίλοι,
 ἢ συγγενεῖς, ἢ οἴκημα,
 εἴδεν κωλύει. Εἰ δέ ἢ ὁ
 κυβερνήτης καλέσῃ, τρέ-
 χων ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀφῆς,
 ἐκείνης, μηδ' ὄπισθ' ὀ-
 μνῶ. εἰ δέ ἢ γέρον ἦς,
 μηδέποτε ἀπαλλαγῆς ἔ
 πλοῖς.

Quemadmodum in na-
 vigatione, subducto
 navigio, si aquatum exie-
 ris, nihil vetat, in transi-
 tu quasi, etiam cochleo-
 las legere, aut umbili-
 culos colligere: animo
 autem in navigium in-
 tento esse oportet; &
 oculos eo semper referre:
 ne forte gubernator vo-
 cet: actum omnia illa re-
 linquere, ne vincus tan-
 quam ut oves, in navim
 conjiciaris: Sic & in vita
 pariter, si pro cochleola,
 aut umbiliculo, fratres
 aut amici dentur, aut
 propinqui, aut domus;
 nulla invidia est. At si gu-
 bernator vocarit; currens,
 relictis istis omnibus, ad
 navim redibis, neque re-
 spicies. Quod si senex es, à
 nave omnino non recedes,
 ne quando vocatus, vires

[in

γ Κοχλίδας ἀναλέξασθαι.] Cic.
 De Orac. lib. 2. Non audeo dicere de
 talibus viris; sed tamen ita solet nar-
 rare Scavola, conchas eos & umbili-
 culos ad Cajetam & ad Laurentium le-
 gere consueisse, &c.

* γο. ψιμαδας.
 ε Μηδὲ ποτε ἀπαλλ. ἔ πλοῖς.]
 Mellius hoc, quam ut in Enchiri-
 dio, ἀπαλλ. ποτε ἔ πλοῖς με-
 κροῖν. Sec nec Simplicius istud με-
 κροῖν agnoscit.

παλοῖς. μήποτε καλόμε-
νⓄ ἐλλίπης, καὶ δεδε-
μνῶⓄ βληθῆς. ὁ γὰρ
ἐκὼν μὴ ἐπόμνυⓄ, ἐνά-
γκη τῷ πείσεται.

14.

Μὴ ζήτητὰ γινόμενα
ὡς σὺ θέλεις γίνεσθαι.
ἀλλὰ μάλλον θέλε αὐτὰ
γίνεσθαι, ὡς γίνονται, καὶ
ἀλύπως ἀγίζεις.

15.

ΝόσⓄ, σώματος ἐστὶν
ἐμπόδιον. ψυχῆς δὲ
ἔ, ἐὰν μὴ σὺ θέλῃς. κώ-
λωσις, σκέλης ἐστὶν ἐμ-
πόδιον. ψυχῆς δὲ ἔ. καὶ
τῷ ἐφ' ἐκάστῳ τ' ἐμπι-
πόντων ὀπίλεγε. Εὐρήσῃς
γὰρ ἄλλε πινὸς ἐμπόδιον,
ὄν δὲ ἔ.

16.

Εφ' ἐκάστῳ τῶν ἐμ-
πιπόντων πειρασ-
μῶν, ζήτητὰ πῶς διώμιν
ὡς ἐχῆς πρὸς τὴν χρῆσιν
αὐτῶν. Φυσικῶς γὰρ διωά-
μεις ἡμῖν ὁ θεὸς ἐχαρί-
σατο νικητὰς τ' ὑπὸ τῷ
ἐχ-

[in via] tuæ deficient, &
vinculus conjiciaris. Quis-
quis enim non volens & li-
bens sequitur, hoc illum
pati necesse est.

XI.

Ne postules ea quæ
fiunt, arbitrato tuo
fieri; sed potius ita quæ-
que fieri velis, ut fiunt; &
nunquam dolebis.

XII.

Morbus, corporis im-
pedimentum, non
animi, nisi ipse velis. Clau-
dicatio, pedis impedi-
mentum est, animi non item.
Et hoc, ut quæque res acci-
dit, subjice tibi: invenies
eas alterius cuiuspiam rei
impedimentum esse, non
tui, [qui non corpus; sed
animus es.]

XIII.

Quæcunque tentatio
[sive afflictio] tibi
contigerit; dispice quam
facultatem habeas ad [re-
ctum] ejus usum. Natura-
les enim facultates Deus
nobis largitus est, omnium
quæ inimicus (Diab.) ad
nos

ἐχθρῶν, περιβαλλομένων. εἰ δὲ γυναικὸς πρόσωπον πειράσῃ σε, δὴρήσῃς διώαμιν, τὴν ἐγκρατείαν. Ἐὰν πόνος (περὶ φέρη), δὴρήσῃς τὴν καρτερίαν. εἰ δὲ λοιδορία, δὴρήσῃς ἀνεξικακίαν. καὶ ἕτως ἐπιζόμενόν σε, ἐπιμαρτύσουσι αἱ φαντασίαι.

nos tentandos objicit, de-bellatrices. Si vultus [formosæ] mulieris te irritat, præsto est continentia, quam [ad remedium] adhibeas. Si dolor, tolerantia: si convicium, patientia. Atque ita si assueveris, non abripiant te opiniones: [seu, rerum species extrinsecus oblata.]

ιδ΄.

XIV.

Ἐπὶ μηδενὸς εἴπης, ὅτι ἀπώλεσαι, ἀλλὰ ὅτι ἀποδέδωκα. ὁ ἀδελφὸς ἀπέθανεν; ἀπέδωκε. κλημα ἀφῆρέθη; ἐσκήν καὶ τῆρ ἀπέδωκε; ἀλλ' ἀνακαλίεις, ὅτι κακὸς ὁ ἀφελόμενος. τί δέ σοι μέλει; Δὴ πινός σε ὁ δὲ ἀπήτησεν; ἕτω παιδοθήεις ὁ ἰὼς ἐλεγε. Ὁ κύριος ἔδωκεν, ὁ κύριος ἀφείλατο. ἀδικον, φησὶν, ἀπομάχεσθαι τῷ λαβεῖν βελομήνῳ, ὁ δέδωκε, καὶ τὸ πρῶτον ἐνοῶν. ὡς τῷ κυρίῳ, φησὶν, ἔδοξεν, ἕτω καὶ ἐγγύστε. Εἰ γὰρ ἀληθῶς

Nunquam te quicquam perdidisse dicito, sed reddidisse. Frater mortuus est? redditus est. Res est erepta? Utique & illa reddita est. Sed indignaris, quod improbus ille, qui eripuit. Quid id tua refert, per quem suum repetat, qui tibi dedit. Ita doctus [vel, instructus] Job dixit: Dominus dedit: Dominus abstulit. Injustum est, inquit, quod dederat repetenti, resistere. Et re bene pensitata: Sicut Domino placuit, inquit, ita factum est. Si enim recte statuit illum. Dominum suum esse, qui

ὁρῶν κέρειον εἶναι, τὸν
 τῆς κελύσαντα, φέρε
 τῆς ἢ πρῶτος τὸ βέλημα.
 ἕτως γὰρ νόμος δὲ λαὸς πρὸς
 δεσποτικῶν ἀγαθῶν. μέλει
 μὲν περὶ ἕκαστον ἀποδεδόνται,
 ἕτως αὐτῶν φρόντισε,
 ὡς ἀλλοτριῶν, ἕως ἢ παν-
 δοχεῖς οἱ παριόντες.

qui ita iussit : quod illi ;
 cumque placitum est, æ-
 quo animo ferendum est.
 Ea enim lex [seu consue-
 tudo] servorum est erga
 bonos dominos [sive, he-
 ros.] Cæterum, quamdiu
 ille concefferit, tanquam
 alienum id curato, ut via-
 tores hospitium.

ιέ.

XV.

Εἰ περὶ ἑσέως θέλεις,
 ἀφίεσ τὰς πλείους
 λογισμὰς, εἰὰ ἀμελή-
 σω τὴν ἑμαυτῆ, ὅσα ἕξω
 διατροφῆς· εἰὰ μὴ κή-
 σομαι παῖδα, ὅσα ἕξω τὴν
 ἐπιτηδεύμενον. κρεῖττον
 γὰρ ἐστὶ λιμῶν δόσηθεν
 ἄλυπον καὶ ἄφοβον, ἢ
 ζῆλον ἐν ἀφρόνοις παρὰ
 σὺ μόνον. κρεῖσσον ἢ καὶ
 ἑαυτῶν δευλῶν, ἢ ἀχο-
 λεία πρὸς τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς
 ἀμαρτήματα, ἢ ἀμελεῖν
 περὶ ἑαυτῆ.

Si quid proficere te stu-
 des, istiusmodi cogita-
 tiones missas facito : Si res
 meas neglexero, non erit
 unde vivam. Nisi famu-
 lum mihi comparavero,
 deerit mihi qui ministret.
 Præstat enim perire fame,
 timoris ac molestiæ exper-
 tem, quam copiis omnium
 rerum circumfluentem,
 animo vivere perturbato.
 Et præstat sibi propria
 operâ ministrare, quam
 occupatum in corrigendis
 famuli peccatis, propria
 negligere.

7 Ἀμελεῖν (ὡς τὸν ἑαυτῆ.) Epi-
 etet. cap. 16. Κρεῖττον δὲ τὴν πα-
 ῖδα κηρῶν εἶναι, ἢ σε κηροδαί-
 μονα· quod reprehensionem est ob-
 noxium, nisi κηροδαίμων idem
 valeat hic, ac κηρῶς· quod mi-

nus aptum coherentiz. Nescio ta-
 men an ideo mutatum in *Paraphra-*
si, ut minus invidiosa esset senten-
 tia : an vox κηροδαίμων (ut *δύ-*
συχης δε *ἀτυχης* antea) tantum
 vitata.

15'.

XVI.

Αλλὰ κήσασθαι θή-
 λαις, ἢ οἷον εἰ μά-
 κροθυμεῖν. ἀρχαὶ δὲ τῶν
 σμικροτέρων. ἐκχυταὶ τὸ
 ἔλαιον. κλέπτει τὸ οἶνον
 εἰς τοὺς ἀρτοὺς ἀπολλύνει).
 Ἐπίλεγε σεαυτῷ πῶστα
 πωλεῖται ἀπάθεια. το-
 σῆτα ἀπαρξία πιπρά-
 σκεται. πρῶτα ἢ ἔθεν
 πεινῶν). ὅταν ἢ καλεῖς
 τὸν παῖδα, ἐνθυμῶ ὅτι
 διώσται μὴ ὑπακούσῃ,
 ἢ ὑπακούσῃ, μηδὲν
 ποιῶσιν ὡν (ὁ θεὸς ἀλλὰ
 μὴ μὴ ἔτις ἐστὶ αὐτῷ
 καλῶς. ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ἢ,
 τὸ σε παράττειται. Ἀλλ'
 ὑπὲρ πρῶτα παραιεῖς, ἵνα
 δὴ βελτίων γίνῃ). πρῶ-
 τον μὲν πείθειν, μὴ
 τὴν σεαυτῆ δοκὸν ἔκα-
 πανοεῖς. Εἰ ἢ τῶν
 ἀπὸ ἀλλοτρίων, ἔτι πρὸς
 τὴν ὑπεροφῆν μετέρχῃ,
 ὡς ἰατρὸς πρὸς τὸ τραυ-
 μα.

Sed comparare tamen
 stat tibi sententia, &
 patientiam, quanta opus
 est, superare tibi confi-
 dis. A parvis igitur auspi-
 care. Oleum effunditur:
 Panes corrumpuntur: Vil-
 lum surripitur: Subjice
 tibi: Tanti vanit tran-
 quillitas, tanti constantia,
 gratis autem nihil acqui-
 ritur. Cum autem vocas
 famulum, fieri posse cogi-
 ta, ut non audierit: aut
 si audierit, eorum tamen
 quæ jusseris, nihil egerit.
 Neque vero ei tam bene
 fit, ut tui perturbandi,
 quando voluerit, habeat
 ille potestatem. Sed id
 eo fit, inquis, quia corri-
 gere illum & emendare,
 tibi proponis. Hoc igitur
 inprimis sedulo cave,
 ne propriam trabem non in-
 telligas. Quod si ab illa
 liberares, ita tamen ad cor-
 rectionem procede, ut me-
 dicus ad vulnus curandum.
 Non enim medicus irasci-
 tur,

§ Εἰ ἢ τῶν. } Apographum
 habebat τῶν. quod nos τῶν (id

est, τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων ἰσ-
 cimus.

H

μα. ἔ γὰρ χολᾶ ὀϊα-
πρός, ὅτι τραῦμα ἢ πᾶ-
θῶ πῆ ἔχῃ. ἀλλὰ θε-
ραπεῦσαι τὸ γεγονός σκο-
πεῖ. καὶ γὰρ πῆ σαφὸς
ἀμαρτήσαντι τῷ παιδί,
ἔδραρον ἄν σε, εἶπεν, εἰ μὴ
ἔχολῶσαι.

15.

Εἰ περὶ ψαίμα θέλεις,
ἑσόμενον ὡσαύτῳ τῶν
ἐκπὸς ἄνευ δόξαι, καὶ
ἡλίθιοι μὴδεν παρ' αὐ-
πῆς βέλῃ δοκεῖν ἴπιστα-
δαμ. καὶ δόξης πῆ εἶ-
ναί τι. ἀπίσει ὁσαυτῶ.
ἴδι γὰρ ὅτι ἔ ράδιον καὶ
πῆ περὶ αἴρσειν πῆ σῶ
καὶ φύσιν φυλάξαι, καὶ
πῆς ἐκπὸς ἀρέσκειν. ἀλλ'
ἀνάγκη θάτερον, ἴπισμε-
λάμνον, ἔ ἑτέρω ἀμελή-
σαι.

16.

Εἰ δὲ τῆς ἀγαπῶντας
σε καὶ τῆς ἀδελφῆς,
καὶ πῆ πῆθῆα θέλης
πάντοτε ζῶν, καὶ δ'
πῆ αὐτ-

tur, quod vulnere quis,
aut alio quovis morbo la-
boret: sed id agit, ut id
quod affectum est, sanet.
Unde etiam, quod sapiens
quidam servo, qui flagitii
quid perpetraverat; Fla-
grus, inquit, *recidissem te,*
nisi iratus essem.

XVII.

Si quid proficere vis, ne
recusa quo minus ab
extraneis [qui tuæ discipli-
næ sunt exfortes] amens
& fatuus habearis. Ne quid
scire videri velis apud ta-
les; & si quid scire aliqui-
bus videaris; ipse tamen
tibi diffidito. Scito enim
facile non esse institutum
tuum in eo statu qui sit na-
turæ consentaneus conser-
vare, & vulgo placere:
Sed aliter fieri non posse,
quin is qui alterum curet,
alterum negligat.

XVIII.

Si id studes, ut qui te di-
ligunt, & fratres & nati
semper vivant, & valeant,
(vel floreat:) quæ tui non
sunt arbitrii, optas; cui ne-
ces-

πράττειν· τὰ μὴ ὄπι σοι
 * θέλῃς εἶναι, ἢ ἀνάγκη,
 μὴ ἔτω γνομῶδων, λυ-
 πείδων, καὶ αἰτιάδων ἢ
 ἔ παντὸς διοίκησιν. Εἰ αὖ
 ἢ καὶ τὸν παῖδα θέλῃς
 μὴ ἀμαρτῆσαι, ἡλί-
 θιον π ὄπιθυμῆς. Θέ-
 λεις γὰρ ὅ τι κακίαν
 μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ'
 ἄλλό τι.

cessario consequens, ut
 cum aliter quam optabas,
 accidet, dolore afficiaris,
 & providentiam Univer-
 si gubernatricem accuses.
 Quod si etiam puerum
 tuum delinquere non vis,
 optas quod optare palam
 stultum est. Improbritatem
 enim aliud, quam improbi-
 tatem esse postulas: [quod
 quid est aliud, quam re-
 rum naturam pervertere
 velle?]

ιβ'.

Εἰ αὖ θέλῃς ὀρεζόμε-
 νῳ μὴ ἀποτυγχά-
 νειν,

XIX.

Si in appetitione frustra-
 ri non vis, fac ut ea pro-
 fe-

* Epiet. ἐπί σοι. iterato.

ἢ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν.]
 Ipsiissima sunt Epicteti verba, c. 19.
 quorum tamen fortasse sensus non
 cuilibet obvius, nec Simplicii ἐξηγή-
 σης hic multum juvat. Nos igitur
 hoc agamus. Τὴν κακίαν, dices,
 μὴ εἶναι κακίαν. id est, τὰς κακὰς
 μὴ ἀμαρτάνειν. Hoc quidem rudi-
 culum est, & ἀσύμφορον. Sed oppo-
 neret aliquis: Imo, non τὰς κακὰς
 μὴ ἀμαρτάνειν; sed istum non esse
 κακόν. Regerent Stoici: Ergo id
 postulas, vel omnino non esse κα-
 κόν: quod contra (ut multis illi
 disputant; sed multum refragante
 Plutarcho:) ordinem Univerſi: vel,
 ut ut alii sint, servos tamen univer-
 sim nullos tales esse: quod quam
 ridiculum sit, quis non videt, cum

servi, quod ut plurimum ἀπειθα-
 τοι sint & ἀήθλαστοι (id est, nulla
 severioris educationis disciplina cul-
 ti & subacti: quæ filiorum & servo-
 rum præcipua differentia: ut Seneca
 , aliique pluribus;) improbitati
 maxime sint obnoxii? vel denique
 tuos saltem non esse malos: quod
 ut Antoninus alicubi verissime, pa-
 lam ἀγνώμων est, & τυραννικόν.
 Superest igitur, ut qui servos non
 esse malos postulet, aut qui suos ta-
 les esse indignatur; τὴν κακίαν μὴ
 εἶναι κακίαν postulet: quod stul-
 tum & ridiculum est. Ter. in Ad.
 Syrus, ut captus esse servorum, non
 malus, neque iners. ubi Donat. quia
 servorum evenire bonum, naturatio est,
 aut natura, sed casus est, ut pote in τῷ
 παρίσθημα.

H 2

νεν τῶν ἐφίε χ' ταῦτα
θέλει, ἀδύνατον, καὶ ἀ-
πίσται.

sequaris & velis, quæ in tua
sunt potestate, & ab arbi-
trio pendent tuo.

κ'.

XX.

Κύριος ἐκάστω ἐστίν,
ὁ τῶν ὑποὶ ἐκείνου θε-
λομένων, ἢ μὴ θελο-
μένων, ἔχων τὴν ἐξου-
σίαν εἰς τὸ πεποιήσαι
αὐτῶν, ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις
ἐν ἐλάττω ἐῖναι βέλ-
ληται, μήτε θελέτω, μή-
τε φεύγέτω τὰ ἐπ' ἄλ-
λων. Εἰ δὲ μὴ, δευτέρως
ἀνάγκη.

Cujusque dominus is
est, qui rerum ab ipso
expetitarum aut non ex-
petitarum, vel præbendis,
vel eripiendi, potestatem
habet. Quisquis igitur li-
ber esse vult, det operam
oportet, ne quicquam eo-
rum cupiat, aut aversetur,
quæ penes alios sunt. Sin-
minus, servire necesse
erit.

κα'.

XXI.

Ὡς ἐν συμποσίῳ, ἔτω
δεῖ ἀνασρέφειν ἐν
τῷ βίῳ. γίγονέ τι κατὰ
σε; ἐκτίνας τὴν χεῖ-
ρα, κοσμίως μετέλαβε.
πυρέχει; μὴ κατὰ τρε-
χε. ἔπω ἤκη; μὴ ἄπι-
θαλλε πύρρον τὴν ὄρεξιν,
ἀλλὰ πεινυμένον ἄχρησ ἔ-
λθῃ κατὰ σε. ἔτω πρὸς
φίλους ἔτω, ἔτω πρὸς

Ut in convivio, sic
in vita versari te
oportet. Si quid circum-
ferendo ad te pervenerit,
porrecta manu, partem
modeste capito. Transit?
noli cursu persequi. Non-
dum venit? Ne longe
appetitum tendito, sed
expecta dum ad te per-
ventum fuerit. Sic erga
amicos, sic erga hono-

π.

res;

πρωτῶν, ἔτω πρὸς δόχας,
 ἔτω πρὸς τὰς χρείας.
 * καὶ ἴση ποτὲ ἀρεστῶ
 συμπτώης Χρηστῶ βασι-
 λείας. Εἰ δὲ καὶ ὄψα-
 πθέντων σοι μὴ λάβης,
 ἔ μόνον συμπτώης, ἀλλὰ
 καὶ συγκληρονόμῳ ἀ-
 ναδειχθεῖσθαι.

res, sic erga magistratus,
 sic erga illa quæ commo-
 dum usum præbent, af-
 fectus; dignus eris regni
 Christi conviva. At vero
 si etiam oblata recusave-
 ris; non conviva tantum,
 sed regni confors renun-
 tiaberis.

κβ.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς
 πινὰ Ἰππὶ πένθῃ, ἢ
 ἀποδημῶντι τέκνῳ, ἢ
 ἀπολωλέκτα χρήματα,
 πρὸς σε, μὴ ἢ φαντα-
 σία σε σαρπαίση, καὶ
 νομίσῃς αὐτὴν ἐν κακῷ
 εἶναι. ἔσω δὲ πρὸ χειρὸν
 Ἰππὶλέγειν σεαυτῷ, ὅτι,
 ἔ τὸ γεγονός αὐτὸ φύσῃ
 κακόν, καὶ διὰ τῆς ἔτιως
 θλίβεσθαι· ἰδὲ γὰρ ἄλλας
 ἔ θλίβει· ἀλλὰ τὸ δόγμα
 αὐτῶ τὸ πρὸ τῶν, ὡς
 κακῶν ὄντων, τῆς αὐ-
 τῶν ἀνιᾶς. μὴ ὀκνήσῃς
 μὲντοι καὶ ὄψαμνησα-
 σθαι, καὶ κατὰ τὸ δυνάτον
 βοηθῆσαι.

XXII.

Cum ejulantem quen-
 quam videbis, vel ob
 mortem [charissimorum:]
 vel peregre perfecto filio,
 vel rebus amissis: cave ne
 te visum illud abripiat, ut
 eum in malis versari existi-
 mes: sed in promptu tibi
 sit; quod ipse tibi mox sub-
 jicias: Non istud quod ac-
 cidit ipsum, vere malum,
 & inde hic luctus. (Ecce
 enim, non omnes quibus
 ista accidunt, ita lugent:)
 Sed concepta ipsius de re-
 bus istis tanquam bonis, o-
 pinio; hoc utique est quod
 illum angit, Ne tibi tamen
 grave sit [aut fastidiosum.]
 tum consolari; tum, quar-
 tum in te, succurrere.

† Luc. 22. 24.

κγ.

Τὴν τάξιν φυλάττειν
 σε χρὴ, εἰς ἧς σε ἔση-
 σεν ὁ θεός· ἂν ἐν μικροῖς,
 μικρόν· ἂν ἐν ποσὺν ἡβ-
 χάσιν, ἂν πτωχὸν ἢ βε-
 λήθη εἶναι, ἵνα τῷ γη-
 ναίῳς ἐνέγκῃς, ἂν χωλὸν,
 ἂν ἰδιώτην, ἂν κληρικόν.
 σὸν γὰρ τῷ ἐστίν, τὸ δοθῆν
 σοι ὡς θεῷ καλῶς με-
 πλεῖν· δῆλον ὅτι αὐτὸ,
 εἰ θεῷ.

κδ.

Ὅταν πτασθῆναι
 εἴαν σοι ἴσῃ, διὰ
 κρινεῖς ὡς σεαυτῷ, καὶ
 λέγῃ· εἴδεν μοι κακὸν
 εἰδαιμόθεν σημαίνεται,
 ἀλλὰ τῷ σώματί μου,
 ἢ τῇ δοκίμῃ δόξῃ, ἢ
 πῶς ἐν τῷ. ἐμοὶ ὅτι πάν-
 τος αἴτια σημαίνεται,
 εἴαν ἐθέλω. ὅτι γὰρ ἂν
 συμβῇ, ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ διὰ
 τῆς ὑπομονῆς, καὶ διὰ
 εὐερίαις ἀποδοθῆναι ὑπὸ
 αὐτῷ.

XXIII.

Ordinem oportet eum
 te conservare, cui te
 Deus assignavit: ut in par-
 vis rebus, parvum te geras:
 [in magnis, magnum.] Si
 in dignitate: si mendicus;
 ut generose defungaris: si
 claudus: si privatus: si cle-
 ricus denique. Hoc enim
 tuum est, bene obire, quod
 à Deo cunque tibi as-
 signatum est: assignare au-
 tem, Dei est.

XXIV.

Somnium somniare tibi
 contigit turbulentum
 [& quod animum tuum
 anxium habet.] Dijudica
 tecum, & effare: Mihi ni-
 hil ipsi mali ullo modo
 portenditur: sed aut cor-
 pusculo meo, aut dignitati
 (ut vulgo loquuntur:) aut
 si quid aliud externum, [&
 extraneum positum est.] Mi-
 hi vero omnia fausta por-
 tenduntur; si ipse voluero.
 Utique cum in me fit, si
 quid tale contingat, per
 patientiam & gratiarum ac-
 tionem fructum ex eo ca-
 pere.

κε.

κεί.

X X V.

Α'όρηται εἶναι δυνήση, εἰάν μηδενὸς ἀρξῆ, ἔ'σπί σοι τὸ νικᾶν ὅσα ἐστί.

Ira nullus erit unquam locus, si nihil unquam aggredieris, quod supra vires tuas sit.

κς'.

X X V I.

Ὅσα μήποτε ἰδὼν πινα περιμώρμνον, ἢ μέγα διωάμνον, ἢ νομιζόμενον δοδοκιμεῖν, μακαρίσῃς μὲν ἐκείνον σωμαρπαδοίς. ταλαῆς ἢ σεαυτὸν. εἰάντε γ' ἀπὸ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ ταῦτα αὐτῷ συμβαίνῃ, ἀφθόνως διώασαι τῶν ἴσων τυχεῖν. Εἰ ἢ ὡς φύσιν τροπομῆς τῆς προαιρέσεως, τί πρὸς σε, τὸν κατὰ φύσιν βεβλόμενον πλὴν ὅτι προαιρέσιν φυλάξαι; ἔτε γὰρ ἀρχῶν, ἢ πλάσι πωδίδεις γίνεσθαι, ἀλλ' ἐλπίθερ, καὶ μόνον ¹⁰ θεῷ ἀνακείσθαι.

Cum aliquem vides tibi prælatum; aut potentia præcellentem; aut (apud vulgus) virtutis opinione magis celebrem: cave ne opinione subita abreptus, beatum illum prædices; te vero infælicem. Si hæc enim per ea quæ sunt in nostra cujusque potestate bona illi contigerunt, sine invidia potes [cum voles] eadem adipisci. Si vero præpostero, & contrario naturæ instituto; quid hoc ad te, cui institutum tuum naturæ tuæ consentaneum præstare, summa votorum est? Non enim id tibi proponebas, ut magistratum gereres; ut dives evaderes: sed ut liber, & Deo soli addictus, & mancipatus.

μία

Ad

¹⁰ Θεῷ ἀνακείσθαι.] Docent viti viciatissimi τὸς Θεῷ ἀνακείσθαι | Chrysolomo nuncupari vicos Dea devotos & factatos. Imo, ποταχας &

μία ἢ ὁδὸς πρὸς τῆν,
καταφρόνησις πάντων τῶν
ὅσα ἐφ' ἡμῶν.

κζ.

Γίνωσκε ὅτι οὐκ ὁ λοι-
δορῶν, ἢ ἐπιπῶν ὑ-
βρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα
πρὸς τῶν, ὡς ὑβρι-
ζόντων. ἀμέλει, ἑαυτοῖς
ταῦτα λέγοντες, ὅσα ἀλ-
γῶνται. ὅταν ἔν λέγον-
τῶν πρὸς ἐπιπῶν ἐπι-
δορῶν, ἰδοὺ ὅτι ὑπο-
ληψίς ἠρέθισέ σε, καὶ
ἢ τὸ σωματικῶν.

αὐ

ἔκ ἀναφορῆς: (ὡς πρὸς ἱρήμους
καταφρόνησις μοναχῶν;) signate
hoc elogio ab illo notatas, est in illo
reperire. Sed non Christiani primi
ita locuti sunt. Apud Euripidem
Pentheus, jam ἔνθου, & numine
plenus, Bacchum alloquitur: σοὶ
γὰρ ἀνακείμεθα δῆ. Insignis Ori-
genis contra Celsum locus, ubi
tum de gentilibus, tum Iudæis una
eademque periodo usurpatur. Εἰ-
τι, πανταχῶς ἰδοὺ, ἢ πολλαχῶς
διωάμεις ἐγγιγνῶν. ὡς καὶ αὐτοῖς
ἐν τοῖς ἐξῆς παρασημαίνεται ἀσκλη-
πιον εὐρεθῆναι, καὶ τὰ μέγιστα
ἐπιπῶνται ἑλῶν πῶν ἀνα-
κειμῶν αὐτῶν ----- παραφρῶν
ἢ μόνον ἱεραῖς. φάσκουσιν ἀνα-
κειμῶν τῶν ἢ ὅλων θῆν, ἔδῃν ἰω-
σημαίων, &c. Postrema hæc, per se
ἄποκλις satis plana, obscure expressit
interpretæ Latinus, sed hoc parum est,

Ad eam autem rem via
unica est, eorum quæ in
potestate nostra non sunt
omnium contemptio.

XXVII.

Pro certo habe non eum
qui convitietur aut
verberet, auctorem esse
contumeliæ: sed opinio-
nem de iis, tanquam contu-
meliosis conceptam. Enim
vero hæc eadem ipsi nobis
ingerentes, non dolemus.
Quandocunque igitur ver-
bis alicujus irritatus es, no-
ris te ab opinione tua irri-
tatum esse; & operam da,
ne tibi unquam contingat

OC-

præ ut alia sunt in ista versione pluri-
ma dudum nobis observata, ἢ πα-
νηρῶν καμῶν.

ἢ καὶ τὸ σωματικῶν. Ἄν
γὰρ ἀπ.] Nihil factu facilius, quam
ista ex *Enchiridio* supplere & resti-
tuere. Suspicio tamen hanc lacu-
nam in antiquis jam olim codicibus
reperitur, à posterioribus scribis;
& imperitis monachis non observa-
tam fuisse: atque ita verba imper-
fecta, paucis immutatis, ab illis re-
mere conjuncta, ut τὸ σωματικῶν
δῶναι, ad violentam aliquam, per
vini, corporis raptationem, aut cor-
reptionem, referretur. Pro, ἢ ἐξῆς:
ἢ ἐξῆς in hanc sententiam verior
lectio fuerit. Sed ægrototum somnia
piget ultra persequi. Tanti tamen
erat semel hoc monuisse, quia non
uno fortasse loco fraudi fuit huic an-
tiquæ *Paraphrasi* recentiorum mo-
nachō-

ἀν γὰρ ἅπαξ χρόνος καὶ εἰς
τὸ αὐτὸ λῶ, ῥᾶον κρατήσῃς
σταυτῆ.

occupari. Nam si semel
tempus ad hoc quoque tibi
suppetat, facilius te con-
tinebis : [vel, ipse tibi impe-
rabis.]

κη.

XXVIII.

Θάνατος, καὶ δόλιξις,
καὶ πάντα τὰ φαινό-
μενα θανά, πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ἔσω σαι καθ' ἡμέραν,
καὶ εἰδὲν εἰδέσθαι ἀνάξιον
εἶς ἐπιθυμίας, εἰδὲν ἄρα
ἐπιθυμίας πινός.

Mors & persecutio, &
quæcunque acerba
& gravia vulgo credita, ob
oculos tibi quotidie ver-
sentur. Sic, neque te in-
dignum quicquam cogita-
bis unquam; nec impense
cupies quicquam.

κθ'.

XXIX.

Εἰ δ' ἐναρέτε πολιτείας
ἐπιθυμῆς, ὡς
σικδίαζα ὡς καταγ-
λασθησόμεθα, ὡς κατα-
μακροσμελῶν εἰς πολλῶν,
ὡς ἐρέτων, ὅτι ἀφνω
ἀναχωρητῆς ἡμῶν ἐπανε-
λήλυθας· καὶ πόθεν ἡμῶν
αὐτῆ ὀφρῦς; σὺ δ' ὀφρῦ
μὴ μὴ ἔχει. τῶν δ' βελ-
πίων σαι φαινομένων,
ἕτως ἔχει, ὡς ὑπὸ θεῶ

Si vitam austeriorem &
solitariam amplectaris;
sic para te, ut qui mox
expectes fore, ut deri-
dearis : ut multi te sub-
fannent : ut dicant te
subito *anachoretam* exti-
tisse : ut dicant; *Unde no-
bis hoc supercilium ? Hæc
austeritas ?* Tu vero auste-
rus ne sis : ea vero quæ
optima tibi videntur [ad
veram felicitatem] sic re-

τη-

tine,

nachorum ignorantia, quibus *Epi-
sti*, (necum hujus *Enchiridii*;) nefan-
do quidem nomen auditum. Favet

tamen aliquatenus huic delirio ver-
bum τὸ πῶν initio capitis : quod &
Simplicius agnoscit.

H 5

πεταί μὲν εἰς τούτων ἢ
 χάραν, ἐν ἣ ἔσηκας.
 μέμνησο, ὅτι εἰ μὲν ἐμ-
 μάνης τοῖς αὐτοῖς, οἱ
 πρότερον καταγελῶντες,
 ὑστερον θαυμάσουσι. Εἰ ἂν
 ᾖ ἠτήθης αὐτῶν, δι-
 πλῆν προσλήψῃ τὸ κα-
 τὰ γέλωτα.

λ.

Εἰ ἂν ποτε συγκατα-
 θῆς λογισμῶ πεί-
 θοντί σε ἀρέσασιν, ἴσθι
 ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἐν-
 σκασιν. δὲ κἄ ἐν τῷ εἶ-
 ναί ἐν παντί τῶν τῷ θεῷ
 μόνῳ ἀνακειμένῳ. Εἰ ᾖ
 δοκεῖν βέβαια, σεαυτῷ
 φαίνας, ἢ ἰκανὸν ἔσται
 τῆσθ.

λα.

Οὕτοι σε οἱ λογισμοὶ
 μὴ θλιβέτωσαν.
 ἀτιμῶ ἐγὼ διαβιῶ-
 σιμαί, καὶ εὐδεις εὐδα-
 μῆ. Ἰπίλεγε ᾖ μάλλον
 σεαυτῷ μὴ τι ἐν ἐμὸν
 ἔσθ-

tine, ut qui sis à Deo,
 in ea statione, quam ob-
 tines, collocatus. Cæte-
 rum. memento te, si in
 eodem statu permanferis,
 iis admirationi fore, qui te
 prius deriserunt. Si vero
 succubueris, illis duplo te
 magis deridendum propi-
 nabis.

XXX.

Si quando acciderit, ut
 cogitationi quæ stu-
 dium cuiquam placendi ti-
 bi comendabat, assensum
 præbueris; de statione tua
 dejectum esse te noris. In
 omni loco igitur, & occa-
 sione illud tibi satis sit, te
 ex eorum numero esse, qui
 Deo soli addicti & conse-
 crati vivunt. Quod si talis
 etiam videri cupis, tibi ipsi
 videaris, & hoc sufficiet.

XXXI.

Istæ cogitationes ne te
 crucient; fore ut sine
 honore vivas, & nullo sis
 loco. Ipse tibi dicito po-
 tius; an igitur ad honores
 provehi [vel, honore affi-
 ci] meum opus est: [vel,
 mei

ἔργον ἐπὶ πηλοῦσιν,
 ἢ πρὸς ἄλλον ὑπὲρ χει-
 ροτονίαν ἐλθεῖν, ἢ πρῶ-
 τον καθάλαφθῆναι εἰς
 τὰ σωεῖρια; πῶς ἔν
 ἐπὶ τῷτο λογίζομαι ἀπι-
 μίαν; πῶς ἢ καὶ ἔ-
 ρεις ἔδαμῃ; ὅν ἐν μό-
 νοις δεῖ με εἶναι τοῖς
 ἐπὶ ἔμοι, ἐν οἷς ἔξε-
 τί μοι πολλῶν εἶναι ἀ-
 ξίω; εἰ ἢ * ὑποβάλλ-
 ῃ, ὅτι καλὸν τοῖς Φί-
 λοις βοηθῆσαι, ὑπὲρ
 πηλοῦσιν αὐτῶν λέγων·
 σὶ λέγεις τὸ βοηθῆσαι;
 ἵνα ἔχωσι παρ' ἔμοι
 χρήματα; ἢ ἵνα λαμ-
 πρὸς αὐτοῦσ ποιήσω
 καθὰ τοῖς πολλοῖς; τίς
 ἔν μοι εἶπεν, ὅτι πάντων
 τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐσὶν, ἔχει
 ἢ ἀλλότρια; πῶς δὲ
 δοῦναι διώαται ἑτέρω,
 ἢ μὴ ἔχει αὐτός; ἀλλ'
 ἐρεῖ σοι ὁ λογισμὸς· κη-
 ῖσαι, ἵνα αὐτοῖς μετα-
 δῶς· λέγε ἢ τῷτο σύ·
 εἰ διώαται κηῖσασθαι τη-
 ρῶν

mei res arbitrii: Jan ad ele-
 ctiones; vel *consecrationes*
facerdotum in aliena do-
 mo celebratas vocari: aut
 in confessibus & synedriis
 primum locum habere?
 Quinam. igitur id ignomi-
 niam. aut dedecus esse cen-
 ses? Et quæ ratio te nullo
 loco fore; quam in illis fo-
 lum, quæ tui sunt arbitrii,
 occupari debere, recta ra-
 tio suadet; in quibus etiam
 [nisi desis ipse tibi:] ad
 summa tibi patet aditus?
 Quod si subijciat aliquis: at
 pulchrum [potentia prædi-
 tum, & ad dignitates, quæ
 vocantur, evectum] amicis
 opitulari posse: Increpa tu
 illum, & responde: Quid tu
 dicis *opitulari*? Ut per me
 pecuniam consequantur?
 ut apud vulgus illustres &
 honoratos illos faciam?
 Ista enim, penes me sunt
 ipsum, an aliena? Quis au-
 tem potest alii præstare,
 quod ipse non habet? Sed
 subrepet cogitatio fortas-
 se: Acquire igitur, ut &
 aliis impertiri queas. Op-
 pone tu: Si ista parari pos-
 sunt,

* πῶς: vel, λογισμὸς.

E N C H I R I D I I

ῥῶν ἑμαυτὸν αἰδήμονα,
καὶ πιστὸν καὶ ἐλπίθε-
ρον· δεῖξον τὴν ὁδόν. Εἰ
ᾗ ᾤσθαι μοι πᾶ ἑ-
μαυτοῦ ἀγαθὰ διπλέ-
σαι, ἵνα ἄλλοις πᾶ μὴ
ἀγαθὰ πεποιθήσω, ὅρα
πῶς ἀπακλιθεῖς, καὶ
12 ἀσύμφορον. Πῆ ᾗ
βέλονται οἱ γῆσοι Φί-
λοι; δεγόμενον, ἢ Φί-
λον πιστὸν καὶ αἰδήμο-
να; Εἰς τοῦτο εἴναι ἀ-
δαρτεῖ μάλλον, ὅπως αὐ-
τοῖς χρησιμὸν ἦς. τὰς
γὰρ μὴ τῆτοις χαίρον-
τας, καὶ ταῦτα ἐκνεύων
προσιμῶντας, ὑδαμῶς
εἰς φίλους πακίλειον. Ἀλλ'
ἐνοχλεῖσιν οἱ λογισμοὶ
λέγοντες· τί τῆτονι ἐρ-
ξομεν πᾶν βίον; ὑδε-
μία ἡμῶν ἐν τῇ πόλει
μνήμη, ὑδ' ὄνομα, ὑ-
δ' ἐπιμή. λέληθε ᾗ τὰς
πολλὰς, ὅτι καὶ πο-
λί-

sunt, conservato pudore,
fide, libertate: viam mon-
stra tu: [per me nulla mora
est.] Si vero id suadet, ut
ipse, dum aliis falso credita
bona quaero, qua mea pro-
pria bona sunt, eorum ja-
cturam faciam; cogita tu,
quam praeter aequam &
bonum, & contrariationes
etiam publicae utilitatis, id
à me requiras. Quid enim
genuini amici malint; pec-
cuniam; an amicum fide-
lem & verecundum? Id igitur,
da tu operam potius, ut
in istis utilis eis sis, illos au-
tem qui non ista cupiunt,
sed illa magis praeferenda
ducunt, noli in amicitiam
tuam admittere. Sed ite-
rum cogitationes interpel-
lant. Quid vivere juvat, si
nulla nostri in civitate me-
moria; nullum nomen;
nulla dignatio? plerique,
ne civem quidem esse me,
nescituri sunt. Nos iterum:
Quem dicunt honorem?
quam dignationem? Non

coop-

12 Ἀσύμφορον.] Vel haec una
vox asserat hoc scriptum meliori
saeculo. Vtuntur optimi scriptores,
& is maxime proprius ejus usus,
cum de utilitate publica quaeritur.

Φίρων, & συμφίρων, de fato &
Providentia divina, non unus: An-
toninus autem acutissime & elegan-
tissime, non uno loco.

λίτης εἰμί. ποίαν πάλιν ταῦτ' ἐπιπέμω λέγασιν ; ἢ χειροτονήσασσι προσβύτιω , ἔδ' ἄρχοντα αἰρήσονται. καὶ τί τῆτο ; ἔδ' ἄρ' εἰς τῆτο ἐπιζῆσας ἑαυτὸν , ἔδ' ἄρ' τοῦτο ἐπιπύγγελλῃ. ἔδ' ἄρ' * γὰρ ἄρχων εἶ , ἔδ' ἄρ' τῶν κοινὰ πρᾶσσόντων. Εἰ δ' εἰς πινεῖς , μὴ τῆτων ὄντων εἰς αὐτὰ μάλλον ὠφείδ' εἰς ἑαυτὰς , τί πρὸς σε τὸν ἀνακείδωται θεῶν θελοντα. καὶ εἰς τοῦτο ὄντα ; ἱκανὸν γὰρ ἐκάζω , εἰ τῆς ἑαυτοῦ πάξεξέει φανείη ἄξι. Εἰ γὰρ τῶν ἐναίρετον πολιτείαν μετὰδῶκεῖς , τῆτων ἔδ' ἐν σοὶ προσήκει ζητεῖν , ἀλλὰ μάλλον δ' ὧν ὀφείδ' ὑπεργείλω πηλώσεως. Ἀλλ' ὅσα ἔχει ἡ πατρίς , Φήσι , ἀνδρα ὅσας μετὰ φρονήσεως αὐτῆς ἠγέμευ , λαμπροτέρων δ' ὄπο Φήνη. τῶς μὲν ἔτως ὁ λο-

cooptabunt in ordinem Senatorium : non archonta [vel , praetorem] constituent. Quid autem mirum , cum nec subducta vita tuę rationes eo collimarint ; nec id in votis tibi fuerit ; [vel neque id profiteris :] ut archon esses , aut rem publicam administrares ? Si enim alii nullo tali vitæ instituto prohibiti , se inferunt & intrudunt in ista munera , quid hoc ad te , qui Deo te novisti ; & id agis scilicet ? Sufficit enim unicuique , si statione sua dignum se præbeat. Si igitur sublimius vivendi institutum [vitam scilicet austriorem , & solitariam :] amplexus es , ista se ceteri minime te decet , sed illa potius , per quæ quod profiteris adimpleas. Sed non habet inquit , Patria virum , qui prudentiam pollens , gubernationem ejus suscipiat ; ornatiorem reddat. Hactenus ista ratio [vel cogitatio] procedit , ut te vincat ad id , quod professus es , inhabilem & ineptum esse. Si enim

* ἢ ἡ ἀρ. ἡ δ. ἢ δ.

γισμὸς δέικνυσιν, ὡς εἰς
 ὃ ἐπηγγέλω ἀνάρμο-
 σθη εἶ. Εἰ γὰρ εἰς ἄλ-
 λοχρήσιμον ἦς, εἰς
 τὸ παρὸν εἰς χρήσιμον.
 Εἰ δὲ ὅτι σὺ ἐχέῃ ἡγέ-
 μνον φρόνιμον, χρῆσε
 ἀνάγκη πληρώσαι τὴν
 χρείαν. λείψει δὲ αὐ-
 τῇ χαλκίδος καὶ τέκ-
 των, καὶ γραμματέως.
 Εἰ δὲ ὅτι εἰς διώσασθαι
 ποιήσῃ. πῶς εἰς σκο-
 πῆς, ὅτι καὶ θυρωρὸς
 διώσασθαι εἶναι, καὶ σα-
 ρωτῆς; ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 εἰς ὑποβάλλασί σοι οἱ
 λογισμοί. τὸ δὲ εἰς ἡγο-
 μίαν καὶ παρέχοντ'
 προσώπων μόνον ἀρμώτ-
 τειν λέγοντες, σὺ ἐὼ-
 σιν ἐπεδοῦ θεῷ, καὶ
 εἶπαι ὁ χαρισθέντα εἰς
 τὴν πόλιν, εἰς τὴν κλη-
 θῆναι ἡξιώτης. τίνας
 ἐν πόλει, φασί, χῶραν ἐ-
 χεῖς ἐν τῇ πόλει, τῶν ἐ-
 χεῖν διώχην φυλάττων τὸ
 ἀνακεῖσθαι θεῷ. Εἰ δὲ
 ἐν τῇ πόλει πρᾶσθαι

θε-

enim aliud est, in quo ope-
 ram tuam utiliter colloca-
 re possis, haud utilis & op-
 portuna fuerat ad id in quo
 nunc versaris opere. Sin
 autem, quia prudenti gu-
 bernatore patria destituta
 est, ideo necesse est te
 istam suscipere provin-
 ciam; quid si desint illi fa-
 ber ferrarius, aut lignarius,
 aut vero notarius? Quod si
 ob imperitiam te excusas
 ab istis: non vides nihil ob-
 stare, quin saltem sis jani-
 tor, aut ædituus, cui mun-
 dandæ ædis munus incum-
 bat? At de istis nullæ tibi
 subrepunt cogitationes,
 sed solam gubernatoris &
 præsidis personam, quasi
 tibi convenientem com-
 mendantes, non permit-
 tunt te Deo adherere, &
 illi cum gratiarum actione
 adhærentem, servare lo-
 cum, in quo nos gratiose
 collocavit. Sed quem ta-
 men locum, inquiunt, ha-
 betis in civitate? Quem te-
 nens possis Deo jugiter
 servire, & pietati vacare.
 Si enim, dum dignitatem
 in civitate [terrena] con-

se-

θέλων, τῶν ἐρανίων
ἐκπέσης, τί τὸ ὄφε-
λ^ο; ἔγω γὰρ καὶ τῆ
πόλ^ε κακὸς πολίτης, καὶ
πῶς ἀδελφοῖς ἐπαχθῆς
ἔση.

sequi satagis : cœlestibus
excidas [vel cœlestia cura-
re definas;] quid admo-
dum lucratus es, cum nec
civitati bonus civis appa-
rebis, & fratribus, [quos
deseruisti:] odiosus eris?

λβ'.

XXXII.

Προειλήθη (καὶ τίς εἰς
ἐσίασιν, ἢ ἐν παρο-
ουροῦσιν, ἢ ἐν τῷ πα-
ραληθελῶναι εἰς συμβέ-
λιον; εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτα
ἐστὶ, χαίρειν χρῆ; ὅτι ἐτυ-
χεν αὐτῶν ἐκείν^ο. εἰ δὲ
κακά * * * * γίνωσκε,
ὅτι ἐδύνασαι μὴ τὰ αὐτῶν
πιῶν πρὸς τὸ τυχεῖν τῶν
ὡσὶν ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων
πῶς ποῖσιν ἀξιοῦσθαι πῶς
γὰρ ἴσον δύναιται ὁ μὴ φοι-
τῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῶν
φοιτῶν^{ων}; ὁ μὴ ἀπαπέμ-
πων, τῶν ἀπαπέμπων^{ων};
ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῶν ἐπι-
νεύων^{ων}; ἀδικ^ο ἐν ὀλο-
γισμῶς, ὁ μὴ παρεμύ^ο
μὲν ἀνδ^ρ ὧν ἐκείνα πι-
πράκεται πρὸς τὴν βε-
λοῦμ^ο αὐτῶν λαβεῖν.

Est tibi prælatus aliquis;
Ead convivium [te præ-
terito, vocatus?] aut in sa-
lutatione, aut dandi consi-
lii officio? Si quidem ista
bona sunt, gaudere debes
ejus causa, quod bona
consecutus sit. Sin mala
* * * * Cæterum pro
certo habe, cum non ea-
dem agas quæ alii ad ea
paranda quæ non sunt in
nostra potestate; fieri non
posse, ut eadem tibi tri-
buantur. Nam quæ ratio
est, ut ille tantum possit
qui fores non frequentat,
atque ille qui frequentat?
qui non affectatur, atque
ille qui affectatur? Iniqua
igitur est ista cogitatio, si
non numerato quo ven-
neunt illa pretio, gratis ea
consequi te postules. Si
quis, exempli causa, obo-

Ei

lum

Εἰ τις πυχὸν, ἔχων ὄβολον, καὶ ῥε τὸ ἴσον ἔχοντος, παροίῃ αὐτῷ, καὶ λάβῃ θριδάκας· οὐ ἢ μὴ παροίῃ μὲν, μὴ λάβῃς· μὴ οἷα ἐλατῆρον ἔχειν ἑκείνῃ; ὡς γὰρ ἑκείνῃ ἔχῃ τὰς θριδάκας, ἔτω καὶ οὐ τὸ ὄβολον, ὃν ῥε ἔδωκας. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν τέτοις· ἢ παρεκλήθης εἰς ἐστίασιν τινός; ἢ γὰρ ἔδωκας τῷ πωλῶντι ἕσθ' ἀπολείπει τὸ δεῖπνον. ἐπαινῶ ἑκείνους πωλεῖ αὐτὸ, θραυπείας χολακείας. Εἰ ἑκείνῃ Ἰππιδυμῶν * βέλῃ πῦτα παροίῃ, καὶ τῷ δείπνῳ τυχεῖν, ἀσπλησῶν οἷ. Εἰ ἢ σκαπήσης τι ἕξεις † ἀπὸ τῷ δείπνῳ, πολλὰ ὄρησεις· τὸ μὴ ἐπαινήσαι, ὃν ἢ θέλεις· τὸ ¹³ μὴ ἀνα-

lum habeat, tu tantundem ille obolum suum dat; & lactucas aufert: tu nullam das, nec habes lactucas: An minus te confectum putas eo, qui lactucas accepit? Ut lactucas habet ille, sic tu obolum; quem non dedisti. Ad eundem modum & hic se res habet. Non vocatus es ad convivium alicujus? nec enim venditori dedisti, quanti venit convivium. Vendit autem convivor laudatione: vendit obsequio: vendit adulatione. Quod si convivii cupidus, nec illa vis praestare, & tamen istius particeps fieri; iniquus, & avarus es. Si porro tecum pendas, quae consequare loco convivii; multa reperies; non laudare te, quem nolis: mores ipsius & ineptias tole-

* γρ. μὴ β.

† γρ. ἀναπ.

¹³ Τὸ μὴ ἀναπ. αὐτῷ, καὶ ἂν ἴδῃ. Ex his verbis aliquando conjiciebam, etiam in *Enchiridio*, cap. 32. (postremis verbis:) veram, aut probabilem saltem lectionem esse, τὸ μὴ ἀναπ. αὐτῷ ἐπὶ τοῖς, οἷς ἠδύται· quod à vulgata lectione non adeo remotum. Sed illa preferenda quae ibi diximus: quibus addi debuit, in Sal-

masiana editione ista, τὸ μὴ ἀναπ. αὐτῷ. &c. penitus omissa esse, oscitantia crederem (cum alibi quoque integre lineae omittae sint) typographica, nisi & in apposita versione ita res haberet. Wolfii editiones aliter: Veneta: Plantiniana: sed nec Politiana praeterita: qui (sensu non nihil immutato) vertit: quod non ea perfertur quae ad ejus limen pertinetur.

ἐναχέομαι αὐτῷ, καὶ ὡς
αὐτὸς ἤδηται· τὸ μὴ πάν-
τα τὰ προσόντα αὐτῷ καὶ
κακὰ ὄσι, θαυμάσαι. τὸ
μὴ συνιδεῖσθαι ψέγοντι
πολλὰ κίς τὰς αὐτῷ
κρείττονας· τὸ ἀπηλλάχ-
θαι τῆς τῶν ὑποηρετῶν
των παειργίας, καὶ ὡς
ἀποσκόπισιν εἰς τὰς κε-
κλημύρας. Καὶ γὰρ τὸ
ἀναχέομαι, δυσπατέρ-
θωτον. καὶ τὸ * ἀνθυμα-
κῶσαι, παραχῶδες. καὶ
πάντας διεγείρει εἰς ὀπί-
πληξιν κατὰ ζε, ὡς
τὴν ἀγάπην παράξαν-
τῶ, καὶ τὸν κεκληκῶτε
ὑβρίσαντῶ, καὶ πολ-
λῶν κήπιοντῶ τὴν πα-
δίω.

tolerare non coactum:
non omnia ipsius, qua-
liacunque, etiam mala,
admirari: non assentire
denique melioribus sæ-
pius obtrectanti: præ-
tereà, vitare te mini-
strantium molestam cu-
riositatem, & probrosa
quibus appetere solent
vocatos dieta. Nam &
ita tolerare, [ut placeas:]
arduum pariter, & illi-
berale est; & repugnare,
rixosum est: omnibus il-
lico in te insurgentibus,
& tanquam fraternæ con-
cordiæ turbatorem, &
eum qui convivium præ-
buit, contumelia affi-
cientem; & multorum
qui aderant alacritatem
obtudentem, increpan-
tibus.

λγ.

XXXIII.

Τὸ βέλημα τῆς φύ-
σεως καταμαθεῖν
ἐστίν, ἐξ ὧν ἔ' διαφερό-
μεθα. οἷον. ἀλλὰ παι-
δάριον κατέαξε τὸ πα-
τή-

Naturæ propositum ex
his rebus, quæ ad nos
nihil attinent, cognosci
potest. Ex, grat. alterius
[vicini: vel amici:] ser-
vulus poculum fregit: In
prom-

* ἢ. ἀνθυμακῶσαι.

τήριον. πρῶχειρον δὲ
 θύς, ὅτι τῶν γηρονότων
 ἐστίν. ἴδιον ἔν ὅτι ὅτε καὶ
 πρὸ σὺν κατεάγη, ποιῶ-
 τον ἐστὶν οἶον καὶ τὸ τῷ
 ἄλλῃ. ταῦτα μεταπίθεται
 καὶ ὅτι τὰ μείζονα. εἰάν
 παυδίον ἄλλῃ, ἢ ἀδελ-
 φός, ἢ ἄλλῃ πάλυ-
 τήση, ἔδειξ ἐστὶν ὅτις οὐκ
 ἐρεῖ, ὅτι ἀνθρώπινον.
 μέμνησο ἔν ὅτι καὶ ὅτι
 τοῖς σοῖς, ἀνθρώπινον συ-
 γέβη. ¹⁴ καὶ ὁ πάντως
 καὶ τοῖς ἀπαιδύτοις
 ποιήσῃ ὁ χροῖον, ποροσε-
 χέτω ἢ σωῖεις. ὡσαυτὸ
 σκοπῶ πρὸς τὸ λυπο-
 τυχεῖν ἐπιθεταί, ἔτιως
 εὐδὲ κακῶ φύσις ἐν τῷ
 κόσμῳ γήρονε. μή σε τα-
 ράξῃ λοιδορῶν τις, ἢ κα-
 τηγορῶν. ἀποπὼν γὰρ ἔτιως
 ὀχερῆ εἶναι, ἵνα ὅταν
 θελή τις ψεύδεσθαι, εὖ
 παρατίη.

14. Καὶ ὁ πάντως καὶ τοῖς ἀ-
 παιδ. ποιήσῃ ὁ χροῖον.] Cicero
 Sapius, in Epistolis, alibique. Lib.
 5. Epist. 16. ad Fam. Nam quod al-
 latura est ipsa diuturnitas, qua maxi-

promptu illud statim est :
 Ita fieri solere. Memento
 igitur, si & tuum con-
 fractum fuerit, eandem
 tui quoque poculi natu-
 ram esse, qualis alterius.
 Jam transfer hæc ad ma-
 jora. Si vicini filius, aut
 frater, aut de propinquis
 alius obierit, nemo est
 cui non statim succurrat,
 ita natos esse homines.
 Memento igitur, si &
 tuorum aliquis obierit,
 humanum id quoque : Et
 quod tempus ipsis vel im-
 peritissimis adfert, fac ut
 prudentia tibi repræsentet
 remedium. Quemadmo-
 dum aberrandi causa meta
 non ponitur : sic nec mali
 natura in mundo existit. Si
 quis tibi convitietur, aut te
 criminatur : nolito com-
 moveri animo. Indignum
 fuerit, usque adeo in alte-
 rius esse te potestate, ut
 quoties visum fuerit illi
 mentiri, tu doleas.

mos lucus vetustate tollit ; id nos
 præcipere consilio prudentiaque de-
 betimus. Et lib. 7. 28. Dies qua stultis
 quoque (hic, ἀπαιδύτοις) mederi
 solet, &c.

λδ'.

XXXIV.

Τὰ καθήκοντα, ταῖς
 χρίσεσι ὡραμετρῆ-
 πι. πατήρ ἐστι; δέον ὀπι-
 μελεῖσθαι. ὡραχωρεῖν
 ἀπάντων. ἀνέχεσθαι λοι-
 δορουῶν, παύοντων.
 ἀλλὰ κακὸς πατήρ ἐστι.
 μήτι ἐν πρὸς ἀγαθὸν
 φύσιν οἰκειωθῆς, * ἀλ-
 λά πρὸς πατέρα. ἐδὲ
 γὰρ ὁ θεὸς, θεωσίας πι-
 μᾶν σε τὸν πατέρα, προ-
 σείπεν, ἀγαθόν. αὐτὸ ἵ
 τῆτο χρεωθεῖς, τὸν πα-
 τέρα πμῆσαι, διακρί-
 ναι δι' ἐ, ἀλλ' ἐν πᾶσιν
 ἔκειν, πάλω τῆ θεῶ
 ἐνασθεῖσθαι. θεὸς γάρ
 πρὸς πατέρα πολλῆ
 καὶ ἀσυγκρίτῳ τῆ δια-
 φορᾷ σεβασέσθαι. ὁ μὲν
 γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων δι' ἀ-
 γαθότητα παρήγαγεν ὁ ἵ
 ὄργανον γέγονε τῆ θείας
 πρὸς ἐξουσίας.

Officia [ut plurimum:]
 pro relationibus &
 qualitatibus personarum
 definiuntur. Pater est?
 officii admonetur filius, ut
 curam ejus habeat; cedat
 ei in omnibus. toleret con-
 vitiantem, ferientem. Sed
 pater malus est. Num igitur
 natura cum patre bono
 conjunctus es? Mimine;
 sed cum patre. Neque
 enim Deus cum in lege
 sua *Patrem tuum honorare te*
præcepit, addidit *bonum*.
 Hoc igitur muneris tui
 est, patrem ut honores,
 non ut dijudices; sed in
 omnibus illi morem geras;
 quæ divinæ legi non sunt
 contraria. Deus enim si
 cum patre componatur,
 longe majore, & quæ
 comparisonem non ad-
 mittit, mensura veneran-
 dus. Ille enim ex nihilo,
 sola bonitate motus, nos
 creavit. Hic autem institu-
 ti à Deo ordinis [ad homi-
 num procreationem:] fuit
 instrumentum.

† 12. 611. ●

12

16

λέ.

XXXV.

Ο ἀδελφὸς ἀδικεῖ ;
 τῆρει τὴν πύξιν τὸν
 σεαυτῷ πρὸς αὐτὸν, μηδὲ
 σκόπη τὸ ἐκείνῳ * ποιῆ-
 σαι, ἀλλὰ τί σοι ποιή-
 σαίη καὶ φύσιν ἔξει ἢ
 παραίρεσις. σὲ γὰρ ἄλ-
 λῳ ἢ βλάβῃ, εἰ μὴ
 σὺ θέλεις. τότε δὲ ἔσῃ
 βιβλαμυλῶ, ὅταν
 ὑπολάβῃς βλάβησιν.
 ἔτω πρὸς φίλον, ἔτω
 πρὸς γείτονα τὸ ὑποβάλ-
 λουσαι χάριν τῆρε.

Frater injurius est? Tu
 igitur *relationis* ordi-
 nem quo illi conjunctus
 es, tuere: nec quid ille
 agat, considera; sed qui-
 bus agendis, tuum intiti-
 tutum naturæ futurum sit
 consentaneum. Te enim
 alius non lædet, nisi ipse
 velis. Tum autem læsus
 eris, cum te lædi exi-
 stimaris. Sic igitur erga
 amicum, *relationem* quam
 tibi natura commendat,
 serva.

λς'.

XXXVI.

Τῆς πρὸς θεὸν θέσε-
 ρείας ἰδοὺ, ὅτι τὸ κυ-
 ριώτατον ἐκείνῳ ἔστιν,
 ὁρθὰς ὑπολήψεις πρὸς
 αὐτῷ ἔχειν, ὡς ὄντῳ
 καὶ διοικεῖντῳ πρὸ ὅλα
 καλῶς, καὶ δικαίως
 καὶ πείθεσθαι αὐτῷ, καὶ
 ἡγεῖν, καὶ ἀπολαβεῖν
 ἐκόντῳ εἰς οἴαν σε βέ-
 λεσθαι

Religionis erga Deum,
 præcipuum illud esse
 scito, rectas de eo opinio-
 nes habere; ut esse eum,
 & mundum bene & juste
 gubernare, persuasum ha-
 beas: tum vero ut pareas
 illi, cedas illi, & cuicun-
 que te muneri destinarit,
 libenter amplectaris. Sic
 enim fiet, ut nec incuses
 un-

* γρ. ποιῆσαι. vel ἐπίνοια.

λετα πιζιν ειναι. ετω
 γαρ ετε μεμψη ποτε τον
 θεον, ετ' ευκαλεσεις
 ως αμελεδμε. αλ-
 λως η τστο εχ οιον τε
 κατορθον, εαο μη αρης
 των οσκ εφ' ημιν, και
 επι τοις εφ' ημιν μο-
 νοις θης το ειναι π αρχ-
 θον η κακον. Ε'αο γαρ
 υπολαβης π των οσκ
 εφ' ημιν αγαθον, η κα-
 κον, πασσι ανασκη οταν
 λποτυχανης αν ορεγη,
 η ωσειπιπης, οις εκ-
 κλινεις, μεμφεδαί σε
 και δυσφημειν τω διοί-
 κησιν. αμηχανον δε
 βλαπιδε, ει μη τον το
 βλαπιον αγαθον οριζο-
 μνον. φάζοντά τε το
 ωφελεν, ως επίπορον,
 η προσεχοντα τω προσ-
 αυτικά, ως ηδω. εν-
 θεν πατηρ υπο υε λοι-
 δορεΐται, οταν τ δοκυν-
 των αγαθων τω παιδι
 μη μετρω. ενθεν ο γωρ-
 ρος αιπιαται τ θεον, εν-
 θεν ο ναυτης, ενθεν οι

unquam, vel tanquam ne-
 glectus, de eo conquera-
 ris. Hoc autem prastare
 non aliter potes, quam si
 iis quæ in potestate no-
 stra non sunt abjudicatis,
 in iis tantum quæ pene-
 nos sunt, boni & mali
 naturam collocaris. Nam
 si quid illorum, quæ pe-
 nes nos non sunt, bonum
 aut malum credideris, al-
 ter non poterit, quin cum
 iis frustratus fueris quæ
 cupichas, & in ea quæ nol-
 les incideris, providen-
 tiam Dei culpes, & ei
 maledicas. Sec nec illud
 potest, ut unquam ille læ-
 datur, nisi qui quod vero
 nocet [vel, vero nullum
 est:] ut bonum appetit;
 quod autem vere utile
 est, (vel bonum:) quasi
 damnosum & ærumnosum
 fugit, & quæ præsentia
 sunt & momentanea, eis,
 ut maxime jucundis ad-
 hæret. Hinc fit ut & patri
 filius, convitietur, cum
 quæ in bonis habentur,
 filio non impertierit:
 quod agricola & nauta
 Deum accusent: quod

της

I 3

de-

τὸς ἀδελφῶς, ἢ τέκνα
ἀπολλιώτες οἴοντα ἀδι-
καΐας.

denique qui fratres aut
natos amittunt, injuria se
affici existimant.

λζ'

Προσφορὰς προσφέ-
ρειν, καὶ ¹⁵ δεομύοις
ἐπαρκεῖν, ἐκάστῳ προσή-
κη καθαρῶς, καὶ μὴ ὀπι-
σσευρμύως, ἢ ἀμελῶς,
μηδὲ γλιχρῶς, μηδὲ
ὑπὲρ δυνάμιν.

XXXVII.

Præterea, ad Dei cul-
tum pertinet, ut obla-
tiones offeramus, & ege-
norum necessitatibus sub-
veniamus, pure & nitide:
non negligenter, non for-
dide, sed neque supra fa-
cultates.

λη'

Προσδουχόμενοι μὴ πε-
ρὶ χρημάτων, ἢ τῶν
ἄλλων τῶν ἐκτός αἰτώ-
μεθα· μάλλον ὅ τὸ θέ-
λημα αὐτῶν αἰτώμεθα
πάντοτε, ὅτι καὶ προ-
γινώσκει ὧν χρῆζομεν,
καὶ κηδεταὶ πάντοτε.

XXXVIII.

Cum Deum precamur,
Cone de re, pecuniis,
aut omnino rebus ad ex-
terna quælibet pertinē-
tibus precamur: sed id
potius, & continuo, ut
fiat ejus voluntas: qui qui-
bus indigeamus, jam rebus
multo ante novit, & nos
semper curat.

λθ'

Σιωπὴ τὸ πλὴν ἔσω σοι.
Ὅ δὲ ὀλίγων ὅ λαλεί-
σω

XXXIX.

Ut plurimum, silen-
tium præsta: quæ
au-

¹⁵ Καὶ δεομύοις ἐπαρκεῖν.]
Eleganter: & ita purissimi Scriptores:
præterea quæ jam aliis notata: Phi-

lostr. De vita Apoll. lib. γ. τοῖς μὲν
δεομύοις ἐπαρκῶν. Sed imprimis
Pindarus: φίλοις ἐξαρκίαν

Θω πὲ ἀναγκαῖα. Εἰ δὲ καὶ τοσαύτη χρεία γήροιτο, ὥστε λαβεῖν, ὅρα μὴ πρὸς τὴν κοσμικὴν, ἢ βρωμάτων, ἢ δόξης, μάλιστα ἢ πάντων ἐλαλήσης πρὸς ἀνθρώπων, ψέγων, ἢ σφκρμένων τινάς. Εἰ ἢ ἄλλοι τῶν τοιούτων ἀρξονται, καὶ οἱ ἦς, μεταπάρα τον λόγον ἐπὶ τὸ προσήκον. Εἰ ἢ ἀδωατέης τῆτο ποιῆν, αἰώπει.

autem necessaria, paucis dicantur, Quod si ita res postulet, ut loquendum tibi sit, vide ne de rebus mundanis, de cibis, aut dignitate, tua sit oratio. Sed ante omnia id cave, ne de aliis, aut vituperans, aut alium alii præferens; Alii autem si tales sermones aggrediuntur, quantum in te est, traduc eorum sermonem ad alia quæ magis eos deceant. Sin id supra tuas vires est, tu saltem fac sileas.

μί.

X L.

Γέλως μή σοι πολὺς ἔστω, μηδὲ ἵπτι πολλοῖς, μηδὲ ἀναιμύ.

Rifus ne fit multus, nec ob multa, neq effusus.

μά,

X L I.

Ἐστιάσης τὰς ἐν οἰκίαις κοσμικῶν ἀποκρῆς· εἰ δέποτε γήρηται καιρὸς, ἐνπεπόσσω σοι ἢ προσσχῆ, μήποτε ἵπτι σουρῆς εἰς ἰδιω-

Convivia in sæcularium domibus devota. Sed si quando tuleris occasio, animadversio intendatur, ne forte in vulgares mores prolabaris. Sci-

16 Ἰπτι σουρῆς εἰς ἰδιωτισμόν.] Ἐπιτ. σουρῆς. verbo signatissimo: sed cui non cedit, quod hic habemus. Est enim σουρῆς hic, sensim trahere, ut minime percipias; & incaute obrepere: hinc vocis usum ex Gre-

gor. notavit olim Græcarum literarum decus illud immortale, Budæus; subscribente suppati Stephano, in incomparabili Thesaurο: nisi quod λέχρον ibi, pro λίχρον, sphalmate typographico.

ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ ὅτι
 ἐὰν ἐταῖρ^ο μεμολυσ-
 μῆ^ο ἦ, καὶ τὸ σωμα-
 τριστόμιμον ἀπὸ μολυσ-
 μάτου ἀνάγκη.

μβ'.

Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέ-
 χει τὴν χρείαν ψιλῆς
 ὡς ἀλάμβανε. Τὸ δὲ
 πρὸς δόξαν, ἢ τρυφῶν,
 ὅλως ἀείχεραφε.

μγ'.

Ἐγκράτεια τῶν σωμα-
 τικῶν εἰς δυνάμιν ἀ-
 σκητέον, καὶ παντὶ ἀένδ
 τὰ εἰς αὐτῶν σωτηρίῳ
 μεταδιώκειν ὀφείλεις· μὴ
 μῆτοι ἐπαχθῆς γίνῃ πῆς
 ἄλλοις, μηδὲ ἐλεγκλι-
 κὸς, μηδὲ πολλαχῶ, ὅτι
 αὐτὸς ἀκρῶς σωφρονεῖς,
 ὡς ἀείχεραφε.

μδ'.

Ἐάν τις σε λοιδορῶν κα-
 κῶς λέγῃ, μὴ πει-
 ρῶ πῆς ἀπαγγέλλασί σοι
 ἀπολογεῖσθαι, ἢ μόνον,
 ὅτι

Scito enim si alius pol-
 lutus fuerit, cum etiam
 qui familiariter cum ipso
 versatur, effugere non
 posse, quin & ipse pol-
 luatur.

XLII.

Quæ ad corpus perti-
 nent, ad usus neces-
 sarios adhibe. Quicquid
 autem ad ostentationem
 aut delicias, repudiato.

XLIII.

Quæ ad voluptates
 corporceas attinent,
 in iis continentiam, quan-
 tum potes, exerce, & quæ
 ad eam tuendam condu-
 cunt, totis viribus perfe-
 quere. Ne tamen aliis ideo
 molestus sis, vel vitio ver-
 te; vel quod ipse perfecte
 contineas, identidem sub-
 infer.

XLIV.

Si quis per convitium
 male de te loquitur, ne
 contende iis qui tibi re-
 nuntiant, purgare te: sed
 hoc tantum, si quicquam,
 re-

ἔτι θιόμην ἄκῆν ἔργον ποιεῖν , κακῶς με λέγει , καὶ ὅτι ἔχω ἐξουσίαν ἄλλον κωλύειν ἔπερθέτο ποιεῖν ἔργα , ἅπῳ ἐμαυτὸν διωηθεῖς κωλύσαι παθῶν . καὶ ἔτι , εἰ μὴ ἡμῶν ἄξιόν ἐστι τὰ τοιαῦτα ἀκῆσαι , ὅτι ἂν ἤκουον· μάλιστα ἐὰν αἰσθηθῆς ὅτι τῶν λεχθέντων περὶ σου ἐπράξας τι .

responde: Nempe, quod ille sibi faciendum credit; male de me loquitur, ego vero quis sum, qui alium ab opere quod sibi proponit persequendo impediam, qui proprias animi mei perturbationes pravenire nondum valeo? Et præterea, nisi dignus ego, qui ista audirem; non ita contigisset: præcipuè, si tibi conscius es, aliquid te, quod affine sit iis, quæ tibi objecta sunt, cominuisse.

μέ.

Εἰν ταῖς ἀγοραῖς , ἢ ἐν τοῖς δημοσίοις τόποις ἑπιπολὺ παρεῖναι , ὅτι ἀναγκαῖον . Εἰ δέ ποτε καιρὸς καλέσει , μηδενὶ ἄλλῳ φαίνας παρεδάζων , εἰ μὴ σεαυτῷ· τραπεσι , θέλε γίνεσθαι μόνον τὰ γινόμενα , οἷα ἂν ᾖσι . βοῆς ἢ καὶ τῆ ἑπιγελᾶν τινι , ἢ πολὺ συγκινεῖσθαι , ἢ ἀγανακτεῖν περὶ τῶν γινόμενων , παντελῶς ἀπέχεσθαι . καὶ μετὰ ἀπαλα-

XLV.

Fora, & quævis alia publica loca, frequentare te, nihil necesse est. Sed si quando tempus tulerit, nulli te, nisi tibi ipsi studere appareat: hoc est, ea duntaxat fieri velis, quæ fiunt, qualiacunque sunt. Clamore autem, aut arrisione, aut corporis motu crebriore, approbationem tuam testari, aut indignari ob ea quæ fiunt, penitus abstineto. Ac post discessum, ne multis de iis quæ acta sunt,

I 5

sunt,

λαγλῶ, μὴ πολλὰ πρὸς
τῶν γνησιμῶν διαλέ-
γῃ, μηδὲ αἰδέσθαι, φιλο-
νεΐκῃ ἐξηγεῖσθαι. μάλι-
στα, ὅσα μὴ λυσιτελεῖ
πρὸς τὴν σὴν πολιτείαν.
Εἰ γὰρ πρὸς τούτων πολλά-
κις ἄπης, ἐμφαίνεις ὅτι
ἐθαύμασας τὴν θείαν, ὧν
ἔφυγας.

μς'.

Εἰς οἰκίας τινῶν μὴ
ἦκε, μηδὲ ραδίως
παύει. παρῶν δὲ τὸ
τιμὸν καὶ δίστασις καὶ
ἀνεπαχθὲς φύλαξις.

μζ'.

Οὕτως φοιτᾷ ἀνά-
γκη πρὸς τινὰ τῶν
λαμπρῶν τῆς πόλεως, λό-
γησαι, ὅτι σὺ δὲρῆσθαι αὐ-
τὸν ἐνδον ὅτι ἐμνηυθήση.
ἢ ὅτι ἀκέρως, πῆ θείῃ ὁ
παιδίος ἔτι; ὅτι δὲ πα-
σπύσθαι εἰς σε οἱ παύ-
δες.

sunt, tibi sit sermo; ne-
que affecta quæ videris,
aliis narrare, præcipue
quæ ad institutam vitæ
rationem, quam profite-
ris, nihil utilitatis affe-
runt. Sæpius enim de iis
loquendo, manifestum e-
rit te admiratum esse,
quæ invitus spectasse vo-
lebas videri.

XLVI.

Ad quorundam [qui
ostentando ingenio
scilicet id agunt, non ut
profint] publicas recitatio-
nes, ne veni, neque facile
accede. Si tamen accesseris,
gravitatem & constan-
tiam tuere; & id una cave,
ne cui sis molestus.

XLVII.

Cum necessitas aliqua
este cogit quietam
adire de mundi magnati-
bus, proponito tibi fore
ut domi eum non inve-
nias: ut non illi renuntie-
ris: ut tibi dicatur, Quid
sibi vult præclarus ille vir?
ut te famuli irrideant: ut
ipse

δες· ὅτι ἐρεῖ σοι ἑκείνῳ, ὅτι ὑπερβαίνει σε ὁ αἰτίης. καὶ μηδέποτε εἴπης ἐν σεαυτῷ, ὅτι ταῦτά σοι ἐποίησάν· ἢ ὅτι αἰδεθήσονται τὸ ἐπαγγελμα. Ἐὰν γὰρ ἔτω σωτύχης, καὶ τύχη ταῦτα γηρέας, ἀπεράχως ὑποδέξῃ τὰ γινόμενα, ἀπεμελετηκῶς αὐτά. εἰάν τε μηδὲν τέτων συμβῇ, Ὀχαρησθήσῃ τῷ θεῷ λέγων, ἐγὼ μεμελετηκα ἀήμελος ἄξιος ὑπαρῆναι· ἢ ἢ ἢ θεῷ Φιλανθρωπία παρέση μοι, καὶ ἔδεν τέτων εἶασε γηρέας.

ipse denique tibi dicat: supra te est quod requiris. Nunquam autem tibi veniat in mentem, non ista te passurum, sed professionem tuam reverituros eos. Si enim ita ibi contingat, & ista vere evenient, imperturbatus ea feres, ut quæ tibi prius meditata & prævisa fuerint. Si nihil autem contingat tale; Deo gratias ages & dices: Ego quidem quæ merebar pati, meditatus ante fueram: sed Dei bonitas adfuit mihi, & non permisit.

μή.

XLVIII.

Ἐν τῇ ὀμιλίαις ἀπέσω τὸ σεαυτὲ τινῶν ἔργων, ἢ δόξεων ἢ πὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνησθῶ· καὶ γὰρ ὡσαυτὸ σοι ἡδὺ ἐστὶ πρὸς σὲ λέγειν, ἔτω καὶ πρὸς ἄλλοις τέτων ἀκούσαι. ὁπισθαλὲς ἢ πρὸς εἰς ὁ-
τρα-

In familiaribus congressibus, absit factorum tuorum, aut virtutum, frequens & immodica commemoratio. Nec enim ut tibi jucundum est tua narrare, ita & aliis eadem audire. Periculosum autem est ad jocos & facetias de-
fa-

17 Εὐτραπελολογία. Ita re-
ctum puto, quod quid fortasse malit
ut magis usitatum, ἀτραπελολογία.

Sed ratio verbi non obscura. Propterea enim ἀτραπελία ad mores pertinet, facile mutabiles, & versatiles: qua-

τραπελιλογία ἐμπε-
σῆν· πάντως γὰρ τὸ πρὸς
σε αἰδῶ τῆς πλῆστον
ἐκλύει, καὶ ἀποσκαθά-
ζει * δωρολογίαν· ἐξ ὧν
καὶ † ἀκαιρολογία πικ-
νύται. ὅταν αἰδοῖ τι
ποιῆσαι, ἐὰν μὴ οἴσῃ
ἡε, καὶ ὑπέσπῃ. εἰ γὰρ
μὴ δῶν, τῷ ἀποσιωπᾶν
καὶ ἐρυθραῖν, δῆλον γίνε-
σθαι ἀκαίρων τῶν ποιῆσαι.

μβ.

Ὅταν φαντασθῆς ἡδο-
νῆς ἐκπειράσῃ σε,
μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν
χρόνων, καθ' ὃν τε συκα-
παγήσῃ τῆ δακτύλῃ ἡδονῆς,
καὶ καθ' ὃν πρᾶξῃς, ὕπε-
ρον μετάνοήσεις, καὶ αὐτὸς
σε αὐτῷ λοιδορήσῃ τῶν
τε ἀντίθετος, ὅπως πε-
νυθροῦ μὲν χαίρης, καὶ ὅτι
εἰ μὲν οὖν σκεδῆσαι ἐαυτῷ
κικῆσαι, καὶ καθαρῶς
ἀποκαθίαι. μὴ σε ἡττήσῃ
π

quales debent esse illorum, qui mi-
micam exercent, & histrionicam. Inde
ad verba translata; ut ἀτραπελία,

labi: & tui observantiam
apud vicinos minuere, vel
maxime idoneum: sed &
ad stultiloquium viam mu-
nit; ex quibus & turpilo-
quium etiam nascitur. Cum
autem tale quid in aliis de-
prehendis: si tibi fas est,
objurgatione deterrito: si
id non potest, saltem si-
lento simul & pudore tuo
omnibus liqueat, offendi
te istiusmodi sermoni-
bus.

XLIX.

Si voluptatis alicujus
Simago animo tuo ob-
versans te irritat, memen-
to utriusque temporis, &
ejus, quo voluptati, victus
succumbes; & quo postea
pœnitebit te, & ipse tibi
convitiatus, exprobrabis.
Ad hæc, oppone; si
eluctatus fueris gavisu-
rum te; & quanto præ-
stat victæ voluptatis con-
scientia, & pura ad Deum
oratio. Ne te vincant
autem pellacia volupta-
tis,

pro ἀτραπελία diceretur.

* γρ. μωρολ.

† γρ. αἰχρῆλ.

τὸ προσωβὴν αὐτῆς, καὶ ἐπαγωγόν. βέλτιον γὰρ τὰς καὶ ἡδύτερον, τὸ συνειδέσθαι ἑαυτῶ πῶς τὴν νενικηκόπι τὴν νίκην.

tis, & illecebræ; multo enim præstantior & suavior victoriæ tam bellæ conscia sibi mens, & memoria.

v.

L.

Οταν ποιῆς τι διαγνῆς ὅτι σε συμβάλλεται τῇ πολιτείᾳ, οἱ δὲ ἄλλοι ἄλλως περὶ αὐτῆς ὑπολαμβάνουσιν, ὅρα μὴ φύγῃς αὐτὸ ἀλλὰ πῶς τῶν ἄλλων ὑπόληψιν. Εἰ μὲν γὰρ σοὶ ὀρθῶς ποιῆς, αὐτὸ τὸ ἔργον φύγε. εἰ δὲ ὀρθῶς, πὶ φόβῳ τὰς ὑπεκλήζοντας σοὶ ὀρθῶς;

Quando aliquem aggredieris, certus id ad institutum vitæ tuæ conducere, alii autem aliter judicant, cave ne aliorum judicium révéritus incepti definás. Si enim malo consilio usus id aggrediaris, opus ipsum fuge: si bono, quid illos non bene reprehendentes moraris?

vá.

L I.

Οταν συνεδίεις τινὶ, μὴ τι ὀφθαλμῶν ἐκείνου ἐδώδιμον λογίζεσθαι, ἀλλὰ τι ποιήσας ἀνεπαχθῆς αὐτῷ γνήσῃ, μᾶλλον αἰδήμων.

Cum convivia alicujus ves, ne quid ille tibi edendum apponat cogita; sed quo pacto non illi gravis, & tanto verecundior appareas.

vβ'.

L II.

Εὰν ὑπὲρ δυνάμεω ἀναλάβῃς ἐπίσημοις

Si quam professionem, quæ vires tuas superat, in

μα, καὶ ἐν αὐτῷ ἀσχη-
μονήσῃς, καὶ ἔν ἡδύ-
νασσι ἐκπληρῶν ἐκπέ-
σεις.

νγ.

Καθάπερ ἐν τῷ πε-
πατεῖν προσέχεις μὴ
ἄπειθεῖς ἢ ἄλω, ἢ σρέψῃς
τὸν πόδα· ἔτω προσεχε
μὴ βλάβῃς τὸν σεαυτῶ
νῦν. καὶ ἔτως ἐφ' ἐκά-
στῳ ἔργῳ ἀσφαυλάτ-
των, ἀσφαλέστερον αἴψῃ
ἐκάστῳ.

ιδ.

Μέτρον κλήσεως ἐκά-
στῳ, τὸ σῶμα· ὡς ὁ
πόδες, τῷ ὑποδήματι.
ἐὰν μὲν ἄπει τῆστο σῆς,
φυλάξῃς τὸ μέτρον· ἐὰν
ἢ ὑπερβῆς ἀνάγκη καὶ
κρημνῶ φέρεσθαι· καθά-
περ ἢ ἄπει τῶ ὑποδή-
ματι· ὁ δὲ χρεῖαν ὑ-
περβαίνων, ποιεῖ κέν-
τηνον, εἴπε φοινικῶν,
ἢ τα δία χρυσόν, πολ-
λοὶ δὲ καὶ λιθοκόλλητον,
ἢ

in te susceperis, tum ea si-
mul indecore defungeris ;
tum illam quam numeris
omnibus implere poteras,
elabi tibi passus es.

LIII.

Quemadmodum inter
ambulandum, ne cla-
vum calces, aut pedem di-
storqueas, caves: sic in de-
genda vita cave, ne men-
tem in qua inest dominium
rationis, impingens, lædas.
Quod si in re unaquaque
observaveris, omnia cau-
tius aggredieris.

LIV.

Necessariarum ad usum
vitæ rerum modus
cuique corpus est, ut pes
calcei modulus: Si hic
constiteris, modum serva-
bis: sin præterieris, jam
veluti per præceps ferri te
necesse est. Ut autem in
calceo: si quis ultra usum
progressus fuerit, primo
variegatum, postea purpu-
reum: tandem auratum:
sunt etiam qui gemmis in-
ternitentem gestent: sic in
cupiditatibus. Ejus enim,
quod

ἢ * τῶν ὀρέξεων· ἔ γὰρ quod modum semel super-
ἀπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον gressum fuerit, nullus ter-
ἔρⓄ εὐθείς. minus.

νε΄.

Αφύϊας σημεῖον, ἐν-
διαιτρεῖσθαι τῆς πε-
ρὶ τὸ σῶμα. Ἵπὶ πολὺ
γυμνάζεσθαι, Ἵπὶ πολὺ
ἐΐειν, ἢ πίνειν, ἢ καθύ-
δειν. ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἐν
παρέργῳ ποιητέον. ὡεὶ ἡ
τὸν νῦν ἢ πᾶσα ἔσω Ἵπι-
στροφή.

νς΄.

Οὔτις τις κακῶς δο-
κῆ σοι ποιεῖν, ἢ κα-
κῶς λέγειν, ἐν θυμῷ,
οἰόμενος λυσιτελεῖν αὐ-
τῷ τοῦτο ποιεῖν. εἰ δὲ
σοι εὐ λυσιτελεῖ, καὶ
τις ἀναγκάσει τινα, τὸ
ἑαυτοῦ συμφέρον ἀφέν-
ται, τὸ ἄλλῃ ποιεῖν;
ὥστε σοκ ἡ Ἵπὶ σοι
τὸ κωλύσασθαι αὐτόν. τῶν
ἡ σοκ ἐφ' ἡμῖν, μὴ δ'
ὀρέγεσθαι παρηγάγμε-
θε.

* γρ. οὔτις καὶ ἐπὶ τῶν ὀρ.

L V.

Animi [degeneris, &]
à natura male infor-
mati, signum est, rebus
corporis immorari: ut,
diu exerceri: diu edere,
vel bibere; vel dormire.
Nam hæc quidem facien-
da sunt obiter: cura autem
omnis ad animum trans-
ferenda est.

L V I.

Quandocumque putas
aliquis nocere se tibi,
vel dictis, vel factis; cogita
tu, ideo illum facere, quia
expedire id sibi censet: At
idem tibi si non expedit,
quis tamen cogat alium, eo
omisso, quod sibi putat ex-
pedire, id curare quod tibi
prosit? Non igitur erat in
te, illum prohibere: quæ
autem in potestate nostra
non sunt, ea non appetere,
aut persequi, professio no-
stra est. Præterea, si falsus
est,

ἴα. ἄλλως εἰ μὴ ψά-
 διται, αὐτὸς βέβλα-
 πται καὶ ἐξηπάτηται τὸ
 ψεύδῃ ἀληθῆς νομί-
 σαι. ὡς περ εἰς μα-
 κρόν σε ἔλεγε κενδὸν
 οὐτῷ, ἢ τὸ ἔμπαλι, οὐκ
 ἀν' ἠραυάκλεις, ἢ ἔχαι-
 ρες, διὰ τὸ μὴ τοῖς ἐκεί-
 νων ῥήμασιν ἐπεσθαι ἡμῶν
 τὸ ζῶμα· μάλλον δὲ
 καὶ ἐχέλασαι ἀν' ὡς
 πρὸς ἄλλω πα τὸν τοιῶ-
 τον. ἕτως ἀοργητῷ
 διόρθω· ἔλεες δὲ αὐ-
 τὸν τῆς πάλιν. Εἰ δὲ
 ἀληθῆ λέγῃ, διόρθω-
 σαι, ἵνα μὴ ἔχη τι λέ-
 γειν. ἕτω πρὸς πάν-
 τας τὰς λοιδορῶντας γέ-
 νων, ὅτι πρὸς ἐργόμην,
 ὡς πολλάκις εἴρηται, ὅτι
 ἐκείνῳ μὴ ἔδοξε ταῦτα
 λέγειν· ἐγὼ δὲ εἰ κα-
 πεσθῆναι εἰς τὸ κωλύ-
 σαι τὸν βεβλόμην λέ-
 γειν ἂν θέλει. ἐὰν δὲ
 ἀδελφὸς ἀδικῆ, ἢ γεί-
 των, μὴ λογίζε, ὅτι
 παρ' εἰ * ἢ καὶ πε ἐχρῶ.

* χ. ἢ κισπ.

ἢ δὲ.

est, (qui tali de te opinio-
 ne concepta, tibi male di-
 xit aut fecit:) ipse læsus est,
 qui deceptus est, dum fal-
 sum pro vero amplectitur.
 Quemadmodum igitur, si
 cum pusillus esses corpore,
 diceret te *procerum*: aut
 contra: non indignareris,
 sed neque gauderes, ut qui
 ab ejus verbis non pendere
 corporis tui staturam vide-
 res: sed illum potius, ut
 strabum rideres: ita hic
 quoque abstine ab ira om-
 ni, sed ejus potius errorem
 miserere. Sin autem verum
 dicat, tu id age, ut te ipsum
 emendando, desit illi quod
 in te reprehendat. Deni-
 que erga omnes qui tibi
 maledicunt, ita (ut jam sæ-
 pius monuimus) affectus es-
 sto, ut statim tibi veniat in
 mentem: Ita quidem illi
 visum est, ista in me dicere:
 mei autem non est muneris
 impedire, quo minus ipse
 quod vult, non liceat illi
 loqui. Quod si frater, aut
 vicinus is est, qui tibi inju-
 riam facit: noli tecum re-
 putare, ab eo quem minime
 decebat, tibi factam (ut ille
 qui-

ἠδὲ κημαι, ὡς ἐνόμισεν·
 ἢ ὅτι τὰ τῶν ὀφειλῶν ἐχρηῶ
 πύρ ποιῶν, ἀλλὰ καὶ
 ὑπεραγανακτεῖν ἐμοδ-
 ἔτω γὰρ θρέψεις πλὴν
 ὀργῶν, καὶ ἔξιν σεαυτῶ
 ποιήσεις δυσφόρητον· μάλ-
 λον δὲ ὅτι ἀδελφός,
 καὶ χρεωστῶ αὐτῷ ἀνε-
 χεῶν· ὅτι γείτων, κα-
 γὰρ αὐτῷ ὀφείλω φέ-
 ρειν πλὴν ἀγροίαν, καὶ
 ὅτι ἡ νομιζομένη ἀδι-
 κία περὶ τῆς ἐκείνου. τῆς
 γὰρ παροικίας μὲν,
 ἔδεις κύριον, καὶ ἔτω
 ῥᾶον ἔξεις.

quidem credidit:) hanc in-
 juriam: imo ab illo, quem
 pro te adversus alios com-
 moveri potius æquum e-
 rat: sic enim fomentum iræ
 parabis, & evades tum a-
 liis, tum tibi in vita quoti-
 diana, non tolerabilis: Sed
 ita potius cogita; Quia fra-
 ter est, injurias ejus ferre
 debeo: quia vicinus, quod
 per ignorantiam [veri bo-
 ni] commisit, id me patient-
 ter ferre, ratio suadet. Præ-
 terea, injuriam illam, quæ
 facta creditur, in rebus ex-
 ternis versari. Voluntatem
 autem tuam [qua sola cen-
 seris] nullius imperio, ac
 proinde nec injuriæ obno-
 xiam esse. Ita commodius
 habebis, [vel facile feres.]

νζ'

LVII.

Ὅτι οἱ λόγοι ἀσώ-
 τικτοι. Εἰ γὰρ σου
 πλουσιώτερος. Εἰ γὰρ σου
 ἀρεῶν κρείττων. Εἰ γὰρ σου
 λογιώτερος. *** ἔτι
 ἢ μᾶλλον ἀληθεῖς ἐσ-
 νεκλιχθεῖ· ἢ ἐμὴ κλήσις ἐ-
 σῆς κρείττων * σὺ ἢ ἐδὲ
 ἐλθ-

Rationes hæ non co-
 hærent: Ego sum te
 locupletior, ergo sum me-
 lior. [vel præstantior.]
 Ego sum te eloquentior,
 ergo melior. At illæ magis
 veræ & cohærentes: [Ego
 te ditior.] Mea ergo pecu-
 nia tua præstat. [Eloquen-
 tior,

* γὰρ σὺ.

κλήσις † ἐστὶν ἕδὴ λέξις .
 γίνωσκε ἔν' ὅτι σὸν ὀπί
 σεαυτῷ ἐπαίρη, ἀλλ' ἐφ'
 ἄλλω.

tior, &c.] Tu vero nec pe-
 cunia es, nec sermo. No-
 ris igitur te cum sic gloria-
 ris, non in te vere gloriari,
 sed in alieno.

νῆ.

Τοῦ σκώπειν ἔργε
 σεαυτὸν. καὶ μάλιστα
 μὴ σιώπη τὰ ἀλλότρια.
 σεαυτῷ ἢ μόνω πρῶσεχε.
 εἰ ἢ λαλήσῃ, λάλησ' ἀλη-
 θῆ, καὶ ἀβλέπεις, καὶ μὴ ἀ
 σοχάζῃ.

LVIII.

Ab omni cavillatione
 abstineto. De rebus
 externis, quantum potes,
 file, tibi intentus uni. Si
 tamen interdum ita res fe-
 ret, ut loquendum tibi sit;
 quæ vera sunt loquere, &
 quæ comperta habes, non
 ea quæ conjicis.

νθ'.

Ἐπέ τις πολὺ οἶνον
 μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς
 ἐδίξ' ὅτι * * * * ἐλάσαι-
 πο. ἔφαγέ τις πρῶτ' ἔπι-
 ρῶ; μὴ εἴπῃς, ὅτι κα-
 κῶς ἀλλ' ὅτι ἔφαγῃ.
 Βικὸς γὰρ σε μὴ σοχάζε-
 ῖται κακῶς ἐκείνον ἢ
 * ὅτι καλῶς αὐτῷ πει-
 πεποιηκέναι, ἢ νόσῃ βια-
 σαμένης, ἢ ἀδελφῶν
 ἀναγκασάντων, ἢ ἄλλων
 ἐυ-

LIX.

Bibit quispiam multum
 vini? ne dicas bibisse
male, [vel nimio potu pec-
 casse:] sed [multum.] La-
 vat quispiam cito, &c. Edit
 quis alius [vel, socius:]
 mane? ne dicas *male* illum
 edisse, [vel, male ab illo
 factum, quod ederet:] sed
 edisse [mane. Potest enim,
 ut tu male conjicias: illum
 autem vel morbo cogente,
 vel fratribus, vel aliis fontis
 causis urgentibus, quod
 ipse

† γ. οἶ.

* ἴσ. ἐπὶ κριλόν: vel ὅτι κριλ. αἰ. πικρ.

εὐλόγων αἰπιῶν, αἱ σοί
 μὲν εἰ γινώσκονται· ἐκεί-
 νω δ' ἴσ' κατὰ νῦν ἐχώρη-
 σαν.

ipsi expediebarfecisse: quæ
 causæ, tibi quidem fortasse
 ignotæ fuerunt; illi autem
 [cui notæ] res pro voto
 bene & rite cesserit.

ξ.

L X.

Μηδαμὲν σεαυτὸν ἡου-
 χασίω εἴπης, μηδὲ
 λάλησ' ἐν ιδιώταις περὶ
 δογμάτων. ἐν ἐσιάσει μὴ
 λέγε πῶς δεῖ ἐδίδειν,
 ἀλλ' ἐδιδεὺς ὡς δεῖ τὸ πᾶ-
 ρον γινώσκων ἄλλοις † τῆς το-
 γαίης ἀπόστολος ὡς δὲ αἰνεῖ
 λέγων, τὸ πᾶν γίνεσθαι
 πιστοῖς.

Nullibi Hefychastem (vel
 Anachoretam:) te pro-
 firere; neque inter sæcula-
 res de dogmatibus tuis
 [quibus institutæ vitæ ratio
 nititur:] loquere. In convi-
 vio, ne disere quomodo sit
 edendum, sed ede ut te de-
 cet. Itâ enim & Aposto-
 lus exhortatur, ubi dicit:
 Exemplum esto fidelium.

ξά.

L X I.

Τὸ πολὺ περὶ δογμά-
 των ἐν ιδιώταις μὴ
 λάλησ'· εἰ δὲ ἐμπίπῃ
 λόγῳ, τὸ ἐπιδεικνύ-
 κων

Inter idiotas [sive sæcula-
 res] de dogmatibus tuis
 ut plurimum fileto. Quod
 si occasio incidat, tu tamen
 ostentandi te occasionem
 vita.

18 Κατὰ νῦν.] Sententiæ ratio
 postulat, ut ad ambiguam τῆς κατὰ
 νῦν notionem allusum sit. Parum
 enim honesta oratio, quenquam
 animo suo obsecutum esse, nisi,
 quod animus suadebat: idem & ra-
 tionis consentaneum fuerit. Vide (si
 vacat) quæ nos in Antoninum lib. 6.
 p. 79. in ista Antonini: (ἐχθροὶ
 πείντοι κατὰ νῦν.) de hac locutione
 notavimus. Non igitur (vel hinc

discamus) hospes in veterè & me-
 liore philosophia, qui primus ista
 concinnavit: quamvis posteriorum
 monachorum ignorantia vestigia
 nonnulla deprehendere fortasse pos-
 simus. Plato in Timæo venustissi-
 me: Εἰπεὶ δὲ κατὰ νῦν τὸ ζῶντιον
 πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ἐστραστὸς ἐγ-
 γένητο. Hinc posteriores alij, in
 fallor.

† 1 Tim. 4. 12.

κὸν ἔκκοπτε, καὶ σιώπα.
 μέγας γὰρ κίνδυνος
 δογματίου περὶ ὧν * ἢ
 ὄντος καταλήψις δυ-
 αχερῆς τοῖς πολλοῖς, καὶ
 ἀγνοῦσθαι. καὶ ὅταν εἴπη
 οἱ τις, ὅτι εἶδεν οἰδας,
 καὶ μὴ δηχθῆς ἵπτι τῆτω,
 τότε γινώσκει, ὅτι ἤρξω τῆ
 ἔργα.

vita, & tace, Magnum
 enim periculum est, dispu-
 tando de iis rebus asserere,
 quarum comprehensio de
 vulgo hominibus difficilis
 est, & insolens. Quod si
 quis dixerit te nihil scire,
 tuque commotus non fue-
 ris, scito te jam opus [fæli-
 citer] exorsum esse.

ξβ.

LXII.

Εὐτελῶς φορῶν, μὴ
 καλλωπίξῃς ἵπτι τῆ-
 τω. μηδὲ εἰάν υδροποτῆς,
 περὶέρχῃς ζητῶν ἀφορ-
 μὴν εἰ λέγειν, ὅτι υδρο-
 ποτῆς. ἀσκήσῃ σεαυτῶ
 μόνω, καὶ μὴ τοῖς ἔξω, ἵνα
 καὶ ἡ ἀφέλειά σου μόνω
 γίνη.

Viliter vestitus, ne
 ideo gloriare, & si
 aquam bibis, ne obam-
 bula, occasionem quærens
 alicui dicendi, te aquam bi-
 bere. Temperantiæ quam
 exerces, conscius ipse tibi
 sis soli, aliis nesciis: ut
 & merces ad te solida re-
 deat.

ξγ.

LXIII.

Μὴ καπέξηρον ἵπτι-
 δείκνυε ὅτι τὸ σῶμα,
 μηδ' ἀδμαίνε συνεχῶς,
 τεκμήρια τοῖς πέλας τῆ
 σῆς ἀσκήσεως παρέχων,
 καὶ ἀνασκάζων ἐρωτῶν,

Ne ostenta os aridum:
 ne assidue anhelâ:
 quæ vicino tuo, vel alii cui-
 cunque obvio, abstinen-
 tiæ tuæ sint indicia; quibus
 ille provocatus quodam-
 modo cogatur interrogare:
 Quid

* ἢ ὄντως.

πόθεν ἔτιως ἀδρμαίνεις,
 καὶ ξηρὸς εἶς.

Quid tu sic anhelas, & aridus es?

ξδ.

Α παιδύτε χαρακ-
 τήρ, μηδέποτε ὠφέ-
 λειαν, ἢ βλαβρῶν προσ-
 δοκᾶν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλ'
 ἀπὸ τῶν ἕξω. θεοφίλῃ ἀν-
 δρὸς χαρακτῆρ, πᾶσαν
 ὠφέλειαν ἐβλαβρῶν ἐξ
 ἑαυτῶν προσδοκᾶν.

Indocti [seu veræ philo-
 sophiæ rudis] character
 & nota certa, nunquam à
 se ipso damnum expectare,
 vel utilitatem, sed à rebus
 externis. Vere pii & reli-
 giosi character & nota, om-
 nem utilitatem & damnum
 à semet ipso expectare.

LXIV.

ξή.

Σημεῖα προσκόπιον
 ἔδνα ψέγη· ἔδνα
 μέμφεται· ἔδνα ἐγκα-
 λᾶ. ἔδνα περὶ αὐτῶν λέ-
 γει, ὡς ὄντων, εἰδόν-
 των· ὅταν ἐμποδι-
 σθῆ, ἢ κωλυθῆ, ἑαυ-
 τῶν ἐγκαλᾶ. καὶ πῶς αὐ-
 τῶν ἐπαινέσῃ, κατὰ γο-
 λᾶ τῶν ἐπαινεῖντων περὶ
 ἑαυτῶν ὡς πλανηθέντων,
 καὶ παλαιῶν ἑαυτῶν ὡς
 ἀπατήσαντων τῶν ἐκτός·
 καὶ εἰς ψευδολογίας ἐμ-
 βάλλοντων. καὶ ψέγη
 τις, ὅσην ἀπολογεῖται.
 περὶ

LXV.

Signa proficientis; ne-
 minem vituperare: ne-
 minem culpāre: neminem
 accusare: nihil de se ipso
 quasi aliquis sit, aut aliquid
 sciat, prædicare. Si in
 aliquo impeditus fuerit,
 aut prohibitus, se accusat
 ipsum. Si ab aliquo lauda-
 tus, secum ipse ridet lauda-
 torem, ut deceptum, & mi-
 serum se reputat, qui alios
 deceperit, & falsa de se
 prædicandi ipsis in causa
 fuerit. Si reprehenditur,
 non defendit se: & ut qui
 recenter [ex morbo] con-
 valuerunt; sic ille [omnia

K 3

cir-

περιέρχεται δὲ ὡπερ
οἱ ἄρρωστοί, ἀλαβή-
μιμός τι κινήσας. πᾶ-
σαν ὀρεξίν ἤρεν ἀφ' ἐ-
αυτῆ. ὀρμῆ ἀνιερμύη
πρὸς πάντα χρῆται. ἀν
ἡλίθιου, ἢ ἀμαθῆς δο-
κῆ, ἢ πεφρόντιεν.
ἐνὶ δὲ λόγῳ, ὡς ἐχ-
θρὸν ἑαυτὸν ὄραφυ-
λάει.

circumspiciens & mō-
tuens] ne impingat, obam-
bulat. Omnem cupidita-
tem à se removit; aver-
sationem ad ea sola, quæ na-
turæ; eorum quæ sunt in
nostra potestate repu-
gnant, transtulit. Appeti-
tione ad omnia remissa
utitur. Si stolidus, si in-
doctus habeatur, perinde
habet. Denique ut inimi-
cum & hostem se ipsum
observat.

ΞV.

Μὴ ὀρέγῃ ἐξηγεῖσθαι
πᾶς γραφᾶς μά-
λιστ' αὐτῶν ἀκρεβῶς πρὸς
αὐτῶν παρελεφῶς. ἀλλ'
ἀρχὴ τῶ πρὸ ἀπ' * αὐ-
τῶν, καὶ ὄραχώρα τ' λό-
γον πῶς εἰδῶσι. Εἰ ἢ τῶ
μὴ ποιεῖν κατὰ φρονή-
σεις, ἐπὶ ἢ τὸ ἐξηγεῖσθαι
μόνον ἀλάσει, ἢ δὲν
ἕτερον ἢ γραμματικὸς
ἀντὶ ἡσυχαστῆ γέγονας.
ἐν τῷ μόνον διαλλατ-
τῶν, ὅτι πᾶς γραφᾶς ἀντὶ
Ὀμήρου ἐξηγή.

* Sc. πρὸ ἀπ' αὐτῶν.

LXVI.

Νe affectatō *Scripturas*
interpretari: præci-
pue, nondum satis illarum
intelligens; sed aliis te
peritioribus interpretandi
munus concedens, tibi
sufficiat, te documentis ex
Scriptura promptis ob-
temperare. Si vero ob-
temperare; & ad usum
convertere negligis; in-
terpretationi autem totus
incumbis, ex *Hesychaste*,
merus *Grammaticus* factus
es: hoc tantum discrimi-
ne, quod *Homeri* loco, *Scripturas*
interpretaris.

ΞΖ.

ΞΖ.

Εἰς θυμῷ ὁποῖα αἰχύνῃ, ὅταν τις ἀναγνώσκων τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ἐξηγέμεθα αὐτὸ καλῶς, ἀσύμφωνα ἡρώδῃ καὶ τὰ ἑαυτῷ ἔργα.

LXVII.

Quam turpe sit, cum quis *Euangelium* legit, & præclare interpretatur, sed facta minime consentanea edit; cogita.

ΞΗ.

¹⁹ Ὅσα ὀρθῶς περὶ θεοῦ, τέτις ὡς νόμοις ἐπίμμε· ὡς παρανομῶν ἑαυτῷ ²⁰ ὁ ἀφῆς. τί δὲ λέγουσιν οἱ πολλοὶ περὶ ἡμῶν, μὴ φροντίσης. καὶ γὰρ ἡπί σοι ἐστὶ κωλύσαι αὐτὰς ψέγοντας τὰ καλά, ἢ τὰ φαῦλα ἐπαίνοντες.

LXVIII.

Quæ bene semel expensa, & dictante ratione tibi proposuisti; in eorum tanquam legum observatione constans esto, & si quid omittas, leges te tuas violare reputa. Quid autem vulgus de te loquatur, ne sollicitus sis, Nam quo minus illi quæ bona sunt vituperent; & quæ prava, laudent, in te non est situm.

¹⁹ Ὅσα ὀρθῶς περὶ θεοῦ.] Epi. Act. περιήχεται. nec dubium quin ad similem *Aureorum* Pythagoræ (ut vocant *carminum* conclusionem allusum sit. Sed nec male, sic; ut hic legitur: si ad omnia quæ nobis semel decreta & probata, referamus. Virtutum enim maxima prope dixerim

constantia: & tolerabiliora sæpe prava, (ita memini legere) quam levia ingenia. Sed nec *Simplicii* expositio ab hoc sensu aliena.

²⁰ Ὁ ἀφῆς.] Acrior longe sententia, & ad *Enchiridii* scripturam aptior, si legamus, ὁ σέβεις.

K 4

ΞΘ.

ξθ.

LXIX.

Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλη ἀρέσασθαι θεῷ; πῶσαν ἡλικίαν προσδοκᾷς; σὺκ' ἔτι εἰ μερῆκιον, ἀλλ' ἀνὴρ ἤδη τέλειⓄ. εἰάν κ' νῦν ἀμελέσης, κ' αἰεὶ προθεσμίαν ἐκ προθεσμιῶν διδῶς σεαυτῷ, καὶ ἡμέραν ἐξ ἡμερῶν ὀρίζεις, ἐν αἷς μέλλεις ἀρέσασθαι θεῷ, λήσῃς σεαυτὸν ἔργον κερῶντα, ²¹ ἀλλὰ καὶ κλεπτόμηνον, ἕως ἔκ' τὸ τέλος φθάσῃ. ἀξίωσον ἔν σεαυτὸν ἤδη ὡς τέλειον, πονήσασθαι ἐν τῇ ἀσκήσῃ κ' προσρχῆ. ὅτι ἐνταῦθα ἐστὶν ὁ ἀγὼν, κ' * ἢ πάρεστι, κ' σὺκ' ἐπιδέχεται ἀναβολῆν. σκόπη δέ, ὅτι ἄνδρσι † μιᾶς ἀρετῆς, ἢ ἐπίπαισις, σεφανῶι τὸν ἀγωνιστῆν, ἢ ἀσεφάνων

τον

Quouſque tandem differes Deo placere? Quod tandem ætatis tempus expectas? Non jam puer es, sed matura vir ætate. Itaque si porro negliges, & de die in diem certum tempus, aliud ex alio, quo Deo placere incipias, tibi propones; imprudenti tibi proficiendi tempus elabatur, & prius mors occupabit, quam dolo rem geri intelliges. Tandem aliquando igitur, ut *asceta*, severiorem religionem, & tolerantiaæ disciplinam professus, incipe laborare, & diligentiam adhibere, ut qui jam ad maturitatem perveneris. In hoc enim certamen versatur; & jam certandi tempus adest, quod delationem non admittit. Considera autem in hac unius [vel, in una] virtutis remissione vel in-

ten-

²¹ Ἀλλὰ κ' κλεπτόμηνον.] Ap-
pōſita Greg. Náz. verba, quæ profert
ex illo (ed. Aldinæ in So. elegantissi-
mæ, p. 180.) doctissi. Stephānus:
εἰάν αἰεὶ τὸ σήμερον παρατρέχων,

ἰπιτηῆς τὸ εἰς αἰετον, ταῖς κατὰ
μικρον ἀναβολαῖς τῶν ἔργων
κλεπτόμηνον.

* 2ε. ἡδη.

† 2ε. μιᾶς.

τον παρέρχεται. ἔτις ὁ
μακάριος * Παῦλος
ἀγωνισάμενος ἔλεγεν·
Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγά-
νισμα, καὶ λοιπὸν ἀπόκει-
τά μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης
στέφανος. Σὺ ἢ εἰ καὶ μὴ
εἶ Παῦλος, ἀλλὰ ἔτις
ἀγωνίζε, ὡς ὅμοιος αὐτοῦ
εἶναι βεβλόμενος.

tentione situm esse, vel ut
coroneris, vel præterearis.
Ita & beatus Apostolus
postquam decertasset, de
seipso prædicat : *Bonum
certamen certavi : &c. In
reliquo, reposita est mihi
corona justitia.* Tu autem
quamvis non sis *Paulus*; sic
tamen certa, ut qui *Paulo*
simillimus esse cupias.

ὁ.

LXX.

Ἐπὶ πάσῃ πειρασῶ καὶ
παντὶ πειρασμῷ ἐ-
πιχορηγῶ ἡμῖν, πρὸ χει-
ρὸν ἐχώμενος τὸ λέγειν,
Ἄγε ἡμᾶς ὡς σωτὴρ σὺ,
καὶ τὸ ἅγιον καὶ πνεῦμα,
† ὅπως σὺ καὶ ὅπως φί-
λον σοι. ὡς ἐψώμεθα γὰρ
ἀσκηνοί. Εἰ γὰρ μὴ θέλω-
μενος κακοὶ γυρόμενοι,
ἔθεν ἤτηον ἐψώμεθα.
ὡς τὸ δὲ ἐκὼν ἀπειθῶς
ἔπειτα θεῷ, σοφὸς παρ'
ἡμῖν καὶ προσφιλέτης. ὁ
γὰρ τῷ θεῷ φίλον, τὰ
τοῦ ἡμῶν γυρόμενος
θεῷ.

In omni majore quod
nos circumstat pericu-
lo, & omni tentatione in
quam inducimur, in prom-
ptu sit hæc oratio : Duc
nos, ὁ Salvator, & Sanctus
tuus Spiritus, quo, & mo-
do quocunque tibi gra-
tum. Enimvero sequemur
impigri. Quod si præ me-
tu recusaverimus, nihilo-
minus tamen sequemur.
Qui vero volens & mori-
gerus Deum sequitur, is à
nobis sapiens & Deo charus
habetur. Quod enim Deo
gratum & amicum, nobis
contingere [ita animati]
precamur.

* 1 Tim. 4.7. ἰ ἐπίσει, καὶ ὁ.

K 5

θαί.

οά.

LXXI.

Βιέντες γὰρ ἔτις ἡμᾶς,
 βλαβέωσι ὑπὸ π-
 νθ ἀδιώατον. καὶ γὰρ,
 ὡς νόμιζοσι σοσπλάζον-
 ται πνες, καὶ ὑπερβῶσιν
 ὑβρεις, καὶ διώξεις, καὶ εἰς
 φόβος χωρήσοσι· φονώ-
 σαι μὲν διώων), βλάβαι
 ἢ ἔδαμῶς. ὡς γὰρ μὴ δυ-
 ναμύων βλάβαι παρήγ-
 ρειλεν ὁ κύριος, μὴ φο-
 βεῖσθε λέγων· * Μὴ φο-
 βηθῆτε διὰ τὸ δαποκλεινόν-
 των τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυ-
 χὴν μὴ δυναμύων.

Sic enim viventes, à
 Quoquam lædi nos im-
 possibile est. Quamvis
 enim bonis, (ut quidem
 putant ipsi:) spoliēt:
 contumeliæ quamvis &
 persecutiones exuperent:
 imo & ad cædes proced-
 ant: *Occidere quidem pos-
 sunt; non tamen omnino læ-
 dere.* Ideo, tamquam qui
 lædere non possint: ad-
 hortatur Dominus ne ti-
 meamus illos, his verbis:
*Nolite timere eos qui occi-
 dunt corpus; animam autem
 non possunt occidere.*

† Matth. 10. 28.

F I N I S.

C E.

C E B E T I S

T H E B A N I

Philosophi Platonici,

T A B U L A,

Græce & Latino,

*Qua vita humana prudenter insti-
tuenda ratio continetur.*

2 1 2 2 2 2 2

1 1 1 1 1 1 1

1 1 1 1 1 1 1

2 1 2 2 2 2 2

1 1 1 1 1 1 1

2 1 2 2 2 2 2

1 1 1 1 1 1 1

Κ Ε Β Η Τ Ο Σ

Θ Η Β Α Ι Ο Υ

Π Ι Ν Α Ε.

С Ε Β Ε Т И С

Т Η Β Α Ν Ι

Т А В У Л А.

Ετυχάνομεν
 πειπατῶντες
 ἐν τῷ Ἱερῷ Κρό-
 νῳ ἱερῷ, ἐν ᾧ
 πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀνα-
 γί-

Un æde Saturni
 deambulantes,
 cum alia com-
 plura donaria
 spectabamus: tum tabu-
 lam

CEBETIS Thebani mentio fit in Phædone Platonis. Sed an hæc tabula sit illius, nonnihil dubito: quod præter alia, & Peripatetici hic arguuntur, quorum nomen (nisi longissima ætate fuerit usus Cebes, tum nondum celebre fuisset, probabile est: & Platonis citatur autoritas, & in Stoicorum sententiam autor inclinare videtur. Suidas quidem, ut & Diogenes Laërtius, Cebetis in hanc sententiam meminit; Cebes (inquit) Thebanus philosophus, Socratis discipulus, cujus Dialogi tres circumferuntur, Septima, Phrynicus, Tabula, atque etiam rerum inferatarum narratio, & alla

quædam. Græca verba, πινὰξ ἐστὶ
 ἡ ἐν αὐτῷ δὴ δὴ δὴ δὴ, corrupta videntur: & pro ἐστὶ δὴ, legendum ἐστὶ δὴ: id quod à Iusto Velfio, viro doctissimo, est annotatum. Nam tabula hæc, humanæ vitæ, non rerum quæ gerantur apud inferos, descriptionem continet. Legi tamen ἐστὶ δὴ potest: cum hæc expositio sit non dissimilis ei, quæ est de sortitione vitarum, in extremo Platonis lib. 10. de Republica, quæ apud inferos fieri perhibetur, & cum Pythagoræa pictura sit: ad μετεμψύχωσιν, ac potius (ut recte Clemens) μετεμψύχωσιν referatur. Wolfius.

Di

De Cebe'te vide Diogenem Laërtium lib. 2. fol. 172. Chalcedium in Platonis Timæum. & Xenophonem *Memor.* 2. fol. 719. ubi eum numerat in primis Socratis familiaribus, qui innocentia cæteris præstiterint. Platō in Phædone testatur, Cebe'tem singulari cura investigasse veritatem, nec facile solitum assentiri, nisi evidentibus argumentis convinceretur, pag. 63. *Αείτοι εἶπεν, ὁ Κρίων λόγους πῶς ἀναρδύει, καὶ ἐπειὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο πείθειν, ἢ πᾶν πρὸς εἰπὸς Κασιάνου.*

KEB. O HB. Salmas. præfatione in Tab. Ceb. Arab. (Cebe's Thebanus fuit auctor hujus Dialogi, cui Titulum ipse qui scripsit, fecit: Πίναξ. De quo perpetam quidem dubitant, an genuinum opus Socratici illius Cebe'tis fuerit. Ratio dubitandi vana est, ac futilis quam asserunt, quod Platonis in hoc Dialogo fiat mentionio. Quid tum postea? Ergo nec Platonis eadem ratione Dialogus ille fuerit, qui Phædo inscribitur, quia meminit in eo hujus Cebe'tis. Tres Dialogos scripserat hic Cebe's, teste Laërtio Diogene. Πίναξ. Ἐξομολογῆσι, & Φυσιολογῆσι. Πίναξ est quem hic habemus.) Adde his: quod & Lucianus (*Ἐπιπέπῳ ἐπι μισθῷ συνόρων*) pro genio Cebe'te, Cebe'tem nominans auctorem *Tabula*, videtur agnosce're: qui etiam eodem loco ad instar istius *Tabula*, gulcherrimam & ipse finxit imaginem, qua misera illorum conditio qui mercede concludi, *doctorem*, seu *philosophorum Capellanos Damascus* hodie dicuntur: munus in magnatum domibus obeuntes consenscebant: paucis lineis, vesicio quam vere (siquidem ipse quodammodo postea Lucianus retractavit, & *Apologiam* conscripsit) graphice certe depingitur: præstantissimi editionis (Aldi-
ana) intelligo p. 103. Quod autem in Suida, ubi de hac *Tabula* loquitur:

Πίναξ. ἐστὶ δὲ τῶν ἐν αἰδέσθῃ διηγήσει: quidam (de quo & Wolfius in Notis: quasi de alio veller opere; mutant ἐπὶ δὲ, &c. falli eos putō. Quamvis enim humanæ vitæ pictura proponitur; non tamen ut res gesta narratur; sed eorum quæ vulgo fiunt & accidunt, ortus & principia; ex arcanis originibus quibus *Lex Mandi* continetur, repetuntur: quæ non male: τὰ ἐν αἰδέσθῃ nuncupentur: non minus quam quæ apud Platonem, in *Enarratione*, *De Animarum fortitione*. Certe & ibi τὰ τῶν βίων παρομοιωµατῶν (πυραγνίδος, &c.) satis evidenter sub oculos posita. Si quid mutandum, præferendum putarem: τῶν ἐν αἰδέσθῃ (id est, ἐν τῷ βίῳ) pro τῶν ἐν αἰδέσθῃ. Ita enim non raro loquuntur Græci, tam Christiani, quam alii: ut per, τὰ ἐκεί, quæ ad alteram vitam pertinent, pari elegantia innuunt. Sed nihil mutō. Ad Platonici vero nominis & alia quæ habet Wolfius objectionem non improbabiler & istud responderi possit, à posterioribus fortasse aliqua, temporibus quibus ipsi vivebant, accomoda, addita esse: quod in plurimis antiquorum scriptis, in propriis præsertim veterum hominum, tum locorum nominibus esse factum, certissimum est. *Casaubonus.*

In dialogo Platonis, qui Phædo sive de immortalitate animæ inscribitur, mentio fit inter reliquas personarum, quæ ibi introducuntur, etiam Cebe'tis. Eum autorem esse hujus libelli, credit Caselius; cuius extant in hanc tabulam notæ. Id vero an ita sese habeat, dubium est Wolfio; qui ante Caselium notatiunculas quoque in eam edidit. Nec præter rationem de eo videtur ambigi, cum in hac ipsa tabula Plato allegatur. Cæterum, ne id quidem satis valet ad probandum, fuisse hunc ab illō Platonico diversum. De Cebe'te videndus Diogenes Laërtius lib. secundus

θηματα ἐδεωρηθη. Ἄνε-
 κειτο ἢ καὶ πιναξ τις ἔμ-
 ποθευε ἔνω, ἐν ᾧ λω
 ὁ γραφή τις ἔειν, καὶ μύ-
 θος

lam quandam ante fa-
 cellum dedicatam, quæ
 peregrinas quasdam &
 peculiare fabulas depi-
 ctas

secundo de vitis philosophorum.
 Chalcidius in Timzum Platonis,
 & Xenophontis διασημωθῆναι ἔλε-
 γει. Suetonius.

2 Tabulam inscripsit, quisquis
 tandem fuerit author hunc libellur
 elegantem sane & succi plenum sic
 inscribendi: quod in eo ceu in ta-
 bula vivis lineamentis vita mortali-
 um oculis subjiciatur, non aliter
 quam fit in sermone parabolico.
 Etenim antiquissimum fuisse hanc
 consuetudinem instituendi hortan-
 dique mortales, similibus doctis à
 rebus sensui obviis ad ea quæ illis sic
 non sunt exposita, constat tum è
 Platone aliisque profanis scriptori-
 bus, tum etiam è mysticis literis,
 quæ ab ista agendi ratione quoque
 non abhorrent, ut videre est Iudi-
 cum cap. i x. & i i Regum x i v.
 vel i i Samuelis, quin & non paucis
 Evangelicæ historię locis. Idem.

3 Εἰς τὸ τῶ Κεγρῶ ἱερῶ. In Sa-
 turni templo. Id templum ubi loco-
 rum fuerit, fateor, mihi non lique-
 re; nisi quod probabile autumo,
 fuisse Athenis, in ipsa Musarum se-
 de ac domicilio; ubi hæc tabula,
 quæ hic ab auctore proposita edisse-
 ritur, fuerit dedicata inter reliqua
 templi donaria. Nisi quis malit
 assignare ædem hanc Saturniam
 Thebis Ægypti, unde videtur auctor
 oriundus. Idem.

4 Εἰς ἀνεκείτο δὲ ἔπι πιναξ. Inerat
 etiam tabula. Quid vero si ἀνεκείτο
 legas? dedicata erat. Ab ἀνεκεί-
 πται fit ἀνάθημα, sicut à ἀνακει-
 πται ἀναθεῖς non originis, sed
 significationis habita ratione. Wol-
 feno

5 Εἰς μαστοδῶς τῶ νεῶ. Id ἱερῶ
 est totum templum: ὁ ναὸς, &
 Attice ναὸς, videtur hic esse pars
 templi interior. Suidas, ἱερῶ ἀγῶ-
 σι πᾶν τὸ ἀνακλιθεῖσθαι τοῖς θεοῖς.
 Pollux ναὸν ἔστι ἱερῶ pro eodem ca-
 pit, & addit, ἔστι δὲ καὶ δευτέρου
 σημεῖον, τῶ νεῶ, ut sit ἱερῶ ἔπι ναὸς,
 locus in quo deos colimus: σημεῖον
 & τῶ νεῶ, in quo simulacta collo-
 eamus. Videtur tamen ναὸς πᾶσιν
 τὸ ναὸν dici, ut sit ædícula in qua
 ipse Deus habitet. Si cui vero hæc
 distinctio τῶ ἱερῶ ἔπι ναὸν, ut Gram-
 maticorum autoritate non munita,
 displicet: Cebes primum ἱερῶ,
 deinde ναὸν, varietatis causa dixit
 Idem.

6 Γραφή τις ἔειν. Nova est hæc
 pictura, nec de prompta ex Home-
 ro, aut alio Poëta: quas fabulas
 pictas & sculptas passim videre
 erat. Et si autem & ipsæ habent,
 quibus tenera ætas erudatur, tamen
 non potius in universum eo respi-
 ciunt, quemadmodum hæc Tabula.
 Tota enim in hoc occupatur, ut va-
 rias vitæ, & omnium quotquot sunt
 rationes, spectatori proponat, at-
 que itidem vitæ rectam viam, quam
 qui ingressus sit & persequatur,
 rectius vivat & beatius. Ideo non
 tam esse pictura existimanda est,
 quam Philosophia. Si enim quis
 ejus interpretem; audiat, neque
 auscultet; primum se ab erroribus
 ratione vindicabit, ac deinceps ne-
 cessariis sive commodis ad insula-
 tum rebus paratis, totum se ad vi-
 tam bene beateque, aut certe com-
 modius multo & melius & felicius
 agenda, converteret. Id felicitus
 omni-

θρας ἔχουσαι ἰδίους. ἕς οὐκ
 ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν,
 ἢ τίνες κ' ᾔσθεν ἦσαν. ἕτε
 γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι
 τὸ γεγραμμένον, ἕτε στρα-
 τώπεδον ἀλλὰ περὶ βόλος,
 ἐν αὐτῷ ἔχων ἑτέρας πε-
 βόλους δύο, τ' μὲν μείζω,
 τ' ἡ ἐλάττω. ἡ δὲ κ' πύλη
 ἔπι τ' πρώτης περὶ βόλος.
 πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος
 ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφασ-
 ναι. ἔνδον ἡ δὲ περὶ βόλος,
 πολλῆς τι γυναικῶν ἐ-
 ράτα. ἔπι ἡ δὲ εἰσὸς τ'
 πρώτης πυλῶν κ' πε-
 βόλος γάρων τις ἐσῶς, ἐμ-
 φασιν ἐπί, ὡς πρὸς αὐ-
 τῶν τί τῶ εἰσιόντι ὄχλω.
 ἀπορῆντων ἡ μῶν περὶ τ'
 μυθολογίας πρὸς ἀλλή-
 λους πολὺ χρόνον, πρὸς
 βύτης τις ἀρεσῶς, οὐ-
 δὲν δεινὸν πάσχετε, ὡς ἕ-
 νοι, ἔφη, ἀπορῆντες περὶ

omnino & certius faciet, qui vita-
 rationes in utramque partem consi-
 deratit, & quæ in altera infirmo ma-
 la, quæ tamen declinari non maxi-
 mo negotio possint, apud animum
 perpenderit. *Cassellius.*

7 Τίνες κ' ᾔσθεν ἦσαν. Quæ ἔ-

ctas haberet. Quæ cu-
 jufinodi & unde essent
 conjicere non potera-
 mus. Pictura enim ne-
 que urbem neque ca-
 strā præ se ferebat ;
 sed erat septum quod-
 dam, alia duo septa con-
 tinens, alterum majus,
 alterum minus. Erat &
 porta in primo septo ;
 cui magna turba astare
 videbatur. Intra septum
 vero mulieres complu-
 res conspiciebantur. In
 aditu primi vestibuli &
 septi, senex quidam sta-
 bat, eo gestu & habi-
 tu, ut ingredienti tur-
 bæ præcipere aliquid vi-
 deretur. Cum vero diu
 inter nos, quid com-
 mentum illud sibi vel-
 let, ambigeremus, se-
 nex quidam astans: Non
 mirum, inquit, est
 hospites, vos de pictu-
 ra

quando essent.] Quid si ποθεν, unde præ-
 feratim cum sequatur, ἕτε γὰρ εἰς
 πολιτικὴν ἀνάγκην. *Wolfius.*

8 Ἐπὶ δὲ τ' εἰσὸς.] *Salmast.*
 absque articulo, ἐπὶ δὲ εἰσὸς.

9 Ὡς πρὸς αὐτῶν π.] π, cum
 gravi. *Idem.*

ἡ θεαφής ταύτης. ἔ γ' ἔ
 ὀπιχωρίων πολλοὶ ἴουσι,
 τί ποτε αὐτῇ ἡ μυθολογία
 θιώαιτο. ἔδ' ἔ γάρ ἐστι πο-
 λιτικὸν ἀνάστημα, ἀλλὰ
 ξένῳ τις πάλαι ποτὲ ἀ-
 φέκετο δάσρο, ¹⁰ ἀνὴρ ἔμ-
 φρων, καὶ δεινὸς πρὸ σο-
 φίας, λόγῳ ἢ καὶ ἔργῳ
¹¹ Πυθαγόρειόν τινα καὶ
 Παρμηίδειον ἐζηλώκως
 βίον. ὃς τὸ τε ἱερὸν τῆτο,
 καὶ τὴν θεαφῶν ἀνέθηκε τῷ
 Κρόνῳ. Πότερον ἔν ἔφλω
 ἔγω, καὶ αὐτὸν τὸ ἀνδρα

ra hac dubitare. Nam
 & ex indigenis pauci
 norunt fabulæ significationem.
 Neque enim civitatis nostræ donarium
 est: sed olim hospes
 quidam, vir cordatus,
 & eruditione præstans,
 qui & dictis & factis
 Pythagoræ & Parmenidæ vitæ studium præ-
 se ferret tam templum
 hoc, quam picturam
 Saturno dedicavit. An
 vero, inquam, ipsum
 hominem vidisti, &
 nosti?

¹⁰ Ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς πρὸ
 σοφίας.] Dedicator Tabulæ Philo-
 sophus est, qui cognitionem de re-
 bus susceperit, & in studio sapien-
 tiæ plurimum profecisset. Hæc est
 via nimirum ad sapientiam, omnia
 considerare quæ faciās, nihil tamere ge-
 rere: ut de ea parte loquar, quæ
 actiones spectat. Nec alienum ab
 instituto, ut imitandos nobis pro-
 ponamus optimos quosque, non ut
 in certorum hominum verba jure-
 mus; sed ut spectatissimorum vitæ
 vestigiis ingrediamur. Amplecten-
 da sunt, quæ bene dixerint: æmu-
 landa, quæ fecerint. Parum enim
 est sentire recte, ni facias recte.
 Ita que id est, quod ait, λόγῳ καὶ
 ἔργῳ. Contra evenire videmus, ut
 sapientum dicta in ore habeamus,
 de eorum factis itidem ex-
 primendis nihil cogitemus. *Cas-*
sius.

¹¹ Πυθαγόρειον ἔ Παρμηίδειον

ἐζηλώκως βίον.] Cum Thebanus
 fuerit Cebes, probabile est, Thebis
 hæc quæ narrantur, gesta fingi, aut
 describi: & per hunc Pythagoreum
 Lyfidem Epaminondæ & Philippū
 Mædonis præceptorem intelligi.
 Sed hæc nihil ad rem. *Wolffius.*

Πυθαγόρειόν τινα.] Longum
 foret omnia referre de Pythagora.
 Ejus vitam persequuntur Laërtius
 lib. 8. Iamblichus, Malchus: de
 Philosophia ejus præcipue viden-
 dus Hierocles. De Parmenide idem
 Laërtius lib. 9. *Cassius.*

Πυθαγόρειόν τινα καὶ Παρμηί-
 δειον.] De Pythagora, cujus titulus
 circumfertur τῷ Υ, seu liera hu-
 manæ vitæ speciem sive imaginem
 præferens, videat, cui prolubium
 est, proluxe scribentem Iambli-
 chum; qui vitam ejus posteritatis
 prodidit. Et Laërtium lib. v 111.
 De philosophia ejus præcipue vi-
 dendus Hierocles; qui ad aurea car-
 mina

γινώσκεις ἰωρακίως; καὶ
 ἐταύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν
 πολὺν χρόνον.¹² νεώτερον
 γὰρ ὢν, πολλὰ καὶ παρδαῖα
 διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης
 ἣ τῆ μυθολογίας πολλὰ
 καὶ αὐτὸς ἠκηκόειν διεξιόν-
 τος. Ἡρῶς Διὸς ποίνω,
 ἔφην ἐγὼ, εἰ μὴ τις σὸι
 μεγάλη ἀχολία τυχαῖν
 ἔστω, διήγησά μοι. Πάνυ
 γὰρ¹³ περιθυμῶμαι ἀκῶσαι,
 τί ποτέστιν ὁ μῦθος. Οὐ-
 δεῖς

noſti? Atqui etiam, in-
 quit, longo tempore fui
 eum admiratus. Nam ju-
 nior cum eſſet, multa
 præclare diſſerebat: &
 hujus ipſius fabulæ do-
 ctrinam sæpe eum au-
 divi exponentem. Ob-
 ſecro igitur, inquam,
 niſi magna quæpiam oc-
 cupatio te impedit, fa-
 bulam nobis explica, cu-
 jus audiendæ avidiſſimi
 ſumus. Nihil, inquit,
 ob-

mina ipſius commentatus eſt. De
 Parmenide conſulendus Laërtius
 lib. ix. Dubito, idemne ſit hic Parme-
 nides cum eo, cujus extat libel-
 lus de Politicis; qui continet ἀπο-
 παρματινὴν univerſalis hiſtoriz
 Nicolai Damasceni. *Sponſion.*

¹² Νεώτερον γὰρ ὢν.] Οἱ φιλό-
 σοφοὶ φρονέουσι βίλπον, οἱ νεώτεροι
 λέγουσι βίλπον. ὡς ἄρα γὰρ οἱ
 νεοὶ τῶν φιλοσόφων. Recte igitur
 induxit tabulæ interpretem, homi-
 nem & doctum & florentem ætate.
 Namque nec ſatis doctrinæ in ado-
 leſcente admodum, & dicendi par-
 tes ſunt graves ſeni. Itaque apud
 Platonem ſenex alicubi ex inſtituto
 ſermone diſcedit ad ſacra. *Cæſelium.*

Ambigua verborum ſententia. Si
 enim τὸ νεώτερος ad παρδαῖα re-
 feras: juvenis παρδαῖος tanto lau-
 dabilior, & dignior qui advertatur;
 quanto per naturam illa ætas, ad
 alia potius apta & propenſa. Vnde
 vulgatum illud Ariſtotelis, τὸν νεόν,
 πρὸς πελιπικῆς ἀκῶσας ἀκῶσαι

tem miſius idoneum ſtatuentis;
 quod ἀπειρος ἢ καὶ βίον πρῶτον
 & quod τοῖς πάρεσιν ἀκῶσας
 καὶ ἴν, ad τὸ ἀκῶσας: tam quo-
 minus miremur, ratio redditur,
 (innuitur ſaltem) exuperantis in
 juvene facultatis; ipſa juvenus ſci-
 licet. Quo pertinet locus à Cæſelio
 allatus: οἱ φιλόσοφοι φρονέουσι βίλ-
 πον. οἱ νεώτεροι, λέγουσι βίλπον.
 In utramque partem multa poſſent
 adferri, ſi res poſtularer, Priorem
 ſenſum verſus Arabica ſecuta eſt:
 poſterioriorem Cæſelius expreſſit. Le-
 ctor, ut volet; per me licet. *Cæſeli-
 onum.*

¹³ Νεώτερος γὰρ ὢν.] Legendum
 forte: νεώτερος γὰρ ὢν, uti mihi
 indicavit Incomp. Gronovius. Ju-
 venes enim è ſenibus, non ſenes à
 juvenibus diſcunt.

¹³ Εἰ περιθυμῶμαι ἀκῶσαι.] Parum
 proficit, qui non accedit ad diſcen-
 dum cum deſiderio: contra qui in-
 flammatuſ eſt diſcendi cupiditate,
 de eo non dubia ſpes. *Cæſelium.*

δαίς Φθόνος, ὡς ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τὰ πὶ δᾶ ὑμᾶς ἀκῆ-
σαι, ¹⁴ ὅτι Πικίνδυνόν π
ἔχει ἢ ἐξήγησις. Οἶόν τι;
ἔφω ἐγώ. Ὅτι, ¹⁵ εἰ μὴ
ᾤσοσέζητε, ἔφη, καὶ σωή
σητε τὰ λεγόμενα, ¹⁶ Φρό-
νιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσε-
θε.

stat, hospites: sed il-
lud vobis tenendum, e-
narrationem periculi non
expertem esse. Cujus-
modi, inquam, id est?
Quia, si auscultaverit-
is, atque intellexerit-
is ea quæ dicentur, pru-
dentes & beati evade-
tis:

14 Ὅτι πικίνδυνόν π ἔχει ἢ ἐξή-
γησις. [Enarrationem periculi non ex-
pertem esse.] An est aliquid periculi in
eo, si quis hanc narrationem audiat?
Videtur esse per se nihil, sed in al-
tero, si quis ad usum non transferat
ea, quæ accepit. Qui enim ejus-
modi salutaria vitæ præcepta ne-
glexerit, suapte culpa perit, non
quod ea audivit, quibus servari po-
terat. In vita literaria in universum
nihil periculi est: tamen idem esse
apparet. Qui discit literas, nec se
ad earum præcepta conformat, se
in periculum conjicit, & in exitium
præcipitat, & ei aliquando satius
eritiam, non acuisse ingenium doctri-
nis subtilioribus, quibus jam abuta-
tur. *Idem.*

Merito quaeritur, quomodo in-
telligendum, quod affirmet, non
profusus periculi esse expert, hanc
enarrationem audire. Videtur ita-
que dicendum, per se quidem
nihil huic rei inesse periculi, vi-
delicet in auditione, sed, si quis
ad usum non transferat ea quæ
accepit, nihil ipsi profuturum
quod audiverit, quinimo ipsi id per-
niciosum fore. Quippe qui ejusmo-
di salutaria vitæ præcepta neglexe-
rit, suapte perit culpa, nec habet
quod excuset: imo tanto ju-
tius puni-
tur, quanto pulchrior ipsi affulse-

rit proficiendi occasio. Idem fere
docet ὁ σωτήρ, Luc. 12. 47. *Sne-
canus.*

15 Εἰ μὴ ᾤσοσέζητε & σωήση-
τε.] Non ᾤσοσέζητε, nisi etiam
σωήσητε, per η legatur, *Wolfius.*

Εἰ μὴ ᾤσοσέζητε.] Ὅτι ᾤσο-
σέζειν τὸν νῦν καὶ σωήσασθαι
τὸν ἐπὶ σωτηρίας τῆς τῆ βίης.
Non satis est animum advertere &
intelligere; sed ubi intellexeris
animum advertere & intendere
oportet, ut facias: hinc Prudentia
& à prudentia vita illa beata. *Cassio.*

16 Φρόνιμοι & εὐδαίμονες ἔσε-
θε.] An qui prudens idem beatus?
Bearam vero vitam intelligimus
non omnibus numeris perfectam:
siquidem tale quippiam in homi-
nem non cadit, sed commodam,
aut certe incommodis, quæ pleriq-
ue ultro adsciscunt, vacantem. An
igitur, qui prudens, idem beatus:
an non potius, qui omnibus virtu-
tibus præditus est? Hoc verum
nec illud falsum, quando eodem res
redit. Est enim Prudentia omnium
Virtutum oculus: nec prudens caret
virtutibus cæteris. *συνεργεῖς δὲ
τῷ αἰ δόξται:* ubi una de virtutibus
sit, ibi & esse cæteras necesse est.
Quod cum de omnibus ita se ha-
beat, de prudentia maxime verum
esse oportet, sine qua nulla virtus,
L 2 nulla

Δε. εἴ ἢ μὴ, ἀφρονες, καὶ
 παροδαίμονες, ¹⁷ καὶ πι-
 προὶ καὶ ἀμαθῆς ὑπόμνητοι,
 κακῶς βιώσαθε. Ἔστι γὰρ
 ἡ ἐξήγησις εὐοικῆα τῶν τ'
 Σφίγγος αἰνίγματι, ὃ ἐκεί-
 νῃ

tis: sin minus, facti ve-
 cordes, infelices, acer-
 bi atque indocti, ma-
 le vivetis. Est enim
 expositio, Sphingis am-
 bagibus similis, quas il-
 la

nulla virtutis actio. Sic igitur Pru-
 dens beatus, nempe in civili con-
 suetudine: intelligimus vero τὸν
 ἐπιεικέτα κατ' ἀρετῶν. Prudens
 vero hoc beatus, quod non solum
 facit, quæ sunt virtutis privatæ, sed
 quod & meritis ornat republī-
 cam. Primus ad prudentiam aditus
 est, intelligere vitæ humanæ ratio-
 nes omnes. Hæc magis illustran-
 tur contrario. Qui enim stolidi,
 nec rationem ducem sequuntur in
 omnibus, iidem miseri: in iisdem ma-
 licia & inscitia. ἄστι μετ' ἀφροσύ-
 νης ἔπερ ἀφροσύνης τῶν προαι-
 ρησιν εἶναι κακῶς; quos male, quod
 in utroque malum; & misere, quod
 in malo miseria, vivere necesse est.
 Est igitur τὸ κακῶς εἶθλιος, καὶ κα-
 κῶς ἀμαθῆς. Inscitiam autem no-
 minare non est novum, cum vel
 ignoratur, quid facere quemque
 oporteat: vel, etiamsi liquet, non
 facias tamen. Recte igitur intelli-
 gere oportet, si quis ita loquatur.
 Sic & perturbatum reipub. Syracu-
 sanæ statum adscribit inscitiz ep. 7.
 ad Dionis propinquos Plato. ἐξ
 ἀμαθίας, inquit, πάντων τῶν κακῶν
 πάνσι ἰρριζώται, καὶ βλαστάνει. Id
 est, ex Inscitia quicquid est malorum,
 radices agit & pullulas. Ipse quoque
 Aristoteles, etsi hanc doctrinam
 magis illustrat, cum ostendit virtu-
 tes non esse scientias, quod Socrati
 visum fortasse videri possit, tamen
 ab his non dicit discrepantia, ubi ait
 Ethic. 3. ἀγνοοῖ μὲν ἂν πᾶσι ὁ μαθηθη-
 εῖς, ἀ δὲ ἀπὸ πάντων, καὶ οὐκ ἀφαιρέσει.

Inscitiam intelligimus, non quæ est
 in scientiis, sed quæ res agendas
 respicit: nec tamen inscitiam re-
 rum minutarum, sive puerilium,
 quæ ignorare turpiculum forte est:
 sed hæc nec infamiam adfert, nec
 per se grave incommodum, quem-
 admodum injuste facta. In quibus
 igitur hæc inscitia? In rebus ad vitæ
 cultum pertinentibus, ut de iis non
 falsas imbibetimus opiniones, cujus
 generis sunt: nihil prius esse honore,
 aut imperio, aut opibus, aut volupta-
 tibus; nihil esse miserius humilitate;
 servitute, paupertate, doloribus. &
 similia.

An nesciunt, qui agunt contra
 virtutem? quæ hæc inscitia? In
 multis non intelligunt, quid facien-
 dum sit: in plerisque, quod vident,
 non satis vident: aliquibus non as-
 sentiuntur, quæ vident: quibus ju-
 dicio assentiuntur, nec ea volunt,
 ut & sic nescire videantur. Inde
 natum est, ut & vulgo quoque dica-
 mus, ebrium, aut irapercium, aut
 amoribus irretitum, nescire quid
 agat, etsi horum nemo sit, qui sci-
 re non nihil saltem videatur. Cas-
 telius.

17 Καὶ πικρῆ καὶ ἀμαθῆς. Ἡ
 Caseliana, ut & Salmastiana edit.
 πονηρῆ καὶ ἀμ. quod probabilius.
 Aristoteles autem eximie (ut
 omnia; quod & Sacris Oraculis
 consonum est) docet omnem πο-
 νηρίαν ex ἀγνοίας, vel quod eodem
 redit, ἀμαθῆς proficisci. Casam-
 beaus.

νη πρὸς ἀλλετο τοῖς ἀν-
 θρώποις. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ
 σαυὴ τις, ἐσώζετο. εἰ δὲ
 μὴ σαυὴ, ἀπώλυτο ὑπὸ
 τῆς Σφίγγος. ὡσαύτως ἡ καὶ
 Ἰππὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης.
 18 ἢ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀν-
 θρώποις Σφίγγξ ἐστίν. αἰ-
 νίτ-

la hominibus propone-
 bat : quas qui intellexe-
 rat, manebat incolumis;
 qui non affecutus erat,
 à Sphinge occidebatur.
 Eadem est enarrationis
 hujus ratio. Nam A-
 mentia Sphinx est homi-
 nibus. Obscure autem &
 hæc

18 Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις
 Σφίγγξ ἐστίν.] Σφίγγξ παρὰ τὸ
 σφίγγειν, ἀπὸ τῆς ἐσφίγγου, καὶ
 δυσνοήτου λίγαι τὸ γένος. Stephanus
 ἐν veteri Lexico.

Ausonius: Carm. 280.

Tertius Lóniam volucrú, leo, vir-
 go, triformis

Sphinx: volucris panthi, pedibus
 fera, fronte puella.

Φίγγξ nominabant Bœoti, ut apud
 Hesiodum Theogonia:

Ἡ δὲ ἀρα φῖκ' ὀχλώ τίκει
 κρομμύοισιν ἐλεθεῖν.

Verba ipsius Scholiastæ sunt edit.
 Clar. nostri Heinssii, fol. 267. ἡ δὲ
 σφίγγξ ἀφροσύνη παρὰ τὸ
 λησεῖς, καὶ εἶχε πολλὰς σαυὴ τῆ
 τῆς σωματεπάζοντες. ἐπὶ ταύτῃ δὲ
 τῶν κρομμύων ἐμελεῖν κερκυρε-
 ῖν ἢ κρομμύων λέγει. Annot. Zeztes,
 Hesiodum ἀλλογενικῶς annotare
 τῶν κρομμύων κρομμύων. revera fuisse
 γυναικῶν λησεῖδα, ἔχουσα πολ-
 λὰς τῆς σαυὴ τῆς σωματεπάζον-
 τας.

Amentia autem Sphinx est, ni-
 hilque habet præter opiniones va-
 cillas, perplexas, dubias, ad unum
 omnes falsas quarum modo his as-
 sentitur. modo illis, qui rectis sen-
 tentiis imbutus non est, modo in
 pretio habeat pecuniam, modo in

voluptates prodigat: modo volupta-
 tibus nihil anteferat, modo dicas
 nihil esse perniciosius, denique opi-
 niones, nec bonum, nec malum,
 nec indifferens definiunt. Sic enim
 distinxerunt etiam Stoici, ut infra
 explicabitur. Deinde etiam in eo
 cum Sphinge comparatur Amentia,
 quod misere torquet, & conficit
 animos hominum, quos & quotidie
 novis variisque mortibus afficit,
 Perpetuo enim & subinde aliis at-
 que aliis modis cruciari, est mille
 modis perire. Contra pulchrum, &
 salutis plenum, vindicare se ab insci-
 tia: qui hoc facit, sternit iter sibi
 ad arcem beatæ vitæ, sive sapientiæ.
 Hic tandem in civili consuetudine
 beatus, ille miser: ut recte quoque
 Lucretius initio lib. 2.

- - - nil dulcius est, bene quam
 munica tenere
- Edita doctrina sapientum templa se-
 rena:
- Despicere unde quæsi alios, passim
 que videre
- Errare, atque viam palantis: qua-
 vere vita:
- Certare ingenio, contendere nobili-
 tate:
- Noctes atque dies nitæ præstante la-
 bore:
- Ad summam emergere opes, rerumque
 positi. Castellus.

νίπεται δὲ καὶ ταῦτα, ¹⁹ τί
ἀγαθόν, τί κακόν, τί ἔ-
τε ἀγαθόν, ἔτε κακόν ἐστίν
ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' ἔν
ἐαὼ μὴ τις σωίη, διότι
λυταὶ ὑπὸ αὐτῆς οὐκ εἰ-
σάπαξ, ὡσπερ ὁ ὑπὸ τῆ
Σφίγγος καταβρωθεὶς ἀ-
πέθνησκεν· ἀλλὰ καὶ μι-
κρον ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ κα-
ταφθαίρεται, ²⁰ καθάπερ
οἱ ἐπὶ τιμωρία ᾤδαδι-
δόμμοι. ἀν δὲ τις γῶ,
ἀναπαλιν ἢ μὲν Ἀφροσύ-
νη διότι (ὡς), αὐτὸς ἢ ὡ-
ζεται, καὶ ²¹ μακάριος καὶ
εὐδαίμων γίγνηται) ἐν παν-
τί

hæc innuit, quid in vi-
ta sit bonum, quid ma-
lum: quid neque bo-
num, neque malum.
Quæ qui non intelligit,
ab eo non semel inte-
rit, ut is, qui à Sphin-
ge occisus, devorabatur:
Sed paulatim per omnem
ætatem, ut qui, con-
jecti in carcerem, ma-
num carnificis expe-
ctant, contabescit: Sin
ea cognorit aliquis,
vice versa perit Amen-
tia: ipse vero salvus
manet, perque omnem
vitam, malorum expers,
bea-

19 Τί ἀγαθόν.] τί cum acuto, etiam in iis quæ sequuntur scribendum. Wolfius.

20 Καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρ. πα-
ραδιδ.] Non intellexerunt interpre-
tes quid τιμωρία hoc loco sibi vel-
let. Non enim qui damnati carnifici
manum expectant; ut hic: aut qui
questioni subjiciuntur; ut Casellius;
aptum sunt hic exemplum, τῶν ἐν
ὅλῳ τῷ βίῳ κατὰ μικρὸν καταφθει-
ρομένων: sed illi qui male æta vitæ
aut impiorum facinorum sibi conscii
secretis conscientiz flagellis (quæ
vera Erynnis, sed quæ, non omni-
bus facinorosis contingit in hac vi-
ta:); quotidie lancinantur & tor-
quentur. De quibus optime Satyri-
cus:

Magne pater Divum, favos penire
tyranus:

Haud alia ratione velis: - - -

Virtutem videant intabescant que re-
lictæ.

Intabescere, plane hic quod Cebes,
κατὰ μικρὸν καταφθείρ. Porro, τι-
μωρία δαίμονος Synesio, aliisque:
qui vulgo, αἰδέσσης. Cebes ipse
(quod mirum interpretes non ad-
vertisse) in sequentibus ita exponit:
ὅτι ἐν παντί διπλήτη, παρὰ δὲ
δοῦσε (iisdem quibus his verbis:)
τῇ τιμωρία: &c. Casaubonus.

21 Μακάριος καὶ εὐδαίμων.]
Idem utroque indicatur, ut alterum
alterius declarandi causa postum
videatur: qui distinguunt, tribuunt ho-
minibus εὐδαιμονίαν, μακαρί-
τητα

πὶ τῷ βίῳ. Ἦμεῖς ἔν αὐ-
 σέχετε, καὶ μὴ ἀδρακτέτε.
 Ὡς Ἡρακλεις, ὡς εἰς με-
 γάλῳ πινὰ Ἰπιθυμία
 ἠμῶν ἔβληκας ἡμᾶς, εἰ
 ταῦθ' ἔτῳς ἔχῃ. Ἀλλ'
 ἔστιν, ἔφη, ἔτῳς ἔχοντα.
 Οὐκ ἔν φθάνοις τοίνυν
 διηγᾶμεν, ὡς ἡμῶν
 προσεχόντων ἔ παρέρ-
 γως, ἐπέπερ καὶ τὸ Ἰπι-
 τίμιον τοῖς τὸν ἐστίν. Ἀνα-
 λαβὼν ἔν ῥάβδον πινὰ, καὶ
 ἐκλείνας, πρὸς τὴν γῆρα φῶ;
 Ὁ ῥάτε, ἔφη, τὸν περὶ ἔσο-
 λον τῆτον. Ὁ ῥῶμῳ. Τῆτα
 πρῶτον δεῖ εἶδεναι ὑμᾶς,
 ὅτι καλεῖται ὁ τόπος ἔ-
 τος, Βίος. καὶ ὁ ὄλος
 ὁ πολὺς, ὁ ὡς τὸ πύ-
 λῳ

beatus efficitur. Vos igitur
 attentī estote, nec
 obiter audite. Dii bo-
 ni, quantam nobis cu-
 piditatem injecisti, si
 ista ita sint! Ita, in-
 quit, res est. Quamprimū
 igitur narres ve-
 lim. Nam nos quidem
 haud obiter audiemus,
 in tanti præsertim &
 præmiū & supplicii ex-
 pectatione. Sublato igitur
 baculo, & ad picturam
 extento: Cernitis, inquit,
 septum hoc? Cernimus.
 Hoc primum vobis tenendum
 est, locum hunc appellari
Vitam: & magnam
 multitudinem quæ por-
 tæ affistit, eos esse qui
 in

τῆτα Diis immortalibus, quos &
 μῶντες nominant, quod omne
 ævum summa cum voluptate, quæ
 non nisi de animi voluptate intelli-
 gere potest, agant, παρὰ τὸ μᾶν, τῆτα
 εἶσι, σφόδρα χαίρειν. Sic etiam
 ἐπιμυθολογία Ἀριστοτ. ἠθ. VII. c. 12.
 Καὶ πῶς εὐδαιμονίαν οἱ πλείους
 μετ' ἡδονῆς εἶναι φασίν, διὰ τὸν
 μακροῦ χρόνου ἀνομιάνουσι, ἀπὸ τῆ
 χαίρειν. Caselius.

22 Ἐπιτίμιον.] Utinamque signi-
 ficat & præmiū & supplicium,
 quasi dicat est operta præmiū hæc

nosse, siquidem perquam est er-
 qui ea neglexerit: certa spes contra
 sit, servatum iri, qui illa sibi curæ
 habuerit.

Hæc tamen ita se habent, ut Phi-
 losophus docet, non ut necesse sit,
 jam servari, qui hæc intelligat, &
 de iis argute differat, & sæpe ser-
 monibus usurpet. Ethic. lib. 2. cap. 3.
 ἀλλ' οἱ πολλοί, &c. usque ad finem
 capituli Hunc locum sic illustravit
 Themistius Orat. 2. fol. 31. Edit.
 Steph. τῶντες δὲ αὐτῶς ὡς δὲ πῶς, &c.
 usque ad illa verba καὶ τῶν μακροῦ.

Idem.

λλω ἐφεισὼς, οἱ μέλλον-
 τες εἰσπορεύονται εἰς τὸ
 βίον, ἅτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέ-
 ρων, ὁ ἀνώγεικως, ἔχων
 χάρτιν τινα ἐν τῇ χει-
 ρί, καὶ τῇ ἐπέρα ὡσαύτε
 δεκνύων τι, ἔτ' ²³ Δαι-
 μων καλεῖται. *πρωτάτης δὲ*
τοῖς εἰσπορευομένοις, πῆ
δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ²⁴ ὡς ἀν
εἰσέλθωσιν εἰς τὸ βίον. καὶ
δεκνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς
δεῖ βαδίζειν, ²⁵ εἰ σώζε-
σθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.
ποίαν ἔν ὁδὸν κελύβη βα-
δίζειν, ἢ πῶς; ἐφ' ἧ ἐγώ.
Ὁ ρᾶς, εἶπε, ὡς δὲ τὴν πόλιν
θρόνον πινὰ κείμηνον καὶ
τὸ τῆπον τῆπον, καθ' ὃν εἰ-
σπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' ἧ
κάθη) γυνὴ πεπλάσμη
τῷ εἶδη, καὶ πηφανὴ φαινο-
μένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα
²⁶ πᾶ-

in vitam venturi sunt. Se-
 nex vero is, qui super-
 ne stat, chartam quan-
 dam una manu tenens,
 altero vero quiddam vel-
 uti, monstrans, *Genius*
 dicitur. Mandat autem
 ingredientibus, quid eis,
 ubi in vitam venerint,
 faciendum sit: & cui
 via se committere de-
 beant, si salvi esse in
 vita velint, ostendit.
 Quam igitur, inquam
 ego, viam ingredi eos
 jubet, aut quomodo?
 Viden', inquit, juxta
 portam folium positum,
 qua turba ingreditur,
 cui mulier infidet, ficta
 vultu; argutaque spe-
 cie, & manu poculum
 quoddam tenens? Vi-
 deo,

²³ Δαίμων καλεῖται.] *Genius*
 ad portam est p̄.eco sapientiz, in-
 terpres rationis. quod chartam ma-
 nu teneat, hoc indicatur, si quis de-
 sideret vera ad vivendum sapientiz
 p̄cepta nosse, si volvenda monu-
 menta veterum, qui tot sæculis in-
 venerunt, quibus vita hominum ex-
 poliretur & emendaretur: neque
 non id esse divinum beneficium e xi-

stimandum, & ab auctore sapien-
 tiz proficisci. De quibus *Genius* ille
 docet, de quibus potissimum infor-
 mari ad vitam oporteat, ea sub
 extremum hujus sermonis breviter
 perstringit scriptor. *Idem.*

²⁴ ὡς ἀν εἰσέλθωσιν.] *als pro*
ἐπειδή, postquam. Wolfius.

²⁵ Εἰ σώζασθαι μέλλουσιν.] *μέλλου-*
σι, pro βύλονται. Idem.

²⁶ ποτήριόν τι; Ὁ ῥῶ· ἀλλὰ
 τίς ἐστὶν αὐτή, ἔφη. ²⁷ Ἀ-
 πῶτη καλεῖται, φησὶν,
 ἢ πάντας τὰς ἀνθρώπους
 πλανᾶσαι. Εἶτα τί πρῶτη
 αὐτή; Τὰς εἰσπυροδομέ-
 νους εἰς τὸ βίον ποτίζει ²⁸ τῇ
 ἑαυτῆς διωμῆδι. Τῷτο ἵ
 τί ἐστὶ τὸ ποτόν; Πλάνη,
 ἔφη, καὶ Ἀγνοία. Εἶτα τί;
²⁹ Πιόντες τῷτο, πορεύον)
 εἰς τὸν βίον. Πότερον ἔν
 πάντες πίνουσι τὸ πλάνον,
 ἢ ἔ; Πάντες πίνουσιν, ἔφη.
 ἀλλ' ³⁰ οἱ μὲν πλεονάζουσιν, οἱ δὲ
 ἥττον. ἔπ' ἵ ἔχ' ὁραῖς ³¹ ἐν-
 δον τῆς πύλης πλεονάζουσιν τι
 20-

deo, inquam; sed quæ
 ea est? *Impostura*, in-
 quit, quæ omnes ho-
 mines seducit. Ecquid
 agit ea? Iis, qui in vi-
 tam ingrediuntur, fa-
 cultatem suam propi-
 nat. Quæ vero est il-
 la potio? *Error*, in-
 quit, & *Ignorantia*. Quid
 tum? Hac pota, ve-
 niunt in vitam. Num
 ergo omnes *Error*em bi-
 bunt? Omnes bibunt,
 inquit: sed alii plus,
 alii minus. Nonne præ-
 terea intra portam vi-
 des turbam quandam
 mulierum meretricum,
 va-

²⁶ Ποτήριόν τι.] Non τί. *Idem*.

²⁷ Ἀπῶτη.] *Impostura* est con-
 turbatio rationis multiplex ut nimia
 vitæ & voluptatis. Hæc inducit in
 errorem & inscitiam. *Casellius*.

²⁸ Τῇ ἑαυτῆς διωμῆδι.] Opti-
 me ita habent quas vidi editiones,
 excepta *Caselliana*, in qua pessime le-
 gitur τῇ ἑαυτῆ διωμῆδι, quia hæc
 ad ἀπῶτην sunt referenda. Posset
 tamen *Casellii* lectio aliquo modo
 probari, si vox ποτόν, quæ mox se-
 quitur, præcesserat.

²⁹ Πιόντες τῷτο.] *Wolfiana*,
Plantiniana, cæteræque editiones
 inter se conveniunt. Verum in *Ca-
 selliana* habes πίνοντες in præfenti,
 sed non probandum licet postea bis
 præfens subsequatur.

³⁰ Οἱ μὲν πλεονάζουσιν, οἱ δὲ ἥττον.]

lanus Pannonius ad animum suum:

*Nec te, cum porta Cancræ egredere
 calenti,*

*Lethæa nimium proluis humor
 aqua,* *Wolfius*.

Οὐκ ἐστὶν ἴση πάντων κρείσσις. Alii
 plus ἐπιθυμίας, alii minus: alii
 plus habent θυμῶ, alii minus. *Ca-
 sellius*.

³¹ Ἐνδον τῆς πύλης πλεονάζουσιν τι γυ-
 ναικῶν ἐπιθυμῶν.] In spatio, quod
 inter primum & secundum septum,
 ingressis portas variz & opiniones
 & voluptates statim suat obvix.
 Opiniones sunt innumere, nec
 ejusdem generis: tales sunt, opes
 ante omnia querendas: non esse
 colendas literas, è quibus rem non
 facias: nihil esse pulchrius honorifi-
 bus: in genere esse omnia, nihil
 esse

esse miserius paupertate : beate vivere, qui voluptuariam vitam agant : magnum esse, cæteris imperare. Earum pleraque, & multæ harum similes, non solum plebem, sed & principes viros divexant, & averunt à via salutis ad miseriam. Cum enim cœperunt sinistrae judicare, cupiditatibus alii aliis inflammati, ad honores, ad opes, ad imperia; ad convivia, ad amores, ad luxum, & somnum, & alia se totos convertunt, & quisque sua voluptate percutit. Hæ mulieres sunt inhonestæ, neque tamen non pollicentur suis cultoribus aureos montes, & vitam beatam, quemadmodum & voluptatem adversus virtutem dissententem Prodicus inducit, & refert Διόδωρος. β. Eas fucatas rationes distinguere oportet à verbis : denique mendaciam à veritate. Apparet præterea fortuna, veris picta coloribus : de qua & opinionis & virtutem scire est operæ pretium De Fortuna autem agit Logicus, Orator, Ethicus, Jurisconsultus, Politicus, Physicus, Metaphysicus.

Definitio Fortunæ ex Aristotele A. Η' Τύχη ἐστὶν αἰτία. Qualis neutra essentialium, neque materia, neque forma : neque est causa finalis, quoniam ageret, est igitur efficiens, & prædicatur ΔΟΜΙΝΙΑ ΡΕΡΟΜ, ut in Proverbio. Vitam regit Fortuna non sapientia. Τύχη τοῖς θνητῶν κερᾶται, ὅσην ἰσχυρία. quod de multis verum, de plerisque falsum.

Β Κατὰ συμβεβηκός. Quia omnis causa per se est determinata, & sciri certe potest, & semper, vel, ut plurimum eodem modo operatur, & si sit efficiens, agit ad obliquum finem determinatum, quem sibi habet propositum. Horum cum nihil sit in fortuna, causa per se esse non potest.

Γ Εἰς τοὺς κερᾶται ὡσαύτως. Fortuna tantum in iis est, qui agunt ὡσαύτως, ut est solus homo : nec

dicitur fortunatus, aut infortunatus, nisi homo.

D Vt si quis in regiam veniens, non nisi aulæ splendorem & magnificentiam spectatum, & præter spem vel muneribus onetur, vel in aulam adsciscatur. Vt quoque enim nomine, si præscivisset, eo se contulisset. Sic si quis animi vel valetudinis causa inambulans, aurum inveniat. Namque & hoc nomine non minus existit.

Ε Οὐτ' αἰεὶ, ἔσ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Hæc enim sunt caussarum per se. Cum his consentanea sunt, & ex eisdem de prompta hæc Rhetoricorum primo, ut ipse Philosophus proficitur.

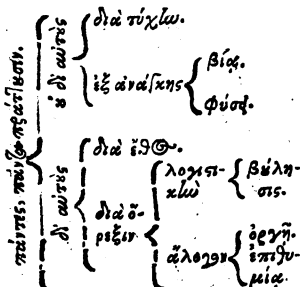
Εἰσι δὲ ἀπὸ τύχης μὴ τὰ τοιαῦτα γυγνόμενα, ὅταν ἦτε αἰτία αἰόρατος καὶ μὴ ἐνικῶς ἔχουσιν, καὶ μήτε αἰεὶ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. μήτε τιταμίνας δὴλον δὲ ἔκ' ἔορασμα ἢ τύχης πρὸς ταῦτα. Sunt autem fortunæ ejusmodi, cum sunt, quorum causa indefinita est, quæque non sunt propter aliquid, & neque semper, neque ut plurimum, neque ordinate. De his vero etiam liquet ex definitione fortunæ. Actiones autem omnino discerni oportet fortuitas à cæteris, maxime ab iis, quæ in nostra potestate sunt. Nec enim illis; sed his tribuuntur laudationes & vituperationes, & destinantur præmia & poenæ. Discrimen autem apparet evidentius, si fontes considerentur earum, de quibus hæc divinitus tradita sunt. Et idem secundo de arte dicendi.

Πάντες δὲ, inquit, πάντα κερᾶται. τὰ μὲν αἰεὶ αὐτῶν, τῶν μὲν μὴ αἰετῶν, τὰ μὲν ἀπὸ τύχης κερᾶται, τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης, τὰ μὲν βία, τὰ δὲ φύσις. ὡς τε πάντα, ὅσα μὴ αἰετῶν κερᾶται, τὰ μὲν ἀπὸ τύχης, τὰ δὲ φύσις, τὰ δὲ βία ὅσα δὲ ἀπὸ αὐτῶν ἔσ' ὡς αὐτοὶ αἰετῶν, τὰ μὲν ἀπὸ τύχης, τὰ δὲ οὐρεῖν : καὶ τὰ μὲν ἀπὸ λογιστικῆς οὐρεῖν, τὰ δὲ δὲ ἀλόγητον. ἐστὶ δὲ ἡ βέλγησις μὴ λόγος.

γυαικῶν ἑταιρῶν, παν-
τοδαπὰς μορφὰς ἔχου-
σῶν; Ὁρῶ. Αὐτὰν τοίνυν,
Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ
Ἡδοναὶ καλεῖνται. Ὅταν
ἂν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος,
ἀνα-

variis præditarum for-
mis? Video. Hæ er-
go Opiniones, Cupidita-
tes, & Voluptates appel-
lantur; turbaque ingre-
dien-

λόγῳ ὀρέξεις ἀγαθοῦ. εὐδαίς γὰρ βέλ-
λουται, ἀλλ' ἢ ὅταν ἀνηθίη εἶναι
ἀγαθόν. ἀλογοὶ δὲ ὀρέξεις, ὄργη &
ἐπιθυμία. ὡς τε πανταῦτα πρῶτ-
τως ἀνάγκη πρᾶττειν, δι' αἰτίας
ἰπτά, ἀφ' τύχης, ἀφ' βίαι, ἀφ'
φύσε, δι' ἰσοϑ, ἀφ' λογισμῶν,
ἀφ' θυμῶν, διὰ ἐπιθυμίαν. Sed
eadem iterum subjiciemus oculis,
ut facilius animo lectoris inha-
ereant.

Cum his conveniunt hæc in 3.
Ethicorum, αἰτία γὰρ δεκῶσιν εἶναι,
φύσις & ἀνάγκη, καὶ τύχη. ἔτι νῦν &
πάν τὸ δι' ἀνθρώπου. In quarto
enim comprehenduntur λογισμὸς,
ἰσοϑ, θυμὸς, ἐπιθυμία. Ceterum
non solum magnum impetium ha-
bet fortuna in res humanas; sed
plerique etiam mortales, qui causas
rerum nesciunt, & rationis parum
habent, primas ei deferunt, & tan-
tum non omnia accepta ferunt. De

ea hæc ex opinione hominum Pli-
nius lib. 2. cap. 7. Invenit tamen inter
has utrasque sententias, &c. usque ad
illa verba, qua Deum probatur in-
certum.

Quantum in fortuna boni esse vi-
deatur, quam ejus dona dubia & lu-
brica omnia, quamque illi minime
fidendum, indicant variz imagines,
quibus eam pingebant: plerasque
Dion. Chrysostomus his verbis &
retulit, & interpretatus fuit: Ora-
tion. 1. de fortuna, pag. 398. Οἱ
μὲν γὰρ ἐπὶ ἑυρῆ ἕστησαν αὐτῶν, οἱ
δὲ ἐπὶ σφαιρῶν, οἱ δὲ κηδάλιον
ἔδωκαν κροτίην. οἱ δὲ τὰ κροτίην
χραζομένους, τὸ τ' Ἀ' μεγαλείας ἰδόντων
κίρκος, πλήρης & βροτοὶ ταῖς ἀρεῖς,
ὁ δὲ οὐ μόνον Ἡρακλῆς Ἀχιλλεὺς ἀπέ-
ρηξι. τὸ μὲν ἐν ἑυρῆν, τὸ δὲ πτωχῶν
τ' εὐτυχίας μινυῖ. ἢ δὲ σφαιρῶν,
ὅτι ἐυκλόη ἢ μεταβολὴ αὐτῆς ἰ-
σῆν. ὁ κινήσῃ γὰρ πηλοῦν πάντοτε ἐν
τῷ θῆλον. τὸ δὲ κηδάλιον δηλοῖ, ὅτι
κυβερτᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἢ
τύχη. τὸ δὲ τ' Ἀ' μεγαλείας, μινυῖ
πῶν τ' ἀγαθῶν ἴδοντι τε & εὐδαίμο-
νίαν, &c. Et hic vero pingitur for-
tuna cæca, ut Platus apud Aristo-
phanem; furiosa, surda, insitens
globo, ὅτι σφαιρῶν, ἢ δὲ βε-
βαία πρὸς αὐτῆς ἴδοντι. Recte igitur
Aristoteles ibidem: ἔτι ἀβῆ-
βαιον εὐτυχία, εὐλόγως, ἢ γὰρ τύχη
ἀβῆβαιον. ἔτι γὰρ αἰὶ, ἢ ἰσοϑ ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ εἰόντες εἶναι τ' ἀπὸ τύχης
ἔδον. i. Præterea, quæ bona fortuna
dicitur, res incerta est, nec id causâ
causæ.

ἀνακηδῶσιν αὐτῆν , καὶ
 συμπλέκον) πρὸς ἕκαστον
 εἶτε ἀπάγουσι. 32 Ποῖ δὲ
 ἀπάγουσιν αὐτὴς ; 33 Αἰ
 μὲν εἰς τὸ σωζεσθαι , ἔφη,
 αἱ δὲ εἰς τὸ λυτῶσθαι , λέγει
 τὸ ἀπάγειν . Ωὖ δαιμόνιε ,
 ὡς

diente , exillentes am-
 plectuntur singulos , at-
 que abducunt. Quo ve-
 ro abducunt eos ? Aliæ
 ad salutem , inquit ,
 aliæ ad interitum , ob
 imposturam. O vir op-
 time , quam gravem po-
 tio-

careat. Fortuna enim incerta est.
 Fieri enim non potest , ut quicquid
 à fortuna profectum , vel semper
 sit , vel ut plurimum. *Cassius.*

Interpres vertit ἐπιτηδίων meretricium : sed videtur potius *sociarum* vertendum ; nam dicuntur paulo post quosdam ad salutem adducere ; quod scortis non convenit. Nam ubi dicitur POENITENTIA hominem hunc per omnia malorum genera circumactum ex iis tandem eripere , eique OPINIONEM aliam inserere , & CVPIDITATEM , ad VERAM ERVDITIONEM eum perducituram. Sed ἐπιτηδίων , quod videam , infra voces hanc etiam pro meretricibus usurpari. Quod Cebes in tabula proponit , idem Prodicus Sophista Herculi fabulatur evenisse ; ut est apud Xenophontem Memorabilium secundo. *Sneecanus.*

32 Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτὴς ;] Non αὐτὴς . nam ἑκάστης & ἐπιτηδίων acutum in fine postulant , non gravem. *Wolfius.*

33 Αἰ μὲν εἰς τὸ σωζεσθαι , αἱ δὲ εἰς τὸ λυτῶσθαι διὰ τὴν ἀπάγειν .] Intelligi potest , falsas opiniones , pravas cupiditates , & turpes voluptates deducere ad interitum : contra , veras , rectas & honestas , ad salutem. Sunt enim δόξαι , ἐπιτηδίων , ἡδοναί , τῶν μέσων , hoc est , ejusmodi voces , quæ alias in bonam , alias in malam partem ca-

piuntur , atque adjectivis nominibus distinguuntur : sicut

τύχη { ἀγαθὴ ,
 κακὴ .

Sed quia sequitur λέγει τὴν ἀπάγειν , significare videtur , eos , qui errore se ingurgitarint , perire : qui vero eum leviter degustarint , servari posse. *Idem.*

Hic hærent aliqui , qua ratione *meretricis* (ita enim supra , δόξαι omnes nuncupat :) dici poterint , quæ ad salutem perducunt. Ex mente Platonis , optime : cui omnia δόξαι , quamvis alioquin optima & verissima , donec ad ἐπιτηδίων perducatur , res levis & momentanea : ut nos alibi ex ipso docuimus. Sed & Cebes ipse postea , iterum , circa finem : ut ex eadem schola prodisse facile colligamus. Hinc stoicorum scitima , *sapientem non δόξαιζον*. Et sane δόξαιζον eo nomine à Galeno quoque , qui minime Stoicus , valde reprehensit ; quod quascunque opiniones semel arripuerant , eis adeo mordicus & perditæ addictæ erant , ut pro illis (seu veris , seu falsis) non aliter ac pro aris ac focis pugnant. Merito igitur vel hoc nomine in *meretricium* numero : quamvis veras illas interdum esse , & ad veram ἐπιτηδίων perducere , quod hic sub finem asseritur , nihil obstat. Cæterum , ut proficilis *meretricis*

ὡς χαλεπὸν τὸ πῶμα λέ-
γεις; Καὶ πᾶσά γε, ἔφη,
ἐπαγγέλλονται ὡς ὅτι τὰ
βέλτιστα ἄξουσιν, καὶ εἰς
βίον δ' δάιμονα καὶ λυσι-
πλή. οἱ ᾗ Διὰ τ' ἀγνοίαν,
καὶ τ' πλάνον, ὃν πεπώκα-
σι τῷ Διὰ τ' Α' πάτης, ἔχ
δ' εἰσπικασίαι εἰσιν ἡ ἀλη-
θινή ὁδὸς ἢ ἐν τῷ βίῳ·
ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῆ,
³⁴ ὡσπερ ὄραϊς. Ὁ ρᾶϊς καὶ
τὰς περὶ τὸν εἰσπορευο-
μῆνας, ³⁵ ὡς περιάγοντας,
ἔπη ἀν' αὐτὰ δεικνύουσιν;
³⁶ Ὁ ρᾶϊ τῆτο, ἔφη. ἡ ᾗ
γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν, ἡ
ὡσπερ τυφλὴ καὶ μαινο-
μῆτις τίς εἶναι δοκεῖται, καὶ
ἐσηκῆσθαι ὅτι λίθου τινὸς
σφοδρῶς; ³⁷ Καλεῖται μὲν,
ἔφη,

vetrices in matronæ mulieris (apud
Comicum:) conspectum venite ne-
fas; ita hic quoque servata Decori
lege (& fortasse non sine aliqua ad
Atticos mores allusione) hz δέξαι,
alias haud male; scientiæ, & co-
mitatus ejus confortio excluduntur.
Casaubonus.

³⁴ Ὁσπερ ὄραϊς. Ὁ ρᾶϊς καὶ τὰς
περὶ τὸν εἰσπορευομῆνας. Male
legitur in Wolfiana, Ὁσπερ ὄραϊς.
καὶ τὰς περὶ τὸν εἰσπορευομῆνας.
Hanc voculam in Plantiana etiam
desiderati observavit Incomparabi-

tionem dicis! Et qui-
dem omnes pollicentur,
se illos ad optima quæ-
que perducturas, & ad
vitam beatam, in qua
acquiescant. Illi vero
propter ignorantiam &
errorem, quem apud
Improsturam hauserunt,
veram degendæ vitæ
viam non inveniunt;
sed temere oberrant, ut
vides. Vides item, prius
ingressos circum ire
quo illæ monstrarint?
Video hæc, inquam.
Sed quæ est illa mu-
lier, quæ, cæca & fu-
renti similis, saxo ro-
tundo insistit? Voca-
tur, inquit, illa qui-
dem *Fortuna*: neque
cæca solum est, sed &

in-

lis Gronovius. Cæteræ editiones
cum nostra conveniunt.

³⁵ Ὁς περιάγοντας.] Fortassis
περιάγονται, vides circumduci: vel
ut circumducantur: etsi περιάγονται
pro περιόντας capere licet. Wolfius.

Ita etiam Celeberrimus Grono-
vius contendit debere legi.

³⁶ Ὁ ρᾶϊ τῆτο.] Non τῆτον.

³⁷ Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη.
Vocatur, inquit, illa quidem FOR-
TVNA.] Apposite ad hunc lo-
cum is, quem laudavimus, Casellius,
fortunæ definitionem attulit ex Ari-
sto-

ἔφη, Τύχη. ἔστι ᾗ ἔμόνον
 τυφλή, ἀλλὰ κ' μαινομέ-
 νη καὶ κωφῇ. Αὐτὴ ἐν πῖ-
 ἔργον ἔχει; Περὶ πορῶεται
 πικρὰ χεῖρ, ἔφη κ' παρ' ὧν
 μὲν ἀρπαζέει τὰ ὑπάρχον-
 τα, κ' ἑτέροις δίδωσι. ὡς δὲ
 κ' τ' αὐτῶν πάλιν ἀφαι-
 ρεῖται ὡς ἀχρηῆμα ἃ δέ-
 δωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν
 εἰκῆ καὶ ἀβεβαίως. διὸ ἔ-
 πὸ σημεῖον καλῶς μεμυῖ
 πλὴν φύσιν αὐτῆς. Ποῖον
 τῆρ; ἔφλω ἐγώ. ὅτι ὅππῃ
 σροσγύλα λιθῶ ἔσηκεν.
 εἶπα πῖ τῆρ σημαίνει; Ὅτι
 τὸκ ἀσφαλῆς, ἔδε βε-
 βαία ἐστὶν ³⁸ ἢ παρ' αὐτῆς
 ὁσίς. ³⁹ ἐκπίπτεισι γὰρ με-
 γάλαι κ' σκληραὶ γίνον-
 ται,

infana & furda. Ea er-
 go quo munere fungi-
 tur? Passim, inquit, va-
 gatur: & aliis quod ha-
 bent, rapit, aliisque lar-
 gitur; iisdemque rursus
 statim eripit quæ de-
 dit, eaque donat aliis
 temere & inconstanter.
 Recte igitur signum ejus
 naturam declarat. Quod-
 nam illud? inquam.
 Quod rotundo saxo in-
 sistit. Id vero quid sibi
 vult? Non tuta & fir-
 ma ejus esse munera,
 significat. Magnæ enim
 & graves jacturæ fiunt,
 cum quis ei fidem ha-
 bet. Quid? magna illa
 tur-

stotele, eamque membratim exa-
 minavit. Quam vero ea instabilis
 sit atque incerta, docet Dio Chry-
 sostomus Orat. 1. de fortuna, &
 Calenus in Oratione exhortatoria
 ad bonas artes. Nec in ejus natura
 existenda infans est autor. *Sne-*
canu.

³⁸ ἢ παρ' αὐτῆς ὁσίς.] Fortuna
 levis est: cito reposcit quæ dedit.
 Eademque vitrea est: & cum splen-
 det, frangitur: autore Mimogra-
 pho. Sic ille: momento est brevior,
 auraque levior. *Wolffius.*

³⁹ Ἐκπίπτεισι γὰρ μεγάλαι.]

ἐκπίπτειν, excidere aliqua re, fru-
 strari spe sua, vori non fieri compo-
 tem. *Wolffius.*

Ἐκπίπτεισι μεγάλαι & σκληραὶ.]
 Ἐκπίπτεισι sunt lapsus, ut in dicto:
Tolluntur in altum, ut lapsu graviora
viant. Sive frustrationes, ut ille lo-
 quitur apud Comicum, *quæ a deo spe*
decidi? sive amissiones: atque hæc
 iis accidunt, qui fortuna, ejusque
 bonis, nituntur; seque iis tutos,
 beatosque, esse autumant. *Cassianus.*

Ἐκπίπτεισι. *Iactura.*] Videntur
 potius significari frustrationes, qua-
 les sunt eorum qui presenti fortunæ
 con-

τα, ⁴⁰ ὅταν τις αὐτῇ πιδύση. Οἱ ᾗ ὄχλῳ ὀπρλὺς ἔστω, ὁ περὶ αὐτῶν ἐσηκῶς, τί βέλεϊ, καὶ πίνες καλῶν; Καλῶνται καὶ ἔτοι ⁴¹ ἀπεροβέλωτοι. αἰτῆσι ᾗ ἕκαστος αὐτῶν ⁴² ἀρίστη. Πῶς ἔν ἔχ ὁμοίαν ἔχουσι τ' μορφῶν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκῶσι χαίρειν, οἱ ᾗ ἀθυμῶσιν, ἐκτετακότες τὰς χεῖρας; Οἱ μὲν δοκῶντες, ἔφη, χαίρειν καὶ γελᾶν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες πῶς αὐτῶν Τύχης εἰσίν. ἔτοι ᾗ καὶ ⁴³ Ἀγαθὴν Τύχην αὐτῶν καλῶσιν. οἱ ᾗ δοκῶντες κλαίειν, ⁴⁴ καὶ

turba quæ eam circumstat, quid petit, & quei vocantur? Dicuntur hi *Inconsiderati*. Singuli vero ea petunt, quæ illa abjicit. Quei ergo fit, ut non eodem sint vultu; sed alii lætari, alii mœrere passis manibus videantur? Qui lætari & ridere videntur, ii sunt, inquit, qui aliquid à *Fortuna* acciperunt; iidemque *Fortunam Prosperam* eam vocant. Qui vero plo-

confisi quævis sibi de illa pollicentur, cum ea plerumque frangatur, si quando maxime splendet, ut docet *Mimegraphus*. Isteiusmodi vero homines dicuntur *Epimethei*, qui non nisi malo accepto sapiunt, ac proinde ἀπεροβέλωτοι, hoc est, *Inconsiderati*, habentur. *Sneamus*.

⁴⁰ Οἱ ᾗ πῆς αὐτῇ πιδύση.] Non αὐτῇ. *Wolfius*.

⁴¹ Ἀπεροβέλωτοι.] *Inconsiderati*, qui iidem sunt *Epimethei* De *Epimetheo* est *H'σιόδου*. παρῶν δὲ τι ἔπιπῳ ἔργω, ὅτι δὴ κερῶν εἰς ἑσὶ ἐνόησεν. Sunt in his, quorum educatio negligitur, qui prava educatione corrumpuntur, qui se ad vitam non parant, qui non capiunt mature de suis rebus consilium, qui in pri-

mitate se non instrunt virtute & consiliis, qui de incommodis vitæ non in tempore cogitant, ut res adversas vel ratione declinent, vel forti animo perseverant; sed contra, veluti navigium sine remis & gubernaculo fluctibus, sic se vitæ, cuius spatium primum ineunt, committunt. Est autem hæc maxima pars mortalium, se temeritati fortunæ credendum. *Cassinius*.

⁴² Ἀρίστη.] Scilicet ἡ πόχη. Ea quæ *Fortuna* temere projicit. *Wolfius*.

⁴³ Ἀγαθὴν Τύχην καλῶσιν.] Quid sit ἀγαθὴ Τύχη *Aristoteles* *Φυσικ. β. cap. 5. &c.* τὴν δὲ ἀγαθὴν. Quæ non ita facile reddi possunt, quando Græcis duobus modis dicitur.

44 ἢ πῶς χεῖρας ἐπέτακ-
 τες, εἰς πρῶν ἀφείλετο
 ἃ δέδωκε πρότερον αὐ-
 τοῖς· ἔτοι πάλιν κακῶν
 τύχῃ αὐτῶν καλῶσι.
 Τίνα ἔν ἐσιν ἃ δίδωσιν
 αὐτοῖς, ὅτι ἔτιωσ 45 οἱ
 μὴ λαμβάνοντες χαίρου-
 σιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες
 κλαίουσιν; 46 Ταῦτα, ἔφη,
 ἃ πρὸ τοῖς πολλοῖς, ἀν-
 θρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγα-
 θά.

elicitur, quod dupliciter significat,
 & utrumque Latini uno nomine bo-
 nę fortunę reddunt: ita & de con-
 trario. *Caselius.*

44 Τὰς χεῖρας ἐπέτακτες. Qui
 manus extendunt.] Idem supra ha-
 buit, & significavit hac phrasi
 gestum eorum qui mæsto sunt ani-
 mo, nisi quid addatur, infra adver-
 bium. πρῶτον. *Suocanus.*

45 Οἱ μὴ λαμβάνοντες χαίρου-
 σιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσιν.]
 Tanti sunt bona fortuna τοῖς ἀπε-
 βελύτοις, quibus sapientes ac-
 ceptis non efferuntur, amissis non
 cruciantur. Pauci igitur sapientes,
 sive prudentes, sive boni viri, sive
 fortes. Hęc namque omnia iisdem
 conveniunt. *Caselius.*

46 Ταῦτα, ἔφη, ἃ πρὸ τοῖς
 πολλοῖς ἀθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγα-
 θά.] Unam atque alteram bono-
 rum differentiam, quę faciunt ad
 hujus loci explicationem, præmit-
 temus: ἡθικῆς μεγάλῃς lib. 1.
 Cap. 2. pag. 87. A. ἔτιωσ τῶν ἀγα-
 θῶν πρὸς μὲν ἡμῶν, &c. usque ad
 πῶς ἔτιωσ.

rantium specie manus ex-
 tendunt, ii sunt, qui-
 bus ea eruit quę antè
 dederat. Hi contra,
Malam Fortunam eandem
 appellant. Quę sunt er-
 go illa quę largitur, cuti
 & ii, qui ea accipiunt,
 ita latentur; & qui a-
 mittunt, plorent? Hęc
 quę vulgo bona censentur.

Quę hoc in loco *διωκεῖ ἀγαθὰ*
 nominat, eadem ad *Eudemum* l. 7.
Φύση ἀγαθὰ. Verba hęc sunt ex
 ultimo capite: quibus etiam probat,
 quę ejus generis sunt, ea esse bo-
 na ἀγαθὰ μὲν ἔν ἐσιν, &c. usque
 ad *ἡθικῆς*. Eam divisionem in-
 primis meminisse oportet, quam
Plaró diserte tradidit in epist. ad
Dionis propinquo, & ad eam
 omnes vitę rationes accommodare
 jubet: quod qui negligat, eum vel
 miseram vel turbulentam illam
 agere necesse est: qui obsetvet,
 quantum quisque potest, tucius vi-
 vet, & non paulo quietius. Αἱ
 ἔντων ἀγῶν, inquit, ψυχῆς ἔσῃ
 μὲν τῶν τῶ ψυχῆς ἐπιμίλειαν ἔχον
 διῆ. δούτερον δὲ τῶν τῶ σῶματι
 τῶ τῶ ψυχῆς καμίνω. ἀγῶν
 δὲ ἔσῃ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ
 μὲν, δελεάζουσιν τῶ σῶματι πῆ
 τῶ ψυχῆς. Et *Aristoteles* *Ethic.* 1.
 eadem respiciens, idemque tradens,
 ἔτιωσ μὲν ἐπὶ λεγόμενων. τῶν δὲ
 ἀπὸ ψυχῆς κεραιάτω λεγόμεν
 ἔτιωσ μὲν ἀγαθὰ. Idem eo ἔτιωσ
 κῆ

ἰαί. Ταῦτα ἔν⁴⁷ τίνα ἐστί; Πλετ[⊙] δηλαδὴ, κ' δόξα, κ' ὕψιστος, κ' τέκνα, κ' τυραννίδες, κ' βασιλείαι, καὶ πάλλα, ὅσα τέ ποίς ὠδω-
 πώλησια. Ταῦτα ἔν πῶς ὅκ' ἐστὶν ἀγαθὰ; ⁴⁸ Περὶ μὲν τῶν, ἔφη, καὶ αὐθις διαλεξόμεθα. νῦν δὲ περὶ τῆς μυθολογίας γινώμεθα. Ἐῶ ἔτως. ⁴⁹ Ὁ ρᾶς ἔν;

tur. Ea quæ sunt? Di-
 vitia scilicet, gloria,
 nobilitas, liberi, im-
 peria, regna, & id ge-
 nus alia pleraque. Eho,
 numnam ista bona non
 sunt? De his quidem
 alias disputabimus: nunc
 autem explicationi fa-
 bulæ intenti sumus. Fiat
 ita. Vides ergo, ubi

ὡς

κρίσις μεγάλοις. ἔστι γὰρ τὸ ἀγαθὸν τὸ
 μεν ἐν ψυχῇ, ὅσον αἰ δόξα. τὰ
 δὲ ἐν τῷ σώματι, ὅσον ὑψιστος, καὶ ἄλ-
 λ[⊙]. τὰ δὲ ἐκ τῶν, πλετ[⊙], ὄρχη,
 πμῆ, ἢ ἐκ πάλλο τ' τοῖς τῶν.

Sic partiuntur bona Peripatetici
 accommodatissime & vitæ homi-
 num & rebus ipsis. Ex ea vero
 distinctione, qua alia dicuntur ani-
 mi, alia corporis, alia exteriora,
 quæ à fortuna proficiuntur, & pro-
 ficisci possunt: quorum permulta
 etiam aliter, nempe bonis artibus
 & virtute parantur In hoc genere
 sunt.

Ἐὐψυχία.	ὕψιστος.
εὐτεχνία,	
πολυτεχνία	κ' ἄλλ [⊙] .
πλετ [⊙] .	
εὐδοξία.	μέγιστος.
πμῆ.	εὐγενία.

Hæc recensentur, Rhetor. 1. ut
 partes vitæ beatæ, etsi sunt tantum
 secundæ tertiæque classis &c. Ibi igitur
 Philosophus explicat, quæ sit
 εὐτυχία, & ejusmodi bonorum
 causa fortuna sit, & insuper alia.
 Verba hæc sunt memoratu digna:
 quibus non hæc solum, sed & alia

por-
 vitæ beatæ primariæ partes conti-
 nentur, nec tamen hæc repetemus
 altius. Ei δὲ, inquit, ἐστὶν ἡ δὲ δια-
 μοῖα τοῦτον, ἀνάγκη αὐτῆς εἶναι
 μέρη, ὕψιστος, πολυφιλίαν,
 χρησφιλίαν, πλετ[⊙], εὐτεκ-
 νίαν. πολυτεχνίαν, ὄρχησαν ἔπ
 τὰς ἑ σώματι[⊙] ἀρετὰς. ὅσον ὑ-
 ψιστος, καὶ ἄλλ[⊙], ἰσχυρῶς, μέγιστος,
 δυνάμει ἀγωνιστικῆ. δόξαν, π-
 μῆν εὐτοχίαν ἀρετῆν, ἢ κ' τῶ μέ-
 ρη αὐτῶν, φρόνησιν, ἀνδρείαν,
 δικαιοσύνην, σωφροσύνην.

47 Τίνα ἐστί.] Non ἐστί, ut paulo
 post, ἀγαθὰ. Wolfius.

48 Περὶ μὲν τῶν τῶν ἑ αὐθις.]
 Quæ bona, quæ mala sint, in fine
 libelli docet. Sed & Sartyricus hunc
 errorem taxat his versibus.

*Omnibus in terris, quæ sunt à Gadis
 usque*

*Aurotam & Gangem, pauci digno-
 scere possunt*

*Quæ sint vera bona, atque illi di-
 versa: remota*

Erroris nebula. Idem.

49 Ὁ ρᾶς ἔν, ὡς ὅταν παρίληθις
 τῶν πύλλων ταῦτων ἀνώτερον ἄλ-
 λον ἀείβωλον.] Tria septa majora

M

fa-

ὡς ἀνὰ πᾶσι τῆς πύλης
 πύλῳ, ἀνώτερον ἄλλον
 πᾶσι βόλον, καὶ ὄψιν αἰκῶν
 ἔξω ἔξω πᾶσι βόλον ἔξω αἰκῶν
 νεκροσημῶν ὡς ἄνερ ἔ-
 ταῖραι εἰώθησι καὶ μά-
 λα. Αὐτῶν τοῖω, ἡ γὰρ
 ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ

Ἰ Α' σ ω -

portam istam præterieris,
 aliud septum alti-
 us, & mulieres extra
 septum stantes, mere-
 tricum instar ornatas?
 Omnino. Harum alia In-
 continentia vocatur, alia
 Luxu-

facit, quorum primi & tertii ὁμι-
 μῶν, hoc est extructa intra septa
 domicilia etiam πᾶσι βόλον vocat.
 Hæc neque sine pictura facile intel-
 liguntur, & in ipsa pictura facillime
 aberratur:

*Præsertim si sibi spatium exclusus ini-
 qui.* Idem.

σο Γνωαῖκας ἔξω ἔξω πᾶσι βόλον
 ἔξω αἰκῶν.] His mulieribus depingit
 vitia sive improbos mores divitum,
 qui male educati, & perperam sen-
 tientes, omnem felicitatem, bea-
 tamque vitam in opibus collocant:
 eorumque itidem vitia, qui se ad
 fortunatos, ut simul illis bonis fruun-
 tur, applicant.

*Haud facile est aqua commoda mon-
 te pati,*

ut ait Poëta. Res secundæ facile
 patiunt contumeliam: quod et si
 perpetuum non est, tamen ut plu-
 rimum ita fit, ut quo fortunatior
 quisquam sit, eo & contumeliosior
 καὶ ὑβριστικώτερος, præsertim qui
 petulanti ingenio sint, & minus
 recte educati. Si qui modesti sint
 & boni, eos aut natura ad benefi-
 centiam factos, aut probe educatos,
 aut literis emendatos in tempore
 fuisse oportet: et si aliquos emendat
 etiam calamitas. Eam sententiam
 expressit Solon:

Τίτη τὸν κέρους ὑβρίων, ὅταν πύ-
 λους ὄλεσιν ἔπι.]

Quem versum correxit nonnihil
 Theognis hoc modo: fol. 14. v. 154.

Τίτη τὸν κέρους ὑβρίων ὅταν κη-
 κῶ ὄλεσιν ἔπι.]
 Ἀνδρώπων, καὶ ἔτι μὴ νόσος ἀρ-
 πῶν.]

Vide Commentaria Græca Cameracii
 in hunc Poëtam, fol. 24.

Eandem & his verbis reddidit
 Thucydides, quæ citantur à Cle-
 mente Alexandrino. Εἰώθησαν οἱ
 πολλοὶ τῶν ἀνδρώπων, φησὶν, οἷς ἂν
 μεγάλῃ, καὶ δὲ ἐλαχίστῃ ἀποσο-
 δακῆτος ἐπιπραγία ἔλθῃ εἰς ὑβρίων
 τρίπεδον. Solent, inquit, multi
 mortalium, quibus maxime & celer-
 rime inopinata felicitas obvenit,
 ad contumeliam conversi. Eum lo-
 cum ab hoc historico sumptum Phi-
 listus sic explicavit, in altera parte
 iisdem pene verbis usus. τὰ δὲ
 πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις
 ἀτυχῶνται ἀσφαλίστου τῆς πα-
 ρῆς δόξαν καὶ κατὰ κακοπραγίαν.
 Εἰώθησαν γάρ, μάλιστα οἱ παρὰ
 δόξαν ἀποσοδακῆτους ἐπιπραγίον-
 τες εἰς ὑβρίων τρίπεδον. Ut pluri-
 mum qua res secunda hominibus bo-
 nis rationibus obvenit (ut hære-
 ditate, laboribus, & quibuscunque
 meritis) esse firmiores, quam qua
 inopinato & maleficiis. Solent nam-
 que

que maxime qua prater opinionem in-
parato felicitatem adepti sint, con-
verti ad injurias. Primum præcipi-
tantur in voluptates, ac deinde re-
bus secundis ebrii, bonas vitæ ra-
tiones nullas vident, contra pes-
simæ quæque in eorum animos in-
fluant. Ex sunt hic depictæ mu-
lieres, sive ut dixi vitia familiaria
fortunatis, & iis, qui se ad eos ap-
plicant.

Ἀποροσία.
Ἀσυντία.

Ἀπλησία.
Κολακεία.

Galenus libello de affectibus. In-
temperantia & Incontinentia pro
eodem vitio in vulgus usurpantur.
Qui enim voluptatibus corporis de-
diti sunt, eos modo intemperantes,
modo incontinentes nominant. Sed
discernunt docti, ut revera differ-
runt. Etenim intemperantia habi-
tus est: incontinentia ad voluptates
illius generis propensio, cui, ut velit
quis, imperare nequeat tamen:
præterea intemperans omni studio
illud agit incontinens, quod vitare
malit, eo invitum abripitur. Adula-
tio est amicitia simulatio, lucri gra-
tia: Adulator blanditiis verborum
& vatii generis obsequiis alteri præ-
sto, ut vel pecuniam, vel quæ præ-
tio parantur, adipiscatur. Insatia-
bilis est, cupiditati modum non
ponere, nec expleti posse iis, quæ
desideres. Multarum rerum, ut cibi
& potus, voluptatum, divitiarum,
honoris, gloriæ, imperii: quorum
alia necessaria sunt, alia vitæ orna-
mento: quæ si eousque expectan-
tur, & conquiritur, hoc & recte
fit, & satis idipsium. Etenim si quid
in necessariis desideretur, miseria,
ut est; ita perhibetur. Nec enim
nunc de iis agam, quæ ornamento
sunt, & honestæ voluptati. Qui præ-
ter utraque illa quid expetit & ur-
get; is molestias graves induit, nec
sibi quidquam amplius proficit. Fri-
volum porro & falsum est, quod
suorum se rationem habere ajunt;

cum eos, cum id agunt negligant.
Non dicam, quod gravius est, quod-
que sive Democrati, sive Socrati
tribuitur: Immodicas opes animos
impedire, ne agant, quæ suarum
sint partium, quemadmodum dem-
missa ad talos vestimenta corpus
impedunt. Id ita refertur: οἱ μὲν
προσδραμῆς ἐδόντες τὰ σώματα· ἢ
δὲ ὑπερμετῶ ἀπειρία τὰς ψυ-
χὰς ἐμποδίζουσι. Insignis est hac de
re locus apud Galenum libello de
Affectibus, consideratu dignus, quo
multis verbis docet, ἀπλησία εἶναι
οἷοντι σωικήν πρὸς ἐπιθυμίαν. Ἐ-
στὶν ἢ ἀνακαίαν, ἀλλὰ ἀπειρίαν,
οἷοντι δὲ καὶ βλαβεράν, sive quod
per se noxia sunt, sive quod eorum
usus nimis nocet, ut in usu ele-
mentorum ibidem docet. Affinia
sunt illis συκοφαντεία, Ἀγβολή.
Nominant & Latini Sycophantas,
alteri dicantur malitiosi: tertii sunt
calumniatores. Sycophantæ rem fa-
ciunt ex accusationibus non gravis
culpæ affinium, & aliquando nul-
lius, occasione arcepta ex re perpu-
silla. Malitiosi, quæcunque, ut
sunt dicta factaque rectissime, in
sinistram partem rapiunt.

Calumniam, & quidem eam,
quæ princeps est cæterarum, sic de-
finit Lucianus in aureo libello, quo
docet, non esse temere credendum
calumniæ. ἐστὶ τοίνυν Ἀγβολή κα-
τηγορία πρὸς ἐξ ἡρμίας γηρομενῆ,
τὸν κατηγοροῦν ἄλλοι δὲ αὐτῆς, ἐν
μονομερῆς ἀνασπλικῶς πεισιδυ-
μῆν. Est ergo calumnia accusatio qua
riam ejus, qui in judicio non comparet,
quiquæ de illa nihil cognoverit, ut ab
accusatore solo nullat fuit, ita accepta
& credita. omni facultate respondendi
ademptores.

Cæterum ita ad exitium pergitur
uma cum ipsis fortunæ bonis, ut alia
ex aliis vitia oriantur, quæ ipsa quo-
que pro pœnis sint. Prima omnium
est servitus dura & perpetua, quam
illis mulieribus serviunt. Hæc enim
est gravissima & perpetua servitus,

M 2

ant,

animi videlicet : ut prima libertas est animi libertas , quam sapientes tanti fecerunt , ut ejus retinendæ gratia quamlibet corporis servitutem , & quodvis supplicium leve duxerint. Præcipitant non in levia quædam flagitia ; sed in nefaria scelera , ut non levia , seque profus indigna admittant ; id enim est ἀγχιμῶνται. Sunt autem :

Α' πρῶτης.	Furtum.
Ἰεροσυλία.	Sacrilegium.
Ἐπιπορξία.	Perjurium.
Προδοσία.	Proditio.
Ἀχιζῆσις.	Latrocinia.

Quorum nihil non capitale , nec solum illa digna supplicii ; sed per se supplicia Pingit hic mulieres turpes , fordidas , læteris vestibus : eorum Princeps est sive mater πτωχία , Pæna : præter hanc λύπη , mæstitia animi sive conscientia , quæ intime sceleratos excruciat : item ὀδυνη , quæ nobis arumna sit , quæ signis dolorem ostendit , & evulsione capillorum : adest & ὀδυρμός Planctus , qui in verba & querelas erumpit : & ἀθυμία , desperatio. Quis dubitet , qui cum iis sit , quin perpetuo perierit ? Id est , quod traditur ad ἡγυρῶσαι μῶνιαν sive calamitatem , semper futurus in vitiis & miseriis. Nec vero alia est eorum conditio , qui in primo ambitu consensescunt , sive plures annos agunt. Consensescunt namque pauci , confecti vitiis & miseriis vel brevi tempore. Pereunt igitur quotquot nimium processerint. Qui enim capitalibus sceleribus se devoverint , de iis actum fuerit in perpetuum : paucissimi in errorem forte inducti in viam reducentur , quibus forte μετάνοια , Pœnitentia occurrat ; qui in tempore errorem , in quo sint , animadvertant. Id profecto divinum beneficium est , & divinitus , ne , quemadmodum Plato loquitur , θεῖα μῆριε fieri existimandum. Vix

millesimus quisque in viam redit : sed si qui redeunt , eorum animos pœnitentia non afficit solum , sed & quasi manu prehensus à devia semita in rectam , aut rectæ propiorum ducit : sive , ut πικρῶτα insultamus , ducit aut recta ad ὁρθῶτα παιδείαν aut ad ψυδοπαιδείαν. Qui illi traduntur , salvi sunt ; qui huic , de iis aliquid bonæ spei , nec nullus tamen metus. In primo ambitu sunt improbi ; in secundo non satis probi , etsi in ipsis est , quod probes : errant in hoc maxime , quod suis artibus omnia adscribunt , & sese iis beatos somniant , cum tamen eorum plerisque iisdem affines vitiis sint , quibus primi perierant. Illic principatum obtinent fortunæ bona ; hic dominantur bona ingenii : quæ suapte natura illis præstant , quanto præstantiora sunt animi bona bonis exterioribus. Exteriora enim bonis etiam corporis inferiora sunt , nec cum iis ullo modo comparanda , nedum cum multo maximis , omniumque primis. Etsi enim in hoc ambitu sunt quidam , qui ex primo ambitu mala secum adferunt , & aliquandiu fovent ; tamen nihil verat , quo minus illis repudiatis , vel meliøre studio exclusis ex hoc medio in tertium cum suis artibus transeant , & ascendant denique salutis arcem. Dum in suis septis manent , expertes manent ἰυδαμῶνιαι. Id quemadmodum in singulis animadvertendum sit aperierunt.

Primi sunt Poëtæ. Quid igitur de his sentiendum ? idemæ de omnibus ? In hoc idem , quod nemo eorum calcet salutis atria , quoad poëtæ ; sed si quis , quod quis idem alias , & multis rebus præstantior. In cæteris aliud de aliis sentiendum. Infimæ notæ sunt , & in iis pessimi , quamvis optimi poëtæ , qui nihil nisi delicias agunt , & quasi Sirenes lectorem in omne genus fœdæ voluptatum vocant : æque

ma;

51 Ἀσωτία, ἢ Ἰ Ἀπλησία,
ἢ δὲ Κολακεία. Τί ἔν ὧδε
ἐσηκασιν αὐτῶν; ὠδῶτη-
ρξ-

Luxuria, alia Assentatio.
Quid ergo heic astant
istæ? Observant eos qui
ali-

mali, qui bonis & virtuti convitium faciunt. Contra boni, sive utiles potius, qui virtutem & bonos laudant, & quasi iter ad virtutem iterant, etiam si ipsi non prorsus viri boni. Hoc spectarunt legumlatores, ut comædiis & tragædiis theatra aperirent, ut spectatores de vita hominum, & de Virtute quoque docerentur. In iis primus est Euripides, qui propterea *Theatricus Philosophus* dictus fuit: quod forte movit Aristophanem, ut ei præ omnibus malediceret. Sed iidem poëtæ & nocent & juvant: quod primum Argumentum Platonis est adversum poëtâs: quando & bonos & malos, & bona & mala imitantur, cum aliis, tum ipse Homerus; qui tamen, si recte usurpemus, magister virtutis esse negari non potest, dici recte potest. De puris item poëtis, ut Philosophis exempla non habemus: quum ipsi, qui versibus vitam informare profecti sunt, miscuerunt parum sibi consentanea, ut ipse etiam Theognis, in quem tamen irrepserunt alia multa. Ergo è Philosophia interpretandi sunt, ut in societate hominum usui sint. Illustris est locus apud Dionem de Regno, ubi narrat, quos Poëtâs contempserit, quos in pretio habuerit Alexander. Pulcra sunt, & digna consideratione l. 2. de regno, in quo ita sermonem Philippus cum filio instituit. διὰ τί ποτε, ὦ παῖ. σφόδρα ἔπως ἐμπίπληξαι τ' Ὀμηρον, &c. usque ad illa verba fol. 41. α. γ. γ. μ. Haud alia ratio est Oratorum, quorum cum sit dicere ad persuadendum idonea, & tonare verbis, non utuntur omnes arte sua ad salutem publicam: non solum, non

constituunt civitates, sed etiam everunt. Non sunt igitur Oratores, quos quæritimus, qui nec ipsi ejusmodi beati videlicet, nec tales efficere alios laborant. Ad rem nihil facit, quod admirationi sunt: nec tamen nisi ad vulgus. Non placuit paucis in exercitu Therites, laudetur tamen Vlyssis orationis flu. men: item Menelai brevitatis, qui tamen omnia dicebat ad rem: & suum locum tenet Ægyptius in senatu Ithacensium,

Ὅς δὴ γῆρα κυφὸς ἔλω ἐμυ-
εἰαῆδη.
principem vero Nestor:

Τὸ κὲ δῶτο γλώσσης μέλιθ
γλυκίαν ῥίεν αὐδῆ.
cujus similes in senatu optat sibi decem Agamemnon. Igitur quoad orator, quisque horum in secundo ambitu locum habet. Neque tamen dicendi ars negligenda est, etiam si id, quod primum est, non habeat, neque præter, cum sit in vita & utilis & necessaria, & instrumentum Politicæ proprium; ut illa ipsa sæpe esse visa fuerit pene eundem habitum gerens. *Caselius.*

51 Ἀσωτία. Non ἀσωτεία.
Prodigalitas. *Wolfius.*

Occurrit hic vox Ἀσωτίας, cujus sensum non expræssit interpres; quin eam reddere neglexit; nam vox LUXURIAE potius referenda est ad ἀπλησίαν, quæ quod expleri nesciat, sic dicta est. Id vero ἀσωτίας vitium ex compluribus tantum non vitis est conflatum; ut unica etiam voce Latina haud facile expresseris. Quippe totalem includit à virtute defectionem, adeo ut ea laborantes servari non posse videantur. Ea est Græcæ vocis εὐεργετία.

ρῆσιν, ἔφη, τὰς εἰληφόμε-
 τας πᾶσι τῆς Τύχης.
 εἶπα τί; Ἀναπηδῶσι, καὶ
 συμπαλέκονται αὐτοῖς, καὶ
 κολακάζουσι, καὶ ἀξιοῦσι
 παρ' αὐταῖς μένειν, λέ-
 γουσι ὅτι βίον ἔχουσιν ἡ-
 δυν, καὶ ἀπονον, καὶ κακο-
 πάθειαν⁵² ἔχοντα εὐδαιμόν-
 εἶαν ἔν τῆς⁵⁴ πειθοῦ ἰσῶ-
 αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν,
 μέγχι μὲν πυνθῆσαι δο-
 κεῖ εἶναι ἢ Διαιτριβῆ, ἕως
 ἂν γαρραλίῃ τὸ ἀνδρω-
 πον εἶτ' ὄσκειν.⁵⁵ ὅταν γὰρ
 ἀνανήψῃ, αἰδομένη⁵⁶ ὅτι
 ἐκ ἡδύων, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς
 κατηδίετο, καὶ ὑβρίζετο,
 διὸ καὶ ὅταν ἀναλώσῃ
 πάν-

aliquid à Fortuna acce-
 perunt. Quid tum? Ex-
 ultant, & eos ample-
 ctuntur, & adulantur :
 utque apud se manere
 velint, postulant : ac
 vitam eis pollicentur sua-
 vem, otiosam, & om-
 nis expertem molestiæ.
 Quod si quis eis obse-
 cutus, delicias amplexus
 fuerit : ei jucunda vide-
 tur ad tempus illa vitæ
 ratio, dum hominem
 quasi titillarit ; cum re-
 vera talis non sit. Ubi
 enim respuerit, se non
 comedisse, sed ab iis, &
 comestum, & contume-
 liose tractatum esse, fen-
 tit. Itaque jam consump-
 ptis

Video tamen, & *luxuria*, voce in Latino explicari. Tribuitur vero id vici filio prodigo, Luc. 15. v. 13. ubi propemodum habes *παραλλήλισμος* hujus loci. Vide, si placet: ad hunc locum sese diffundentem Casellium. Smeannus.

52 Παρ' αὐτοῖς μένειν.] Fortassis αὐταῖς, aut est ἀντιπλοῖσι. Wol-
 fus.

53 Ἐχοντα εὐδαιμόνεια.] Malim *μυδαιμόνεια*, ut concursus vocalium videretur. *Idem*.

54 Πειθοῦ (non πείθη) ἰσῶ αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν.] Nisi v. t. b. n. aliquid defuerit, ratiō con-
 sistentia videtur. *Idem*.

55 ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ. Vbi enim respuerit.] Ad verbum ad sobrietatem redierit; nisi malimus dicere *evigilaverit*. Est enim prægnaus verbum, ut loquuntur Grammaticorum filii, quod hic usurpat author, cujus thema est ἀνανήψω evigilo, sobrius fio. Smeannus.

56 ὅτι ὄσκειν ἀλλ' ἰσῶ αὐτῆς.] Dixit prius ὅτι ἡδύων δοκεῖ εἶναι ἢ Διαιτριβῆ, nihil de cibo. Videtur legendum ἡδύων non ἡδύων. Cogitet lector. Opposito plenior, si τῶ ἡδύων retineatur Arabs ab αἰδομένη deduxisse videtur: aut certe verbum inde deductum reperisse. Casaubonus.

πάνθ' ὅσα ἔλαβε ὡς
 τῆς Τύχης , ἀναγκά(ε)
 57 πάντας ἔγυμαιζὶ δα-
 λῶειν , καὶ πάνθ' ὑπομέ-
 νειν , καὶ ἀρχημονεῖν , ἔποιεῖν
 ἕνεκεν τῶν ὅσα ἐστὶ
 βλαβερά. οἷον , δόποσε-
 ρεῖν , ἱεροσυλεῖν , ὑπιορ-
 κεῖν , ἀεροδιδόναι , ληΐζεσ-
 θαι , καὶ πάνθ' ὅσα τῶν
 ὡς ἀπλήσια. 58 ὅταν ἔν
 πάντεσιν αὐτοῖς ἀπολείπη,
 ὡς ἀδίδον) τῇ Τιμωρίᾳ.
 Ποία δὲ ἐστὶν αὕτη ; Ὁ ρᾶς
 ὀπίσω τῶν αὐτῶν , ἔφη ,
 ὡς περὶ θύρον μικρὸν , καὶ
 τῶν σενόν τινα , καὶ σκο-
 τερόν ; Οὐκ ἔν καὶ γυναῖ-
 κες αἰσχροὶ , καὶ ῥυπαροὶ ,
 καὶ ῥάκη ἡμφιεσμέναι
 δοκῶ(ε) σκεῖναι ; Καὶ
 μάλα. Αὐταὶ τείνω ,
 ἔφη , ἢ μὴ πῶ μάστιγα
 ἔχουσι , καλεῖται Τιμω-
 ρία· ἢ δὲ πῶ κεφαλῶν
 ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσι ,
 Λύπη· ἢ δὲ πῶς τρέχας
 τίλ-

ptis iis quæ à Fortuna
 acceperat omnibus, mu-
 lieribus istis servire co-
 gitur , & omnia per-
 peti , indecoreque se ge-
 rere , & propter eas
 quævis perniciofa in se
 admittere ; cuiusmodi
 sunt , fraudare , fana spo-
 liare , peierare , pro-
 dere , latrocinari , cæ-
 teraque his consimilia ;
 Sed cum eos hæc om-
 nia defecerint , tradun-
 tur Pœnæ. Qualis ea
 est ? Vides à tergo eo-
 rum aliquid fenestellæ
 simile , & locum quen-
 dam angustum & tene-
 brosum ? Atque etiam
 mulieres quædam foedæ ,
 & sordidæ , & pannis
 obsitæ , ibi esse viden-
 tur ? Omnino. Ea igitur
 quæ flagellum te-
 net , Pœna dicitur : Quæ
 caput ad genua demit-
 tit : Mastixia : Quæ ca-
 pillos evellit , Ἐπιπνια,
 Alius

57 Ταύταις πῶς γυμαιζὶ δα-
 λῶειν. Salmasiana absque articulo :
 Ταύταις γυμαιζὶ δαλῶειν.

58 ὅταν ἔν πάντεσιν αὐτοῖς ἀπο-

λείπη.] Malim αὐτὸς ἀπλοῖα πῶ
 ur Isocrates in Parznesi : ἐπιλείπη
 εἰ ἂν ἡμῶς ἐπιπνία , ἔφη
 Wolfius.

πίλλασσε ἑαυτῆς, Ὀδύη.
 Ὁ δὲ ἄλλος ἔτι ὁ πα-
 ρεσηκῶς αὐταῖς, δυσεδῆς
 πῆς καὶ λεπτός, καὶ γυμνός, Ἐ
 καὶ ταῦτά πῆς ὁμοία αὐτῶ,
 αἰσχροῦ, καὶ λεπτῆ, πῆς ἐστίν,
 Ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς καλεῖ),
 ἔφη ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτῆς
 Ἀθυσμία. τέτοις ἐν πα-
 ραδίδοται, καὶ μὲν τέτων
 συμβιοῖ πμωρῆμυ.
 εἶτα πάλιν ἐν ταῦτα εἰς
 ἕτερον οἶκον ρίπτεται, εἰς τὸ
 Κακθαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸ
 λοιπὸν βίον κατασπέφει
 ἐν πάσῃ κακθαιμονίᾳ,
 59 ἂν μὴ Μετάνοια αὐτῶ
 δὲ τὸ Τύχης σωαντήση.
 εἶτα τί γίνετα; Ἐὰν ἡ
 Μετάνοια αὐτῶ σωαντή-
 ση, ἐξαίρῃ αὐτὸν ἐκ τῆ
 κα-

Alius vero quidam, il-
 lis qui astat, deformis,
 extenuatus, & nudus,
 ac post eum mulier
 quædam, ei similis, de-
 formis, & tenuis, qui-
 nam sunt? Ille qui-
 dem, inquit, *Lucius* vo-
 vocatur: ejus vero so-
 ror, *Desperatio*. His igitur
 traditur, & cum his
 in cruciatibus vitam agit.
 Deinde rursus in aliam
 domum conjicitur, *In-
 felicitatis*; ubi, quod re-
 liquum est ævi, in om-
 ni miseria exigit, nisi
 ei *Pœnitentia* forte for-
 tuna occurrerit. Quid
 tum fit? *Pœnitentia*, ob-
 viam ei facta, ex istis
 malis eum eripit, ei-
 que *Opinionem* aliam,
 &

59 ἂν μὴ μετάνοια αὐτῶ δὲ τὸ
 τύχης σωαντήση.] Fortassis δὲ τὸ
 τύχης, idem quod κατὰ τύχην,
 forte fortuna δὲ τὸ τύχης videtur
 significare, pœnitentiam à Fortuna
 interdum obviam mitti afflictis.
 Sed sensus eodem recidit utroque mo-
 do. *Idem*.

Ἀπὸ τῆς τύχης.] Caselius à For-
 tuna: quod melius quam ut hic forte
 fortuna. Est autem *Fortuna* apud mul-
 tos qua Græcos, qua Latinos scripto-
 res, plane idem quod *Deus*: aut

providentia Dei: quod alibi multis
 exemplis ostendimus: interdum
 una eademque periodo; *Fortuna* &
Deus: aut *divina providentia*; syno-
 nyma. Hierocles τῆ ἐπιπέσει ἐπι-
 πλοκῆ ἔνομα (fati:) ὡς πλὴν
 ὡς αἰρέσειν, ἢ δὲ τύχην καὶ λῆμυ.
 Apulejus: Sed nimirum nihil fortuna
 renuante licet homini nato dexterum
 provenire: nec consilio prudenti, vel
 remedio sagaci divina providentia fa-
 talu dispositio subverti, vel reformari
 potest. *Casaubonus*.

κακῶν; καὶ σωίσησιν αὐτῶν
 ἑτέραν Δόξαν καὶ Ἐπιθυ-
 μίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν
 Παιδείαν ἀγχοῦν, ἀμα
 δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν ψευδοπαι-
 δεῖαν καλεσθῆναι. εἴτα τί
 γίγνεται; ἐὰν μὲν Φῆσι, τὴν
 δόξαν ταύτην προσδέξῃ,
 τὴν ἀγχοῦν αὐτὸν εἰς τὴν
 ἀληθινὴν Παιδείαν, κα-
 ταρθεῖς ὑπὸ αὐτῆς σωζέ-
 ται, καὶ μακάριον καὶ
 δαίμων γίγνεται ἐν παντί
 τῷ βίῳ· εἴ ἤ μὴ, ⁶⁰ πάλιν
 πλανᾷται ⁶¹ ὑπὸ τῆς ψευ-
 δοδοξίας. Ὡς Ἡράκλεις,
 ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἀλ-
 λου ἔστι; ἢ δὲ ψευδο-
 παιδεῖα, ποία ἐστίν; ἐφλω-
 ἐγώ.

& Cupiditatem, ad Ve-
 ram Eruditionem perdu-
 cturam, inferit; una-
 que eam, qua ad Falsi
 nominis eruditionem per-
 veniat. Quid tum fit,
 Siquidem, inquit, eam
 opinionem comprehen-
 derit, quæ ipsum ad
 Veram eruditionem perdu-
 cat, ab ea purgatus ser-
 vatur: & omnis cala-
 mitatis expers, ac bea-
 tus omne tempus æta-
 tis degit: sin minus,
 denuo à Falsi nominis
 eruditione seducitur. Pro
 Jupiter, ut ingens est,
 & alterum hoc discrimen!
 Qualis vero, in-
 quam,

⁶⁰ Πάλιν πλανᾷται ὑπὸ τῆς
 ψευδοδοξίας] ψευδοδοξίας legen-
 dum (ut Clemens, Νικᾶ μὲν ἀλή-
 θεια, ψευδοδοξία δὲ καταλύεται),
 ac potius ψευδοπαιδείας. nam de
 ea tantum hic agitur. Cum Cebete
 Plato consentit Epistola ad Aristo-
 tolorum, cujus verba ascribere visum
 est. τὸ ἔβηαιον. καὶ πιστὸν, καὶ ὑγιές.
 ἔστιτο ἰγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθι-
 νὴν φιλοσοφίαν· τίς δὲ ἄλλος
 τί, καὶ εἰς ἄλλα τεινύσας ἀσφίας
 τί ἐδεινότητος, καὶ ψόφου ἀίμα
 πορροσφύων, ὁρῶν ὀνομαζέειν.
 Hoc est: Constantiam, fidem, in-

tegritatem, veram philosophiam esse
 judico. Cæteras autem & alio spe-
 ctantes scientias & artes, elegantiam
 quandam & venustatem si dixere, re-
 cte me dicere arbitror. Et alibi:
 πᾶσα ἐπιστήμη χειροζομένη δικαιο-
 σιώνος ἐστὶ ἀλλης ἀρετῆς, πα-
 νεργία, καὶ σοφία φαίνεται.
 Hoc est: Omnis scientia quæ remora
 est à justitia, cæterisque virtutibus,
 calliditas potius quam sapientia est
 appellanda. Wolfius.

⁶¹ Ὑπὸ τῆς ψευδοδοξίας.] Ita
 omnes habent editiones: sola Cas-
 liana ὑπὸ τῆς ψευδοπαιδείας.

M 5

ἐγώ. Οὐχ ὀραῖς τ' ἕτερον
 παρὰ βόλον ἐκείνον; Καὶ
 μάλα, ἐφω ἐγώ. Οἱ κ' ἐν
 ἔξω τ' παρὰ βόλον παρὰ τ'
 εἰσόδον γυνή τις ἔσηκεν, ἢ
 δοκεῖ πάνυ καθαρά, καὶ
 ὄψακτ' εἶναι; Καὶ μά-
 λα. Ταύτῳ τίνυν οἱ πολ-
 λοι ⁶² καὶ εἰκαῖοι τ' ἀν-
 θρώπων, Παιδείαν κα-
 λῶσιν· ὅσα ἔστι ἢ, ἀλλὰ
 ψευδοπαιδεία, ἔφη. οἱ
 μὲν τι σωζόμενοι, ὅποτε
 βέλωνται εἰς τ' ἀληθινὴν
 Παιδείαν ἐλθεῖν, ὡς
 πρῶτον ὁραγίγονται.
 Πότερον ἔν' ἀλλῇ ὁδῷ, ὅσα
 ἔστιν Ἰπὶ τῷ ἀληθινῷ.
 Παιδείαν ἀγασσά; ἔστιν,
 ἔφη. Οὐτοι ἢ οἱ ἀνθρώ-
 ποι οἱ ἐσω τ' παρὰ βόλον
 ἀνακάμποντες, τίνες εἰ-
 σίν; ⁶³ Οἱ τῆς ψευδοπαι-
 δείας,

quam, est *Falsi nominis*
eruditio: Nonne vides,
 inquit, alterum illud
 septum? Utique, in-
 quam. Extra id septum,
 juxta vestibulum, stat
 mulier quædam, quæ
 valde munda & compo-
 sita esse videtur. Eam
 vulgus, & vani homi-
 nes, Eruditionem vocant:
 cum ea non sit,
 sed *Falsi nominis* erudi-
 tio. Ad hanc igitur ii,
 qui servandi sunt, & ad
 veram eruditionem per-
 venturi, huc primum
 divertunt. Nunquid er-
 go alia via nulla est,
 quæ ad Veram erudi-
 tionem ducat? Est, in-
 quit. Isti vero homi-
 nes, qui intra septum
 obambulant, qui sunt?
Falsi nominis eruditionis
 amatores, inquit, de-

⁶² Καὶ εἰκαῖοι τ' ἀνθρ.] *Casellianus de vulgo homines*; quod quamvis
 quidam, quibus Græca nunquam
 inspecta, laudent; excusari tamen
 aliter non potest, nisi dicamus *Casellianum*, ὅσα εἰκαῖοι (qui tamen ali-
 ter ipse edidit.) reperisse: vel certe
 verum ita esse (de quo tamen nihil
 in *Notis*;) judicasse. Sed repugnat τὸ
 εἰ πολλοί, quod præcessit. *Casellianus*.

Εἰκαῖοι τ' ἀνθρώπων. *Vani homines*.] Melius alius interpres
quidam non de vulgo homines. Videtur
 significare id genus mortalium, in
 quos præsumptio non cadit quod
 errent, quales sunt quos postea *Se-
 necianus* enumerat. *Senecianus*.

⁶³ Οἱ τ' ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἰσοσταθμῶν, ἢ περιτμήσεων.] Ita omnes
 quas vidi editiones: *Salmastianæ*
 edi-

δείας, ἔφη, ἔρασαί, ἠπα-
τηλῆμοι, οἰόμῃοι μὲ τῆς
ἐλθροίνης παιδείας σω-
μλεῖν. Τίνες ἔν. καλῶν)
ἔποι; Οἱ μὲν παρηται, ἔφη,
οἱ ᾗ Ρήτορες, οἱ ᾗ⁶⁴ Δια-
λεκτικοί, οἱ ᾗ⁶⁵ Μυσιχοί,
οἱ ᾗ⁶⁶ Ἀριθμητικοί, οἱ ᾗ
Γεωμέτρα, οἱ δὲ Ἀστρο-
λόγοι, οἱ δὲ⁶⁷ Ἡδονικοί,
οἱ

editionis praefectus à vulgata lectio-
ne recedens legebat male: Οἱ τῆς
ἡδοναπαιδείας, ἔφη, ἔρασαί. καὶ
ἠπατημένοι. Vocula enim con-
iunctiva καὶ hoc loco redundat.

64 Διαλεκτικοί.] Διαλεκτικοί.
quot modis dicantur, & quis usus
artis, quæ necessitas, longius foret
explicare, & ad alium locum magis
proprie pertinet. Proprie Dialecti-
ca est, cui respondet demonstratio:
alii usurpant improprie pro Logica,
cujus proprie non nisi pars est: &
ipsam facultatem differendi nomi-
natus, qua qui præditi sunt, dicun-
tur & ipsi Dialectici, quos hoc loco
intelligimus. Divinum sane bo-
num, videre rationes, quæ in utran-
que partem faciant, & ad veritatem
erueudam per necessarium: quo qui
præditus sit, magnum etiam admi-
niculum habeat ad spatium recte
perficiendum. Namque secundum
Platonem, & Diis & hominibus ad
bona dux est veritas. Nec ignoran-
dum, sæpe Platonis esse Dialecti-
cum, ipsum sapientem. Caselius.

65 Μυσιχοί.] Plato opponit μου-
σικὴν & γυμνασικὴν: & Pythagoræ
& nominatim Timæus, ipsam
Philosophiam Musicam appellat.
Qui autem voce, fidibus, tibiis can-
unt, & milti. i. suavitate regum,

decepti, atque opinan-
tes, se Veræ eruditio-
nis frui consuetudine.

Quibus ergo nominibus
appellantur isti? Alii
Poætæ, inquit, alii O-
ratores, alii Dialectici,
alii Musici, alii Arith-
metici, alii Geometræ,
alii Astrologi, alii Vo-
lup-

fortunatorumque nominum non
aures solum, sed etiam animos de-
mulcent, ut ille apud poetam θεοῖς
ευαλίξαι αὐδῶν; felicitate alios
impertunt, & tamen adhuc veris
bonis vacant, & interdum toto ca-
lo à beatitate absumunt. Idem.

66 Ἀριθμητικοί, γεωμέτρα, ἀστρολόγοι.] Huc refer, quod Aristip-
pus censuit apud Diogenem Laërtium
lib. 2. τὰς τῶν ἰσχυρίων παιδου-
μῶτων μεταχρόνως, φιλοσοφίας
δὲ διπλοφθίνως, ὁμοίως ἐλεγε
εἶναι τοῖς τῆς Πηνελόπης μνηστῆ-
σι & τῶν σκείνης, Μελαγχθὼ μὲν
& Πολυδῶραν, καὶ τοῖς ἄλλοις γε-
ραπαίνας ἔχον. πάντα δὲ μῶλλον
ἢ αὐτῶν τὴν διασπορὰν διώκον
γῆμον. Qui disciplinae encyclicæ sibi
comparassent, neglecta Philosophia,
et similes esse asebatur præciū Penelopei.
Habere enim ipsos Melantho & Po-
lydoram, & ancillulas alias, & quavis
potius ducere posse, quam ipsam De-
quinam. Idem.

Arithmeticos Caselius in Græ-
co textu præterivit, cum tamen
in versione justum locum obti-
neant.

67 Ἡδονικοί.] Ἀπὸ τῆς αὐτῆς
ἀφροδισίας. Caselius.

οἱ δὲ ⁶⁸ Περικλυτικῶν ,
⁶⁹ οἱ δὲ Κερικῶν. Καὶ ὅσοι
 ἄλ-

luptarii , alii Peripate-
 tici , alii Critici , cæte-
 rique

68 Περικλυτικῶν.] Ἀπὸ συμ-
 πλωμάτων. Lege Proœmium Dio-
 genis Laërtii , ubi traduntur plera-
 que , & Galen. in historia Philosoph.
 Idem.

69 Κερικῶν.] Vt Aristoteles ,
 qui Iliada cortexit Alexandro , ut
 Aristarchus , & hujus sæculi plures ,
 quidam perdidiculi.

Nec enumerantur omnes ; sed ad
 eosdem referuntur tamen hi quo-
 que : et si neque sic omnes numera-
 bimus :

Ζωγράφοι.

Ἀγροικωτοπῶν.

Ἀρχαίκοις.

Φιλοθεάματος sive Φιλίστρους ,
 quorum princeps celebratur Vly-
 ces , qui

Πολῶν ἀγρόπων ἴδεν ἄστρα ἔ-
 νιον ἔργον.

Ἰστορικοί.

Νομικοί.

Πολύγλωττοι.

Πολυμάχοις.

de quibus apud Platonem est his
 versus :

Πυλωμαθημοσύνη τ' ἔκινεώ-
 τερον ἔδεν.

De his autem & nonnullis superio-
 ribus insignis locus est 4. libro de
 Regno apud Dionem Chrysoστο-
 mum , ubi inducit Diogenem disse-
 rentem cum Alexandro fol. 124.
 Ἡ σὺ οἶς , inquit Diogenes , τὴς
 σοφίας εἶναι , τὴς διδασκαλίας βα-
 σιλύειν , &c. usque ad illa verba
 fol. 128. παρε τοῖς κερικωμοσι
 σοφίας , id est : An tu artem
 regnandi à Sophistis esse expetendam
 dicis ? At multi ex his non solum non
 gubernandi , sed ne vivendi quidem
 artem novimus. An nescis , discipli-

nam esse geminam , alteram divinam ,
 alteram humanam ; Divina magna
 est , & firma & facili. Humana
 exigua , imbecilli , plena periculo-
 rum , & vanitatis habet non parum ;
 sed illa tamen ad priorem recte adjun-
 gitur. Hanc multi disciplinam nomi-
 nant (& puto esse disciplinam) qui-
 que multas Persicas , Græcas Syriacas ,
 & Phœnicias artes didicerit , libros
 plurimos collegerit , hunc sapientissi-
 mum , & plane doctissimum arbitran-
 tur. Idem si forte in improbum quem-
 piam , timidum , aut avarum incide-
 rint , rem contemnendam , & homi-
 nem nullius pretii judicant. Alteram
 vero , interdum disciplinam , inter-
 dum fortitudinem , & animi excellen-
 tiam nominant : atque ita misso vul-
 gato disciplina nomine , veteres illi ni-
 hilominus eos , quibus bona educatio
 obtigisset , quique animi fortitudinis
 pradii essent , educatos disciplina ap-
 pellabant , ut Herculemillum : sed ta-
 men qui hac disciplina pradius est ,
 etiam alterius facile potest fieri partici-
 peps , si paucula saltem audis , & illis
 maximè & potissimè initiatus fueris ,
 & ea intimis sensibus custodieris : à
 quibus nullum ipsum neque tempus ,
 neque homo , neque Sophista facile , ne
 quidem igne combusturus , deduxerit.

Quis etiam si quis hominem cremare
 velit , uti Hercule tradunt , seipsum
 combussisse ; tamen haberent in montis
 præcepta , non minus , quam homi-
 num combustorum ajunt dentes mane-
 re , reliquis membris igne absumptis
 omnibus. Non enim discere , saltem re-
 cordari opus est , postea continuo novit
 & intelligit , quod ab initio præcepta
 illa complexus est animo. Præterea , si
 in virum quempiam incidit , cau-
 gnatum via , ab eo sine labore ullo in-
 formari , citoque expediri poterit. Sin-
 cum Sophista ignaro & superbo egerit ,

hic

ἄλλοι τῆτοις εἰσι ὡδῶ-
 ὡλήσοι. 7° Αἰδῶ γυναι-
 κες ἐκείναι αἰ δοκῶσαι
 ὡεῖτρῆχεν ὁμοίαι τῶ πρῶ-
 ταις

rique horum non diffi-
 miles. Mulieres vero il-
 læ, quæ circumcurfa-
 re videntur, primis si-
 miles,

hic cum circumducit, modo in Orientem, modo in occasum, modo in Septentrionem, ipsemet ignarus omnium; sed opinione tantum Sapiens, ut qui olim ab hujusmodi ostentatoribus in errore inductus sit: ut enim imperiti & indomiti canes in ipsa venatione non solum ipsi nihil intelligunt, nec indagare possunt; sed latratu suo, & ipsa specie decipiunt alios: qui hos visos frequenter clangentes temere sequuntur: ex hi muti alii sunt, nec quicquam vocis amittunt; sed soli decipiuntur: alii petulantiores multo, magisque stulti, illos priores imitati tumultuantur, & alios in fraudem conantur impellere. Idem inter Sophistas quos dicunt, deprehendas, multitudinem concomitantem hominum insipientium, ut parum omnino inter Sophistam & Eunuchum lascivum intersit. Hoc audito, mirari Alexander, & querere: cur Sophistam cum Eunuchis consulisset, Ille contra: Eunuchos, ajunt, viros omnium libidinosissimos esse, & amatores mulierum: cum quibus & concubere, & eas fatigare; sed præterea nihil fieri affirmant, si vel dies integras noctesque cum iis rem habeant. Eodem modo multos apud Sophistas nihilo prudentiores factos, consensisse, invenies: multo miserius in errorem circumductos sermonibus, quam Viyssem in mari errantem inducit Homerus. Autè quidem inferi advennâ forent, quam audiendo & dicendo bonus existeret. Tibi vero, cum talis sis, si intelligenti viri data potestas fuerit, vel una dies ad cognitionem rerum, & artium sufficeret: nec quicquam subtilibus Sophismatibus, aut sermonibus opus esset. Sin nec Iovem præceptorero, nec

alium quempiam ad dicendum res necessarias idoneum paratumque nactus fueris, nihil proficies, si vel tempus vita omne, vigilando & esuriendo apud Sophistas illos insalices, atatemque consumseris. Idem.

Οἱ δὲ Κελευθῖ. Alii Critici.] Tales dicebantur olim qui libris emendandis incumbabant, & in iis τὰ γνήσια ab adulterinis distinguebant, hæc obelo configentes. Sic Aristoteles in gratiam Alexandri Magni correxit Iliada Homeri. Talis fuit Aristarchus Grammaticus, & hujus sæculi non infeliciter huic studio operati. Snenanus.

7° Αἰδῶ γυναικας.] Non sunt contemnendi, qui in secundo septo sedes suas habent. Neque enim toti sunt demersi in voraginem vitiorum; sed iidem nihilominus obnoxii sunt: tamen aliqua spe è paucis malis emergendi, cum de prioribus prorsus desperatum sit. Confiscantur, quamdiu ibi morantur, cum Incontinentia, quæ neminem finit sapere, & cum cæteris vitiis. Opinionibus quoque prioribus sunt dementati, & inscitia mancipati: tantisper enim, dum quis opinatur, à vero aberrat, & ab inscitia se non vindicavit. denique opinio inscitia est, & inscitia. Vbi autem falsæ opiniones ut de gloria, honoribus & divitiis, genere, forma, viribus, & cæteris fortunæ bonis; ibi earum rerum nimio & perverso studio homines intemperantiæ, avaritiæ, injustitiæ, quibusque vitiis dediti sunt, student. Contra, si de illis rebus vere sentitent, & recte stauerent, referrent se totos à vitiis ad virtu-

παῖς, ἐν αἷς ἔφησιν εἶναι τὴν
 Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἰ
 μετ' αὐτῶν, τίνες εἰσὶν;
 Αὐτὰ ἐκείναι εἰσὶν, ἔφη.
 71 πότερον ἐν καὶ ὡς εἰσπο-
 ρδύονται; Νὴ Δία καὶ ὡς,
 ἀπανίως, καὶ ἔτι ὡς ἐν
 τῷ πρώτῳ περιβολῷ. πό-
 τερον ἐν καὶ Δόξα; Ναί,
 ἔφη. ἐπὶ μὲν γὰρ καὶ ἐν τῶν-
 τος τὸ πόμα, ὃ ἐπὶ ἐν τῶν
 τῶν Ἀπάτης, καὶ ἢ Ἀγνοια
 μὲν, Νὴ Δία, καὶ μετ' αὐτῆς
 γε ἢ Ἀφροσύνη. καὶ ἔτι μὴ
 ἀπέλθῃ ἀπὸ αὐτῶν ἔτι
 ἢ Δόξα, ἔτι ἢ λοιπὴ Κα-
 κία, μέχρ' ἂν 72 ἄπο-
 γνόντες τὴν Ψευδοπαιδείας,
 εἰσελθῶσιν εἰς τὴν ἀληθι-
 νῶν ὁδόν, 73 καὶ πῶσι τῶν
 τῶν καθαρῶν δυνάμιν
 καὶ

tes. Non possunt autem, donec
 sunt sub disciplina pseudopædia,
 quæ magistra quidem eximia est, &
 in admiratione multorum, nec à
 bonis prorsus contemni debet, nec
 potest; sed hoc ipsa neque tener,
 neque docet, quod vera disciplina,
 sive veritatis magistra, quæ aliud
 habet collegium, & alibi sedem
 fixit, ad quam quæ via ducat, dispi-
 ciendum sive querendum est Res
 enim magni momenti, imo id, in
 quo cuiusque salus vertitur. *Casi-
 dia.*

miles, inter quas esse
 dicebas *Incontinentiam*, &
 reliquas illius socias,
 quænam sunt? Nunquid
 ergo & huc ingrediun-
 tur? Et huc medius fi-
 dius, sed raro: nec ita
 frequenter, ut in primum
 septum. Numquid ergo
 & Opiniones? Næ, in-
 quit, nam & in his etiam-
 num Potio, ab Impositu-
 ra propinata, & Ignoran-
 tia, manet: atque etiam
 mehercule, una cum
 ea, Amentia. Neque vero
 ab eis vel Opiniones vel
 cætera vitia recedent, do-
 nec, repudiata Falsi no-
 minis eruditione veram
 ingressi viam, purgatri-
 cem istarum rerum vim
 biberint, & mala omnia,
 quibus urgentur, ut Opi-
 niō-

71 Πότερον ἐν ἐ ὡς.] Non s.
Wolfius.

72 Ἀπογνόντες τῆς Ψευδοπαι-
 δείας.] Desperata operis doctri-
 næ: vel ea rejecta: vel aversati eam.
Idem.

73 Τὴν τῶν καθαρῶν δυνάμιν.] Ἀ-
 καθάρων. non τῶν καθαρῶν.
Idem.

Καὶ πῶσι τῶν τῶν καθαρῶν
 κινῶ δυν.] τῶν πῶσι. scil. quod
 paulo ante memoratum. τῶν τῶν
 καθαρῶν. δυν. igitur est passivo di-
 ctum, non activo, ut γηθῶς μεθεξ
 ποιοῦ

καὶ ἐπαλάωπι τὰ κακὰ
 πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς
 Δόξας, καὶ τὴν Ἀγνοίαν, καὶ
 τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν.
 τότε ἂν ἔτιω σωθῆσονται.
 ὡς δὲ ἡ μύριοντες ὡρᾶ τῆ
 Ψευδοπαιδείας, ἐδέποτε
 λυσιπυγῆσονται, ἐδέ ἑλλείψῃ
 αὐτὰς κακὸν ἐδὲν ἕνεκα
 τῶν τῶν μαθημάτων.
 ποία ἂν αὐτῆ ὁδός ἐστιν, ἡ
 Φέρουσα ὅτι τὴν ἀληθινὴν
 παιδείαν; Ὁ ρᾶς, ἔφη,
 ἀνω τὸ πόνον πινὰ ἐκείνον,
 ὅπως ἐδεῖς ὅτι καταποιεῖ,
 ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι;
 Ὁ ρᾶ. Ὁὐκ ἔν ἐξ ἴσου
 πινὰ μικρὰν, καὶ ὁδὸν πινὰ
 πρὸς τῆς ἴσου, ἢ τις ἐ
 πολὺ ὀχλεῖ, ἀλλὰ πινὰ

πο-

mons fera; & a fera illata: & id ge-
nus alia sexcenta. Possis & ad αἰ-
βολον referre: Sed ita quoque passi-
vum fuerit. Fortasse legendum τᾶ-
των: quod ita & Wolfius in Notis
voluisse: aut ita reperisse videtur.
Cassaubonus.

74 Ἐρημὸς εἶναι δοκεῖ.] Pauci
 vetum iter ingrediuntur. Sic & apud
 Poëtam:

--- pauci: quos aquas amavit
 Jupiter, aut ardens evexit ad athe-
 ra virtus,
 Diis geniti potuere, Cassilius.

niones & Ignorantiam,
 & reliquam omnem Vi-
 tiositatem, ejecerint, tum-
 demum enim servabun-
 tur. Dum vero heic man-
 serint apud Falsi nomi-
 nis eruditionem, nun-
 quam liberabuntur: nec
 ullum malum, illarum
 quidem disciplinarum
 subsidio, profligabunt.
 Quæ ergo via est, quæ
 ad Veram eruditionem
 ferat? Videtne, inquit,
 editum illum locum,
 qui à nemine incoli, ac
 desertus esse videtur?
 Video. Ergo & januam,
 parvam, & viam quan-
 dam ante januam, pa-
 rum frequentem, & à
 perpaucis tritam, ut quæ
 &

75 Ὁὐκ ἔν ἐξ ἴσου. Ergo & ja-
 nuam.] Conveniunt omnes quas
 perlustravi editiones excepta Case-
 lii, in qua minus ornate ἐκὼν ἴ-
 σου? Sed tamen in versione sua
 melius vim interrogationis expres-
 sit quam Wolfius; apud quem legi-
 tur: Nonne & fores quasdam pu-
 fillas? Et ita etiam paulo infra:
 μικρὸν ἐ βυθὸς τῆς ὑψηλῆς; Nonne
 & jam colli quispiam petroxcellus?

76 Πρὸ τῆς ἴσου.] Non πρὸς nisi
 dativo jungatur, πρὸς τῆ ἴσου.
 vel, πρὸς ταῖς ἴσου, eodem fere
 sensu. Wolfius.

ὀλίγοι πορβών), ⁷⁷ ὡσπερ
 δυσαιόδου πινός ⁷⁸ καὶ τρα-
 χείας ⁷⁹ καὶ πετρῶδες εἶναι
 δοκίμας ; Καὶ μάλα .
 ἔφλω . Οὐκ ἔν εἰ ⁸⁰ βυβός

πῆς

⁷⁷ Δυσαιόδου πινός .] Est via ar-
 dua & ascensu difficilis. *Caselius.*

Ὠσπερ δυσαιόδου .] At verbum , quæ diffi-
 cilem habeat aditum sive ingressum.
 Idem expressit Hesiodus , cum ait ,
 τῆς δ' ἄρετῆς ἰδρῶτα θεοῖ , &c.

Noti enim sunt versus . Quos
 etiam exprefsit utuncque author τῆ
 ὁ ψιλῆ Pythagoræ inscripti . Nec
 abludunt ab hac phrasi mysticæ lite-
 ræ . *Snecanius.*

⁷⁸ Καὶ τραχείας .] Et aspera &
 dumis obfita. *Caselius.*

⁷⁹ Καὶ πετρῶδες .] Denique
 laxa & dura. *Idem.*

⁸⁰ Βυβός .] Tumulus : quia est
 editiore loco , non humilis virtus &
 sedus .

Μεγάλη ὑψηλή κύκλω δάτι-
 κρημνῶ .

De asperitate viz ducentis ad Virtu-
 tem Simonides , citante Clemente A-
 lexandrino 4 . Στρωμ . Εἰ πῆς λό-
 γος τὰν ἀρετῶν ναίειν δυσαιόδοις
 ἐπὶ πέτραις , νῦν δὲ μιν θῶν χῶ-
 ρον ἀγρὸν ἀμφίπειν ἔτε πάντων
 βλαφῆροις θνατῶν ἔσονται , ἢ
 μὴ δακίμω ἰδρῶς ἐνδόν με-
 λη , ἱκντ' ἀκρον ἀνδρείας .

Ibidem apud Clementem
Aeschylus.

Τῶ πάντι δ' οἷα θῶν ἰφώλε)
 Τίτωμα εἰ πόνος κλέω .

Pindarus uti. *Pyth.*

Εἰ δὲ πῆς ἄλλω εἰς ἀνδρείας
 σιν , αἰδω

Καμῆτε ἢ φαίνονται .

& præceps & aspera ,
 & prærupta esse videa-
 tur ! Omnino , inquam .
 Ibi & Tumulus excel-
 sus cernitur , & angu-
 stus

Idem alibi :

Ἄπρον δ' ἔλαβον χάρμω παύ-
 ροί πῆς .

Ad omnes res præclaras geren-
 das opus est *ἰνκρασία* & *κρητε-
 ρία* , maxime ad virtutem adipi-
 scendam , & quasque actiones Vir-
 tutis designandas . Continentia ,
 ut desideria voluptatum corporis
 exuas , aut certe , quam maxime
 fieri possit , minus . Tolerantia ,
 ut molestias & labores ne extim-
 mescas , sed intrepide subeas : in-
 terdum & pericula . Proinde *Επιστε-
 tus* in omni vita iussit tolerare &
 abstinere . Refertur enim ad eum hoc ,
Ἀνέχου εἰ ἀπέχου . Cujus ver-
 bi hæc vis est , ut dura ultro subea-
 mus , adfuescamus curis , mole-
 stis , laboribus , vigiliis ; toleremus
 æstum , frigus , ventos , imbres ,
 quasunque tempestates : nec fran-
 ginos adversis patiamur : paupertate ,
 exilio , convitiis improborum &
 odiis , & quicquid est adversæ fortu-
 næ : deinde , ut nec ulli cufusunque
 generis voluptatem corporis suc-
 cumbamus : Fieri enim non potest ,
 qui iis incumbit , virtuti se totum
 devoverit . Quin ipsum etiam cor-
 pus voluptatibus conficitur . qui lo-
 cus copiose facile illustrari potest .
 Sic in literis si velis proficere , ἀπέ-
 χου ἀ vino , ab amoribus , ἀ somno ,
 ab alea , ἀ pigritia , & hujus generis
 omnibus . Idem facit venator : nec
 solum ἀ suavis abstinere ; sed &
 famem , sitim , nives , gelu , imbram
 totos dies tolerat : incertus spei fu-
 turæ ; nec deterret eum ab insti-
 tu

52

τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις γενὴ πάνυ, καὶ κρημνὸς ἔχουσα ⁸¹ ἔνθεν καὶ κείθεν βαθεῖς; Ὁρῶ. Αὕτη πίνυς ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἡ ἄγχοσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. Καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν. εἰκὲν ἔστω γε πρὸς τὸ βροντὸν ὄρας πέτρας μεγάλλω, καὶ ὑψηλῶ, κύκλω δὲ πύκρημον; Ὁρῶ, ἔφη. Ὁρῶς εἰς ἔριναῖκας δύο ἐσηκῆας ὅτι τῆς πέτρας, λιπαρῆς, καὶ δεκλῆστως τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκπεπικασσι τὰς χεῖρας πρὸς τὴν μάχην; Ὁρῶ. ἀλλὰ πίνες καλεῖνται, ἔφη, αὐταί; ⁸² Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη.

stus aditus, utrimque in profundum præcep̄s. Video. Hæc igitur, inquit, via est, quæ ad veram eruditionem ducit. Et quidem aspectu, inquam, valde ardua. Ergo & superne juxta tumulum magnam rupem vides, & altam, undique præruptam? Video, inquam. Vides ergo & duas mulieres, succi plenas, & robusto corpore in rupe stantes, quæ manus alacriter extendunt? Video, inquam, sed quæ eis nomina sunt? Una, inquit, Continentia vocatur, altera Tolerantia. Sunt autem fortes. Cur vero manus adeo

το, εἰς ἔριναῖκας ἠτύχησεν. In studiis igitur literarum & virtutum, in potiundi earum certa spe, perpeti quidvis oportet, & à jucundis non solum abstinere; sed & ea, quibus frui possis & liceat, fugere. Ut plerimum contra fit, ut voluptatum cupiditate faciamus tuptia, & fuga molestiæ honesta mittamus, id quod his verbis ostendit Philosophus: Διὰ μὲν γὰρ τὴν ἠδονὴν, inquit, τὴν φαύλα πρὸς τὸν ἄλλο. Διὰ δὲ τὴν λύπην καλῶν ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως. Ἰδέτω.

⁸¹ Ἐνθεν καὶ κείθεν βαθεῖς. Optime uti solet Vir summus Gronovius conjicit hic esse legendum: ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς: hæc enim plerumque à scriptoribus conjunguntur.

⁸² Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη, ἡ δὲ καρτερία. Una inquit, continentia vocatur, altera tolerantia. Continentia, quod ex Ethicis patet, versatur circa voluptates, uti tolerantia circa labores, quos jubet magno animo ferre, ut illa voluptatibus

ἢ ἡ καρτερία. εἰς ἡ ἀ-
 δελφαι. Τί ἐν τὰς χεῖρας
 ἐκτετάκασιν ἕτω πρὸς
 μως; Παρακαλεῖσιν, ἔφη,
 τὰς πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ
 πόπον, παρρῆϊν, καὶ μὴ ἀπο-
 δειλιάν, λέγουσιν, ὅτι βρα-
 χυῦ ἐπι δεῖ καρτερῆσιν αὐ-
 τὰς. εἴτα ἤξουσιν εἰς ὁδὸν κα-
 λῶν. Ὅταν ἐν πρῶτον μὲν
 ἐπὶ τῷ πόνῳ, πῶς ἀνα-
 βαινουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέ-
 ρουσαν ἐδημίαν ἐπ' αὐτῶν.
 Αὐτῶν δὲ κρημνῶν πρὸς
 κατὰ βαινουσιν, ⁸³ καὶ ἔλ-
 κουσιν αὐτὰς ἀνω πρὸς
 εἰσὸς. ⁸⁴ εἴτα κελύουσιν
 αὐτὰς ἀναπαύσασθαι,
⁸⁵ καὶ κτ' μικρὸν διδάσασιν
⁸⁶ ἰσχυρῶ

adeo alacriter extendunt?
 Hortantur, inquit, via-
 tores ad eum locum
 progressos, ut bonis sint
 animis, nec per igni-
 viam desperent. Fore
 enim, ut post parvi
 temporis difficultates,
 in aincenam viam per-
 veniant. Ubi autem ad
 rupem accesserint; quo
 pacto ascendunt? Nul-
 lam enim, quæ eo fer-
 rat viam perspicio. Ipsæ
 à præcipitio ad eos non-
 nihil descendunt, eos-
 que sursum ad sese at-
 trahunt. Postea jubent
 eos quiescere: & pau-
 lo post eis dant Robur
 &

tes spernere. Proinde Epictetus in
 omni vita iussit tolerare & abstinere.
 Quippe horsum pertinet celebre illud
 dictum ipsius, Ἀνέχεσθαι καὶ ἀπέχεσθαι.
Sustine & abstine. Quibus duobus
 mandatis omnem virtutum chorum
 sibi videbatur complexus. *Sneapani.*

83 Καὶ ἔλκουσιν αὐτὰς ἀνω.]
 Notanda vox. Negat enim Hierocles
 in Deo situm esse, ut quenquam tra-
 hat: Christianos, ut opinor, vigil-
 lans ob dictum Iohannis, vel *Domī-
 nī Salvatoris* in Iohanne potius:
 Οὐδείς δυνάσκει ἐλθεῖν πρὸς μέν,
 εἰὰν μὴ ὁ πατὴρ ὁ πέμψῃς με, ἐλκῶ-
 σθαι αὐτόν. Eodem verbo utitur &
 Hierocles. Εἰ γὰρ ἐπι τῷ θεῷ εἰσὶν

ἐλκῶσθαι πρὸς τὸν ἀλήθειαν τὰς
 ἀνθρώπους καὶ ἀγγέλους, τί αὐτοὶ βίβω-
 πηματα ἔχειν αὐτὰς ἰσχυρῶν;
 Respondet hic Cebes; ex cuius expli-
 catione lux huic verbo & controver-
 siaz, si quis attendat, haud contem-
 nenda: sed hoc non agimus. *Casau-
 bonius.*

84 Εἴτα κελύουσιν αὐτὰς ἀνα-
 παύσασθαι.] Vt intendere non o-
 portet violenter, ne frangatur artus,
 ita cavendum, ut laboribus modere-
 mur, ne iis concidamus. Tantum de-
 nique laborandum est, quantum &
 corporis & animi nervi facere va-
 leant. *Cassellius.*

85 Μετὰ μικρὸν διδάσασιν.] Id
 est,

⁸⁶ Ἰαχὼ καὶ Θάρσῳ, καὶ
 ἐπαγγέλλονται αὐτὰς κα-
 τὰσησῶν πρὸς τὴν ἀληθι-
 νὴν Παιδείαν, ἢ δεικνύσ-
 σιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς
 ἐστὶ καλὴ τε, καὶ ὁμαλὴ,
 ἢ διὰ τὸν ὄλγον, ἢ κατὰ τὴν
 παντὸς κακῶ, ὡπερ
 ὀραῖς. Ἐμφαίνῃ νῆ Δία.
 Ὁ ρῆξ ἐν, ἔφη, ἢ ἐμπρο-
 θεῖ τῶν ἄλλων ἐκείνων τόπον
 πνὰ, ὃς δοκεῖ καλὸς τε
 εἶναι, καὶ λευκονοεῖδης, καὶ
 φωτὴ πολλῶν καταλαμ-
 πύρομαι; καὶ μάλα. Κα-
 τανοεῖς ἐν καὶ ἐν μέσω τῶν
 λευκῶν πρὸς τὸν ἑτε-
 ρον, ἢ πύλῳ ἐτέρων; ἐστὶν
 ἕτως. Ἀλλὰ τίς καλεῖται
 ὁ τόπος ἕτερος; ⁸⁷ Εὐδαι-
 μόνων οἰκητήριον, ἔφη.
 ὦδε

& Fiduciam; & pol-
 licentur se eos ad ve-
 ram eruditionem perdu-
 cturas: ac demonstrant,
 quam ea via sit amœ-
 na, & plana, & ex-
 pedita, & omnis ex-
 pers mali, ut vides. I-
 ta certe quidem appa-
 ret. Vidēsne porro, in-
 quit, ante lucum illum
 locum quendam, qui
 & amœnus videtur, &
 prati instar; multaque
 lucē illustris? Utiq̄ue.
 Vidēsne in prati medio
 etiam aliud septum, &
 aliam portam? Et ita.
 Sed quomodo vocatur
 locus ille? Beatorum
 domicilium, inquit. Hic
 enim

est, ubi habitum nobis pepererimus,
 vicerimus: nec tum illa est difficultas,
 quæ fuerat initio. *Idem.*

⁸⁶ Ἰαχὼ καὶ Θάρσῳ.] Ne de-
 bilicentur vires, & ne concidat ani-
 mus. Qui contemnit voluptates, &
 laborem in se suscipit, sive qui non
 alio pellicitur voluptatibus, nec de-
 tetretur laboribus, ἰαχὴ καὶ θάρσος.
 His ducibus progredi cuique ince-
 gram ad doctrinam sinceram & per-
 fectam. Hæc de difficultate viæ nihil
 negans, novam viam ostendit, amœ-
 nian, planam, expeditam, putam.

Primus aditus gravis est; ubi ardua
 superaveris, via amœna & jucunda
 est, omnia tempe & lux ipsa. *Idem &*
Hesiodus testatur:

Ἦνδ' ἢ ἔπι τῷ πύλῳ χαλιπῆ
 πρὸς ἰσσοῦ. *Idem.*

⁸⁷ Εὐδαιμόνων οἰκητήριον.]
 Beatorum domus, quam incolunt
 virtutes, & ipsa beatitudo. Hæc enim
 absque illis non est, & illa sunt hæc
 ipsa. Qui virtutem adepti fuerint,
 eorum est bona conditio, eorum vi-
 ta beata, sicut ipsi beati censendi.
 Pingitur beatitudo, ut virtus apud

ὡδε γὰρ Διατρέβασιν αἱ
 Ἀρεταὶ παῖσαι, καὶ ἡ Εὐδαι-
 μονία. ⁸⁸ Εἶεν, ἐφ' ἃ ἐγὼ,
 ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι.
 Οὐκ ἔν τ' ὄφ' ἔτι πύλλω
 ὄρας, ἔφη, ὅτι γυνή τις
 ἐστὶ καλή, Ἐ καθεστηκῆα
 τὸ πρῶσωπον, ⁸⁹ μέση ἢ
 καὶ κεκλιμένη ἤδη τῇ ἡλι-
 κία,

enim degunt Virtutes
 omnes, & Beatitudo.
 Amœnus dubio procul
 is locus est. Vides er-
 go, inquit, juxta por-
 tam stare matronam for-
 mosam, constanti vul-
 tu, ætate media, &
 jam ad senectutem de-
 cli-

Prodicum, in Xenophonte : ætate
 integra, nec enim infans, nec puel-
 lula sine mente, neque vetula : sem-
 per enim viret virtus : nihil in ea fu-
 catum aut ascititium : simplex habi-
 tus, ut & color. In quadrato lapide
 consistunt :

Παιδεία. Ἀλήθεια. Παιζῶ.

Lapis quadratus indicat certam ad
 salutem fermitam, & certas firmas-
 que veræ disciplinæ dotes : proinde
 & ipsi virtute perfecti quadrati pri-
 mum à Simonide, deinde & à Pla-
 tone & Aristotele dicta fuere : nec
 dubium est, quin Cebes ex eodem
 Poëta hanc imaginem desumpserit.
 Platonis hæc sunt verba in Protagora:
 λέγει γὰρ πρὸς Σιμωνίδης ὡς Σιμό-
 πων τὸν Κρείοντα ἦεν τῷ Πιπτα-
 λῷ, ὅτι ἀνδρα ἀγαθὸν ἰδὲ ἀλη-
 θεῖας ἡλικίας χαλεπὸν, χρῆσι τε καὶ
 ποσι καὶ νόῳ τετραγώνον, ἀνδρὶ ψό-
 γῳ τετυγμένον. Aristotel. 1. Ethic.
 Αἰ γὰρ ἡ μέλιστε πάντων, πρῶτα ἔφ'
 καὶ θεωρησάτω κατὰ δόξαν, καὶ πῶς
 τύχας οἰσάμενοι καὶ πάντη
 πάντως ἐμμελῶς ὄντες ἀγαθὸς
 ἀληθῶς καὶ τετραγώνος, ἀνδρὶ ψό-
 γῳ. Idem Aristot. Ethic. 3. οἷον
 τὸ ἀγαθὸν ἀνδρα φάσθαι εἶναι τε-
 τραγώνον, μετὰ φορῆς, ἀμφω γὰρ

τίλεια, ἀλλ' ἔσ' σημαίνει ἐνέργειαν.
 Idem.

⁸⁸ Εἶεν, ἐφ' ἃ ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν
 τόπον εἶναι.] Videatur aliquid deesse,
 aut ponitur pro συχχωρῶ, ὅτι καλὸς
 ὁ τόπος ἐστὶ. Assentior amœnum
 esse locum. Wolfius.

⁸⁹ Μέση ἢ καὶ κεκλιμένη ἤδη
 τῇ ἡλικίᾳ.] Κεκλιμένη ἡλικίᾳ
 intelligo, πῶς ἐπὶ τὸ γῆρας μάλ-
 λον νομισθῶν, etsi fortasse legendum
 κεκλιμένη, ut alludat ad Platonί-
 cum illud : Beatum esse, cui vel in se-
 nectute contigerit veras habere de
 rebus opiniones. Tribuit autem
 Cebes veræ eruditioni iudicium de
 rebus bonis, malis, & mediis : præ
 quo omnem aliam cognitionem
 contemnit. Genevensis Lexicon κε-
 κλιμένη ἡλικίᾳ interpretatur æ-
 tatem, quæ sit firmo iudicio prædita.
 Idem.

Salmas. in Prefat. [Ἡλικία μέ-
 ση καὶ κεκλιμένη, est media ætas &
 stæta. Nam κεκλιμ. hic pro τετυγ-
 μένη accipitur, ut etiam exponit He-
 sychius. Casaubonus.

Κεκλιμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ. Æta-
 te media & jam ad senectutem decli-
 nante.] Videtur interpres legisse
 κεκλιμένη, à verbo κλίνω : id enim
 esset inclinante. Locus sane mihi de-
 mendo suspectus est. Suseopas.

χία, ⁹⁰ πολλῶ δὲ ἔχουσι
 ἀπλῶ, ⁹¹ ἢ ὄδινα καλ-
 λωπισμόν; ἔθηκε ἢ ὄδι-
 νῶν ἐροφύλα λίθου, ἀλλ'
 ἢ πῖ πετραγώνου, ἀσφα-
 λῶς κειμήλιον. ἢ μὲν τῶ-
 νης ἄλλαι δύο εἰσί. ⁹² θυ-
 ρατέρες πινός δοκῶν εἴ-
 ναι. Εὐφραίνῃ ἔτως ἔχουσι.
 Τῶν τῶν πινῶν ἢ μὲν ἐν τῶ
 μέσῳ, Παιδεία ἐστίν. ⁹³ ἢ
 ἢ, Ἀλήθεια. ἢ ἢ Πειθῶ.
 Τί ἢ ἔθηκεν ἢ πῖ λίθου τε-
 τραγώνου αὐτῆ; Σημεῖον,
 ἔφη, ὅτι ἀσφαλῆς τε καὶ
 βεβαία ἢ πρὸς αὐτῶν
 ὁδὸς ἐστὶ τοῖς ἀφικνουμέ-
 νοις,

clinante, veste simpli-
 ci, & asciticii cultus
 experte? Insistit autem
 saxo non globoso, sed
 quadrato atque immo-
 bili. Ei adsunt alia quæ-
 dam duæ, filia ejus,
 ut videtur. Ita quidem vi-
 detur. Harum igitur me-
 dia, Eruditio est, inquit:
 altera, Veritas: altera,
 Suadela. Cur autem
 quadrato saxo insistit?
 Indicio, inquit, est,
 & viatoribus via ad eam
 esse tutam ac firmam:
 & accipientibus, mune-
 rum

⁹⁰ Πολλῶ ἔχουσι ἀπλῶ καὶ
 καλλωπισμόν.] Aut ἀπλῶ,
 Veste tenera & ornata: aut ἀπλῶ
 καὶ ἀκαλλωπιστον. nam vestis simplex
 & inornata magis decere videtur Er-
 ruditionem. Nisi forte καλλωπισμός
 hic intelligatur τὸ καλῶς, mun-
 ditates & elegancia. Wolfius.

⁹¹ Οὄδινα καλλωπισμόν.] Se-
 quimur Salmasium & alios viros do-
 ctos, qui nobis locum hujus tabulae
 perperam exhibuerunt: Verum Ca-
 selianæ editionis lectionem impro-
 bare non possum, in qua excusum est:
 πολλῶ ἢ ἔχουσι ἀπλῶ & ἀκαλ-
 λωπιστον. Verum optime omnium
 placet quod Clariss. Gronovius, no-
 strum præsidium & grande decus, ad
 oram sui codicis annotaverat, for-
 tasse legendum esse, ἀπλῶ καλλω-

πισμόν: ita enim conjectabat, quia
 mendose in Plantiniana inveniebat:
 πολλῶ δὲ ἔχουσι ἀπλῶ, καὶ καλλω-
 λωπισμόν.

⁹² Θυρατέρες πινός.] Scilicet
 ἐπιπέρας. & τὸ πινός, πλεονάζειν
 δοκεῖ. Wolfius.

⁹³ Plato: Ἀλήθεια δὲ, πάντων
 μὲν ἀρετῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων
 ἢ ἀνθρώποις. Vide Proœmium
 Alexandri Aphrodisiæ eis τὸ πρῶτον
 τῶν ἀρετῶν ἀναλυτ. Sic apud
 Xenophontem virtus ad Herculem
 profertur, se vera dicere, &c.

Θάρο. Αὐθόδια.
 Eodem ambo redeunt, ut recte fa-
 ciat. nec à veritate ac justitia ullo
 periculo, ac ne morte quidem, aut
 ulla mortis specie deterrentur. Ca-
 selius.

νοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσφαλῆς ἢ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. Καὶ τίνα ἔστιν, ἀδιδωπὴ αὐτῆ; Θάρσος, καὶ Ἀφοβία, ἔφη σκεῖν. Ταῦτα ἢ τίνα ἔστιν; Ἐπισημη, ἔφη, ἔμεθεν ἂν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ. Ἡράκλειος, ὡς καλὰ, ἔφλω, τὰ δῶρα. ⁹⁴ Ἀλλὰ τί νενεκεν ἔξω ἔπεισόλα ἔσηκεν ἄτως; Ὅπως τὰς παραχρημάς, ἔφη, θηραπείη καὶ ποτίζη τὴν καθαρκτικὴν διώσιν. εἴθ' ὅταν καθαρθῶσιν, ἄτως αὐτὰς εἰσαγῆ πρὸς τὰς Ἀρετὰς. πῶς τοῦτο, ἔφλω ἐχῶ. ἐγὼ σμύνημι. Ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη. ⁹⁶ ὡς ἂν εἴ τις ⁹⁷ φιλοτίμως κάμων ἐτύ-

rum ejus fructum securum. Ecquæ sunt ejus munere? Fiducia, Securitas, Vacuitas à perturbationibus, inquit ille. Quamnam ista vim habent? Eam, ut sciant, nihil unquam in vita sibi mali eventurum. Dii boni, inquam, quam præclara munera! Sed cur sic extra septum adstat? Ut hospites, inquit, fanet, eisque Vim purgatricem propinet, Ubi vero purgati fuerit; tum demum eos ad Virtutes adducit. Quomodo istud? inquam. Neque enim intelligo. Sed intelliges, inquit, Fit enim hic perinde, ut si quis gravi

⁹⁴ Ἀλλὰ τί νενεκεν, ἔξω τὰ πεισόλα ἔσηκεν ἄτως.] ἢ παιδεία scilicet, quæ καθαρκτικὴν ποτίζον propinat. Verum enim judicium, quo Eruditio confert, aditus est ad virtutem, & voluntatem excitat. *Wolfius.*

⁹⁵ Διωσιν κατεπερκεῖ.] Vis purgatrix est rationis explicatio, qua scæditas, & virtutis pulchritudo ostenditur: illius miseria, hujus felicitas. Sunt autem morbi non minus animi, quam corporis, ut insulitia & error. Recensentur & ca-

teri: gloriolitas, cupiditas, incontinentia, ita, avaricia, cum reliquo morborum animi grege. *Cassellius.*

⁹⁶ Ὅς ἂν εἴ τις φιλοτ. κ. ἔτ.] Plane ita & Philostratus, *De vita Apoll.* lib. 1. *Cassaubonus.*

⁹⁷ Φιλοτίμως κάμων.] Durum, πρὸ χαλιπῶς aut φιλοπόνως, sedulo. Et paulo post pro γυμνῶ, videtur legendum γλοῦμῶ. & pro καθεσκηκεν, lego vel καθεστανεν per α., vel κατήστανεν per τ. Nam καθεσκηκεν, & κατήστανεν, passivè seu ab-

ἐτύγχανε, πρὸς τὸ ἰατρὸν
 ἂν δὴ πρὸς γινόμενον, πρὸ-
 περον καθαρτικῶς ἐξέβα-
 λε πάντα τὰ νοσοποιῶντα·
 εἴτα ἔτιως ἂν αὐτὸν ἰα-
 τρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ
 ὑγίαιαν καθέστηκεν.⁹⁸ εἰ δὲ
 μὴ ἐπέθετο οἷς ἐπέταπεν,
 ἀλόγως ἂν δὴ πρὸς ἀπω-
 θεῖς ἐξώλετο ὑπὸ τῷ νόσῳ.
 Ταῦτα συνίημι, ἔφω
 ἐγώ. Τὸν αὐτὸν τίνω
 τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τίνω
 παιδείᾳ, ὅταν πρὸς ὄρα-
 σίμῳ (θεραπείᾳ αὐτὸν,
 καὶ πρὸς τῆ ἐαυτοῦ διωά-
 μι, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶ-
 τον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ
 πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε.
 ποῖα ταῦτα; τίνω Ἄγνοιαν
 καὶ τὸν πλάνον, ὃν ἐπεπώκε
 ὄρα τῆς Ἀπάτης, καὶ τίνω
 Ἀλαζονείᾳ, καὶ τῷ Ἐπιθυ-
 μίᾳ, καὶ τίνω Ἀκροσίᾳ, καὶ
 τῷ Θυμῷ, καὶ τίνω Φιλαργυ-
 ρίᾳ, καὶ τὰ λοιπὰ πάν-
 τα ἃν ἀνεπαλήθη ἐν τῷ
 πρώτῳ πεισώλω. Ὅταν
 89

vi affectus morbo ad me-
 dicum perducatur. . Is
 vero purgationibus in-
 primis omnes morbi cau-
 sas ejicit ; ac tum de-
 mum vires confirmat ,
 sanitatemque restituit.
 Sin æger medico non
 paruisset : merito eje-
 ctus à morbo interisset.
 Hæc , inquam , in-
 telligo. Ad eum ergo,
 inquit , modum ad E-
 ruditionem ubi quis per-
 venerit , ea curat il-
 lum , suamque illi vim
 propinat , ut ante om-
 nia , expurget & eji-
 ciat mala quæ secum at-
 tulerat omnia. Quænam
 ista ? Ignorantiam , &
 Errorem apud Imposu-
 ram haustum , & Ar-
 rogantiam , & Cupidi-
 tatem , & Incontinen-
 tiam , & Iracundiam ,
 & Avaritiam , cætera-
 que omnia , quæ in
 primo septo ingurgita-
 rat. Postquam autem
 pur-

folia e: κατέστηκε γὰρ, & κατέ-
 στη, absolute significat. Wolfius.

[98 Εἰ δὲ μὴ ἐπέθετο.] Et mox
 ἀπωθεῖς ἐξώλετο. Idem.

ἐν καθαρῇ, ὡς αὐτὸν
 ἀποτέλλει; Ἐνθόν, ἔφη,
 πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ πρὸς
 τὰς ἄλλας Ἀρετάς. ποίας
 ταύτας; ἔχ ὁράς, ἔφη,
 ἕσω τῆς πύλης χορὸν γυ-
 ναικῶν, ὡς θεοὶ δοκῶ-
 σιν εἶναι, καὶ Ὀπακιοί, καὶ σο-
 λῶ ἀπερὺφρον καὶ ἀπῶλῶ
 ἔχουσιν; ἐπὶ τὴν ἄπῶλα-
 σί εἰσι; καὶ ἔδαμῶς κε-
 καλῶπισμῶν, ὡς περ
 αἱ ἄλλαι; ὁρῶ, ἔφω.
 ἀλλὰ τίνας αὐτὰν καλεῖ-
 ται; Ἡ μὲν πρώτη⁹⁹ Ἐπι-
 στήμη, ἔφη, καλεῖται αἰὲν
 ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί,
 Ἀνδρεία, καὶ Δικαιοσύνη,
¹ Καλοκαγαθία, ² Σω-
 φροσύνη, ³ Ἐὐταξία,
⁴ Ἐλευ-

purgatus fuerit, quo
 eum mittit? Intro,
 inquit, ad Scientiam,
 & cæteras Virtutes,
 Quasnam istas? Non
 vides, inquit, intra
 portam cœtum matro-
 narum, quæ & for-
 mosæ, & modestæ vi-
 dentur: atque etiam fi-
 cti nihil habent, mini-
 meque comptæ sunt,
 ut cæteræ? Video.
 Sed quæ sunt earum
 nomina? Prima qui-
 dem, Scientia dicitur:
 reliquæ vero ejus foro-
 res, Fortitudo, Justi-
 tia, Vitæ integritas,
 Temperantia, Mode-
 stia, Liberalitas, Cor-
 ti-

⁹⁹ Ἐπιστήμη.] Virtutes vero
 scientia non sunt. Est igitur hoc
 loco γῶσις τῶν πραγμάτων καὶ τῶν
 φδολῶν.

Ἀνδρεία.	Ἐὐταξία.
Δικαιοσύνη.	Ἐλευθερία.
Καλοκαγαθία.	Ἐπιστήμη.
Σωφροσύνη.	Πραότης.

Apparet autem in ipsa prudentia,
 quæ est quasi oculus & dux virtu-
 tum omnium. Itaque seorsim nunc
 non nominat prudentiam, quasi
 eam per scientiam intelligat: nisi
 scientia & prudentia multum diffe-

runt. quod illa fortæ absque hac re-
 periat, hæc sine illa esse non
 queat. Vide Ethic. 6. *Casellum*.

¹ Καλοκαγαθία.] Quæ sit,
 quomodoque intelligenda, & quis
 hoc nomine censeatur, docet Ari-
 stoteles Ethic. τοῖς πρὸς Ἐυδημον.
Idem.

² Σωφροσύνη.] In ea, inquit
 Tullius, parte honestatis veretur,
 & quasi quidam ornatus vitæ, tempo-
 rantia & modestia, omnique sedatio
 perturbationum animi, & rerum mo-
 dus cernitur. *Idem*.

³ Ἐὐταξία.] Huc pertinet in-
 terpretatio loci Xenophontei apud
 Co-

* Ἐλευθερία, Ἐγκρά-
 τεια, Ἑξαότης. Ὡ καλ-
 λισται, ἔφλω ἔγωγε; ὡς
 ἐν μεγάλη ἐλπίδι ἐσμὲν;
 ἦ εἰ σωῆτε, ἔφη, καὶ ἐξί-
 κωπιήσεσθε, ὧν ἀπέεπε.
 Ἀλλὰ περὶ ἔξορῳ ὡς
 μάλισται, ἔφλω ἔγωγε.
 Τοιγαρῶν, ἔφη, σωθήσε-
 σθε. ὅταν ἐν ᾧ θαλάσῳ-
 σιν αὐτὸν αὐτῶν, πᾶ ἀπά-
 γασι; ἔως τὴν μητέρα,
 ἔφη.

Columellam lib. 12. cap. 2. Nam
 vetus proverbium est; *paupertatem
 certissimam esse, cum alicujus indi-
 geas, ut is non posse, quia ignoretur,
 ubi profectum jaceat, quod desideratur.*
 Itaque in re familiari laboriosior
 est negligentia, quam diligentia.
 Quis enim dubitet, nihil esse pul-
 chrius in omni ratione vitæ dispo-
 sitione atque ordine? Quod in ludi-
 cris spectaculis licet sæpe cognosce-
 re. Num ubi chorus canentium non
 ad certos modos, neque numeros
 præeuntis magistrî consentit; disso-
 nium quiddam ac tumultuosum au-
 dientibus tanere videtur; at ubi
 certis numeris ac pedibus, velut
 facta conspiratione consentit, atque
 concinuit, ex ejusmodi vocum con-
 cordia, non solum ipsi canentibus
 amicis quiddam & dulce resonat;
 verum etiam spectantes audientes-
 que lætissima voluptate permulcen-
 tur. *Idem.*

4 Ἐλευθερία.] Apud Philonem
 Euripides, τὴν ἐλευθερίαν ὡς ὄνομα
 πάντος ἀξίον μᾶλλον μὴ ἔχειν πρὸς
 μεγάλῃ ἔχειν νομίζονται. Hæc igitur
 est vere aurea libertas, non altera

tinentia, Clementia.
 O pulcherrimas, in-
 quam! Quanta in spe
 siti sumus! Si quidem
 intellexeritis, inquit,
 & usu vitæ confirma-
 bimini in iis, quæ au-
 ditis. Enimvero, in-
 quam, summo studio
 elaborabimus. Itaque sal-
 vi eritis, inquit. Hæ
 vero cum eum susce-
 perint, quo dedu-
 cunt?

totum qua decipit orbem,

ut ait Poëta. *Idem.*

5 Ἐπαρτεία.] Per quam transi-
 mus à voluptatibus & cupiditatibus
 ad temperantiam. Nec enim con-
 nientia virtus est, ut Peripatetici lo-
 quuntur. *Idem.*

6 Ἡρωότης.] Quæ est iræ mode-
 ratio, de qua Ethic. 4. *Idem.*

7 Ἐν σωῆτε, καὶ ἐξί-
 κωπιήσεσθε ὧν ἀπέεπε.] Non meræ
 doctrinæ res est, sed habitu opus
 est; neque tamen non doctrinam
 vel præcedere, vel comitari oportet;
 sed ea contentum esse, quasi-
 que acquiescere non oportet. Unde
 illa dicuntur vere & divinitus in
 Ethicis: ὅτι τὴν ἐξ ἡρώσεως, ἀλ-
 λά παρτείας. Item: ἢ μὴ μὴ ἰσορρο-
 πῆναι εἰδῶμεν, εἰ καὶ ἴσα πρᾶξι ἴσως.
 Ita se habet, ut in pictura, statuarum,
 citharistica, architectura, similibus,
 de quibus meditari, scire, differere,
 nihil est, nisi agas, aut ut deinceps
 agas. *Idem.*

8 Πρὸς τὴν μητέρα ἀπάγασι,
 τὴν ἐπὶ ἡ εὐδαιμονία.] Coro-
 natur, quemadmodum victor, &
 beatitudine, ipsius δωάμεν: quia

ἔφη. Αὐτὴ ᾗ τίς ἐστιν; Εὐ-
 δαιμονία, ἔφη, ποῖα ᾗ
 ἐστὶν αὐτῆ; ὁρᾷς τὴν ὁδὸν
 ἐκείνην, τὴν φέρουσαν Ἰππὶ
 τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὃ ἐστὶν
 ἀκρόπολις τῶν θεῶν
 πάντων; ὁρῶ. ἔκβην Ἰππὶ
 τῆς προπυλαίας γυνὴ κα-
 θεσηκῆα Κλειδὴς τίς κά-
 θηται Ἰππὶ θρόνῳ ὑψηλῷ,
 κοκκοσμηρῆμῃ ἐλευθερίας,
 καὶ ἀπειρέργως, καὶ ἐσεφα-
 νωρῆμῃ σεφάνῳ διαση-
 πάνῳ καλῶς; Ἐμφαίνῃ
 ἔτιως ἔχων. Αὐτὴ τοίνυν
 ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη.
 ὅταν ἐν ᾧδὲ τίς ᾠδᾷ γέ-
 νηται, τί ποιᾷ; Στεφανοῖ
 αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς
 διωά.

cunt? Ad matrem suam,
 inquit. Ea vero quæ
 est? Beatitudo, in-
 quit. Cujusmodi vero
 est? Videſne viam il-
 lam quæ ducit ad fasti-
 gium illud, quæ arx
 est septorum omnium?
 In vestibulo igitur Ma-
 trona, constanti æta-
 te, & formosa, in
 alto folio sedet, comp-
 ta liberaliter, & citra
 luxum, corona florida
 peregrégie ornata, Ita
 sane videtur. Ea igitur
 Beatitudo est, inquit.
 Cum autem huc aliquis
 pervenerit, quid illa
 agit? Coronat eum, in-
 quit,

virtutes in seſe habent beatam vi-
 tam, nec illis est aliquid ſuavius,
 utilius, præſtabilius. At quæ vin-
 cimus certamina? τὸ μίγξαι θη-
 ρία: vitia intelligit, de quibus ita-
 ſim in principio egimus. Summa
 rei hæc eſt, ut ſuperet animum &
 cupiditatem ratio: quam primam
 laudatiſſimam victoriam nominavit
 Plato. Τὸ νικᾶν, inquit, αὐτὸν
 ἑαυτὸν, παρῶν νικᾶν ἑαυτὸν τὴν
 ἐπιθυμίαν. τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυ-
 τῆς πάντων ἀλλοτρίων τῶν ἀμάρ-
 τῶν. Cum hiſ conveniunt & hæc
 ejuſdem, ut Cebes etiam verba ipſa
 ſimpliſſe à Platone videatur. τῆς τῆς

ἡδονῶν, inquit, νίκης ἀκροῦς ὄν-
 τας αἰνέσθαι εὐδαιμονίως. ἡττᾶσθαι
 δὲ, τυραντίον ἀπαν. Indicat
 vero etiam non ſolum ita ſapientes
 loqui, ſed & vulgus, ubi inquit,
 ἡδονῆς μὲν τοίνυν ἐθύμω ληζόμε-
 νοι ἀεὶ δὲ, ἀπαντες ὡς οἱ μὲν κρείτ-
 των ἡμῶν, ὡς δὲ ἡττῶν ἐσὶ. Expli-
 cantur illæ bellæ uberius: quarum
 aliæ ſunt vitiorum ſcuturignes, aliæ
 ipſa vitia, aliæ mala, quæ vitia ipſa
 comitantur. Ignorantia in errorem
 inducit, errantes in pleciſque gravi-
 ter delinquimus, ex vitiis denique
 calamitas. Idem.

δυνάμη Εὐδαιμονία, καὶ
 αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεταί,
 ὡσπερ τὰς νενικηκότας
 τὰς μεγίστας ἀγῶνας.
 Καὶ ποίους ἀγῶνας νενί-
 κηκεν αὐτός; ἔφω ἐγώ.
 Τὰς μεγίστας, ἔφη, καὶ τὰ
 μέγιστα θηρία. ἂν πρῶτε-
 ρον αὐτὸν κἀπόδιε, καὶ
 ἐκόλαζε, καὶ ἐπὶ δᾶλον.
 ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ
 ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ
 κενεράτηκεν ἑαυτῷ. ὡς
 ἐκείνα νῦν τῷ δα-
 λύσοι, κατὰ πρῶτον ἔτ'
 ἐκείνοις πρῶτερον. ποῖα
 λέγεις ταῦτα τὰ θηρία;
 πᾶν γὰρ Ἰπιδυμῶ ἀκῆ-
 σαι. Πρῶτον μὲν ἔφη, τὴν
 ἀγροίαν, καὶ τὸν πλάνον.
 ἢ ἔδοκεῖ σοι θηρία ταῦ-
 τα εἶναι; καὶ πονηρά γε,
 ἔφω ἐγώ. εἶτα τὸ Δύπλι,
 καὶ τὸ ὄδυρμον, καὶ τὸ Φιλαρ-
 γυρίαν, καὶ τὴν Ἀκροσίαν,
 καὶ τὸ λοιπὸν ἅπασαν κα-
 κίαν. πάντων τῶν κρεα-
 τῶν, καὶ ἐκρεπίται, ὡσπερ
 τὸ πρῶτερον; ὦ καλῶν
 ἔργων, ἔφω ἐγώ, καὶ

quit, sua vi, cate-
 ræque virtutes omnes,
 ut eos qui maximis sint
 certaminibus defuncti.
 Quibus autem certami-
 nibus is est defunctus?
 inquam. Tum ille:
 Maximis, inquit: &
 maximas belluas, quæ
 prius ipsum devorabant,
 & cruciabant, supera-
 vit omnes, & à se
 profligavit, ipse sui ju-
 ris factus: adeo ut il-
 læ jam ei ita serviant,
 quemadmodum ipse du-
 dum illis serviebat. Quas-
 nam dicis belluas?
 Perquam enim audire
 cupio. Primum, in-
 quit, Ignorantiam &
 Errorem. An vero eas
 esse belluas non censes?
 Et quidem maleficas,
 inquam. Deinde Do-
 lorem, Lucrum, Ava-
 ritiam, Intemperantiam,
 & omnia genera vi-
 tiorum. His omnibus
 imperat; non paret,
 ut prius. O præclara,
 inquam, facinora, vi-
 ctoriamque pulcherri-
 mam!

καλλίστης νίκης, ἀλλ' ἐκείνο ἐπι μοι εἶπε, τίς ἡ δυνάμις τῆς σεφάνου, ὡς εἶπες σεφανῶδαυ αὐτόν; Εὐδαιμονική, ὡς νεανίσκου. ὁ γὰρ σεφανῶδης τῶν τῆ δυνάμει δὲ δαίμων γίνετο, ἢ μακάρεσσιν, ἢ ἐκ ἐχθρῶν ἐν ἐτέρῳ πᾶσι ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῶ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις; ὅταν ἢ σεφανῶδης, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

10 Ἄγχι-

ἢ καὶ κρηταῖοι, καὶ οὐκ ἔχοντες ἐπι τοῖς πᾶσι ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας ἀλλ' ἑαυτῶν.] Hæc à Schola Stoica non prorsus abhorrentia, tamen ex ipso Platone desumpta videri possunt, cuius hæc sunt verba in Epitaphio: Ὅταν γὰρ ἀνδρῶν, inquit, εἰς ἑαυτὸν ἀνήρηται πάντα τὰ κατὰ εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐργὸς τέτυκται, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις ἀμείβεται, ἐξ ἑνὸς ἢ ἐν, ἢ κακῶς πρὸς ἑαυτὸν πλοῦσται ἢ ἀφροσύνη, καὶ τὰ κείνη, τέτυκται ἀλλοτρίᾳ παρασκευασμῶν ἢ ἐπι τοῖς ἑαυτῶν, καὶ ἐπὶ ὁ ἀνδρῶν ἐφροσύνη. ἔτι γὰρ κρηταίων χρηματικῶν ἐπαίδων, καὶ ἀφροσύνη, μάλιστα πιστεύεται τῆς παροικίας. ἔτι γὰρ χαίρων ἔτι λυπέμενοι ἀγαθῶν φρονήσεται, ἀφροσύνη τὸ αὐτῶν πεπονημένον.

Quem locum sic interpretatus est M. Tullius: Nam cum viro ex se ipse apta sunt omnia, qua ad bene vi-

nam! Verum illud etiam mihi dicitur: quævis est illius coronæ, quæ cum ornari dicebas? Beatifica, ὁ adolescens. Nam qui ea vi coronatur, fit beatus, & malorum expers: nec in aliis spem felicitatis habet repositam, sed in semet ipso. O præclaram victoriam! Ubi autem coronatus est, quid

pendendum ferunt, nec suspensa aliorum, aut bono casu, aut contrario, pendente ex alterius eventu, & errare coguntur: huic optime vivendi ratio comparata est. Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens: hic & nascentibus & cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit & obediet præcepto illi veteri: neque enim latabitur unquam, nec marebit nimis: quod semper in seipso omnem spem reponat sui. Quod Plato ait, si ab eo excludatur benevolentia, sive beneficium DEI falsum sit. Sed cum cæteri clamant, cum Philosophi magnifice prædicant, nihil esse boni, nisi à DEO, & maxima maxime. Sic apud eundem ait Socrates Eutyphron: εἶδεν γὰρ εἶναι ἡμῶν ἀγαθόν, ὅτι ἂν μὴ ἐκείνοι δῶσι. Nec de Platonis mente dubitari potest, qui inter Philosophos maxime omnium religiose scripsit. Sic & Aristoteles Ethic. 1. κατὰ εὐδαιμονίας, ὅτι μάλιστα γινώσκουσιν. Idem.

10 Ἄγχι αὐτὸν ὑπολαβῶσαι αἱ δρετὰ πρὸς τὸν τόπον ἐκείνον, ὅθεν ἦλθε πρῶτον, καὶ δεικνύσιν αὐτῶ τὰς ἐκεῖ διατριβόνας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγῶσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶν), ἔκγονται κατὰ κεκρατημένους, ὡς περὶ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπὸ Ἀκροσίας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἐτέρων κακῶν· ἐξ ὧν καὶ διώονται ἐκλυῶσαι ἑαυτὰς τῶν δεινῶν, οἷς δέδεν), ὡς σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὡς. ἀλλὰ παραπίον) Διὰ παντὸς ἔβίβει. τῶν δὲ πάχιστοι Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ ἐκταδε ὄδον εἰρεῖν. ἐπιλάθοντο γὰρ τὸ πρῶτον ἔδαιμονίαν πρὸς παρ-

quid facit ; quove abit ? Virtutes eum deducunt eo, unde ante venerat : & ostendunt ei illos qui ibi agunt, ut male & misere vivant, & ut vitæ naufragium faciant, & errent : & quasi victi ab hostibus ducantur ; alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Avaritia, alii Vanæ gloriæ studio, alii ab aliis malis. Quibus à difficultatibus, quibus constricti tenentur, ipsi eluctari non possunt, ut serventur, & huc perveniant ; sed per omnem ætatem turbantur. Quod eo illis accidit, quod viam hanc invenire non possunt ; quippe obliti mandatum quod Genius de-

10 Ἄγχι αὐτὸν.] Nec enim è cætu mortalium se abducit vir bonus, etiam si salutem sit consecutus ; sed in re domestica & publica operam ipse navat generi mortalium. Hoc autem ipsum est beatum sive divinum, bene de amicis, bene de patria, bene de multis mortalibus

mereri. Quando vero etiam quis animadvertit errorem maximæ multitudinis mortalium, duplicatur ei id, quo potitus fuit, summum bonum : quod & Lucretius affirmat suavissimis versibus.

Suaave mari magno turbantibus æquora ventis, &c. Idem.

τάγμα. Ὁ ῥῥῶς μοι δο-
κῆς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τὸ
πάλιν ἄπορῶ, διὰ τὴν δει-
κνύσκειν αὐτῶ τὸν τόπον
ἐκείνον αἰ Ἀρετῶν, ὅθεν
ἦκε τὸ πρῶτον. Οὐκ αὖ.
κρυβῶς ἦδὲ, εἰδὲ ἠπίστα-
το. ἔφη, εἰδὲ τὸ ἐκεῖ, ἀλλ'
ἐνεδοίαζε. καὶ διὰ τὴν
Ἀγνοίαν, καὶ τὴν Πλάνον, ὅν
δὴ ἐπεπώκη, τὰ μὴ ὄντα
ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ
εἶναι, ἔ τὰ μὴ ὄντα κακά,
κακά. διὸ ἔζη κακῶς,
ὡσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ
διετρέποντες. νῦν ἡ ἀ-
πειληφῶς τὸ Ἰππικήριον τὸ
συμφερόντων, αὐτὸς τε
καλῶς ζῆ, ἔ τὰς θεῶ-
ρεῖ ὡς κακῶς πρῶτος οὖσιν.
Ἐπειδὴν εἰς θεωρήσῃ
πάντα, τί ποιεῖ ἢ ¹¹ ποῖ βα-
δίζει; Ὅπως ἀν βέλη),
ἔφη. πάντα καὶ γὰρ ἐστὶν
αὐτῶ ἀσφάλεια, ¹² ὡσπερ
τὸ Κωρύκιον ἀντρον ἔχον-
τι.

¹¹ Ποῖ βαδίζει.] Vera ἐλπί-
στία. Ei vero ubique bene, ubique
patria: miseri in patria exsulant, se
ipsi fugiunt. Idem.

¹² Κωρύκιον ἀντρον.] Pingit

dederat. Recte mihi
dicere videris. Sed rur-
sus illud dubito; cur
Virtutes eum locum il-
li monstrent, unde
prius huc venerat. Non
fatis norat, neque in-
telligebat, inquit, quic-
quam eorum quæ ibi
geruntur: sed dubita-
bat: &, ob Ignoran-
tiam & Errorem quem
imbiberat, ea quæ bona
non sunt, bona esse
putabat; & mala, quæ
mala non sunt. Qua-
re male vivebat, ut
cæteri qui ibi degunt.
Nunc vero conducibi-
lium rerum scientiam
consecutus, cum ipse
bene vivit, tum il-
lorum miseras perspi-
cit. Hæc autem con-
templatus, quid agit,
aut quò vadit? Quo-
tunque voluerit, in-
quit. Ubique enim in-
tuto est, non secus ac
si Corycium antrum te-
ne-

hunc locum Oratione. Quod in tu-
to sit & ameno loco virtute prz-
stans. quale antrum Corycium
describitur, in quo optimus crocus
provenit. Esse enim cavernam in-
genit

π. καὶ πανταχῶ ἐν αὐτῇ
 ἀφίκεται, πάντα καλῶς
 βιώσεται μετὰ πάσης ἀ-
 σφαλείας. ὑποδέχονται
 γὰρ αὐτὸν ἀσμελῶς πάν-
 τες, καθάπερ ἵατροὶ οἱ
 πάσχοντες. Πότερον ἐν
 κακείνας πῆς γυναικας,
 αἷς ἔφης θηρία εἶναι, ὅσα
 ἔπι φοβεῖται, μὴ τι πάθη
 ὑπὸ αὐτῶν; Οὐδέν. ἔ
 μὴ διοχληθῆσῃ), ἔτε ὑπὸ
 Ὀδύνης, ἔτε ὑπὸ Λύπης,
 ἔτε ὑπὸ Ἀκροσίας, ἔτε
 ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἔτε
 ὑπὸ Πενίας, ἔτε ὑπὸ ἄλ-
 λων κακῶν ἕδενός. ἀπάν-
 των γὰρ κυριώτερον, καὶ ἐπάνω
 πάντων ἐστὶ τῶν πρῶτον
 αὐτὸν λυπέντων. ¹³ κα-
 θάπερ οἱ ἐχιόδηκιοι. τὰ γὰρ
 θηρία

gentem, rotundam, altis cupibus
 cinctam undiquaque: ubi descende-
 tis solum et si inæquale & maxima
 ex parte saxosum; tamen perpetuo
 viventibus fruticibus ferax, juxta
 solum croco constitum, ut scribit
 Strabo lib. 14. Κάριον, inquit,
 ἄκρον. ὑπὲρ ἧς ἐν εἰρησὶ τῶν δόξαις,
 &c. Idem.

Ως περὶ τὸ κάριον. ἀντιφῶν ἐχθ-
 ρῶ.] Salmast. in *Præfat.* [Notum ex
 Geographis, quale fuerit antrum Co-
 rycium. Ex ejus descriptione liquet,
 quam tuti esse potuissent ac securi,

neret. Et quotunque
 pervenerit, omnino ho-
 neste vivet, ab omni
 periculo remotissimus.
 Omnes enim eum li-
 benter suscipient, ut
 ægroti medicum. Nun-
 quid ergo illas quoque
 mulieres, quas dicebas
 esse belluas, timere de-
 siit, nihil ab eis ex-
 pectans mali? Nihil.
 Neque enim vel Dolo-
 re, vel Molestia, vel ab
 incontinentia, vel ab
 Avaritia, vel à pauper-
 tate, vel ab ullo alio
 malo vexabitur. Omni-
 bus enim dominatur,
 omnibus est superior
 iis à quibus ante ex-
 agitabatur; quemadmo-
 dum viperarii. Nam fer-
 pen-

qui specum illum incolere voluis-
 sent vide Melam. lib. 1, c. 13. Ca-
 ssaubonus.

Significat, locum hunc tutum &
 ætænum esse, instar antri Corycil.
 Cujus elegantem *τοπογραφίαν* vi-
 da apud Melam. cap. 1111. in descri-
 ptione Ciliciz. Meminit ejus quo-
 que Strabo lib. 14. *Snecanus.*

¹³ Ut ad hujus loci sententiam
 propius accedamus, subjiciam quæ
 ad institutum facere arbitror. Sic
 igitur Plinius libro septimo, capite
 secundo, de Ophiogenibus, Phyllis
 &

de Marfus: *Crates Pergamensis in Helleſponto, &c.* uſque ad illa verba, *natos ſerpentibus.* Et paulo inferius: *Simile & in Italia Marſorum genus duras, quos a Circes filio ortos ferunt, & ideo inſeſſe iis vim naturalem eam.* Eodem capite, ſed multo inferius, refert, incolere Athon montem, qui viperiſis carnibus alantur: itaque nec capiti, corporive, nec veſtibus eorum noxia eſſe animalia. Sic Strabo: *ἐν τῷ ἄρῳ μὲν δὲ οὖτος τῶν ἐφιορῶν ἐς συρῆναιάν πῶς ἔχειν ὡς τῶν ὄφεις.* Pagina 94. *Εἶπε Τέντυρος πόλις, ἐν τῷ ἄρῳ δὲ Ἀγ-φιορῶντος περὶ τῶν ἀδύς Αἰ-γυπτίους ὁ Κροχιδεῖλος ἠπίμω-ται, &c.* uſque ad illa verba, *οἱ Τέντυροῦται.* Ipſa autem verba, [*καὶ πῶς οἱ ἐχθροὶ κλοῖ.*] quomodo interpres, aut quomodo aptam ex iis ſententiam eliciam non video: aliquam hic maculam hæere ſuſpicor, nec tamen aliquid corrigo, nec me unum ex Criticis profiteor. Forte legendum ſit *οἱ ἐφιορῶντες*: aut quos alios nominatim appellaret. Altera dictio ex margine in verba ſcriptoris irreperſit. Sed de neutro affirmo. Quid velit, nos, opinor, non ſugit: hoc videlicet, ut quidam, quod inviolabiles ipſi ſunt, aut certum remedium in promptu habent, morſu viperæ non læduntur, aut pereunt: ita quem Diva beatitas coronaverit, iſ nec à feris, quæ dicuntur, necati aut lædī po- teſt: non conſcitur, nec angore, nec triſtitiâ, nec intemperantia, nec avaritia, nec paupertate, nec ullis horum malorum, quibus plerique mortalium graviter afficiuntur, & multi miſeri pereunt. Sunt item viperæ, in quibus etiam plus veneni: fortuna bona, honores, imperium, opes, nec non voluptates omnes geris, præter eas, quæ ſunt expurgati animi. Illa non anxie deſiderat vit bonus. Si ve accepit aliunde, ſive ſibi comparavit, iis non abutitur, ſed ſic utitur, ut officii nulla in par-

te oblivifcatur. Hoc cauſa eſt, quod qui ita ſapientia ſunt præditi, ut ita loquamur; æmulantur Prometheum, quæ proprie prudentia dicitur, directrix omnium actionum & conſiliorum, quæ in noſtris rebus capimus: in quibus *ὡρεαίρεσις* ſemper eſt recte agendi, quod eſt acce ſtudium, nec ullo unquam tempore intermittitur. Fieri igitur non poteſt, aut certe nec cito, nec facile fieri poteſt, ut bonus à ſe deſcifcat, & ſui diſſimilis evadat. Nec vero de viri boni conſtantia dubitandum, *ὅτι ἐδὲν γὰρ ἔπας ὑποβέχῃ & ἀνδραπνίων βεβαίω-της, ὡς ὑπὸ τῶν ἐνεργειῶν τῶν κατ' ἀρετῶν,* ut Ariſtor. Ethic. primo ait. Tanta eſt perpetuitas & conſtantia operationum virtutes, ut nullius rei humanæ. Sunt autem *ἐνεργεῖαι* non tantum facta, ſive actiones virtutis; ſed etiam conſilia & mentis cogitationes, quæ diriguntur ad virtutem, quæ nunquam oportet quieſcere. Non eſt igitur beatus Chamæleontis inſtar aut Polypſi: ſed ex Platone, ſive potius ex ipſo Simoide adducitur ibidem, *τιτράζων ἄνδρ ἰσόγυς ὁ ἀγαθός*: *vir bonus revera quadrans abſque reprehensione.* Totus ille locus conſideretur. *Cæſelius.*

[*Καὶ πῶς οἱ ἐχθροὶ κλοῖ.*] Saluti in *Præfat.* [*Ἐχθροὶ κλοῖ* haud alſi queant intelligi, præter eos quos viperæ momorderit. Ecquod illi morſum viperæ, qui à viperæ morſi fuerint, haud fateor me videre.] Hinc vit ſummus, quia Arabs, *viperarios* reddidit, conſicit eum legiſſe *ἐχθροῦ ἔρεθ* vel *ἐχθροῦ ἔρεθ*: *i. viperarum venatores.* Ego minori mutatione, *ἐχθροῦ κλοῖ* dudum legendum conſiciebam, & ita ad oraſ meas notaveram: ut intelligat, qui viperas circumſerebant, (aut aliebant) ad ſpectaculum; quod quæ aliis morſu ſuo pernicioſæ vulgo eſſent: illi ſine noxa familiariter tractarent. Tales, aut valde fallor,

θηρία δήτα πάντας τὰς
 ἄλλας κακοποιῶντα μέ-
 γρη θανάτω, ἐκείνους δ'
 λυπεῖ, Διὸ τὸ ἔχειν ἀντι-
 φάρμακον αὐτὰς τῷτο-
 κῆ τῶτον εἶδεν λυπεῖ, Διὸ
 τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον.
 Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέ-
 γειν. ἀλλ' ἐπὶ τῷτο μοι
 εἶπε, τίνες εἰσὶν ἔτοι οἱ δο-
 κῆντες ἐκείθεν ἄπο τῶ βα-
 νῆ πρὸς ἀγίνας; καὶ οἱ
 μὲν αὐτῶν ¹⁴ ἐσφρανω-
 μένοι, ἐμφάσιν ποιῶσιν
 ὄφρο-

pentes, qui omnes alios ad necem usque persequuntur, illos non lædunt, eo quod veneni remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eo quod remedium habet. Recte mihi detere videris. Sed illud etiam mihi explica, quinam ii sint, qui inde à tumultu adventant? Quorum alii coronati, speciem hilaritatis præ se ferunt; qui vero

alicubi legere memini, & locum in libris, qui jam non mei juris, annotasse. Ratio nominis obvia: & H. Stephanus, in opere nunquam satis laudato, citat ex v. l. *δικήσιος*, *θηρών*: quod idem fere est. Cæterum, nec illud Salmastianum, *ἰχθυόθῆρος*, ullibi est: quod ego sciam. Casellii conjectura, (sed quæ ab ipso modeste proponitur) remotior, *οἱ ἐφρονωεῖς*. in Veteri Lexico, (quod me monuit vir doctiss. *Ja. Wyndes*, Doctor Medicinæ Londinensis:) *ἐφροδιώκης*: *μορσίος*. Pari ratione, & *ἰχθυοδιώκης*. Nulla est harum lectionum quæ non vulgatæ præferenda videatur. Sed nunquam satis cauti sumus, cum de mutanda lectione ferenda sententia est. Hinc tot Criticorum sædæ & sæpe digladiationes. Duplici argumento eo prope nunc adducot, ut nihil mutandum censeam. Primo, quia dicit Διὸ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτὰς τῷτο. Quid illud τῷτο, nisi τὸ

δηχθῆναι κατὰ τῆς ἰχθ. intelligat? Deinde, ratio similitudinis tanto plenior, cum pariter de *bestio* dixerit, jam eum lædi non posse, à quibus ante lædebat. Cæterum de viperæ morsu an ita res habeat, nec ne, non hic quaero. Quam multa vulgo recepta & credita, quæ falsi convincit experientia? Mirum nā alij, qui jam non occurrunt, ita olim prodiderint. Cælius Rhodiginus aliquid in hanc sententiam, quod apud ipsum lætor inveniet. *Casaubonus*.

¹⁴ *Ἐσφρανωμένοι*.] Qui in studio virtutis perseverant, coronantur, sunt certo animo: habent enim quibus contenti sunt, nec conficiuntur desiderijs rerum, quæ extra ipsos sunt. Namque necessaria paratæ non sunt difficillima. Sin quis modum non statuat cæteris bonis, is nunquam in summa fortuna acquiscit, quoniam nova ille semper sinit. Boni autem ita animo conser-

Ὀφροσυνῆς πινός. ¹⁵ οἱ ᾗ
 ἀσεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπε-
 γνωσμηνοί, καὶ τὰς κνή-
 μας καὶ τὰς κεφαλὰς δο-
 κῆσι περιέφθαι. κατέ-
 χονταί ᾗ ὑπὸ γυναικῶν
 πινῶν. Οἱ μὲν ἐσεφανα-
 μηνοί, σεσω(μηνοί εἰσι
 πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ
 ὀφραίνονται, πετυχηκό-
 τες αὐτῆς. οἱ ᾗ ἀσεφά-
 νωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσ-
 μένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας,
 ἀνακάμπτουσι, κακῶς
 καὶ ἀθλίως ἀγκείμηνοι.
 οἱ ᾗ ἀποδεδειλιακότες, καὶ
 ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν
 Καρτερίαν, πάλιν ἀνα-
 κάμπτουσι, καὶ πλανῶν-
 ται ἀνοδίᾳ. Αἱ ᾗ γυναῖ-
 κες, αἱ μετ' αὐτῶν ἀ-
 χλαθῆσαι, πίνες εἰσὶν
 αὐταί; Λύπηα ἔφη, καὶ
 Οἰ-

vero coronis carent de-
 sperabundi, cum cru-
 ribus & capitibus attri-
 tis esse, tum à mu-
 licibus quibusdam deti-
 neri videntur. Qui
 coronas gestant, in-
 quit, incolumes ad E-
 ruditionem pervenerunt,
 eaque se potitos esse
 lætantur. Qui autem
 coronis carent, par-
 tim ab Eruditione re-
 pudiat recedunt, male
 ac misere affecti; par-
 tim ignavia debilitati,
 cum ad Tolerantiam af-
 scendissent, retro re-
 deunt, nullo certo
 itinere oberrant. Mu-
 lieres vero, eos affe-
 ctantes, quæ sunt?
 Ærumnæ, inquit, &
 Mo-

tæ, quoquo etiam tuto se ver-
 tant, & ita vitæ mortalis spatium
 non adeo misere, immo satis fe-
 liciter conficiant. Debent autem
 illa omnia rectæ educationi. *Cas-
 tius.*

¹⁵ Οἱ δὲ ἀσεφάνωτοι.] Victoria
 excidunt, qui ad παιδείαν, sive
 rectam eruditionem non accesser-
 unt, aut ei dicto minus audientes

fuerunt. Plerique autem deficiunt
 abstracti illecebris falsarum sive
 noxiarum voluptatum, aut negotio-
 rum, laborumque impatientia. Hi
 in vita sibi nusquam constant; sed
 in omnibus ejus partibus errant, &
 hinc inde vagantur, non incomitati.
 Sectantur enim eos molestiæ &
 dolores, graves cruciatus animi,
 desperatio, infamia sive obscuritas,
 in-

Οδύαι, ἢ Ἀθυμία, ἢ Ἀδοξία, καὶ Ἀγνοία. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκροαθεῖν. Νῆ Δία, πάντα, ἔφη, ἀκροαθεῖσιν. ¹⁶ ὅταν ᾗ ἔτι ἀφροσύνηντα εἰς τὸ πρῶτον περιβόλον πρὸς τὴν ἠδύπαιαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ¹⁷ ἔχι αὐτὸς αἰπῶντα, ἀλλ' ὄψιν κακῶς λέγεις καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τὰς ἐκείσε βαδίζοντας, ὡς παλαιπῶροι ἢ ἀθλιοὶ εἰσι, ἢ κακοδαίμονες, οἱ τὸ βίον τὸ παρ' αὐτοῖς διπολιπόντες κακῶς ζῶσι, ἢ ὅτι διπολεύσιν τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. ¹⁸ ποῖα ᾗ λέγεις ἀγαθὰ εἶναι, τὴν

Ἄσω-

Molestia, & Desperationes, & Ignominia, & Ignorations. Si ita est, ut dicis, mala omnia eos affectantur. Utiq̄ profecto mala omnia sequuntur. Cum vero isti in primum septum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non semet ipsos accusant: sed statim & Eruditioni, & id iter ingressis maledicunt, ut ærumnosis; & miseris atque infelicibus, qui ea vita, quam ipsi agant, relicta, male vivunt, nec perfruantur ipsorum bonis. Quæ vero bona esse dicunt? Luxum,

inficitia denique illarum pessima mater. *Idem.*

¹⁶ ὅταν δὲ ἔτι.] Primum nulli se culpæ affines esse autumant, quando non sentiunt, cum quantis luctantur malis: quod est ipsis malorum principium & caput, ut infanti in maximo morbo sunt, qui se insanire ne suspicantur quidem. Alterum est, quod oderunt παιδείαν, eique faciunt convitium? quod & in artibus fit, ut quæ ignoramus, ea habeamus in vilissimis: vulgo certe ita fieri experitur. *Idem.*

¹⁷ In quibusdam editionibus re-

peritur ἔχι ἰαυτὸς. Sed hæc liberiorum, ut opinor, vitio subinde commutantur. *Wolffius.*

¹⁸ Ποῖα δὲ λέγεις ἀγαθὰ εἶναι.] Cum vitam beatam in voluptate ponant, eaque sordida, luxu & intemperantia se beatos iudicant. Vitam autem vivunt non hominum; sed pecudum, quasi animam tantam vegetativa & sensitiva præditi, rationis expertes. Sic Xenophon δῶκεν. οἱ πὶ γὰρ ἀγαθῶν. ὡς εὐθυδήμης, ἀνδραγαθῶν ἀκατάτης ἡμεῖς. usque ad βοσκομένων. Aristot. 3. Ethic. πρὸς τὴν παιδείαν.

Ἀσωτίαν, καὶ τὴν Ἀκρα-
 σίαν, ὡς εἶποι ἄν τις Ἰππὶ
 κεφαλαίαις. τὸ γὰρ ὄω-
 χεῖσθαι βοσκημάτων, τρέ-
 πον, ἀπὸ λαοσίν μεγί-
 των ἀγαθῶν ἠγῶνται εἶ-
 ναι. Αἱ ἣ ἔσονται γυναῖ-
 κες αἱ ἐκείθεν ἐξ ἀγαθό-
 μλμα, ¹⁹ ἴλαραί τε καὶ
 γελῶσαι, τίνες καλῶνται;
²⁰ Δόξαί. ἔφη. καὶ ἀγα-
 γῆσαι πρὸς τὴν Παιδείαν
 τὰς εἰσληθόντας πρὸς τὰς
 Ἀρετὰς, ἀνακαμπήσιν
 ἕπως ἐτέρως ἀγάγῃσι,
 καὶ ἀνασγείλωσιν, ὅπ
 δὴ δαίμονες ἤδη γέγονα-
 σιν, ἔς τότε ἀπήραγον.
 Πότερον ἔν, ἔφλω ἐγὼ,
 αὐτὰ εἰσω πρὸς τὰς Ἀρε-
 τὰς εἰσαορῶνται; Ἐφῆ,
²¹ ἔ.

τις ἠδὲν αἱ ἢ συμφροσύνη ἢ ἡ ἀ-
 κροασιὰ ἰσὶν, ἂν ἢ πῶς λοιπὰ
 ἔωκα κρινῶνται. ὅταν ἀνδραποδω-
 δῆς ἢ Ἰππείδης φαίνονται. Ca-
 selius.

¹⁹ Ἰλαραί τε.] Non ἴλαραί τε.
 Wolfius.

²⁰ Δόξαί.] Opiniones cum fal-
 sae sint, quo pacto quem ad veram
 disciplinam deducant? Sic opinor,
 quia fieri non potest, quin qui opi-
 namur, cogitationes huc illuc verset.
 Quanquam autem nihil videt, de

Luxum, & Incontinen-
 tiam, ut summam di-
 cam. Nam, pecudum
 more gulæ fervire, ma-
 ximorum bonorum esse
 fructum opinantur. Al-
 teræ vero mulieres il-
 linc profectæ, hila-
 res, & ridentes, qui-
 bus nominibus appel-
 lantur? Opiniones, in-
 quit: & perductis ad
 Eruditionem iis qui ad
 Virtutes sunt ingressi,
 redeunt, ut alios addu-
 cant, atque renuncient,
 eos quos illo adduxerint,
 jam beatos esse factos.
 Utrum igitur, inquam,
 istæ ad Virtutes ingre-
 diuntur? Non, inquit: ne-

quo certi aliquid statuat: tamen ad-
 fulget illi recti aliquid, sive scintil-
 lula veritatis. Cum igitur certiora
 scire desideremus, opiniones quo-
 dammodo duces sunt ad veritatem,
 nisi in eas quis juraverit. Sunt hila-
 res & rident: quia qualiscunque
 cognitio animum læticia perfundit,
 etiam si ex opinione solida non sit.
 Varie opiniones inter se comparatæ
 à veritate non penitus abhorrent.
 Regrediuntur, manentque in vulgo.
 Cum autem quis verum viderit, &
 falsa à veris distinxerit, jam optari de-

21 ἢ. ἔ γὰρ θήμις Δόξαν
 εἰσπορεύεται πρὸς τὴν
 Ἐπιστήμην. ἀλλὰ τῇ παι-
 δείᾳ ὡδραδύοαζιν αὐ-
 τὴς. εἶτα ὅταν ἡ παι-
 δεία ὡδραλάβῃ, ἀνα-
 κάμψισιν αὐτῆ παλιν,
 ἀλλὰς ἄξισαι ὡσπερ αἱ
 νῆες, τὰ φορτία ἐξελο-
 μῶσι, πάλιν ἀνακάμ-
 ψισιν, καὶ ἄλλων πινῶν
 γημίζον). Ταῦτα μὲν δὴ
 καλῶς μοι δοκῆς, ἔφω,
 ἐξηγησάτω. ἀλλ' ἐκείνο
 εὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας,
 22 τί προσέτι τὸ Δαιμό-
 νιον τοῖς εἰσπορευομένοις
 εἰς τὸ βίον ποιεῖν; Θάρ-
 ρεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς
 θάρρετε. πάντᾳ γὰρ ἐξη-
 γήσομαι, καὶ εὐδὲν ὡδρα-
 λεί-

definit, & scire rem ipsam incipit.
 Casaub.

21 Οὐ γὰρ θήμις δόξαν εἰσπορεύεται.]
 Vide supra notata, num. 16. Casaub.

22 Τί προσέτι τὸ δαιμόνιον.]
 Docet Genius, primum de fortuna,
 ejusque bonis, quemadmodum illa
 levia, hæc incerta sint. Igitur nec
 fortunæ, nec ejus bonis esse nitend-
 um. Seneca:

*Nemo confidas nimium secundis,
 Nemo desperet meliora lapsis.*

Hoc præceptum sapientiz expressit
 & Tragedus Euripides, ut opinor:

neque enim fas est O-
 pinionem intrare ad
 Scientiam: sed Erudi-
 tioni tradunt illos. Quos
 cum Eruditio susceperit,
 redunt istæ, rur-
 sus alios adducturæ; vel-
 uti naves, expositis far-
 cinis reductæ, aliis re-
 bus onerantur. Ista qui-
 dem mihi recte expli-
 care videris Sed il-
 lud nondum declarasti,
 quid Genius in vitam
 introeuntibus præcipiat?
 Ut bonis animis sint,
 inquit. Quare bonis a-
 nimis este & vos. E-
 narrabo enim omnia,
 neque quicquam præ-
 ter-

Μὴ δὲ ἐντύχημα μὲν ἂν ἴσῃ

μέγα,
 ὅς ἐξοπία μείζον ἢ χροῖν
 φροσίν.

Μὴ δὲ ἂν π σὺμβῆ δυνατὸς, δή-
 λον πάλιν.

Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μέγιστος, τὴν
 σωτῆρ φύσιν

Σώζων βεβαίως, ὡςτε χροσὶς ἐκ
 πλεί.

Hinc Horatius & hoc expressisse vi-
 detur:

*Rebus angusti animosum atque
 Fortis appare, &c. Casaub.*

O;

λείψω. Καλῶς λέγεις,
 ἔφλω ἐγώ. Ἐκλείνας ἔν
 τ' χεῖρα πάλι, Ὁρᾶτε,
 ἔφη. τ' γυνᾶμα σκείνλω,
 ἢ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ
 ὅτι λίθου σφρογύλας ἐστῆ-
 ναι, λὺ καὶ ἄρπι ὑμῶν εἶπον,
 ὅτι τύχη καλεῖ); Ὁρῶ-
 μῦ ταύτη κελεύει, ἔφη,
 μὴ πῶσθαι. καὶ βέβαιον
 μηδὲν πῶσθαι, μηδὲ ἀ-
 σφαλὲς ἔχειν, ὅ, π, ἀν
 παρ' αὐτῆς, λάβη τις, μηδὲ
 ὡς ἴδια ἠγεῖσθαι, ἔθεν γὰρ
 κωλύει ταῦτα πάλιν ἀ-
 φελέσθαι, καὶ ἐτέρῳ διδόναι.
 πολλάκις γὰρ τῆτο εἴωθε
 ποιεῖν. καὶ Δία ταῦτῳ ἔν
 τ' αἰτίαν κελεύει²³ πρὸς
 τὸς ἑαυτῆς δόσεις, ἔχ
²⁴ ἢ τῆς γένησθαι, καὶ μήτε
 χαί-

termittam. Recte di-
 cis inquam. Rursus igitur
 extenta manu, Vi-
 detis, inquit, mulie-
 rem istam, quæ cæca
 esse videtur, & rotun-
 do saxo, insistere,
 quam vobis modo di-
 xit Fortunam appellari?
 Videmus. Huic, in-
 quit, fidem habere ve-
 tat, aut quicquam fir-
 mum putari, tutove
 possideri, aut pro suo
 teneri; quod illi ac-
 ceptum referatur. Ni-
 hil enim obstare, quo
 minus ea eripiat, &
 alteri tradat. Sæpe e-
 nim eam hoc facere so-
 lere. Ob eam igitur
 causam monet, ne vin-
 cantur illius muneri-
 bus.

²³ Πρὸς τὰς αὐτῆς δόσεις ἔχ
 ἢ τῆς. vel. ἀπλήτῆς. Wolfius.

Πρὸς τὰς ἑαυτῆς δ. ἔχ ἢ τῆς
 γί; Aliter omnes quas vidi edic.
 (Casel. Salmat. Plantin. &c.) ex-
 hibent: πρὸς τὰς ἑαυτῆς δ' ἢ τῆς
 γί. manifesto errore. Caselius, ἀπ-
 λήτῆς reponerat; ut & nos olim ad
 αἴμας nostras: vel certe ἀπλήτῆς. Sed
 non minus placet ἔχ ἢ τῆς, quod
 hic invenimus; unde quoniam prom-
 ptum: ex libris, aut ingenio. Ca-
 saubonus.

²⁴ ἢ τῆς γένησθαι. J. Genius ju-
 bet, ne quis se formæ muneribus sub-
 jiciat, sive se ab iis vincipatiatur: si-
 ve ut se invictos omnes præbeant, ut
 neque efferantur secundis, neque ad-
 veris animum despondeamus, sed
 has vel consilio emendemus, vel for-
 titer toleremus, illas moderemur,
 atque iisdem recte utamur & fruamur.
 Videtur autem legendum pro ἢ τῆς
 vel ἔχ ἢ τῆς, vel ἀπλήτῆς. Quæri-
 tur an sint bonæ? Id explicatum, quan-
 do ostendimus nominatim δωρο-
 μέν

χαίρειν ὅταν διδῶ, μήτε
 ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέλη), καὶ
 μήτε ψέγειν αὐτῷ, μήτε
 ἐπαινέειν. ἔδεν γὰρ ποιεῖ μὲν
 λογισμῶν, ἀλλ' εἰκῆ, καὶ ὡς
 ἐτυχε πάντα, ὡς περ πρό-
 τερον ὑμῖν ἔλεξα. Διὰ
 τῆτο ἔν τὸ Διαμόνιον κε-
 λδῶ, ²⁵ μὴ θαυμάζειν ὅ-
 τι ἀν' πράττει αὐτή, μηδὲ
 γίγνεσθαι ὁμοίως τοῖς ²⁶ κα-
 κῶϊς τραπέζιταις. καὶ γὰρ
 ἑκάστοις, ὅταν μὴ λάβωσι
 τὸ δὲ γύριον ὡς ἀ τ' ἀν-
 θρώπων, χαίρουσι, καὶ
 ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν
 ἢ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτῶ-
 σι, καὶ δεινὰ οἶον) πεπονθέ-
 ναι. ἔ μνημονύοντες, ὅτι

Ἰππ

bus ; neve gaudeant
 cum largiatur ; neve
 doleant cum eripiat :
 utque eam neque lau-
 dent , neque vitupe-
 rent. Neque enim quic-
 quam consulto facere ,
 sed temere atque in-
 considerate , sicut ar-
 te vobis dixi. Quare
 Genius monet , ne mi-
 rentur , quicquid illa
 faciat : neve malos men-
 sarios imitentur , qui
 accepta ab aliis pecu-
 nia gaudeant tanquam
 sua ; eademque repeti-
 ta indignentur , atque
 injuriam sibi factam pu-
 tent : obliti nimirum ,
 ea

ἀγαθὰ, καὶ φέρει ἀγαθὰ.

An sint accipienda? & acceptan-
 da & retinenda & firmanda. Potest
 enim id virtus, quam scientia largi-
 tur. Parantur vero etiam ab ipsa
 virtute, atque ita sunt firmiora.
 Carmen extat Casæ in fortunam
 omnium partibus perfectum, ele-
 ganda & sententiarum bonitate.

Expers consilii, quæ pede lubrico, &c.
 vide in locis Communibus. Titulo
 Fortunæ. Caselius.

²⁵ Μὴ θαυμάζειν ὅ, τι πράττει
 αὐτή.] Bona autem fortunæ oblata
 non nisi æquo animo absque insolentia
 accipienda sunt : ab eadem

ablata, non iniquo, neque cum ani-
 mi cruciatu dimittenda : imo au-
 thori sic restituta, quasi mutua
 acceperis, quo ad certum, sive ad
 quemcunque diem visum fuerit,
 mensario solvas. Caselius.

²⁶ Κακῶϊς τραπέζιταις.] Τρα-
 πέζιταις hic Arabs interpret pro
 convivis accepit : & notat Salmas-
 verbum Græcum ea notione inter-
 dum occurrere. Sed illa notio nihil
 ad hunc locum. Κακῶϊς τραπέζιταις
 Salm. interpretatur, malos argenta-
 rios : & θέμεα (quod mox sequitur)
 pecuniam ad mensam positam.
 Casaubonus.

Ἐπὶ γὰρ ἔλαβον πᾶς θε-
ματά, ἐφ' ᾧ εἶδεν κωλύει
τὸν θεμέλιον πάλιν κομί-
σαι. ὡσαύτως τίνων
κελεύει ἔχειν τὸ Δαιμό-
νιον καὶ πρὸς τὸ παρ' αὐτῆς
δόσιν. καὶ μνημονεύειν,
ὅτι πιαύτῳ ἔχει Φύσιν ἢ
Τύχην, ὡς π, αἰ δέδω-
κεν, ἀφελείας, καὶ ταχέως
πάλιν δῖονα πολλαπλά-
σια. ²⁷ αὐτῆς ἢ ἀφελείας
αἰ δέδωκεν. εἰ μόνον ἢ,
ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς παρχόντα.
αἰ γὰρ διδώ, ²⁸ κελύει
λαμβάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ
συντόμως ἀπελθεῖν ἔχον-

τα.

ea conditione apud se
fuisse depositam, ut
absque ullo impedi-
mento à creditore recipe-
retur. Eodem ergo mo-
do jubet Genius erga
ejus munera esse affe-
ctos : & id Fortunæ
esse ingenium meminisse,
ut &, quæ dede-
rit, eripiat, & subito
longe plura largiatur,
rursusque auferat ea quæ
dederat : nec ea solum,
sed illa etiam, quæ illi
ante habuerint. Quæ
igitur det, accipi ju-
bet ab ea ; iisque ac-
ceptis quam primum ac-
ce-

²⁷ Αὐτῆς δὲ ἀφελείας αἰ δίδω-
κεν τὸ μόνον redundat. *Wolffius.*

²⁸ Κελεύει λαμβάνειν.] Quæ
fortuna dilargitur, eisi comparata
ad vera bona indifferentia sunt, ta-
men aspernari non oportet, quo-
rum usus bonis semper egregius,
omnibus necessarius quodammodo
est. Ita Paris de forma, quam sibi
ab Heōre exprobrari intelligebat.

Οὐ γὰρ, inquit, ἀπέβλητ' ἐστὶ
θεῶν ἰερὰ κρύβει δῖονα.

Munera nequaquam fas est con-
temnere Divum.

Nec vero debet esse vitæ Domina
fortuna? sed à scientia ad fortunam
transfundum, id est, ad virtutem,
sine qua illius bona exitio sunt, nec
his bona, qui ipsa possident. In via
transfundum curricula, mi sunt

αἰσωνία εἰς κηλίαν : nec penes eas
hærendum. Vbi radices egerint,
vix unquam evelli poterunt. habi-
tus malos discere perfacile est : ni-
hil difficilius est, quam dediscere
exuere. Vnde celebratur illud Poë-
tæ :

*Quo semel est imbus a vacans servabis
odorem*

Tota die.

Nihil autem magis cavendum,
quam voluptas. Ethic. 2. in extre-
mo, qui locus insignis est. Non ita
subito prætereunda est, quæ dicta
fuit ψευδοπειρία. Licet enim ejus
consuetudine aliquando frui : nec
interea non potest quis respicere ad
primam disciplinam. Ab illa peti-
tur quasi quoddam viaticum. Philo-
σοφὸς τῶν ἀπὸ μίθης. ὁ δὲ σφίσις ἀσ-

κη.

τα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ
 ἀσφαλῆ δόξιν. ποία
 ταύτη; ἔφη ἰγώ. Ἦν
 λήθοντα ὡς τῆς παγ-
 θίας, ἢ ὡς Διασωθῶσιν
 ἐκεί. Αὕτη ἔν τις ἴσιν;
 Ἡ ἀληθὴς ἐπισημη, ἔφη,
 τῶν συμφερόντων καὶ ἀσφα-
 λῆς δόξης, καὶ βεβαία, καὶ
 ἀμετάβλητη. Φύγειν
 ἔν κελδί σωτόμως πρὸς
 ταύτην. καὶ ὅταν ἔλθωσι
 πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκεί-
 νας, αἱ καὶ πρότερον εἶπον,
 ὅτι Ἀκρασία καὶ Ἡδυπά-
 ρθεια καλῶν, καὶ ἐντέθεν
 κελδί σωτόμως ἀπαλ-
 λάττειν, καὶ μὴ πτωχεύειν
 μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως
 ἂν πρὸς τὴν ψευδοπαιδείαν
 ἀφίκωνται. ²⁹ κελδί ἔν
 αὐταῖς χρόνον πινὰ ἐνδια-
 τρεῖν, καὶ λαβεῖν ὅ, τι ἂν
 βέλων) παρ' αὐτῆς, ὡς-
 περ ἐφ' ὀδόν. εἶτα ἐντεῦ-
 θεν ἀπέναι πρὸς τὴν ἀλη-
 θινὴν παιδείαν σωτόμως.

Ταῦτ

cedi ad constantem &
 tutam largitionem. Quæ-
 nam illa est? inquam.
 Quam ab Eruditione
 sunt accepturi, si co-
 pervenerint incolumes,
 Ea vero quæ est? Ve-
 ra scientia, inquit, re-
 rum utilium, largitio-
 que constans, tuta &
 immutabilis. Quare ce-
 leriter ad hanc jubet
 confugi; cumque ad
 mulieres illas, quas an-
 te dixi Incontinentiam
 & Luxuriam appellari,
 pervenerint, etiam ab
 iis statim discedi, ac
 ne his quidem fidem ha-
 beri ullam: donec ad
 Falsi nominis Eruditionem
 progressi fuerint.
 Apud hanc vero ad tem-
 pus eos commorari ju-
 bet; & quicquid vo-
 luerint, ab ea pro via-
 tico accipere: Post ce-
 leriter inde ad Veram
 Eruditionem contende-
 re.

κατὰ οὐδὲν ἔστιν ἐν ἀρχαῖς ἀρχαῖς
 ἰσοκράτους ἰφίτου ἐν νεωτέρων
 ἀποτίμων, καὶ πρὸς ὅτι μὴ ὑστέρων.
 &c. usque ad illa verba, ὅθεν ἀρχαῖς

αὐτὸ ἰσχυρῶς Caselius.
²⁹ Wolfius in noxis legit: κα-
 λδί ἔν αὐτῇ χρόνον πινὰ ἐνδια-
 τρεῖν.

Θ 3

Ταῦτ' ἐστὶν , ἃ̄ παρὰ τὸν
 τὸ Δαιμόνιον. Ὅτις τί-
 νω παρ' αὐτὰ π̄ πιεῖ ἢ
 ὡς ἀκρίβη , ἀπόλυτ) κα-
 κὸς κακῶς. ὁ μὲν δὲ μῦ-
 θος, ὡς ξένοι, ὅτι τῶ π̄-
 νακι, π̄ιξτ) ἡμῖν ἐστίν. εἰ
 ἢ δὲ π̄ παρὰ τὸν θεόν
 ἐκάστου τῶτων, ἔδει
 φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν
 φράσω. Καλῶς λέγεις,
 ἔφω ἐγώ. ἀλλὰ π̄ κε-
 λδὶ αὐτὸς τὸ Δαιμόνιον
 λαβεῖν ὡς τὴν ψυχο-
 παιδείας, Ταῦθ' ἂ̄ δοκεῖ
 εὐχρηστα εἶναι. Ταῦτ' ἐν
 τίνα ἐστὶ ; Γράμματα,
 ἔφη, καὶ τὰ ἄλλων μα-
 θημάτων. ³⁰ ἂ̄ Ἐπλάτων
 φησὶν ὡσανεὶ χαλινῶ π̄-
 νθ) δῶρα μιν ἔχειν π̄ς
 νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερον
 παῦτα λαβεῖν εἰ μὲλλοι-
 π̄ς ἤξεν πρὸς τὴν ἀλη-
 θινὴν παιδείαν, ἢ ἔ; Ἀ-
 νάσκη μὲν ἔδεμια, ἔφη,
 λρη-

re. Hæc sint mandata
 Genii : quæ qui non
 observat, aut non recte
 accipit, malus male pe-
 rit. Ac fabula quidem,
 hospites, quam Tabula
 continet hujusmodi est.
 Si quid vero amplius de
 horum unoquoque per-
 contari placet, licebit.
 Ergo enim vobis dicam.
 Recte, inquam, di-
 cis. Quid ergo eos Ge-
 nius à Falsi nominis E-
 ruditione jubet accipe-
 re? Ea quæ, usui esse
 videntur. Quænam illa
 sunt? Literæ, inquit,
 & cæteræ disciplinæ:
 quas & Plato adole-
 scentibus freni esse in-
 star ait, ne aliis rebus
 distraherentur. Num ve-
 ro necesse est istas ac-
 cipere eum, qui ad Ve-
 ram Eruditionem perve-
 nire velit, an non? Nul-
 la id quidem necessitas
 cogit. Nam commodæ
 illæ

30 ἂ̄ Ἐπλάτων φησὶ. Vide
 Platonem 7. de LL. & Xenophonem
 tem 2. de ἀπομν. 4. Caselius.

Videtur intendere digitum ad li-
 brum septimum de Legibus. Suet-
 canus.

χρήσιμα μὲν πῆ ἐστι. πρὸς
 ἢ τὸ βελτίως γινέσθαι ἔδει
 συμβάλλει) ταῦτα. Οὐδὲν
 ἄρα λέγεις ταῦτα χρέσι-
 μα εἶναι πρὸς τὸ βελτίως
 γινέσθαι ἀνδρῶς; ³¹ Ἔστι γὰρ
 καὶ ἀνὰ τῶν βελτίως
 γινέσθαι. ὁμοίως ἢ ὅτι
 ἀχρηστὰ καὶ κείνα ἐστίν,
 ὡς γὰρ δι' ἐρμηνέως συμ-
 βάλλομεν πρὸς λεγόμενα
 ποτε, ὁμοίως μὲν τοῖς γε
 ὅτι ἀχρηστοὶ ἦν, καὶ ἡμᾶς
 αὐτὰς τὴν φωνὴν ἀκρι-
 βεστέραν ἔχειν; ³² καὶ π
 συνήκαμεν. ³³ ἔτω ἀνὰ
 τῶ-

illæ quidem sunt, sed
 ad incrementa virtutis
 nihil conferunt. Itane
 eas nihil conferre ad id
 dicis ut viri meliores e-
 vadamus? Licet enim
 vel sine his fieri me-
 liores, inquit. Neque
 tamen inutiles sunt etiam
 istæ. Ut enim aliquando
 per interpretem ea quæ
 dicuntur cognoscimus;
 & tamen non incommo-
 dum fuerit, nos ipsos
 illius linguæ accuratio-
 rem habere cognitionem,
 quamvis aliquid per in-
 terpretem perceperimus:
 sic

³¹ Ἔστι γὰρ ἔ ἀνὰ τ.] Videtur
 hic aliquid deesse: Οὐδὲν ἔφη vel
 tale quid: quod tamen non affir-
 mem, cum postea quoque similis
 ἐπιείθεως exemplum. *Casaubonus.*

³² Ἔχει ἀνὰ π σιωπήκαμεν.] For-
 tasse καὶ π. & paulo post, ἔ τως
 ἀνὰ τῶν τῶν μαθηματικῶν ἔδει
 καλύσει γινέσθαι. videtur καλὸς κα-
 γαθὺς, vel εὐδαίμονας addendum.
 Nili forte γινέσθαι ἀνὰ τῶν, ca-
 priatur pro μὴ ἔχειν τῶν, καὶ
 ἀγροεῖν. Similitudo autem illa de
 interprete videtur obscurior. sed
 hanc tamen ejus sententiam esse
 reor, ut falsi nominis eruditionem
 interpreti virtutis: eos vero qui ci-
 tra illam ad virtutem perveniant,
 orationem virtutis per se intelli-
 gentibus & conferat, & præferat
 alteris. *Wolffius.*

Ἀνὰ π σιωπήκαμεν.] Sententia

quam interpres expressit (nec alia
 commodior se offert:) videtur exi-
 gere, ἔ τως vel καὶ π σιωπήκαμεν. Et
 mox recte observat Casel. εὐδαί-
 μονας, aut tale quid supplendum
 esse, sine quo pendet sententia. Sed
 illud præterea notandum fuit; ut
 hæc aliquo defectu; ita sequentia,
 fastidiosa redundanti laborare. Fa-
 cile observabit attentus Lector.
 Sententiæ plana: cætera, non tanti.
 Mox etiam, μαθηματικοῖ, inter-
 pres hic, *Mathematici*, nimis am-
 bigue. Melius Caselius: istiusmodi
 doctrinis instructi: vel, *disciplina-
 rum sectatores*: ut hic infra. *Casau-
 bonus.*

³³ Ὅτι ἀνὰ τῶν τῶν μαθη-
 ματικῶν ἔδει καλύσει γινέσθαι.] Hic
 adjicendum videtur εὐδαίμονας,
 vel καλὸς ἔ τως. Alioquin
 enim penderet sententia. Ad Phi-
 lolo-

τῶν τῶν μαθημάτων
 ἔδεν κωλύει γινώσκει.
 34 πότερον ἔδεν προέχουσιν
 ἔτι οἱ μαθηματικοὶ πρὸς
 τὸ βελτίως γινώσκει τ' ἄλ-
 λων ἀνθρώπων; πῶς
 μέλλουσιν παρέχειν, ἐπει-
 δὴν φαίνονται ἠπατημέ-
 νοι πρὸς ἀγαθῶν καὶ κα-
 κῶν ὡς οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι
 κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης
 κακίας; Οὐδὲν γὰρ κω-
 λυεῖ, εἰδέναι μὲν γράμ-
 ματα, καὶ κατέχειν τὰ μα-
 θημάτων πάντα, ὁμοίως ἢ
 μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι,
 καὶ φιλάργυρον, καὶ ἀδίκον,
 καὶ

sic disciplinis istis care-
 re, nihil est quod vetet.
 Non ergo meliore condi-
 tione sunt cæteris isti
 Mathematici, nec facilius
 possunt fieri meliores?
 Quo pacto inquit, præ-
 starent cæteris, cum eos
 de rebus bonis & malis
 non minus sentire per-
 peram constet, quam
 cæteros mortales, &
 omni adhuc vitiorum ge-
 nere constrictos tene-
 ri? Nihil enim vetat,
 nosse literas, & tenere
 disciplinas omnes: &
 æque tamen esse ebrio-
 sum, intemperantem,

ava-

philosophiam, quæ in contemplatione
 consistitur, absque illis disciplinis,
 circa controversiam nemo pervenit:
 integritatem animi & virtutes mo-
 rales sibi comparabit etiam quis, qui
 in illis non magnopere sit versatus.
 Qui tamen versatus sit, plus adju-
 menti habebit ad recte agendum.
 Itaque eam Philosophiam servari
 nominat idem Philo. pag. 303. ὅτι
 τῶν ἰσχυρίων παιδίδων, καὶ οἷς
 πωτέρον ἔδεν ἡμετέρας παιδίδων ἀ-
 παρῆμα, τῶν δὲ ἐπιστημῶν ἔ-
 φέρησιν, οἷς ἡλιείων ἔδεν διασω-
 νων ἀπὸ τῶν κακῶν. Circularem erudi-
 tionem etiam, ut minorem & famu-
 lam amplecter: scientiam vero, ut
 perfectam & heram veneror. Caso-
 linus.

34 Πότερον ἔδεν προέχουσιν ἔ-

ται.] Querit spectator, sintne me-
 liore conditione ad adipiscendam vir-
 tutem, secundi septi disciplinis eru-
 diti. Eos enim omnes appellat Ma-
 thematicos, ni fallor. Nec enim
 magis Mathematicos, quam cæte-
 ros videtur intelligere. Negat esse
 meliores, tabulæ interpretes: tum
 quod neque dum ipsi de rebus bonis
 & malis satis informati sint, tum
 quod fieri possit, ut iidem non mi-
 nus, quam omnium nescia multitu-
 do, affines sint vitii, & flagitiosi
 & facinorosi. Sunt enim inter eos
 ebriosi, incontinentes, avari, in-
 iusti, proditores, denique rectæ vi-
 tæ imperiti, & expertes omnis con-
 filii: nec illi pauci. Non igitur ob
 eas artes prærogativam habent ad
 virtutem. Idem.

καὶ περιδότην, καὶ τὸ πέρους
 ἀφρονα. Ἀμελὴ πολλὰς
 πιχτὰς ἐστὶν ἰδοῖν. Πῶς ἔν
 ἔπι περιέχουσιν, ἔφη, εἰς
 τὸ βελτίους ἀνδρας ἡμέ-
 ρα, ἕνεκα τῶν τῆ μα-
 θημάτων; Οὐδαμῶς
 φαίνεται ἐκ τῆς τῆ
 λόγος. ³⁵ Ἀλλὰ τί ἐστὶν,
 ἔφω ἐγὼ, τὸ αἶπον; Ὅτι
 ἐν τῷ δαπέτρῳ περιβόλῳ
 διατρέβουσιν, ὡσαύτῃ ἐγί-
 ζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν
 παιδείαν; Καὶ τί τῆτο ὠ-

φε-

³⁵ Ἀλλὰ τί ἐστὶν, τὸ αἶπον.]
 Cum videatur in sequentibus esse
 quaedam perplexitas : expediam
 quantum poterō. Hactenus locutus
 fuit interpres. Hæc verba, ἡδαιμῶς
 φαίνεται ἐκ τῆς τῆ λόγος : vel ei-
 dem iudici, vel spectatori, tribui
 possunt. Hic spectator de causa
 quærit, qui fiat, quod plerique illo-
 rum nihilo sint meliores primi septi
 incolis. Quia, respondet interpres,
 ibi nimis diu commorantes, rati se
 magnum spatium confecisse, nec
 jam longe abesse à prima veraque
 παιδεία. Quid illa cunctatio, inter-
 rogat spectator, ipsis prodest, quum
 multi è primo septo ab incontinen-
 tia & cæteris vitis proferent in ter-
 tium, præteritis illis Mathematicis?
 atque adeo ipsi videntur illis
 esse potiore conditione. An per
 pigritiam non pergunt, an per inge-
 nium iis erudiri nequeunt? Dic,
 quæso, inquit adhuc spectator, qui
 id fiat? Respondet interpres: Vel
 voluptatis, sive quorumcumque vi-

avarum, injurium; pro-
 ditorem, denique amen-
 tem. Multos certe qui-
 dem tales videre licet.
 Quæ ergo, inquit, isto-
 rum quasi prærogativa est
 ob istas disciplinas, ut
 in viros evadant melio-
 res? Nulla omnino esse
 videtur, siquidem ita se
 res habet. Sed quæ cau-
 sa est inquam, cur in
 secundo versentur septo,
 tanquam Veræ eruditio-
 ni vicini? Et quem, in-
 quit, inde capiunt fru-
 ctum?

ctum?

tiorum adhuc illecebris ibi teneat-
 ur, vel suæ artis dulcedine, in qua
 putant esse omnia. Proinde profi-
 tentur, se ea scite, quæ nesciant.
 Ea igitur imbuti opinione, necesse
 est eos esse seigniores ad contendend-
 um ad veram παιδείαν. Iidem
 glios secum retinent, nec patiuntur
 ulterius progredi: atque eorum consi-
 lio multi de juventute cum ipsa
 pereunt, qui locus plenius declarari
 poterit. Altera causa eorum sive
 exitii, sive erroris: quod ad eos è
 vulgo accedunt opiniones: id est,
 sic judicant de plerisque, ut popu-
 lus: tanti esse honores, tanti divi-
 tias, tanti voluptates, tanti genus,
 tanti dominarum; & sic de cæteris.
 Hi persuasione sapientiæ ebrii, non
 tamen nisi opinantur. Statuit igitur,
 eos esse prioribus nihilo meliores,
 nisi ad eos accedat pœnitentia: nisi
 agnoscant culpam gravissimam esse
 suam, & à falsa magistrâ ad veram
 sese referant. Tum demum enim
 eos servari. Idem.

Φελαῖ αὐτὰς, ἔφη; ὅταν
 πολλάκις ἐσὶν ἰδεῖν ὡρα-
 γηνομήμας ἐκ τῆς πρώτης
 πειθολογίας ἀπὸ τῆς Ἀκρα-
 σίας, ἢ τῆς ἄλλης κακίας,
 εἰς τὸ τρίτον πειθολογόν,
 πρὸς τὴν παιδείαν τὴν ἀλη-
 θινὴν, οἱ τῆς πρώτης μα-
 θηματικῆς ὡραλαγίας
 σιν. ³⁶ ὥστε ὡς ἐτι προ-
 ἔχουσιν; ἄρα ἢ ἀκινήτοτε-
 ροι, ³⁷ ἢ δυσμαθετεροί εἰ-
 σι; πῶς ἐφίλω, τῆς ἐγώ;
 Ὅτι ἐν τῷ δούτερω πει-
 θολῶ εἰ μηδὲν ἄλλο,
 προποιοῦνται γε ἵππασ-
 ται, ἀλλὰ οὐκ οἶδασιν. ἕως
 δὲ ἀνέχουσι ταύτην τὴν
 δόξαν, ἀκινήτους αὐτὰς
 ἀνάγκη εἶναι, πρὸς τὸ ὅρα-
 μαῖν πρὸς τὴν ἀληθινὴν
 παι-

ctum? cum saepe videret
 liceat aliquot è primo
 septo ab Incontinentia
 cæterisque vitiis in ter-
 tium septum pervenire ad
 veram Eruditionem, qui
 istos disciplinarum secta-
 tores prætereunt. Quis
 ergo jam dicat, eos præ-
 stare cæteris? Aut igitur
 segniores sunt, aut
 minus dociles? Quomodo
 istud? inquam. Quia,
 qui in secundo septo sunt,
 ut nihil aliud, illud cer-
 te peccant, quod ea se
 scire profitentur, quæ
 nesciunt. Qua opinio-
 ne dum imbuti sunt,
 segniores eos esse ne-
 cesse est ad veram eru-
 ditionem expetendam.
 Dein-

³⁶ Ὅτι πῶς ἐπι προέχουσιν.]
 Salm. in Prefat. [quæ in te præstant
 indoctis (inquit Cebes) quo citius
 perveniant ad scientiam boni, cum
 ipsi indociliores saepe sint, & tar-
 diiores ad eam artem addiscendam,
 quæ sola vera est, & summæ boni
 magistra? Ita enim legenda Græca
 apud Cebetem, quæ vulgo corruptif-
 sima sunt, ὥστε πῶς ἐπι προέχουσιν
 αἱσῶ, οἱ ἀκινήτοτεροι, ἢ δυσμα-
 θετεροί εἰσιν; Responder alter ac
 querit, quomodo id fieri possit, ut

qui artes liberales didicerunt, &c.
 Rationem reddit senex, quod qui
 in secundo septo habitant, artium
 nempe doctorum liberalium, simu-
 lant se scire, quod nesciunt. Et
 dum putant se veram adeptos esse
 scientiam; eo redduntur ad eam
 persequendam ineptiores.] Casau-
 bonus.

³⁷ ἢ δυσμαθετεροί εἰσι.] Et
 mox, ὅτι οἱ ἐν τῷ δούτερω πει-
 θολῶ, εἰ μηδὲν ἄλλο ἀπροποιοῦν-
 ται. Wolfius.

παιδείαν. εἶπε τὸ ἕτερον
 ἔχ' ὁρᾷς ; ὅτι καὶ αἱ Δόξαι
 ἐκ τῶν πρώτων πείσομαι εἰ-
 σωρόδονται πρὸς αὐτὰς
 ὁμοίως ; Ὡς γὰρ ἔδεν ἔπι
 σκείνων βελτίους εἶσιν ,
 εἰ μὴ καὶ τῆτοις σωῆ Με-
 ταμέλεια , καὶ πεισθῶσιν ,
 ὅτι ἔ παιδείαν ἔχουσιν ,
 ἀλλὰ ψευδοπαιδείαν , δι-
 ἣν ἀπατῶν . ἔτω δὲ Δι-
 κείμενοι , ὅτι ἂν ποτε
 σαφείην . 3⁸ Καὶ ὑμεῖς τοί-
 νυν , ὧ ξένοι , ἔφη , ἔτω
 ποιεί-

Deinde alterum illud
 non vides , ut Opinio-
 nes etiam è primo sep-
 to adhuc ad eos com-
 mēent ? Quare nihilo
 cæteris hi meliores sunt,
 nisi cum ipsis etiam Pœ-
 nitentia se conjunxerit :
 persuasumque habuerint,
 non vera , sed Falsi
 nominis eruditione se ef-
 se præditos , à qua in
 errores inducantur , eo-
 que incolumes esse ne-
 queant. Et vos igitur ,
 hospites , inquit , nisi ita
 fe-

3⁸ Καὶ ὑμεῖς τοῖνυν ὧ ξένοι]
 Cohoratio senis cum præcepto su-
 pra modum necessàrio. nec frustra
 instituitur , ut videri possit , ejusdem
 sermonis repetitio. Docet enim
 spectatorem diligenter , & rem ur-
 get longe maxime necessariam.
 quasi dicat , ne quis existemet , hæc
 spectata obiter , & semel audita ,
 sufficere : non ita facile intelligun-
 tur. Nec enim videntur intellecta
 antequam persuadeantur , nec per-
 suasa ante , quam iis parandis incu-
 bueris , ac denique paraveris. Hoc
 neque obiter , neque subito fieri po-
 test : profus & multo magis , ut
 sese habet in habitibus corporis , in
 quibus sensus adjumento sunt. Non
 satis est , recte fides intendere , sci-
 re , quas quando , quandiu tangere
 oporteat : neque satis fidibus canere
 lente . & ut ajunt , mediocriter.
 Satis longo tempore , & quotidiano
 studio opus est , ut recte , celeriter ,
 argute , suaviter , cumque voluptate ,
 & admiratione id auditorum agas.

Quanto magis hoc consilio uten-
 dum est , in formando animo , &
 parandis virtutibus. Idem monet
 Epicurus sedulo : Εἰδέναι χρὴ , ὅτι
 ἐ βάλδιον περὶ ἡμῶν παρεργησὶα
 ἀνθρώπων , εἰ μὴ καὶ ἐκείνων ἡ-
 μέραν , πρὸς ἡμᾶς ἐ λίγαι περὶ
 ἀκούοι , καὶ ἡμᾶς χρῆσθαι πρὸς τοὺς
 βίον . Scire , sive semper in memo-
 ria , conspectuque habere oportet , nullo
 pacto fieri posse , ut quancunque agen-
 di facultatem nobis comparemus , nisi
 quotidie , (quia intermissione tempo-
 ris semper aliquid negligitur , vel o-
 blivione peris ,) eadem præcepta , qua
 vera resque esse debent , & dicas
 quis & audiat (repeti enim ea &
 explicari ex usu est , & isdem ad
 vitam atatur , sive ipsa factis ex-
 pmas. Nec enim quis habitum secus
 adipiscetur. Eodem respiciunt ,
 quæ versibus expressa sunt in Au-
 teis carminibus Pythagoræ adscrip-
 tis :

Πρῶτον δὲ ταῦτ' ἄσε μὴ βλα-
 ψῆ , λόγισσον δὲ πρὸς ἔργα .
 Μηδ'

ποιεῖτε, καὶ ἐνδιατρέψετε
τοῖς λεγομένοις, μέχρις
ἐν ἔξιν λαβεῖν. ἀλλὰ πε-
ρὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ
ἑπισκοπεῖν, καὶ μὴ ἀφελεί-
πειν. τὸ δὲ ἄλλα πάρεργον
ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μὴ, εὐδὲν
ἔφελθῶ ἔσται ὧν νῦν ἀ-
κμάετε. Ποιήσομεν. Τῆτο δὲ
ἐξήγησται, πῶς ἔσται ἔστιν
ἀγα-

Μηδ' ὕπνου μάλα χροῖσιν ἴπ' ὄρ-
μησι παροδίζουσι, &c.
usque ad illum versum, Ταῦτά
τε, &c.

Eorum est aliquanto fusior in-
terpretatio apud Auso-
nium *Eidyll.* 12.

*Vir bonus & sapiens (qualem vir
repperit unum*

*Millibus à cunctis hominum consul-
tas Apollo,*) &c.

usque ad illum versum:

*Offensus pravus; dat palmam &
præmia rectis.*

Recte hæc dicuntur à spectatore.
Verum enim & cum omnium judi-
cio consentaneum, tum ratio con-
vincit: ut libertas sit bonum recte
ea utenti; si eam in licentiam ver-
tat, malum. Sic opes liberali bonæ
sunt, incontinenti & contumelioso
malæ. Ita sentiunt de ejus generis
rebus homines, & sic loquuntur.
Apud Latinum Comicum Chremes
querit de Clinia ex Clitiphone,
*Quid narrat? Cl. Quid ille? se misere-
tum esse. Cl. miserum? quem minus
credere est? Quid reliqui est? quin
habeas, qua quidem in homine dicun-
tur bona? Parentes, patriam incolu-
ment, amicos, genus, cognatos, di-
vitiarum:*

feceritis, & in iis quæ
diximus, diu multum-
que versati fueritis, do-
nec habitum acquiratis,
(nath sæpius eadem re-
volvenda sunt, nec in-
termittenda; sed cæte-
ra præ his supervaca-
nea putanda,) nullus vo-
bis eorum usus erit, quæ
auditis. Faciemus. Sed
hoc

*Atque hæc patinde sunt, ut ullius
animus, qui ea possidet:*

*Qui uti scit, ei bona: qui non utitur
recte, mala.*

Sic & sentit Plato & loquitur, hoc
præsertim illustri loco lib. 3. de leg-
gus.

Υμῶς δὲ ἐ ἰγῶ πῶ τὰ δὲ λι-
γῶμα, ὡς ταῦτά ἐστι ἐν ἡμῶν, δι-
καιοῖς μὲν ἐ ὁσίοις ἀνδράσιν ἀ-
ερασε κλημάτω, ἀδικῶς δὲ, κα-
κῶς ἐν ἡμῶν, ἄρξασθαι δὲ
τὸ ἀκρίαι. καὶ δὲ ἐ τὸ ὄρα, καὶ
τὸ ἀκρίαι, καὶ κίθιστο, τὸ πε-
ρεῖται ἔστι, μῆσιν μὲν κακῶν,
τὸν ἐν ἡμῶν, ἄρξασθαι
ἐντε, καὶ κελῆμα πᾶντα τὰ λε-
γόμενα ἀγαθὰ, πᾶσι δικαιο-
σύνης τε ἐ δόξης ἀπίσης. ἔλατ-
τον δὲ, ἂν ὡς ἐλάττω ὁ τοῦτο
ἄρξασθαι ἐπὶ τῶν ταῦτα δὲ λίγαν
οἶμα ἐ τὸ πᾶρ ὑμῶν ποιηταῖς,
ἀπὲρ ἰγῶ, πᾶσι τε ἐ ἀνακρίσται.
καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἐν ἡμῶν τε
ἐ ἀρξασθαι ἀποδιδόντες, πᾶ-
σιν ἔστι, ἰγῶ μὲν γὰρ λίγαν σαφῶς,
πᾶ μὲν κακῶς λεγόμενα, ἀγαθὰ
τοῖς ἀδικῶς οἶμα, τοῖς δὲ δικαιοῖς
κακῶς. τὰ δὲ ἀγαθὰ, τοῖς μὲν ἀ-
γαθοῖς, ὄντως ἀγαθὰ. τοῖς δὲ κα-
κῶς, κακῶς *Cassellius.*

ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν
 οἱ ἀνθρώποι ὡς τὸ Τύ-
 χης; οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαί-
 νειν, τὸ πλετεῖν, τὸ δό-
 δοξεῖν, τὸ πέννα ἔχειν, τὸ
 νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα
 τέτοις ὡς ἀπλήσια; ἢ
 πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς
 ὅσα ἐστὶ κακὰ; πάνυ γὰρ
 ἡμῶν ὡς ἀδόξον καὶ ἀπιστον
 δοκεῖ τὸ λεγόμενον. Ἄγε
 τοίνυν. Πειρῶ, ἔφη, δόπο-
 κέλνασθαι τὸ Φαινόμενον,
 ὡς ἂν ἄν σε ἐρωτῶ.
 Ἀλλὰ ποιήσω τέτο, ἔφω
 ἐγώ. πότερον ἔν καὶν κα-
 κῶς τις ζῆ, ἀγαθὸν ἐκεί-
 νῳ; Οὐ μοι δοκεῖ ἀλλὰ
 κακὸν, ἔφω ἐγώ. Πῶς
 ἔν ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ ζῆν, ἔφη,
 εἴπερ τέτω ἐστὶ κακὸν;
 Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶ-
 σι, κακὸν μοι δοκεῖ εἶναι,
 τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθὸν.
 καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ
 ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι;
 Ἐγώ γε. Μὴ ἔν ἀπιθάνως
 λέγε. ³⁹ ἀδιώατον γὰρ τὸ
 αὐτῶ

hoc declara; cur bona
 non sint ea, quæ homi-
 nes à Fortuna accipiunt?
 ut vita, ut sanitas, di-
 vitia, gloria, liberi,
 victoria, cæteraque his
 similia, contraque ea
 quæ his adversantur,
 cur mala non sint? Om-
 nino enim admirabilis,
 & incredibilis ista nobis
 videtur oratio. Age er-
 go; da, inquit, ope-
 ram, ut ad ea, quæ
 rogabo, id respondeas,
 quod tibi videtur. Ita
 faciam, inquam. Utrum
 igitur etiam ei, quæ
 male vivit, bonum est
 vivere? Non videtur
 mihi; sed malum. Quo
 pacto ergo, inquit,
 bonum est vivere, si il-
 li malum est? Quia ut
 male viventibus, ma-
 lum mihi videtur vive-
 re; ita bene, bonum.
 Et malum igitur esse di-
 cis vivere, & bonum?
 Ego vero. Cave ab-
 surde loquaris. Neque
 enim fieri potest, ut
 res

³⁹ ἀδιώατον γὰρ τὸ αὐτῶ
 σι ἀίμα. Neque enim fieri potest,

ut res eadem & mala & bona sit.]
 scilicet eodem tempore, eodemque
 respe.

αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ
ἀγαθὸν εἶναι. ἔγω γὰρ καὶ
ὠφελίμον καὶ βλαβερὸν
ἀν εἶη, ⁴⁰ καὶ αἰρετὸν καὶ
φθικτὸν ἅμα αἰεί. Ἀπί-
θανον μὲν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ
τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρ-
χοι, κακὸν πᾶσι ἀρχῆ
αὐτῷ,

res eadem & mala &
bona sit. Sic enim &
utilis erit & noxia, si-
mulque semper & ex-
petenda & fugienda.
Absurdum id quidem.
Sed, si is, qui male
vivit, malum habet;
quo pacto ipsa vita ma-
la

respectu. Diversis autem temporibus & respectibus potest: ut vini moderatus usus bonus est homini recte valenti, febricitanti vero & immodice ingurgitanti nocet vinum. Stoicis concedi facile potest, opinor, eas res, quæ hic se censentur, suapte natura & per se medias atque indifferentes esse: sed pro eorum usu atque abusu fieri easdem bonas aut malas, nec ipsi negabunt opinor, nisi contentiones & novitatis cupidiores fuerint quam veritatis & concordia. Neque vero causam habent à communi omnium mortalium loquendi ratione discedendi, & pro bonis vitam & sanitatem indifferentia vocandi: nisi ut moneant, illis & recte utendum, & non nimium tribuendum esse. Quanto simplicius, civilius, & verius de rebus differit Terentius: Miserum, inquit, quem minus credere est? Quid reliqui est quin habeas, quæ quidem in homine dicuntur bona? parentes, patriam incolumem, amicos, genus, cognatos, divitas. Arque hæc perinde sunt, ut illius animus qui ea possidet. Qui uti scit, ei bona: illi qui non utitur recte, mala. Voces ἅμα αἰεί, simul semper, à nemine sano concedentur: nec esse quæquam existimo, qui sic loquatur: sed εἰς ἓν, καὶ κατὰ ἀσφάλειαν ζῶντες, interdum, & diversis

temporibus alias esse bona, alias mala, concedent opinor omnes. *Wolffius.*

Vera est sententia Peripateticorum de bonis; sed cum Stoicis loquitur hic tabulæ interpret. Quæ ut intelligantur commodius, pauca à Zenonis disciplina mihi depromenda sunt, idcirco obscuriora, quod à iudicio & loquendi consuetudine omnium gentium discedunt. Cætera peti possunt ex Laërtio: nec tamen ad captum primæ ætatis esse existimem. Stoicis controversantur bonum & honestum; malum & turpe: sed ut omnes loquuntur, bonorum alia sunt prima, & perpetuo bona; Virtus videlicet & Sapiencia: alia propter illa expetibilia bona, & bonis bona. Hoc discrimine servato facile intelligitur illis bonis constitui *εὐδαιμονίαν* vel solis, vel potissimum. Inferiora autem vel adminicula sunt virtutis vel instrumenta. quæ ea de causa bona esse nemo negavit, nisi in optionem juratus. *Cassiodorus.*

⁴⁰ Καὶ αἰρετὸν ἔ φθικτὸν ἅμα αἰεί. Et expetendum & fugiendum simul semper. Neque simul, neque semper; sed seorsim, & aliquando. Vita bono & sapienti viro expetenda est, stulto & malo non item: ut scætio ægrotanti; valens nequaquam. *Wolffius.*

αὐτῶν, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν
 ἐστίν; Ἀλλ' ἔ τὸ αὐτὸ, ἔφη,
 ὑπάρχει τὸ ζῆν τῶ κα-
 κῶς ζῆν. ἢ ἔ σοι φαίνε-
 ται; Ἀμέλξ' ἔδ' ἐμοὶ δο-
 δεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. Τὸ τοί-
 νω ζῆν ἔ κακὸν ἐστίν. ἐπεὶ
 εἰ μὴ κακόν, τοῖς ζῶσι κα-
 λῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν,
 ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρ-
 χεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν.
 Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.
 Ἐπεὶ τοίνω ἀμφοτέροις
 συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς
 κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς κα-
 λῶς,⁴¹ ὅσα ἂν εἴη ἔτε ἀγα-
 θὸν εἶναι τὸ ζῆν, ἔτε κακόν.
⁴² ὡς περ' ἔδ' εὖ τὸ τέμνειν, καὶ
 καίειν ἐν τοῖς ἀρρώστῃσιν
 ἐστὶ νοσερὸν καὶ ὑγιαίνόν.
 ὅσα ἔν ἔτω καὶ ἴπτι ἔ ζῆν
 ἐστὶ ταῦτα. Σὺ τοίνω ἔτω
 θεώρησον. πότερον ἂν βέ-
 βαιοο ζῆν κακῶς, ἢ δόποθε-
 νεῖν

la erit? Atqui non i-
 dem est, vivere, in-
 quit, & male vivere.
 An non & tibi videtur?
 Profecto nec mihi vi-
 detur esse idem. Vi-
 vere igitur non est ma-
 lum. Malum enim si
 esset, etiam bene vi-
 ventibus utique esset ma-
 lum. Vitam enim ha-
 berent, quæ malum es-
 set. Vera mihi vide-
 ris dicere. Quia ergo
 fit, ut vita utriusque
 suppetat, tam male
 quam bene viventibus:
 vivere neque malum
 fuerit, neque bonum:
 sicut neque secare &
 urere. Nam ægrotan-
 tibus quidem ea salubria
 sunt, sanis vero no-
 xia. Eodem igitur mo-
 do, & vita se habet.
 Proinde sic tu rem con-
 sidera: Malleſne male
 vi-

41 Οὐκ ἂν εἴη ἔτε ἀγαθὸν εἶ-
 ναι τὸ ζῆν.] τὸ εἶναι redundare vi-
 detur, nisi peculiaris loquendi modus
 sit: ut apud Aristotelem, κατηγορεῖ-
 ὅσα καὶ τὸ εἶναι. Idem.

42 Ὡς περ' ἔδ' εὖ τὸ τέμνειν.] Sa-
 nis plana est sententia, quam tamen
 interpretes non plane sunt affecti.

Dixetat prius, siet non posse, ut
 eadem res per se, aut sua natura
 bona sit & mala. Quod uni bonum,
 alteri malum per se, neque bonum,
 neque malum est. Ut in re medica,
 Vri, scari: quia quandoque prodest
 ignis ad salutem: quandoque, no-
 cet, si inætemporato adhibeatur: et-

νεῖν καλωῶς καὶ ἀνδρείως ;
 Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλωῶς.
 43 Οὐκ ἔν εἰδὲ τὸ ἀποθανεῖν
 κακόν ἐστιν , εἴπερ
 αἰρετώτερόν ἐστι πᾶσι
 τὸ ἀποθανεῖν ἢ ζῆν . Ἐστὶ
 ταῦτα . Οὐκ ἔν ὁ αὐτὸς
 λόγος καὶ περὶ ὑγιαίνειν ,
 καὶ νοσεῖν . πᾶσι γὰρ
 συμφέρει ὑγιαίνειν . ἀλλὰ
 τῶν αὐτῶν , 44 ὅταν ἢ περὶ
 γεσις τοιαύτη . Ἀληθῆ
 λέγεις . Ἄγε δὴ , σκεψώ-
 μεθα καὶ περὶ τῶν πλοῦτων
 ἕτους . εἴγε θεωρεῖν ἐστιν , ὡς
 πᾶσι ἐστιν ἰδεῖν ὑπάρ-
 χοντά τινι πλοῦτον , κα-
 κῶς ἢ ζῶντα τῶν καὶ
 ἀφλίως . Νῆ Δία πᾶσι
 γὰρ . Οὐκ ἔν εἰδὲν τῶν οὖ
 πλοῦτον βουθεῖ εἰς τὸ ζῆν
 καλωῶς . Οὐ φαίνεται .
 αὐτοῖς γὰρ φαῦλοί ἐστιν .
 Οὐκ ἔν τὸ πᾶσι εἶναι ,
 εἴτε ὁ πλοῦτος ποιῆ , ἀλλὰ
 ἡ

vivere , an mortem be-
 ne oppetere , ac forti-
 ter ? Ego vero hone-
 ste mori . Ergo neque
 mori est malum . Si-
 quidem oppetere mor-
 tem sæpe magis est ex-
 petendum , quam vivere .
 Sunt ista . Eadem ergo
 est & sanitatis ratio , &
 morborum . Sæpe enim
 valere non prodest , si
 casus aliquis ita tulerit .
 Vera dicis . Age vero ,
 & divitias eodem modo
 consideremus : si modo il-
 lud considerare est , quod
 sæpe videre licet , eun-
 dem & habere divitias ,
 & male misereque vi-
 vere . Mehercule mul-
 tos . Nihil ergo eis di-
 vitiarum conferunt ad be-
 ne beateque vivendum ?
 Non videtur , cum ipsi
 mali sint . Viros ergo
 bonos , non Divitiarum
 sed Eruditio facit . Pro-
 ba-

go per se , sive simpliciter & absolu-
 te ; neque bonum , neque malum .
Cassianus .

43 Οὐκ ἔν εἰδὲ τὸ ἀποθανεῖν .]
 Mortis non per se expetitur , sed ut
 aut majus malum vitetur , turpitudō
 & miseria ; aut majus acquiritur

bonum , immortalitas . His autem
 sublati , vita mortis semper ante-
 ponetur . *Wolfius .*

44 Ὅταν ἢ περὶ γεσις τοιαύτη .
 Si talis casus incidit .] Ut si quis
 abutatur valetudine ad libidinem &
 injuriam . *Idem .*

ἡ Παιδεία. Εἰκός γε. Ἐκ τῆς ἀρετῆς τῆς λόγου πᾶς ὁ πλάττει ἀγαθόν ἐστιν, ἐπεὶ ἔβοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸ εἰς τὸ βελτίους εἶναι; φαίνεται. Οὕτως ἔδὲ συμφέρει ἀρετὴ ἐνίοις πλάττειν, ὅταν μὴ ἴπτανται τῷ πλάττειν χρησάται. Δοκεῖ μοι. ⁴⁵ Πῶς ἔν τῷτο ἂν τις κρινεῖ ἀγαθόν εἶναι, ὁ πολλάκις ἔσφ συμφέρει ὑπάρχειν; οὐδαμῶς. Οὐκ ἔν εἰ μὴ τις ἴπτανται πλάττειν καλῶς καὶ ἐμπείρως, ὁ βιώσεται εἰ ἢ μὴ, κακῶς. Ἀληθῆστατα μοι δοκεῖς τῷτο λέγειν. Καὶ τὸ σύνολον ἢ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμᾶζειν ὡς κακὰ, τῷτο ἐστὶ τὸ παρὰ τὸν τῶς ἀνθρώπου καὶ βλάπτον, ὅταν τιμᾶσιν τε αὐτῶς,

babile quidem est. Hac ergo ratione Divitiæ qui bonum sunt, cum possessores suos in eo non adjuvent ut fiant meliores? Ita videtur. Ergo nonnullis ne expedit quidem esse divites, cum divitiis uti nesciant. Mea quidem opinione. Quo pacto ergo id quisquam bonum judicabit, quod sæpe nullo modo suppetere prodest? Nullo pacto. Si quis ergo divitiis bene & perite uti scierit, bene vivet: sin minus, male. Verissima dicere mihi videris. Ad summam, quia hæc aut in pretio sunt, ut bona; aut in contemptu, ut mala; id ipsum est quod homines perturbet & lædat; cum scilicet ea mortales magnificiunt, se-

45 Πῶς ἔν τῷτο ἂν τις κρινεῖ ἀγαθόν εἶναι, ὁ πολλάκις ἔσφ συμφέρει ὑπάρχειν ἢ οὐδαμῶς. Quo pacto quisquam id bonum esse judicet, quod sæpe nequaquam suppetere expedit? Imo quis malum judicet id? quo semper uti recte liceat; quoque carere nunquam bono & pru-

denti vero sit commodum? Iam quod ante dixit, divitias non esse bonas, propterea quod bonum non reddant: nonne eodem argumento concludi possit, aurum non esse aurum, quod possessorem aureum non faciat? quo quid ineptius & magis puerile? Idem.

πὰ, ⁴⁶ καὶ οἶονται Διὰ τῶ-
των μόνων Ὀδαιμονεῖν,
καὶ πᾶν ἔπι πλῆθος πρᾶτ-
τας ἐκεκα τῶτων, καὶ
τὰ ἀσεβέστα δοκῶντα
εἶναι, ταῦτα ἢ πάχιστα
Διὰ τῶν ἀγαθῶν ἀγνοῖαι.

⁴⁷ Reliqua Græce nondum
reperta sunt. Quæ textus
Arabicus habet, heic Latine
supplentur.

⁴⁶ Καὶ οἶονται Διὰ τῶτων μόνων Ὀδαιμονεῖν. Sequæ putant per hæc sola beatos fore.] Hic quidem error jure meritoque reprehenditur. Sed si sapientia & virtus maxima bona sunt, non sequitur, sanitatem & divitiarum non esse bona, sed imperfectiora & minora bona, & cum illis non comparanda: bona tamen suo loco, & recte utenti. Bonum enim consensu totius humani generis non id tantum dicitur, quod possessorem bonum facit: sed illud etiam, quod ad naturam tum corporis, tum animi conservandam & instaurandam facit. Cum igitur divitiarum, cibum, potum, vestitum, domicilium, medicinam, præceptores, otium, libros suppeditent, quæ causa est, cur aut vituperentur, aut negentur esse bonæ? Verum ἡ περὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ Stoicorum eo pertinent, ut admirationem virtutis augeant, rerum externarum minuunt. Ut enim plerique virtuti parum, fortunæ muneribus nimium tribuant: sic hi contrariam ingressi

seque per ea sola Felicitatis fore compotes opinantur: eorumque causa ordine faciunt omnia, etsi maxime impia esse videantur. Hæc vero eis accidunt, quia, quid bonum sit, ignorant: neque didicerunt, fieri non posse, ut à malo quidquam boni producat, vel, quod bonum est, mali quid edat. Exempli causa; Divitiarum quam plurimæ per opera mala

viam, iniquum petere videntur, ut æquum ferant, more mercatorio atque etiam oratorio. *Idem.*

⁴⁷ Appendicem versionis Arabicæ, quam quædam Cebetis editiones Latine versam exhibent, Salmasius pro genuina non habet: eo præcipue nixus argumento, quod in exemplaribus Græcis, quæ plura vidit antiquissima, eam non reperit. Putat igitur esse factum interpretis Arabis, qui etiam in prioribus hæud pauca interpolavit, & addidit. Ego hæcenus illi assentior: ut quandoquidem Græca desunt; Latinis, cujuscunque sint, facile carere possumus: præcipue cum hæc ipsa à non uno vetere philosopho, Platone, Cicerone, aliisque tractata reperiantur. Esse tamen Arabis interpretis assumentum, non adeo mihi probabile est, quod pars ejus etiam apud *Odaxium*, Veterem Cebetis interpretem Latinum, longe antequam versio Arabica cujuscunque nota aut audita, nedum vulgata, inveniat. *Casaubonus.*

mala atque turpia comparantur: qualia sunt, mendacium, fraus, furtum, templorum & piscinarum spoliatio; & hujusmodi pleraque; quæ ab illis malis, quæ absolute talia sunt, ortum habent. Quare, si bonum nulla ratione ex malo proficiscatur, immensis opibus, à malo provenientius, titulum ullius boni attribuere non debes. Tum ergo, necessario, inquam, ex hoc sermone istud consequitur. Pergo, inquit ille; Nullam justitiam, sapientiam nullam, ex rebus malis comparamus: neque per res laudabiles mali aut iniqui reddimur, quam nec illarum indoles fit, ex his existere; nec harum, ex illis. Nihil item prohibet, quominus opulentia, famæ amplitudine, victoriis, ac ejusdem censuræ aliis, pravi homines & iniqui fruantur. Unde colligitur, hæc, atque similia, neque bona neque mala; verum Intelligen-
 tiam Sapientiamque solas

Bona, ut Ignorantiam so-
 lam Malum esse. Cui ego ;
 Evicisti, quantum judico,
 decretum hoc , inquam,
 Quod satis est. Et profi-
 gavimus eam opinionem,
 qua illa à pravis actioni-
 bus esse creduntur. utique
 multum hoc est, inquit :
 & idem ac illud , cujus
 causa diximus , talia ne-
 que bona neque mala esse.
 Idque eo magis , quod , si
 ea ex solis pravis actio-
 nibus provenirent , mala
 semper essent. Atqui ab
 utroque genere cuncta
 proficiscuntur ; ideoque
 neu bona ea , neu mala
 esse diximus. Quemad-
 modum somnus vigilia-
 que, non bona, non mala
 sunt. Similiter, mea qui-
 dem sententia, & deam-
 bulare, & sedere, & reli-
 quæ res , quæ unicuique
 intelligentium ignoran-
 tiumque contingunt. Sed
 eorum vero, quæ alteru-
 tris propria sunt, alterum
 bonum malum , alterum
 est : ut tyrannis & justi-
 tia : quæ duo aut uni acci-
 dunt, aut alteri ; eo quod
 præ-

* præditis intelligentia per-
 petuo justitiâ adhæret, ipsa
 tyrannis nullos nisi igno-
 * ranteis comitatur. Nec
 enim fieri potest, quod
 nos ante diximus, ut unî
 eidemque rei, tempore
 uno & eodem, accidant
 * res duæ ad eum se modum
 habentes; ita ut homo
 unus & idem eodem tem-
 * poris momento & dor-
 miat vigiletque, sapiens sit
 & ignarus simul, vel aliud
 quidlibet eorum quæ pa-
 * rem rationem habent. Ad
 hæc ego, Toto hoc, in-
 quam, sermone rem
 omnem te jam absolvisse
 * autumo. Ille autem sic
 respondit: Hæc universa
 ego ab illo principio,
 * quod vere divinum est,
 proficisci affirmo. At
 quodnam illud est, in-
 * quam, quod tu innuis?
 Ille id hujusmodi oratione
 * complexus est: Vita &
 mors, sanitas & morbus,
 * divitiæ & paupertas, cæ-
 teraque de quibus diximus
 ea neque bona neque mala
 * esse, accidunt plerisque
 hominibus à non-malo.

Plane conjicimus,inquam,
 id necessario ex hoc ser-
 mone sequi, talia nempe
 neu bona neu mala esse:
 ita tamen, ut haud me fir-
 mum in hocce judicio
 prædicem. Hoc fit, in-
 quit, eo quod longiuscule
 abs te abest habilitas illa,
 qua sententiam hanc ima-
 ginando debes concipere.
 Quocirca rerum usum,
 quem paulo ante vobis in-
 dicavi, toto vitæ vestræ
 curriculo persequimini: ut
 ea, quæ dicta sunt, vestris
 infigantur animis, perque
 eadem habitus vobis acci-
 dat. Quod si de aliquo
 istorum adhuc dubitaveri-
 tis, revertimini ad me,
 ut ea de re id ex me
 cognoscatis, cujus auxi-
 lio dubitatio discedat à
 vobis.

*Denotans ea, quibus Florentes Socraticus Cebeti Pla-
 tonicæ explicavit anigma, contentum in ea
 imagine, qua in vestibulo templi
 Saturnus disati inventa
 erat.*

Ad

ALTERCATIO HADRIANI AUG.

ET

EPICETI PHILOSOPHI.

* * * primum est, quid sit mundus?

EPICET. Mundus est, ô Hadriane, constitutio cœli & terræ, & omnium quæ in eis sunt, de quibus paulo plus differam, si iis, quæ dicentur, diligenter intenderis. Mundus est spectabilis suppellex, ineffabilis circuitus, per se genitum theorema; multiformis formatio; æternus tenor: circuitus sine errore, Solis lumen, dies, nox, astra, tenebræ, terra, aër, aqua.

HAD. Quid est Oceanus? EPICET. Oceanus est terminus coronatus, mundi amplexus, vinculum * ancilicicum, universæ naturæ circumcursus. Orbis sustentaculum, Audacia viæ, Limes terræ, Divisio regnorum, hospitium fluviorum, fons imbrium, refugium in periculis, gratia in voluptatibus.

HAD. Quid est Deus? EPICET. Deus est summum bonum, mens immortalis, incontemplabilis celsitudo, forma multiformis, multiplex spiritus, incogitabilis inquisitio, insopitus oculus, omnia continens lux.

HAD. Quid est dies? EPICET. Stadium laboris, principium quotidianum, æterna computatio.

HAD. Quid est sol? EPICET. Mundi oculus, noctis concertatio, caloris circuitus, indeficiens eanima, splendor sine occasu, cœlestis viator, diei
orna-

ornatus, cæli pulchritudo, naturæ gratia, horarum distributor.

H A D. Quid est luna? E P I C T. Cæli purpura, Solis æmula, malefactorum revelatrix, itinerantium solamen, navigantium directio, signum solennitatum, recalculatio mensium, oculus noctis, roris larga infusio, tempestatum præfaga.

H A D. Quid est terra? E P I C T. Cæli basis, mundi meditullium, Custos & Mater omnium, operculum miserorum, devoratrix omnium ant. * . . . nascentium, cellarium vitæ.

H A D. Quid est homo? E P I C T. Mens incarnata, laboriosa anima, parvi temporis habitaculum, spiritus receptaculum, phantasma temporis, speculator vitæ, lucis desertor, vitæ consumptio, mancipium mortis, transiens viator, loci hospes.

H A D. Quid est cælum? E P I C T. Sphæra volubilis, culmen immensum.

H A D. Quid est pulchritudo? E P I C T. Naturalis captio, parvi temporis fortuna, flos marcidus, incompositum negotium, humana concupiscentia.

H A D. Quid est mulier? E P I C T. Hominis confusio, insatiabilis bestia, sollicitudo continua, indefinens pugna, quotidianum damnum, tempestas domus, sollicitudinis impedimentum, viri incontinentis naufragium, adulterii vas, inconcisum prælium, animal proximum, pondus gravissimum, aspis insatiabilis, humanum mancipium.

H A D. Quid est amicus? E P I C T. Homo vix apprensus, desiderabile nomen, non invenienda possessio, refugium infelicitatis, miseræ respectio, indeficiens quies, indefinens sollicitas.

H A D. Quid agricola? E P I C T. Laborum minister,

nister, operator multorum, terræ medicus, arborum plantator, montium complanator.

H A D. Quid est navis? E P I C T. Domus absque fundamento, avis lignea, incerta salus.

H A D. Quid nauta? E P I C T. Fluviorum viator, marinus equitator, orbis hospes, terræ desertor, tempestatis concertator.

H A D. Quid sunt divitiæ? E P I C T. Auri pondus, curarum ministratio, injucunda delectatio, insatiabilis invidia, res desiderata, desiderium inexplebile, invisa concupiscentia.

H A D. Quid paupertas? E P I C T. Bonum odibile, sanitatis mater, curarum remotio, sapientiæ repertrix, possessio absque calumnia, negotium sine damno, sine sollicitudine felicitas.

H A D. Quid est Senectus? E P I C T. Optatum malum, viventium mors, Veneris expers, mors expectata.

H A D. Quid est somnus? E P I C T. Mortis imago, laborum quies, vigilantium sapientia, victorum solutio, infirmantium votum, miserorum desiderium, universi spiritus requies.

H A D. Quid vita? E P I C T. Beatorum lætitia, miserorum mœstitia, expectatio mortis.

H A D. Quid est mors? E P I C T. Æternus somnus, dissolutio corporum, divitum pavor, pauperum desiderium, inevitabilis eventus, incerta peregrinatio, fuga vitæ, resolutio omnium.

H A D. Quid est litera? E P I C T. Historiæ custos.

H A D. Quid verbum? E P I C T. Animi proditor.

H A D. Quid est lingua? E P I C T. Aëris flagellatio.

H A D.

238 A L T E R C A T I O .

H A D. Quid est aër? E P I C T. Custodia vi-
tæ.

H A D. Quid est libertas? E P I C T. Hominis
innocentia:

H A D. Quid est caput? E P I C T. Hominis
culmen.

H A D. Quid est corpus? E P I C T. Animæ do-
micilium.

H A D. Quid comæ? E P I C T. Vestes capi-
tis.

H A D. Quid barba? E P I C T. Sexus discre-
tio.

H A D. Quid est cerebrum? E P I C T. Custos
memoriæ.

H A D. Quid oculi? E P I C T. Duces corpo-
ris, indices animi.

H A D. Quid nares? E P I C T. Odorum attri-
tatio.

H A D. Quid aures? E P I C T. Sonorum con-
sultatores.

H A D. Quid os? E P I C T. Nutritor corporis.

H A D. Quid dentes? E P I C T. Molæ mor-
dentes.

H A D. Quid labia? E P I C T. Valvæ corpo-
ris.

H A D. Quid manus? E P I C T. Corporis ope-
rarii.

H A D. Quid digiti? E P I C T. Cordarum ple-
strum.

H A D. Quid pulmo? E P I C T. Servator aëris.

H A D. Quid est cor? E P I C T. Receptaculum
vitæ.

H A D. Quid jecur? E P I C T. Custodia calo-
ris.

H A D.

H A D. Quid fel? E P I C T. Iracundiæ suscep-
taculum.

H A D. Quid splen? E P I C T. Risus & lætitiæ
capax.

H A D. Quid stomachus? E P I C T. Ciborum
coquus.

H A D. Quid ossa? E P I C T. Robur corpo-
ris.

H A D. Quid coxæ? E P I C T. Epistylia co-
lumnarum.

H A D. Quid pedes? E P I C T. Mobile funda-
mentum.

H A D. Quid crura? E P I C T. Columnæ cor-
poris.

H A D. Quid sanguis? E P I C T. Humor vena-
rum vitæ.

H A D. Quid venæ? E P I C T. Fons carnis.

H A D. Quid est lux? E P I C T. Facies omnium
rerum.

H A D. Quid stellæ? E P I C T. Pictura culmi-
nis, nautarum gubernatores, noctis decor.

H A D. Quid pluvia? E P I C T. Conceptio ter-
ræ, frugum genitrix.

H A D. Quid est nebula? E P I C T. Nox in die,
labor oculorum.

H A D. Quid est ventus? E P I C T. Aëris per-
turbatio, mobilitas agrorum, siccitas terræ.

H A D. Quid sunt flumina? E P I C T. Cursus
indeficiens, refectio Solis, terræ irrigatio.

H A D. Quid est aqua? E P I C T. Subsidium vi-
tæ, ablutio sordium.

H A D. Quid est gelu? E P I C T. Herbarum
persecutio, vinculum terræ, fons agrorum.

H A D. Quid est nix? E P I C T. Aqua sicca.

H A D,

HAD. Quid est hyems? EPICT. Æstatis exul.

HAD. Quid est ver? EPICT. Pictor terræ, maturatio fructuum.

HAD. Quid est quod amarum dulce facit? EPICT. Fames.

HAD. Quid est quod hominem lassum fieri non finit? EPICT. Lucrum.

HAD. Quid est spes? EPICT. Vigilanti somnium.

HAD. Quid est spes? EPICT. Refrigerium laboris, dubius eventus.

HAD. Quid est anima? EPICT. Æqualitas animorum.

HAD. Quid fides? EPICT. Ignotæ rei miranda celsitudo.

* * * * *

HAD. Quid erit nobis si cinctum solvas, neque nudaberis ipse? respice corpus, quo & doceri possis. EPICT. Epistola est.

HAD. Quid est epistola? EPICT. Tacitus nuncius,

HAD. Quid est pictura? EPICT. Veritas falsa.

HAD. Quare hoc dixisti? EPICT. Videmus enim pomæ picta, flores, animalia, aurum, argentum, & non est verum.

HAD. Quid est aurum? EPICT. Mancipium mortis.

HAD. Quid est argentum? EPICT. Invidiæ locus.

HAD. Quid est ferrum? EPICT. Omnis artis instrumentum.

HAD.

A L T E R C A T I O. 241

H A D. Quid est gladius? E P I C T. Regimen castrorum.

H A D. Quid est gladiator? E P I C T. Sine crimine homicida.

H A D. Qui sunt qui sani ægrotant? E P I C T. Qui aliena negotia curant.

H A D. Qua ratione homo lassus non fit? E P I C T. Lucrum faciendo.

H A D. Quid est amicitia? E P I C T. Concordia.

H A D. Quid est longissimum? E P I C T. Spes.

H A D. Quid est spes? E P I C T. Vigilanti somnus, expectanti dubius eventus.

H A D. Quid est quod homo videre non potest? E P I C T. Alterius animum.

H A D. Quæ re peccant homines? E P I C T. Cupiditate.

H A D. Quid est libertas? E P I C T. Innocentia.

H A D. Quid regi & misero commune est? E P I C T. Nasci & mori.

H A D. Quid est optimum ac pessimum? E P I C T. Verbum.

H A D. Quid est quod alii placet & alii displicet? E P I C T. Vita.

H A D. Quid est optima vita? E P I C T. Brevis-
sima.

H A D. Quid est certissimum? E P I C T. Mors.

H A D. Quid est mors? E P I C T. Perpetua securitas.

H A D. Quid est mors? E P I C T. Timenda nulli, si sapiens degat, inimica vitæ, numen a-

man-

mantum, Metus parentum, Liberorum præda, Testamenti gratia, Post obitum sermo, Supremæ lacrymæ, Post memoriam oblivio, Fax røgi, Onus sepulchri, Titulus monumenti, Mors omnium malorum finis.

H A D. Quare mortuus coronatur? E P I C T. Agonem se vitæ transegisse testatur.

H A D. Quare mortuo pollices ligantur? E P I C T. Ut parem post obitum esse se nesciat.

H A D. Quid est vespillo? E P I C T. Quem multi devitant, & nemo effugit.

H A D. Quid est rogas? E P I C T. Contentio crediti, persolutio debiti.

H A D. Quid est tuba? E P I C T. Belli incitamentum, Castris signum, Arenæ admonitio, Scenæ commissio, Funeris deploratio.

H A D. Quid est monumentum? E P I C T. Saxa stigmata, Otiosi viatoris spectatio.

H A D. Quid est homo pauper? E P I C T. Quem ut puteum desertum, omnes aspiciunt, & suo loco illum relinquunt.

H A D. Quid est homo? E P I C T. Balneo similis. Prima cella tepidaria unctuarum, infans natus perungitur. Secunda cella, sudatoria, pueritia est. Tertia cella asæ perferentaria juvenitum. Quarta, cella frigidaria, senectus, omnibus æquat sententiam.

H A D. Quid est homo? E P I C T. Pomo similis. Poma ut in arboribus pendunt, sic sunt & corpora nostra, aut matura cadunt: aut, si citò, acerba ruunt.

H A D. Quid est homo? E P I C T. Sicut lucerna in vento posita.

H A D. Quid est homo? E P I C T. Locustæ hospes,

hospes, Legis imago, Calamitatis fabula. Mancipium mortis. Vitæ mora. Quo fortuna sæpe suos ludos facit.

H A D. Quis est fortuna? E P I C T. Ut matrona nobilis, quæ in servos se impingit.

H A D. Quid est fortuna? E P I C T. Sine iudicio proxima meta; Alienorum bonorum casus, Ad quem venit, splendorem ostendit, A quo recedit, umbram facit.

H A D. Quot sunt autem fortunæ? E P I C T. Tres. Una cæca quæ ubilibet se impingit. Et alia insana, quæ concedit, cito aufert. Tertia surda, quæ miserorum preces non exaudit.

H A D. Quid sunt Dii? E P I C T. Oculorum signa, Mentis numina: Si metuis timor est, si contines, religio est.

H A D. Quid est Sol? E P I C T. Splendor orbis, qui tollit & ponit diem, per quem scire nobis cursunt horarum datur.

H A D. Quid est Luna? E P I C T. Diei adiutrix, Noctis oculus, Fax tenebrarum.

H A D. Quid est cœlum? E P I C T. Culmen immensum.

H A D. Quid est cœlum? E P I C T. Aër mundus?

H A D. Quid sunt stellæ? E P I C T. Fata hominum.

H A D. Quid sunt stellæ? E P I C T. Litora gubernatorum.

H A D. Quid est terra? E P I C T. Horreum Cæteris.

H A D. Quid est terra? E P I C T. Cellarium vitæ.

H A D. Quid est mare? E P I C T. Iter incertum.

HAD. Quid est navis? EPICT. Domus erratic.

HAD. Quid est navis? EPICT. Ubilibet hospitium.

HAD. Quid est navis? EPICT. Numina Neptuni, Anni cursuum tabellarium.

HAD. Quid est Nauta? EPICT. Amator Pelagi, Firmi desertor, Contemptor vitæ, mortifque, Undæ cliens.

HAD. Quid est somnus? EPICT. Mortis imago.

HAD. Quid est nox? EPICT. Laboranti requies, Grassanti lucrum.

HAD. Quid est culcitra? EPICT. In somnis volutatorium.

HAD. Quare Venus nuda pingitur? EPICT. Nuda Venus picta, nudi pinguntur amores. Quibus nuda placet, nudos dimittat oportet.

HAD. Quare Venus Vulcano nupta est? EPICT. Ostendit amorem ardore incendi.

HAD. Quare Venus straba est? EPICT. Quia pravus est amor.

HAD. Quid est amor? EPICT. Otiosi pectoris molestia, In puero pudor, In virgine rubor, In fœmina furor, In juvene ardor, In senè risus, In derisore delicti, nequities est.

HAD. Quid est Deus? EPICT. Qui omnia tenet.

HAD. Quid est sacrificium? EPICT. Delibatio.

HAD. Quid est sine societate? EPICT. Regnum.

HAD. Quid est regnum? EPICT. Pars deorum.

HAD.

HAD. Quid est Cæsar? EPICT. Publicæ lucis caput.

HAD. Quid est senatus? EPICT. Ornamentum urbis splendor civium.

HAD. Quid est miles? EPICT. Murus imperii, Defensor patriæ, Gloriosa servitus, Potestatis indicium.

HAD. Quid est Roma? EPICT. Fons imperii orbis terrarum, Mater gentium, Rei possessor, Romanorum contubernium, Pacis æternæ consecratio.

HAD. Quid est victoria? EPICT. Belli discordia, Pacis amor.

HAD. Quid est pax? EPICT. Tranquilla libertas.

HAD. Quid est forum? EPICT. Templum libertatis, Arena litigantium.

HAD. Quid sunt amici? EPICT. Statuæ aureæ sunt.

HAD. Quid est amicus? EPICT. Pomo citreo similis, foris beatus, nam intra pectus acidum occultat malo.

HAD. Quid sunt parasiti? EPICT. Qui tanquam pisces adescantur,

DISPUTATIO

Regalis & nobilissimi Juvenis

P I P P I N I

C V M

A L B I N O

S C H O L A S T I C O .

P I p. Quid est litera? A L B. Custos historiae.**P** I p. Quid est verbum? A L B. Proditor animi.**P** I p. Quis generat verbum? A L B. Lingua.**P** I p. Quid est lingua? A L B. Flagellum aeris.**P** I p. Quid est aer? A L B. Custodia vitae.**P** I p. Quid est vita? A L B. Beatorum lætitia, miserorum mœlitia, expectatio mortis.**P** I p. Quid est mors? A L B. Inevitabilis eventus, incerta peregrinatio, Lachrymæ viventium, Testamenti firmamentum, latro hominis.**P** I p. Quid est homo? A L B. Mancipium mortis, transiens viator, loci hospes.**P** I p. Cui similis est homo? A L B. Pomo.**P** I p. Quomodo positus est homo? A L B. Ut lucerna invento.**P** I p. Ubi est positus? A L B. Intra sex parietes.**P** I p. Quos? A L B. Supra, subtus, ante, retro, dextra, lævaque.**P** I p.

P I p. Quot habet socios? A L B. Quatuor.

P I p. Quos? A L B. Calorem, frigus, siccitatem, humerem,

P I p. Quot modis variabilis est? A L B. Sex.

P I p. Quibus? A L B. Esurie & faturitate, requie & labore, vigiliis & somno.

P I p. Quid est somnus? A L B. Mortis imago.

P I p. Quid est libertas hominis? A L B. Innocentia.

P I p. Quid est caput? A L B. Culmen corporis.

P I p. Quid est corpus? A L B. Domicilium animæ,

P I p. Quid sunt comæ? A L B. Vestes capitis.

P I p. Quid est barba? A L B. Sexus discretio, honor ætatis.

P I p. Quid est cerebrum? A L B. Servator memoriæ.

P I p. Quid sunt oculi? A L B. Duces corporis, vasa luminis, animi indices.

P I p. Quid sunt nares? A L B. Adductio odorum.

P I p. Quid sunt aures? A L B. Collatores sonorum,

P I p. Quid est frons? A L B. Imago animi.

P I p. Quid est os? A L B. Nutritor corporis.

P I p. Quid sunt dentes? A L B. Mola morforum.

P I p. Quid sunt labia? A L B. Valvæ oris.

P I p. Quid est gula? A L B. Devorator cibi.

P I p. Quid manus? A L B. Operarii corporis.

P I p. Quid sunt digiti? A L B. Chordarum ple-
ctra.

P I p. Quid est pulmo? A L B. Servator aë-
ris.

P I p. Quid est cor? A L B. Receptaculum vi-
tæ.

P I p. Quid est jecur? A L B. Custodia calo-
ris.

P I p. Quid est fel? A L B. Suscitatio iracun-
diæ.

P I p. Quid est splen? A L B. Risus & lætitiæ
capax.

P I p. Quid est stomachus? A L B. Ciborum
coctor.

P I p. Quid est venter? A L B. Custos fragi-
lium.

P I p. Quid sunt ossa? A L B. Fortitudo cor-
poris.

P I p. Quid sunt coxæ? A L B. Epistylia colum-
narum.

P I p. Quid sunt crura? A L B. Columnæ cor-
poris.

P I p. Quid sunt pedes? A L B. Mobile funda-
mentum.

P I p. Quid est sanguis? A L B. Humor vena-
rum, vitæ alimentum.

P I p. Quid sunt venæ? A L B. Fontes car-
nis.

P I p. Quid est cœlum? A L B. Sphæra volu-
bilis.

P I p. Quid est lux? A L B. Facies omnium re-
rum.

P I p. Quid est dies? A L B. Incitamentum la-
boris.

P I p

P I p. Quid est Sol? A L B. Splendor orbis, cœli pulchritudo, naturæ gratia, honor diei, horarum distributor.

P I p. Quid est Luna? A L B. Oculus noctis, rosis larga, præfaga tempestatum.

P I p. Quid sunt stellæ? A L B. Pictura culminis, nautarum gubernatores, noctis decor.

P I p. Quid est pluvia? A L B. Conceptio terræ, frugum genitrix.

P I p. Quid est nebula? A L B. Nox in die, labor oculorum.

P I p. Quid est ventus? A L B. Aëris perturbatio, mobilitas aquarum, siccitas terræ.

P I p. Quid est terra? A L B. Mater crescentium, nutrix viventium, cellarium vitæ, devoratrix omnium.

P I p. Quid est mare? A L B. Audaciæ via, limes terræ, divisor regionum, hospitium fluviorum, fons imbrum, refugium in periculis, gratia in voluptatibus.

P I p. Quid sunt flumina? A L B. Cursus indeficiens, refectio solis, irrigatio terræ.

P I p. Quid est aqua? A L B. Subsidium vitæ, ablutio sordium.

P I p. Quid est ignis? A L B. Calor nimius, fons nascentium, maturitas frugum.

P I p. Quid est frigus? A L B. Febricitas membrorum.

P I p. Quid est gelu? A L B. Persecutio herbarum, perditio foliorum, vinculum foliorum, vinculum terræ, fons aquarum.

P I p. Quid est nix? A L B. Aqua sicca.

P I p. Quid est hyems? A L B. Æstatis exul.

P I p. Quid est ver? A L B. Pictor terræ.

Pip. Quid est ætas? ALB. Revestio terræ, maturitio frugum.

Pip. Quid est autumnus? ALB. Horreum anni.

Pip. Quid est annus? ALB. Quadriga mundi.

Pip. Quis ducit? ALB. Nox & Dies, Frigus & Calor.

Pip. Quis est auriga ejus? ALB. Sol & Luna.

Pip. Quot habet palatia? ALB. Duodecim.

Pip. Qui sunt Prætores palatiorum? ALB. Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpius, Arcitenens, Capricornus, Aquarius, Pisces.

Pip. Quot dies habitat in unoquoque palatio? ALB. Sol xxx. & * ekuis horas. Luna duos dies & octo horas, & bisse unius horæ.

Pip. Magister, timeo altum ire? ALB. Quis te ducit in altum?

Pip. Curiositas? ALB. Si times, descendam, sequar quocunque ieris.

Pip. Si scirem quid esset navis, præpararem tibi, ut venires ad me? ALB. Navis est domus erratica, ubilibet hospitium, viator sine vestigiis, vicina arenæ.

Pip. Quid est arenæ? ALB. Murus terræ.

Pip. Quid est herba? ALB. Vestis terræ.

Pip. Quid sunt holera? ALB. Amici medicorum, laus cocorum.

Pip. Quid est * amar * dulcia facit? ALB. Fæces.

Pip. Quid est quod hominem non lassum facit? ALB. Lucrum.

Pip. Quid est vigilantifomnus? ALB. Spes.

Pip. Quid est spes? ALB. Refrigerium laboris.

Pip.

P I P. Quid est amicitia? A L B. Æqualitas amicorum.

P I P. Quid fides? A L B. Ignotæ rei admiranda certitudo.

P I P. Quid est mirum? A L B. Nuper vidi hominem stantem, mortuum ambulans, qui nunquam fuit.

P I P. Quomodo potest esse, pande mihi? A L B. Imago in aqua.

P I P. Cur hoc non intellexi per me, dum toties vidi illum? A L B. Quia bonæ indolis es juvenis, & naturalis ingenii, proponam tibi quædam alia mira, tentans, si per te ipsum possis conjicere illa.

P I P. Faciam, tamen ita, si secus, quam est, dicam, corrigas me, A L B. Faciam ut vis, Quidam ignotus mecum sine lingua & voce locutus est, qui nunquam ante fuit, nec postea erit, & quem non audiebam, nec novi.

P I P. Somnium te fatigavit, Magister. A L B. Etiam fili, Audi & aliud: Vidi mortuos generare vivum, & aura vivi consumpti sunt mortui.

P I P. De fricatione arborum ignis natus est consumens. A L B. Verum est, Audivi mortuos multa loquentes.

P I P. Nunquam bene, nisi suspendantur in aere? A L B. Vere. Vidi ignem inextinctum pausare in aqua.

P I P. Silicem. A L B. Ut reris, sic est. Vidi mortuum sedentem super vivum, & in risu mortui mortuus est vivus.

P I P. Hoc coci nostri norunt, A L B. Sed pone digitum super os, ne pueri hoc audiant, quid sit. Fui in venatione cum aliis, in qua si quid cepimus, nihil nobiscum portavimus: quem non potuimus capere, domum portavimus nobiscum.

Pip.

P I P. Rusticorum est hæc venatio. A L B. Est. Vidi quendam natum, antequam esset conceptus.

P I P. Vidisti, & forte manducasti. A L B. Manducavi. Quid est, qui non est, & nomen habet, & responsum dat sonanti?

P I P. Biblos in silva interroga. A L B. Vidi hospitem currentem, cum domo sua, & ille tacebat, & domus sonabat.

P I P. Para mihi rete, & pandam tibi. A L B. Quis est, quem videre non potes, nisi clausis oculis.

P I P. Qui stertit, tibi ostendit illum. A L B. Vidi hominem octo in manu tenentem, & de octonis rapuit septem, & remanserunt sex.

P I P. Pueri in scholis hoc sciunt. A L B. Quis est, cui si caput abstuleris, altior surgit?

P I P. Vide ad lectum tuum, & ibi invenies. A L B. Tres fuere, unus nusquam natus, & semel mortuus, * tertius semel natus, & bis mortuus.

P I P. Primus æquivocus terræ, secundus dō meo, tertius homini pauperi. A L B. Dictamen primas literas.

P I P. I. V. XXX. A L B. Vidi foeminam volantem, rostrum habentem ferreum, & corpus ligneum, & caudam pennatam, mortem portantem.

P I P. Socia est militum. A L B. Quid est miles?

P I P. Murus imperii, timor hostium, gloriosum servitium. A L B. Quid est, quod est, & non est?

P I P. Nihil. A L B. Quomodo potest esse, & non esse?

P I P. Nomine est, & re non est. A L B. Quid est tacitus nuntius?

P I P. Quem manu teneo. A L B. Quid tenes manu?

P I P. Epistolam meam. A L B. Lege seleciter.

NIKA?

ΝΙΚΑΡΙΟΥ ΝΙΚΑΡΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ INTERROGATIONES

καὶ

&

ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ.

RESPONSIONES.

Τί ψυχή;
Τὸ κινέμενον.

Τί ἀψυχόν;
Τὸ μὴ κινέμενον.

Τί κοινόν;

Ζωή.

Τί φθόνος;

* * *

Quid anima?
Quod movetur.

Quid sine anima?

Quod non movetur.

Quid commune?

Vita.

Quid invidia?

* * *

ΚΑΡΦΙΑΙΔΟΣ ΚΑΡΦΙΛΙΔΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ INTERROGATIONES

καὶ

&

ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ.

RESPONSA.

Τί θεός;
Αὐτοφύτης θεός.

Τί κόσμος;

Ἀχώρητον χωρημα.

Τί ὠκεανός;

Φυσικός πεδίοδρομος.

Τί ἡμέρα;

Ἀρχὴ καθημερινή.

Quid Deus?
Naturalis visus.

Quid orbis?

Infatiabilis capacitas.

Quid oceanus?

Naturalis circuitus.

Quid dies?

Initium cotidianum.

Τί

Τί γῆ;

Καρπῶν μήτηρ.

Τί ἀνδρῶν;

Ὀλιγοχρόντου φάντασμα.

Τί φίλος;

Ἀνεγκριτων κήρυμα.

Τί πᾶσι;

Καθημερινή ἐξουσία.

Τί λεγόμενα;

Τύφλωσις.

Τί πρῶτα;

Ἐνδία.

Τί πλάσι;

Σαυίς καταγελασθή.

Τί ναυτής;

Κυριότητων ἐπαύρι.

Τί μονομαχία;

Τύχης αἰτία.

Τί γυνή;

Ὀικῶν ἀγέλας.

Τί φθόνος;

Ἰσχυρή.

Τί γονεῖς;

Ἐπίρμα.

Τί ὄλιμον;

Χάρισις.

Τί ἀκελεύς;

Ἀληθεία.

Quid terra?

Fructuum mater.

Quid homo?

Minimi temporis fati-
tasia.

Quid amicus?

Incomparabilis res.

Quid divitiæ?

Cotidiana potestas.

Quid dicta?

Cæcitas.

Quid auctoritas?

Inopia.

Quid dives?

Tabula detrisoria.

Quid nauta?

Fluctuum comes.

Quid gladiator?

Fati querela.

Quid mulier?

Domesticum nudum.

Quid invidia?

Exuperantia.

Quid parentes?

Semen.

Quid maturum?

Tempestivitas.

Quid certum?

Veritas.

Τί ὄλον;	Quid totum?
Διαβολή.	Crimen.
Τί μωροῦν;	Quid odiosum?
Ψεῦδος.	Mendacium.
Τί ὀτυχία;	Quid felicitas?
Καῖρ.	Tempus.
Τί ἀθῶον;	Quid innocentia?
Καλὸν ἐνθύμημα.	Bona cogitatio.
Τί νόμος;	Quid lex?
Ἀνάγκη.	Necessitas.
Τί ἡπείκεια;	Quid quietum?
Εἰρήνη.	Pax.
Τί Φιλία;	Quid amicitia?
Καλοκαρδία.	Benivolentia?
Τί ἐχθρεια;	Quid inimicitia.
Φθόν.	Invidia.
Τί ἡμέρα ἱερῆ;	Quid dies festus?
Πράγμα.	Causa.
Τί θάνατος;	Quid mors?
Διάλυσις.	Solutio.
Τί ἰατρική;	Quid medicina?
Εὐχρησία.	Commoditas.
Τί πιστόν;	Quid fidele?
Γῆ.	Terra.
Τί ἀπίστον;	Quid infidèle?
Θάλασσα.	Mare.
Τί ἀπληροῦν;	Quid avidum?
Κέρδος.	Lucrum?
Τί κοινόν;	Quid commune?
Φῶς.	Lux.

ΤΙ

Τί ἀκρινώνητον;

Βασιλεία.

Τί κάλλος;

Φυσική ζωγραφία;

Τί φωνή;

Πνεῦμα.

Τί δυνάμις;

Ἐνδοξον ὄνομα.

Τί αἰλιός;

Ἰχθύων σκοπευτής.

Τί ἥλιος;

Οὐράνιον ὀφθαλμός.

Quid sine socio?

Regnum.

Quid pulchritudo?

Naturalis pictura.

Quid vox?

Spiritus.

Quid virtus?

Gloriosum nomen.

Quid piscator?

Piscium speculator.

Quid Sol?

Cœlestis oculus.

Α Π Ο Κ Ρ Ι Σ Ε Ι Σ

Φ Ρ Ο Ν Ι Μ Ω Ν .

R E S P O N S A

S A P I E N T U M .

Πρῶτον ἐπερώτησεν ὡς αὐτῷ δόξει πλείονας εἶναι τὰς ζῶντας ἢ ἀποθνήσκοντας;

Οὗτος εἶπε ζῶντας. ἀνάγκη γάρ εἰσιν τὰς ὄντας πλείονας εἶναι ἢ μὴ ὄντων.

Δεῦτερον ἐπερώτησεν, πότερον μείζων εἴη, γῆ ἢ θάλασσα;

Ὁ δὲ εἶπεν, Γῆ. καὶ γὰρ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστίν.

Primum interrogavit, Utrum ei videretur, plures esse vivos aut mortuos?

Is dixit vivos, necesse enim, qui sunt, plures esse quam qui non sunt.

Secundo interrogavit, Utrum major esset, terra aut mare.

Is dixit, terra: Nam & mare super terram est.

τῷ

Τῷ τρίτῳ ἐπηρώτησεν, πὶ περατωδέστρον δοκεῖ εἶναι τῶν θηρίων;

Ὁ δὲ εἶπεν, Ὁ ὕδεις (Πηισα).

Τῷ τετάρτῳ ἐπηρώτησεν. Διὰ τί μάχεσθαι σωβελόοιεν;

Οὗτ' εἶπεν, Ἴνα καλῶς ζώσσιεν, ἢ ἰαυρῶς δόποθνήσκσιεν.

Τῷ πέμπτῳ ἠρώτησεν, Τίς πρῶτ' ἐγγυηθήη νύξ ἢ ἡμέρα;

Ὁ ἦ εἶπεν, νύκτα μίαν πρότερον ἡμέραν.

Τῷ ἕκτῳ ἠρώτησεν, τί ἂν τις ποιῶν γλυκὺς γίνεταί;

Οὗτ' εἶπεν, ὁ ἔδύναται ἄλλ' ἂνθρωπος ποιεῖν.

Τῷ ἑβδόμῳ ἠρώτησεν, Τί ἂν τις ποιῶν, αἰγαθὸς καὶ καλὸς γίνοιτο;

Οὗτ' εἶπεν, εἰ ὁ δύνατὸς ὢν, ἐδενὶ φοβερὸς εἴη.

Tertio interrogavit, quod monstruosius esse videretur bestiarum?

Is dixit, Quod nemo scit.

Quarto interrogavit, Quare pugnare consiliarentur?

Is dixit, ut bene vivant, aut fortiter moriantur.

Quinto interrogavit, Qui primus natus est, nox aut dies?

Is dixit, noctem unam ante diem.

Sexto interrogavit, Quid aliquis faciendo dulcis fiat?

Is dixit, Quod non potest alius homo facere.

Septimo interrogavit, Quid aliquis faciendo bonus fiat?

Is dixit, Qui quum potens est, nemini metuendus est.

R Octa-

Τῷ ὀγδόῳ ἐπηρώτησεν,
πότερόν ἐστιν ἰσχυρότερον,
θάνατος ἢ ζωή;

Οὗτος εἶπεν, Ζωή.

Ἐνάτῳ ἐπηρώτησεν,
ἕως πότε καλή ἐστι ἡ
ζωή;

Οὗτος εἶπεν. ἕως ἂν
λογίσον ἡγήσιμον εἶναι.

Octavo interroga-
vit, Utrum esset fir-
mius, mors aut vita?

Is dixit, Vita.

Nono interrogavit,
usque quamdiu bona
est vita?

Is dixit, Donec ar-
bitrentur utilius esse.

F I N I S.

J A.

JACOBI J.F.F. GRONOVII

N O T Æ

AD

GRÆCAM

ENCHIRIDII

PARAPHRASIN.

JACOBUS J. F. F. GRONOVIVS

LECTURO S.

Quum intellexissem in nova hujus paraphra-
 seos editione calefieri typos, facile statim
 passus sum me adduci, ut ad ornamentum
 ejus pariter ac solatium Christianæ rei
 hæc, quæ vides, evulgarem; & quibus hæctenus ipse
 solus fruens, frequenter uberrimo Medicæ erga
 Musas Liberalitatis thesauro amantissimas gratias a-
 gebam, nunc confessio ista duplicaretur, tuque par-
 ticeps & consors factus eodem plausu magnifica illa
 scrinia prosequeris. Id quanquam tunc, ut dico,
 statim constituerim, ipsum tempus interea fecit, ut
 promissionem istam meam nunc res multo promptius
 sequatur, postquam paucis diebus, conferentibus
 operas Amstelodamo ac Franekera, vidi eandem
 paraphrasin prodiisse cum quibusdam Arriani scripto-
 rum fructis ex recensione nescio cujus Capniæ. Eam
 recensionem sic ibi institutam animadverti, ut nihil
 occurrat, quod impensam vel emptoris vel typorum
 mereatur; nihil, quo appareat illum recensentem
 vel minimum publico voluisse benefacere, vel operæ
 suæ subsidio, lectionis, quam institues, scopulos amo-
 vere & explanare voluisse; denique nihil tibi nisi re-

R 3

co.

coctam bona fide olidissimam cramben & meram loci sui infamiam. Quum enim hæc ipsa, quæ cum summa voluptate nostra collegimus, recognoveris, quot capita dices ab illo male sedulo parario vel lecta unquam vel intellecta? vel etiam judicio aut Christianæ pietatis aut Græcæ literaturæ dotibus polito recenseta? Sed hanc negligentissimam vanitatem ipsa hæc declarabunt. Arriani Tactica qualem ipsius recensionem senserunt? Videbis non longe ab principio vertisse Schefferum. *Sunt autem omnia illa scripta nunc quidem minus utilia, quippe in eorum facta usum, qui jam tenent artem, atque ideo vocabula quoque armorum quorum libet & acierum velut vulgo nota, commemorare omiserunt, quæ nunc nisi exponantur, penitus sunt incognita.* Non apposui Græca; quoniam non id agitur, an Græcorum peritiam recentior iste habeat: immo an non indicium dederit hominis mente manci & meliore parte imminuti. Eas enim, Lector, & crede talia scripsisse Arrianum. Quare quæso id de suo tempore magis adfirmaret Arrianus, quam omnibus de seculis ante ipsum? Quod si jam Græca inspicere placet, an ullum ibi signum distincti temporis existit? Rursum invenies de enomotia capite 10. (sed sic quoque infamiam ille suam prodere debebat omitendis illis distinctionibus per capita, quæ rite sapienterque apposuerat Schefferus.) *οἱ μὲν γὰρ ἄλλο ὄνομα τῷ λόχῳ εἶναι τῆσσι.* Interpretantur illi, *quidam putant aliud quid significare quam ordinem.* Quid? an mirum est pueros nos notasse non aliud Græca velle & indigetare, nisi quibusdam ἐναρωτίαν vocabulum par vocabulo λόχῳ, & idem illi significare? Nam aliud quid quam λόχον significare etiam volunt illi, qui partem ejus quartam censent, atque ita plane evanidum erit hoc comma, Invenies cap. 9, *μηκύναι*
τῆ

τὸ πρῶτον verti ab istis sive contrahatur frons. Invenies cap. 17 Synaspisimum illic describi ἐπιδὸν εἰς ποδὸν ἢ πυκνώσει τὴν φάλαγγα. Agnoscis Græca. Et hoc ab recententis perfidia, quum Schefferus ediderit ἐπ' αὐν, unde legendum erat, ἐπὶν εἰς πόνδε πυκνώσει τὴν φάλαγγα. Invenies illic insignem causam, cur Ἰησαΐται post λοχαγὸν debeant esse δάπτεροι καὶ ὄρετῶν, sic ab Arriano reddi. ἦδη δὲ πρὸς καὶ μαχαίρα τὰ ἐναντίον ἐφικέσθαι ἐδωθήη, ὑπερενεγκὼν ὑπὲρ τὸν ἐμπροσθεν περὶ γυμνὸν τὴν πληγίω. Non quod hæc sit unica ratio, sed secunda ex tribus, cui tertia deinde statim subnectitur, καὶ πόντε ἠγεμόντε ἢ ἢ τρωθέντε ὡς ἀπὸ μαχόν ἡμέτερον, ἀπὸ πηδύσεως ὁ πρῶτος Ἰησαΐτης εἰς λοχαγὸν τάξιν τε καὶ ἀξίωσιν κατέστη. Sed has duas egregias & multum sane diversas rationes illic stolidissime confundi & sic verti videbis. *Quod si accidat quem gladio ab adversario feriri, potest illato ei, qui stat ante ipsum, vulnere & vel cadente profecto suo vel vulnerato & inutili facto ad pugnam procurrare Epistata primus.* Quum procul ab mente Arriani! quam profus hanc esse Græca dicitant. Jam quoque aliquis (eorum epistatarum) gladio ferire hostem invadentem potest, super & trans eum, qui antestat, plagam perferens. Rursum quoque cadente duce aut etiam sic vulnerato, ut pugna amplius interesse nequeat, prosiliens primus epistata in ducis loco ac dignitate se collocare potest. Sed hos fæditissimos portentis istius ex Frisia nævos, & stigmata hodiernorum typorum, nihil fere nisi revomentium ea, quæ sæpius cantitata sunt, illic quodcunque cuiusvis folii latus demonstrat adeo multipliciter, ut pigeat pudeatque. Id ut in hac paraphrasi caverem, & appareret novæ editionis pretium, hæc & quæ sequuntur, scripta crede, Lector, & Vale.

Quod ad titulum attinet, Casaubonus contra Bar-

thium occæcatus pugnat & plane in tenebris, quippe non videns, quod prorsus illi videndum erat. Nam quæ scribendi ratio est ὑποθήκαι εἰς ὑποθέσιν? Utrum gentiles prisca sic loquebantur, an Christiani? Quidni ὑποθέσιν εἰς ὑποθήκην? Equidem mihi semper visæ sunt aliunde accessisse voces illæ ἑπι-κρίτα τέχνη ἀνθρώπων διορθωτική, quale genus titulum non est antiqui decoris; nunc vero auctoritatem meam fulcit egregia membrana Medicæ, quæ hinc demum incipit & correctissime exhibet ὑποθήκαι εἰς εἰς ὑποθέσιν ἐαυτῶν &c. Negari utique nequit hæc omnia esse convenientissima. Quoties enim in his non occurrit μέμνησο? & secum loquens format sibi scrupulos ex vita tunc quotidiana venientes, & sibi consilium præbet. Itaque ego censeam ut posthac quidem inscribatur hic libellus non Παιδείας ἐγχειρίδιον, quod plane alienum hinc vocabulum est, sed ἐγχειρίδιον χριστιανῶν. Prorsus enim est ipsa enchiridion, sed ad Christianam modo disciplinam formatum. Et quid illud significet, jam clare explanat hæc largior interpretatio, quam restituumus.

CAP. I.

Μέμνησο θεῶν καὶ ἀνθρώπων] Miror gloriari auctorem bonum virum, ab se correctæ quæ satis obvia cuivis & manifesta. Quæ Christiana auris non offendit ad hæc gentilia? Emenda ocius θεῶν, ut verè in Ms. Sed & habebat idem μέμνησο καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, nec causa est cur in tam tenui abiisse credatur ab Epicteto. Mox etiam εἰδὲς σε ἀναγκαῖον.

CAP. II.

Ἐαυτῶ ἑπιμελεῖσθαι] Imo ἐαυτῶ, ut cap. 17. Πατέρα ἑπιμελεῖσθαι, ubi prave vulgo Πατέρα.

CAP. III.

Φαροῦσιαν δεικνύει] Ms. ἑπιδεικνύει, & mox ἐπι-

Ἐάν τις αὐτῶν δοκιμάσῃ, plenius & planius, haud dubie & ne sit necesse cum Merico vertere *tem ad has requi- las exige.*

Μὴ περιπεσῖν ἐκείνῳ ὃ ἐκκλίνεις] Verius & ad ca- stodiam Græcisimi suavius Ms. ὃ ἐκκλίν. Sic enim so- lent. Etiam noster c. 36. περιπίπτῃς οἷς ἐκκλίνεις. Μοχ idem κ' ὃ μὴ ὀρέξῃς ἁποτύγῃ.

CAP. IV.

Ἐάν τις μόνῳ] Retinet Ms. ex Epiceteto εἰάν μὴ ἔν μόνῳ. nec fuit causa mutandi. Saltem debuerunt εἰάν δὲ μόνῳ. Sed & mox περιπίπτῃς. Iterum καὶ τῶ ὀρέξῃς δὲ ac denique τῶν τε ἐφ' ἡμῖν.

CAP. V.

Ὅτι φύσιν ἔχουσι] Imo ἔχουσιν, ut recte Ms. Id vere Græcum est, non alterum: & passim sic obscure- rit.

CAP. VI.

Παρησίας πλέον σὺ μετέχοντες] Ms. πλείονός σὺ.

CAP. VII.

Καὶ πῶς μάρτυσι] Tanquam soli sic καὶ ἐξοχῶς dicti Christianos exemplis suis animassent. Præ- clare Ms. καὶ πῶς σοφιστοῖς καὶ πῶς μάρτυσι δεῖνδον εἶφαιν. Sed & mox plenissime ὅταν ἔν ἐμποδιζόμε- θα ἢ παρεστώμεθα ἢ λυπώμεθα. Etiam statim αἰπώ- σόμεθα ἀλλ' ἢ ταυτῆς.

CAP. IX.

Σὺ δὲ ὅταν λέγῃ] Immo λέγῃς ex Ms.

Ἐπὶ σῶν ἀγαθῶν σήμερον] Et cur ita? Certe ex præcedentibus potuit apparere satis legendum esse ὅτι σῶ ἀγαθῶ σήμερον.

CAP. X.

Υμῶν ὁ σὺ σὺ] Quam vana est hâriolatio Ca- saroni pro voce corruptâ ponentis Ψεκάδας? Quid igitur? an & Cicero ab Romanis illis scribit

stillas guttasve madoris cujuscunque lectas? Nam quomodo ea vox interpretatur *umbiliculos*? Tædet talia vulgari ab eruditis. Sed & putet omnis ille locus. Quis enim dixit aut supponit, eos qui aquatum exire jubentur, cochleas in transitu legere? Dicit *nihil vetat*? imo vetat publica sitis, vetat tempestas, vetat edictum imperantis. Ne dicam stulte subdutum navigium dici καθορμιθέν. Quin omnia sic restituenda: τῶ πλοῖε καθορμιθέντῳ ἐξέλθοις ὑδρῶσκαοθω, ὁ δὲ μὴ πάρεργον ἐπὶ κοχλίδας ἀναλέξασθω, ἢ ψηφίδας σπυῖσαι hoc est, *navigio in ancoris quiescente fit ut ex eas aquatum, interdum quoque obiter concchas aut lapillulos corradas*. Sunt enim duo diversa & diversis temporibus agi solita, prout vel res jubet, vel occasio invitat. ψηφίδες passim ita appellantur. Lucianus in Timone. ἔδεν πμωῖτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. In dialogis marinis Arethuse ἕδωρ ὀπιπέπη τοῖς ψηφίση. In Reviviscentibus dicit Parrhesiades, ἄργυρον ἔδεν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων ἀμφέρον. In Parasito dicit parasitus ita se censere de auro, ὡς σὶκ ἂν πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχει. Suidas in βροντῇ. Et omnis hæc restitutio beneficium est membranæ Ms. quæ etiam deinde clarior, μή πὸ κυβερνήτης σε καλέσει· κἂν καλέσει, πᾶντῃ &c. Et tempus & repetitio haud dubie sunt genuina. Alterum sic habes cap. 45. εἰ δέ ποτε καιρὸς καλέσει. De altero ne quid celem in ipso Epicteti enchiridio Ms. sic scriptum inveni cap. 12. μή ποί σε ὁ κυβερνήτης καλέσει. κἂν καλέσει, πᾶντῃ ἐκῆνα ἀφιέται.

Εἰ ἀγ δέδονται] Nihil est, & ex Ms. repone δίδωνται.

Ἀνάγκη τῷ πρὸ κρίσεται] Suavius in Ms. ἄκων ἀνάγκη τ. π.

CAP.

CAP. XII.

Εὐρήσας γὰρ ἄλλυ πρὸς ἐμπόδιον] Sine causa non veteres, sed nuperi Christiani cedere loco suo iusserunt voculam αὐτὸ prorsus ante tertiam vocem nunc quoque inferendam, ut in ipso Epicteto. Quod addit Mericus, *qui non corpus, sed animus es*, utrum non magis redoleat arrogantem ex ethnicis philosophum, an pie Christianum; utrum eo respectu & contemplatione Christiani præposuerint curam animi, ac non potius alio, iudicent alii. Ego certe hanc mantissam temere his adfutam plane non desidero. Immo nec hilum huc facit, nec prodest argumento, quod hæc perioche inculcat.

CAP. XIII.

Ζήτη τὴν δὴ δύναμιν] Ms. τίνα δύναμιν.

Νικητὰς τῶν ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ προσβαλλομένων] Quis credat Casaubonianum nomen esse, à quo locus hic adspici potuit quasi rite recteque Græcissans, quum sit absurdissimus? lege ex Ms. optimo νικητὰς. Sed & ibidem προσβαλλομένων. Quod hic rejectum infra invito Ms. libro intruserunt, ubi plane locum non tuetur.

Ἐάν γυναικὸς πρόσωπον περιείσῃ σε] Ms. clare habet περιείσῃ. An non manifestum indicium nunc quoque scribi debere περιείσῃ σε, ut mox περιείσῃ ητι?

CAP. XIV.

Διὰ πρὸς σε ὁ δὲς ἀπήτ.] Ms. δίδω σε, etsi vulgato suus sit honor. Sed deinde quoque Ms. ὃ δέδωκε, non ὃ δέδωκε.

Εἰ γὰρ ἀληθῶς εἰρήνη] Plane id ferri nunc nequit, etsi ad eundem modum versio; quæ tamen bene habet ideo, quia sequens φέρε alio modo extulit. Huic Græca quoque consentire debent. Id ut fiat, cor-

corrigere ex Ms. *δείξεις*. Non enim jam de Jobo amplius, sed secum ipse agit.

Φέρε τῷ θεῷ καὶ πάλιν τὸ βύχημα] Ms. Φέρε τῷ θεῷ πάλιν καὶ. Et mox ἔτι γὰρ νόμος δέλω. Itemque ὡς ἀποτεμῶν, ὡς τῷ sine copula.

CAP. XVI.

Καὶ οἷός ἐστι μακροθυμεῖν] Vertit sane Mericus & patientiam quanta opus est superare tibi confilia. Concedo Latinitatem. Quid de tota hac periorche agetur? an patientia & ἀπάθεια sunt eadem? Deinde quare ei cui superat jam patientia, dat consiliū ad se muniendum? Id plane tali jam præparato & confidenti supervacuum, ut prorsus etiā ipsum verbum μακροθυμεῖν, quod in optima membrana non existat. Verte. Sed comparare tamen (scilicet, servum & opes) stat tibi sententia, & poteris. Ergo quia sic utique vis, hoc faciens præmuni te, incipe ab minusculis.

Ἀλλὰ μὴ μὴ ἔτι αὐτὸ καλῶς] Nihil intellectum Casaubono. Vertit, neque vero ei tam bene sit. Quid audio? an sit notat ἔτι? Ego didicerim ἔτι, & palam illud erroneum. Distinguendus aliter hic locus. ἀλλὰ μὴ μὴ ἔτι αὐτὸ καλῶς, ἵνα ἴσῃ ἐκεῖνο ἢ τὸ σε παρατίθεσθαι; Quid igitur? an ita bene cum te agatur, ita potens ac validus ille erit, ut in ejus potestate sit futurum, te commoveri?

Εἰ δὲ τῶν ἀπὸ μακροθυμίας] Fatetur Casaubonus ita se fecisse, intelligens τὰ ἴδια ἀμαρτήματα, quum apographum haberet τῶν. Hæc ut ingenua, sic prorsus ἀνεπίτητα. Ubi enim illa invenias in hac periorche, ut ad illa formes constructionem relativi? Nos etiam ita in Ms. invenimus, nisi quod illic erat αὐτὸ δὲ καὶ τῶν & statim vidimus legi debere αὐτὸ δὲ καὶ τῶν, scilicet τῷ κατὰ τὸν, τῷ σταυτῷ δοκῶν.

Sta-

Statim habet Ms. ἔτω πρὸς τὴν ἑπιτροπὴν τῶν παιδῶν ἔρχε.

CAP. XVIII.

Τὰ μὴ ἐπὶ σοὶ * θέλεις εἶναι] Ms. clare τὰ μὴ ἐπὶ σοὶ, ἐπὶ σοὶ θέλεις εἶναι, nec dubitandum de hoc, quin verum sit. Et mox, ἡλίθιον π ἐνθυμῆ.

CAP. XXI.

Ὡς ἐν συμποσίῳ ἔτω δῆ] Ms. ὡς ἐν συμποσίῳ σε δεῖ.

Συγκληρονόμῳ ἀναδειχθῆσθαι] Ms. συγκληρονόμῳ Χρυσῷ ἀναδειχθῆσθαι, quod omnino admittendum.

CAP. XXII.

Ἐπὶ πένθῃ ἡ δόσθημένῳ τέκνῳ ἡ δόστωλεκότῃ χρηματῷ] Insignis captatio variatæ constructionis: modo tamen conitet ita scripsisse. Nam Ms. simpliciter, ἐπὶ πένθῃ δόσθημένῳ τέκνῳ ἡ δόστωλεκότῃ χρηματῷ. Quam scripturam plus vice simplici interpretari queas.

Καὶ ἀφ' τῆς ἕως θλίβεται] Ms. κ, * ἀφ' τῆς ἕτῃ θλίβ. Egregie quidem.

CAP. XXIII.

Ἐὶς τὸ σε ἔσησεν] Ms. ἐκτισεν.

CAP. XXIV.

Ἐυδοκῆσθαι ὑπὸ αὐτῷ] Ms. ὠφελῆσθαι ἐξ αὐτῷ.

CAP. XXVI.

Ἡ μέγα δυνάμην] Vox media abest ab Ms. Et mox μακαρίσας & παλαίσας.

Μόνον θεῷ ἀνακείσθαι] Ms. μόνῳ, ut cap. 30. Ἐ τῷ θεῷ μόνῳ ἀνακείσθαι. cap. 62. ἀσκή δὲ σεαυτῷ μόνῳ, καὶ μὴ τοῖς ἕξω. Unde & cap. 58. σεαυτῷ δὲ μόνῳ προσέχε, non obedio exemplari Ms. in quo ibi est μόνον.

CAP. XXVII.

Καὶ ἡ π συναρπασθῆναι] Umbras persequitur bonus

mus Mericus, suspicans, accusans monachos, mutans; plane ipse vel febricitans, vel in somnia delapsus. Lege ex Ms. καὶ περιῶ μὴ συναρπαθῆναι. Reliqua ut in ipso Epicteto. Sed & paulo ante ὅτι σὴ ὑπόληψις.

CAP. XXIX.

Παρεσιδάξω αὐτόθεν] Sic habet Ms. ut est etiam in Epicteto. Et cur ab aliis Christianis antiquis omis- sum censebimus?

CAP. XXXI.

Ἡ πρὸς ἄλλον ὅτι χηροτονίαν ἐλάθην] Quam prave intellecta sint hæc verba, satis patet ex ineptissima versione. Ergone electiones aut consecrationes sacerdotum in aliena domo celebratas ita ille novit? Præclare Ms. ἡ πρὸ ἄλλων ὅτι &c. Id prorsus desideratur.

Ὅν ἐν μόνοις δεῖ με εἶναι] Prima vocula prorsus est supervacua, nec habet Ms.

εἰ δὲ ὑποβάλλει] Sic Ms. & plana sunt omnia.

Ἄ μὴ ἔχει αὐτός] Ms. αἶν μὴ ἔχει αὐτός.

Τηρῶν ἐμαυτὸν] Vox prior non est in Ms.

Ἄλλ' ἐνοχλεῖσιν οἱ λογι(μοὶ)] Ms. ἄλλ' ἐνοχλεῖσὶ σοὶ οἱ λογι(μοὶ). Et sequentia. λέγοντες, τῶν εἰ μὴ σέξω- μόν.

Λέληθε δὲ τὰς πλάγας] Ms. πῶς πλάγας.

Οὐδὲ γὰρ εἰς τῶν ἑταζας ἑαυτὸν] Ms. εἰδὲ γ' ἀφέ- ταζας σεαυτὸν εἰς τῶν, εἰδὲ τῶν ἐπιγείλω. Nec quicquam in sequentibus aut deest aut mutari debet.

Μὴ τέτων ὄντων] Imo ὄντες ex Ms.

Τέτων εἰδέν σοι προσήκει ζητεῖν] Ms. τέτων εἰδένος σε προσήκει ὀπιζητεῖν. & mox δι' ὧν ἐπιγείλω πλη- ραίσεις. Postea Ms. τέως μὲν ἐν ἑταζας ὁ λογισμὸς.

εἰ δὲ ὅτι ἐδιώσθη ποιῆσθαι] Locus male intellectus &

& infelicissime versus, quem egregie ex Ms. restituo minima ope εἰ δ' ὀπᾶν διώασθαι π. Paulo ante Ms. idem, λείψα αὐτῆ καὶ χαλκίδις.

Ἀρμώπειν λέγοντες] Ms. ἀρμώπει σοι λέγοντες. & μοχ, εἴκεν ἀχαλασθέντά σε ἐν τῇ τάξει. itemque ἡξιόδηλον, quod unde in interpretatione posuit Casaubonus? Deinde ἐν τῇ πόλει ταύτη ἰώ.

CAP. XXXII.

Incipit ita: εἰ ἀσελήμηθι ὅπ' ἔτυχεν] Ms. ὅπ' ἔτδχεν, & μοχ τὸ πυχᾶν. Temere hic autem interponuntur asterisci, quum sententia plena sic sit efferenda. Si vero mala (scil. sint illa, nempe cænas captare divitum, salutari, adhiberi, hoc est, si non nisi per indignas & malas artes acquiruntur) scias fieri non posse, ut non eadem faciens ad acquirendas res quæ sunt extra potestatem nostram, tamen paria iis qui talia faciunt, nancisci queas.

Ὁ μὴ ἀρπύμων] Qui non adscitatur. Credo videlicet intar præsidarii militis aut classis, ne quid mali patiatur. Hi enim Græcis dicuntur ἀρπύμων. Immo ἀρπύμων ex Ms. hoc est, deducens velut anteambulo. Id erat conspicuum in urbe & adulationibus.

Ὡς γὰρ ἐκεῖν ἔχῃ θείδακας] Enimvero hic locus erat signandus asterisco. Quæ sodes hæc comparatio est? ut lactucas habet ille, sic tu obolum, quem non dedisti. Quis est ille qui habet lactucas, & quicum comparatur ille, qui obolum non dedit? Haud dubie quia nemo alius præcedit, ille qui lactucas emit. Jam certe nulla est in eis comparationis grætia: immo nec est dicenda comparatio. Sic magno ulcere obscuratur suavitas scriptoris, quam sic ope Msti repono, deletis primo vocabulis ἔχῃ τῶς, quæ nullæ ibi leguntur. Dein mutata distinctione scribo.

βο. Μὴ οἷς ἐλαττον ἔχον ἐκείν. ὡς γὰρ ἐκεῖν⊕ θεί-
δωκας, ἔτω κ' σὺ τὸν ὀβολὸν εἰ δέδωκας. Hoc est, Ne
censeas minus te habere quam illum (non qui compara-
rit lactucas, sed qui vendit, cui obolum vel adula-
tionum indecoras blanditias porrigere debes.) sicut
ἐπιπρὶς ille lactucas, ita tu quoque obolum non dedisti.
Deinde rursus Ms. ἔσθ' κωλεῖ τὸ δεῖπνον. ἐπιπρὶς κω-
λεῖ &c.

εἰ ἐκείνους ἑπιπρὶς * βύβλι] Nonne rem magnam
præstitit Mericæ, dum sive volente sive invita Mi-
nerva voluit utique & interpretari locum & ex inge-
nio supplere? Videamus. Putat rem planam esse,
si modo legatur μὴ βύβλι, & huc quoque vergit in-
terpretatio. Sed quam ingrate & incondite illa? si
conviviis cupidus & tamen istius particeps fieri. An non
enim prorsus eadem? & quo ista tam parvo spatio
repetitio? Longe illi iste corrigendi spiritus, & ali-
ter prorsus, etiam ultra quam credas eleganter, ab
auctore scriptum docet Ms. unde ita supplendus hic
locus. εἰ ἐκείνους ἑπιπρὶς βύβλι τῶν τε περιέδωκε, δὲς καὶ
λήψ'· εἰ δὲ τῶν τε θείδης μὴ περιέδωκε, καὶ εἰ δέπνυ τυ-
χεῖν, ἀπληγ⊕ εἰ. Pereximie profecto. Tu vertes.
Mox plane Ms. τί ἔξεις ἀντὶ εἰ δέπνυ.

Ἐν αὐτὸς ἡδηται] Ms. ἡδε. Mox pro illis καὶ κωλεῖ
etiam καὶ καλὰ.

Τὸ ἀνθυμακῶσαι] Nimis abiit ab se Casaubonus,
dum conjectura nimis quam remota hanc ignoratam
vocem sanare conatur. Unica modo litera mutata ex
Ms. scribendum ἀνθυπακῶσαι. Etiam deinde rectius
ἀνεγείρον & in fine ἐκκρόνον⊕.

CAP. XXXIII.

Εἰ ἀν παιδίον ἄλλυ ἢ ἀδελφὸς ἢ ἄλλ⊕ πλάτ.] Mi-
rificæ sunt illa ἄλλυ ἄλλ⊕ & ingeniosum acceperunt
interpretem. Sed recte Ms. παιδίον ἄλλυ ἢ ἀδελφὸς ἢ
φίλυ.

Φίλων, Sic habuimus cap. 5. εἰν ἀδελφὸν ἢ Φίλον. Etiam supra Ms. ὅτι ἔργον, omisso verbo εἶν. Postea lege ex eodem καὶ ὅτι πῶς ἀπαιδύοις. Id Græcum est, non vulgatum.

Κατηγορῶν] Id vero dubito, an Christiana constantia non permittat. Sed videtur interpres aliter legisse, ut legi debet, κατηγορῶν, & habet Ms. Sed & ante legebat idem μῆτε παρεξήλοιδορῶν πῆ κατηγορῶν. Et similiter cap. 44 idem præfert εἰδόμενον ἐκεῖνον ἔργον ποιεῖν κακῶς λέγει, non κακῶς με λέγει. Statim quoque ἔτιως σε ἀχρεῖ, & in fine, ὅταν θελή ψόδεσθαι.

CAP. XXXIV.

Πρὸς ἀγαθὸν] Ms. πρὸς ἀγαθὸν πατέρα. Nihil autem mox deest.

Αὐτὸ ἢ τὸ εἶπε χρεωστῆς] Ms. αὐτὸ ἢ τοῦ εἶπε. Videtur fuisse αὐτὸ ἢ τὸδε χρεωστῆς.

CAP. XXXV.

Τὴν τῶν τάξιν] Ms. τὴν ποιησάν τῶν τάξιν.

Ἐκεῖνον * ποιῆσαι] Lege ex Ms. ἐκεῖνον ποιῆσαι, quid ille sit facturus.

Ἐπὶ πλείους βλάπτεται] Verbum posterius non est in Ms. & deinde ex eadem lege τῶν ἑπιπλάσσων χρεῖσιν. Non aliter loquuntur Græci.

CAP. XXXVI.

Ἀκολυθεῖν ἐκόντες εἰς οἷαν σε βέλεται τάξιν εἶναι] Non est prætereundum particulam illam σε non legi in Ms. unde mihi certum est, illos qui infarferunt Græcarum deliciarum ignaros sic putavisse hæc construenda, ἐκόντες ἀκολυθεῖν εἰς οἷαν τάξιν βέλεται σε εἶναι, quod perquam foret plebeium, quum sana ratio Græca longe aliam syntaxin postulet, nempe ἀκολυθεῖν ἐκόντες εἶναι εἰς οἷαν βέλεται τάξιν. Plane ac si verbum εἶναι nullum esset. Sic Lucianus tom. 1 pag. 457. ἐδόκην ἐκόντες εἶναι ἑπιπλάσσων αὐτῶν. & pag.

652. μηδὲ πὺν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος.

Ἄρης ἦ σὺκ ἐφ' ἡμῖν] Mf. ἄρης ἀπὸ τῶν.

Προσέχοντα τῷ πρῶτον ὡς ἡδεῖ] Insanum hic fudavit interpres ut justam sententiam absolveret. Dicit eis ut maxime jucundis. An id quoque dicit Græcus auctor? Similiter illa τῷ πρῶτον vertit, quæ præsentia sunt & momentanea. At sic Græci usurpant πρῶτον atque adeo ipse S, Paulus 2 Cor. 4, 17. Membrana haud dubie innuit aliud quid latere, præferens πρῶτον. Neque falli me reor, si statuero inde scribendum, τῷ πρῶτον. Sententia plana & elegantissima restitutio est. Falli dicit eum, qui res splendidas & fulgentes & nitore suo adblandientes (ut sunt magistratus & πρῶτον) ambiat, easque captet, ut in quibus dulcedo vitæ resideat. Sed & egregie reponit Mf. πρῶτον, velut in tenebris currentem & dirigentem se ad ea, quæ maxime extrinsecus splendentia incurrunt in oculos. Sic habemus cap. 47. λαμπρὸς ἔκτισμα.

CAP. XXXVII.

Ἐκάσῳ πρῶτον] Nullam singularem vim habet hoc loco vox prior. Nam non hæc magis, quam priora ἐκάσῳ πρῶτον. Sed in illis omisit, quia nemo nescit eum prorsus agere cum genere humano. Inde recte Mf. eam ignorat.

CAP. XXXVIII.

Μᾶλλον ἢ τὸ θέλημα αὐτῆς αἰτώμεθα πάντοτε] Præ intempestiva pietate insanivit ille, cujuscunque hæc sunt verba. Haud dubie is hæc interposuit respiciens ad formulam nobis ab Servatore nostro traditam. Sed ex eadem patet hoc illicitum esse, neque quum ipse Christus nobis dictaverit preces de sanctificatione nominis Dei, de regni ejus adventu, ille potestatem habuit inde alicujus unius excerpti, & præ aliis incul-

inculcandi esse potius precandum, ut voluntas ejus fiat. Præterea quis ille Græcismus est, *αἰτεῖν τὸ θήλημα*, pro *αἰτεῖν ὅτι γρήθηται τὸ θήλημα*? Plane indignum elegantia hujus libelli. Itaque prorsus insititium est hoc comma, & sine mora corrigendum judico ex sanctitate veteris membranæ, ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐκπὸς αἰτώμεθα, εἰδότες ὅτι καὶ παραγνώσκῃ. &c. Hujus vero lectionis æquissimus est sensus, ut non singulatum opes aut aliud quidquam rerum quæ extra nos sunt, nec ad nos pertinent, sed nos incaute & imprudenter ad nos pertinere putamus, ut sunt omnia corpori inservientia, rogemus; sed ut petamus ea nobis indulgeri, quæ Deus ipse sciat necessaria nobis esse, & quibus nos indigere omniscius ejus oculus conscius est; cui negotio decernendo tenuitas nostra non est. Hæc vero qui leget, quique ut omnes has *ὑπομνήσας*, ita hanc quoque ab viris non modo Christianis, sed haud dubie illo tempore Christianæ Ecclesiæ Doctõribus & luminibus concinnatam esse persuadebitur, ut sum profecto persuasus, quis credet tunc vel Ecclesiam illam, vel Ecclesiæ illius Pastores vel ipsos precatos esse vel credentes jussisse precari panem quotidianum, ut nunc precantur omnes, illum *ἄρτον θηρίσιον* mirificis tormentis & injustis ambagibus illuc deflectentes? Hoc certe paragrapho Christiani vetantur precari *ὡς τῶν ἐκπὸς*, in quibus est haud dubie pulcher ille panis quotidianus. Nec temere sic scribitur hoc loco in his memorialibus, sed plane sic rursus definitur modus Christianarum precum in capite LXX. ὃ γὰρ τῷ Θεῷ φίλον, τὸ ἡμῖν γρηόθη αἰτώμεθα. Non vult quia nobis aliquid carum est & allubescit, quia nos nobis placemus habentes panem quotidianum, ideo id licere precari aut tunc Christianos precatos esse innuit, sed quod ipsi

Deo probatur. Negat à nobis definiendas esse res, in quas formulam precationis concipere ipsi debeamus, sed plane jubeamus eas pendere ab bonitate & sapientia divina. Idem respexit quoque ipse Servator noster, quum ἄρτον ἑπίστατον dari nobis τήμερον jubet precari, ut multis probare possemus, quod non est hujus loci. Etiam mox legit Ms. κήδετω πάντων.

CAP. XXXIX.

Εἰ ἢ ἄλλοι ἢ ποιῶτων ἄρξοντω] Ms. ποιῶτων λόγων ἄρξοντω & dein, οἷον εἶ.

CAP. XLI.

Ἀπόκρυε] Ms. Ὑποκρύε.

CAP. XLII.

Ὅπως εἰράξαφε] Ms. ὄρω.

CAP. XLIII.

Ἀσκητέον] Æque perverse ac in Ms. ἀσκλητέον, pro ἀσκητέον.

CAP. XLV.

Μηδὲ ἂ ἰδῆς] Ms. εἶδες, & μάλικα ἢ ὄσα.

Πολλάκις εἴωῆς] Ms. εἴπισ.

CAP. XLVI.

Εἰς οἰκίας πνων μὴ ἤκε μηδὲ ραδίως πάειθι] Tantum discrimen est inter ἤκε & πάειθι, quantum inter *veni* & *accede*, quæ ineptissime sibi substituere potuit interpres. Lege ex Ms. μὴ εἰκῆ μηδὲ ραδίως. Nam quod idem hic interpretationem gravat exponendo quasi voculam πνων, ejus gratiam illi facimus. Hæc sæpe ab Græcis junguntur. Deinde etiam, παρων & φύλαττε.

CAP. XLVII.

Ὅτι εἰ μνησθήσῃ] Ms. καὶ ὅτι. Etiam statim ὁπωσὶ καὶ σε οἱ π. item ἂ αἰπίς. Deinde ἐγὼ μὲν μεμολέτηκα, ἂ ἡμῶν αἰπίον ὑποσῆναι.

CAP.

CAP. XLVIII.

Ἀπίσω τὸ σεαυτῆ] Præclare Ms. ἀπίσω τὸ νῶ σεαυτῆ. Deinde Ἐπισφαλές δὲ καὶ τὸ εἰς ὀφθαλμοσκοπίαν.

Δωρολογεῖν] Eximie Ms. γελοιολογεῖν, & statim pro ἀκαιρολογία in eo legitur λακαιρολογία, unde λακαιρολογία faciendum diximus & probavimus opinor in exercitationibus nostris de Juda proditore. Habet deinde Ms. ὅταν ἔν αἰσθη.

CAP. XLIX.

Συγκαταθήσῃ τῇ δοκίμῃ] Ms. συγκαταθήσῃ. & deinde λοιδορήσῃ. Non expressit perspicue interpres.

CAP. L.

Τὲς Ἐπαλήξαντες] Et cur non Ἐπαλήξαντες? ita sane Ms.

CAP. LI.

Ὅταν σιωθεῖς πνί] Et cur non σιωθεῖς, ut toties in prioribus, & sic plane Ms. qui etiam cap. 52. ἀρχημονήσῃς. at statim ἀφραδάδι, & mox: ἀνεπαχθῆς αὐτῷ φωνήσῃ καὶ μάλλον.

CAP. LIV.

Οὐ * ἢ ὀρέξων] Ms. supplet, ἔτω καὶ ἔπι πεισῶν ἢ ὀρέξων. Igitur & paulò ante auscultes eidem legenti καθάπερ ἔστι ἢ ὑποδήμασιν, omiffa adversativa, quæ locum hîc nullum habet.

CAP. LVI.

Ἐνθυμῷ οἰόμεσθαι] Ms. interferit ἔτι, & rectè. Mox etiam ἢ ἢ μὴ ἐφ' ἡμῖν.

Ὡσπερ ἔν εἰ μακρόν σε ἔλεγε κενδόν ὄντα] Imo contra Ms. εἰ μικρόν σε ἔλεγεν. Et nescio cur nihil huc attulerit Mericus, quum aliter edens, aliter concinnandam putaverit interpretationem, quæ sane talis est, ut Hylæ saltantis μέγαν ἀγαμέμνονα, & ideo sublimem ingentemque mentientis reprehensionem mereatur.

utpote qui μικρῶ, quem pusillum interpretatur, opponat procerum, quum κενδός non tam videatur procerum interpretari, quam crassum & corpus densi filii, tumidum & non gracilem.

Α'όρησιⓄ] Ms. ἄορησιⓄ. Deinde Ms. παρ' ἑήκισα ἐχρῆν.

Ἡ' ὅτι τάτω σὺκ ἐχρῆν] Ms. τῆτον. Mox ἐξίν ἐν σταυτῶ πειήσις.

C A P. L V I I.

Ε'γώ σε λογιώπερⓄ] In Ms. nulla nota defectus post hæc: nec deest quicquam. Sed deinde sic suppleendum ex ea. ἡ ἐμὴ κτῆσις τ' σῆς κρεῖττον, καὶ ἡ ἐμὴ λέξις τ' σῆς κρεῖττον. σοὶ ᾗ ἔδὲ κτῆσις ἔδὲ λέξις. Κρεῖττον clare habet Ms. nec puto mutandum, quum sic persæpe mutant Græci genus elegantix ergo. κρεῖττον scilicet πιάγμα vel χρῆμα. Patet satis, quam perverse administraverit omnia Casaubonus.

C A P. L V I I I.

Καὶ μὴ ἂ σοχάζη] Post hæc verba non sequitur distinctio talis in Ms. quasi novum caput succederet, sed connexa serie satis liberaliter omnia sic integre exhibentur. καὶ μὴ ἂ σοχάζη. οἷον ἐπέν ης πολὺν οἶνον μὴ εἴπης ὅτι κακῶς. ἀλλ' ὅτι ἐπεν. ἐλάσαστέ τις; μὴ εἴπης, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι ἐλάσατο. ἔφαγε &c. Vides magnam tibi lucem nunc splendere, qua penitus caruit Casaubonus. Quando suadebunt Christiana dogmata, ut cui liceat alium sic accusare, quasi biberit multum?

Ε'φαγέ τις πρῶτ' ἔπερⓄ] Vox posterior non est in Ms. In sequentibus deleto asterisco scribendum ἐκείνον δὲ κακῶς αὐτὸ πεποιηκέναι. illum autem ideo male fecisse, quia morbus cogebat; per quem illud, quod videtur malum, & ille matutinus cibus in homine vegeto arguendus, excusatur.

C A P.

CAP. LX.

Τῷτο γὰρ ἀπίς.] Ms. τῷτο καὶ ὁ λόγος λθ. In sequenti capite profus Ms. ἡ ὄντως κατὰληψις. tum quoque *δυαχερής, ποῖς πολλαῖς ἢ καὶ ἄγνωσθ.*

CAP. LXIII.

Μὴ κατὰξηρον ἑπιδείκνυέ σε τὸ σῶμα] Quam ridicule auferri se passus Calaubonus, dum parem his interpretationem dedit, plane aridiorem isto ore arido? At quid opus erat habere os aridum, quum posset ὑδροπλήειν ut præcedenti capite. Corrupta omnia. Et agnosce egregiam membranæ Medicææ orpem, quæ legit ἑπιδείκνυε τὸ σῶμα, & in fine ξηρὸς ἦς.

CAP. LXIV.

Θεοφίλῃ ἀνδρὸς] Ms. θεοφιλῆς ἢ ἀνδρὸς. Alius θεοφιλθ, alius θεοφιλῆς. & mox iterum αἰφ' ἑαυτῷ περιδοκᾶν, non ἐξ.

CAP. LXV.

Ὡς ὄντθ λ] Ms. ὡς ὄντθ λνθ. Et hæc est loquutio sacrarum literarum.

Κᾶν ἡς αὐτὸν ἐπαπέση] Ms. ἐπαπέση. Et deinde εἰς ψευδολογίαν ἐμβαίθονθς.

Περίερχετα] Ms. παρέρχετα. Et mox ἀνεμύθη. Deinde ἐνὶ τε λόγῳ.

CAP. LXVI.

Τῷ τὰ ἀπ' * αὐτῶν] Ms. τὸ ποιεῖν τὰ ἀπ' αὐτῶν.

Ἐπὶ ἢ τὸ ἐξηγεῖσθαι μόνον χολαίσις] Ms. μόνῳ & priora exesa sunt. Tamen hinc patet fuisse ἑπὶ ἢ τῷ ἐξηγεῖσθαι μόνῳ. Sic quoque statim Ms. ἐν τῷ τῷ μόνῳ ἀφελ.

CAP. LXVII.

Ἐνθυμῶ ὁποῖα] Interponit Ms. δέ.

Παρεξίθη τὰ ἑαυτῷ ἔργα] Ms. παρεξίθη τῷ τῷ & omnino melius.

CAP:

CAP. LXVIII.

Προπίθεται] Ms. *προπίθηται*.

Ὡς *καθ' ἑαυτῶν ὁ αἰφείς*] Quid tum erit, si legatur *ὁ σέβεις*, quod sic tantopere commendat Casaubonus? Ms. *καθ' ἑαυτῶν ἐν αὐτῶν αἰφείς*. Immo clare hinc apparet legi oportere *ὡς καθ' ἑαυτῶν ἐν αὐτῶν αἰφείς*. tanquam peccaturus, si vel unum ex illis destituas. Sed & statim rectius *φρονήσις*.

CAP. LXIX.

Ἐν τῇ αἰσκήσῃ *καὶ προσχῆ*] Egregie Ms. *ὡς τέλειον πρῆσῃ, καὶ πρὸς ὁ χρῆ*. Et mox *καὶ ἤδη πᾶρεσιν*. Tum etiam *ἀσεφώνωπον παρέχεται*.

Εἰ καὶ μὴ εἶ Παῦλ^ο] Ms. *εἰ καὶ μὴ ὡς Παῦλ^ο*.

CAP. LXX.

Ὅπως *εὖ καὶ ὅπως φίλον σοι*] Ms. *ὅπως σοι καὶ ὅπως φίλον*.

Καὶ *προσφιλιῆς*] Ms. *plene καὶ θεῶ ἢ προσφιλιῆς*. Male paulo ante editur *ὡς ἕς pro ὅς ἕς*.

Εὐχόμεθα] Ms. *αἰτέμεθα*.

CAP. LXXI.

Συσπιδάζοντα] Imo *συσπιδάσσοντα*, ut Ms. & mox *χωρήσωσι*.

Μὴ φοβεῖσθαι λέγων] Hæc & male duplicantur, & finem harum *ἐπισμνήσεων* plane non decora nec perfecta coronide terminatum eleganter & pie & haud dubie vere replet Ms. hoc modo: *ὁ κύρι^ο, λέγων: μὴ φοβεῖσθε σκοτεινόντων ἢ τεμνόντων τὸ σῶμα. τί^ω δὲ ψυχί^ω μὴ δυναμῶν σκοτεῖναι. Εἴη τὸ ὄνομα κυρίου διλογμηθῶν ὅτι ἔ νῦν καὶ ἕως ἔ αἰῶν^ο τῶν αἰώνων. Ἀμήν*.

F I N I S.

102427

